

СТИВ БЕРИ

ГРОБНИЦАТА НА ИМПЕРАТОРА

ОБСИДИАН

СТИВ БЕРИ ГРОБНИЦАТА НА ИМПЕРАТОРА

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Изучавай миналото, за да разгадаеш бъдещето.

Конфуций

Историята е девица, която можеш да облечеш с каквото пожелаеш.

Китайска пословица

Гробницата на Първия император на Китай, пазена от многохилядна армия теракотени воители, стои запечатана повече от 2200 години. И макар да се смята за едно от най-големите археологически открития в света, китайското правителство не разрешава на никого да проникне в нея.

Защо?

От отговора на този въпрос зависи и животът на Котън Малоун, разтърсен от полученото анонимно писмо, съдържащо непознат убадрес. При набирането му той с ужас вижда как измъчват до смърт старата му приятелка Касиопея Вит. Похитителите му поставят конкретно условие: „Донесете онова, което тя ви е предала за съхранение!“. Проблемът е там, че Малоун няма представа за какво става дума, тъй като тя нищо не му е оставяла. Така започва най-опасното приключение на Малоун, изпълнено с изумителни исторически открития, директни сблъсъци с тайнствено древно братство и светкавични пътувания: от Дания и Белгия до Виетнам и Китай. А там рисковете са безбройни — както и тайните, които чакат да бъдат разбулени.

*На невероятните учители
Фран Даунинг, Франк Грийн, Ленор Харт, Дейвид
Пойър, Нанси Приджън, Клайд Роджърс и Дейва Удуърт*

*Изучавай миналото, за да разгадаеш
бъдещето.*

Конфуций

*Историята е девица, която можеш да
облечеш с каквото пожелаеш.*

Китайска пословица

*Всички държави, големи или малки, страдат
от един и същ недостатък: недостойно
обкръжение на управниците. Онези, които искат
да контролират управниците, първи откриват
техните тайни страхове и желания.*

*Хан Фейдзъ (III в.
преди Христа)*

ХРОНОЛОГИЯ НА СЪБИТИЯТА ОТ КИТАЙСКАТА ИСТОРИЯ, СПОМЕНАТИ В КНИГАТА

1765–1027 г. пр.Хр — Династия Шан (най-ранната известна)

770–481 г. пр.Хр. — Периодът „Пролет-Есен“

551 г. пр.Хр. — Ражда се Конфуций

479 г. пр.Хр. — Умира Конфуций

535 г. пр.Хр. — Възниква евнушеската система

481–221 г. пр.Хр. — Период на воюващите царства и възникване на легализма

200 г. пр.Хр. — Първо проучване за петрол в Китай

221 г. пр.Хр. — Цин Шъхуан обединява воюващите царства в Китай и става Първият император

210 г. пр.Хр. — Цин Шъхуан умира; завършена е теракотената армия и е заровена заедно с Първия император в гробницата му

146 г. пр.Хр. — 67 г. сл.Хр. — Евнушеската система се разраства и става политическа сила

89 г. пр.Хр. — Сима Циен завършва „Записки на историка“ („Шиджи“)

202–1912 г. Разцвет на династическото управление в Китай

1912 г. — Последният император е свален от трона; край на династическото управление; евнушеската система е премахната; създадена е Република Китай

1949 г. — Комунистическа революция; създадена е Народна република Китай

1974 г. — Преоткрита е теракотената армия

1976 г. Умира Мао Дзъдун

ПРОЛОГ

Северните райони на Пакистан

Петък, 18 май, 8:10 ч.

Куршумът свирна покрай ушите на Котън Малоун и го принуди да се просне на каменистата земя между хилавите тополи. Касиопея Вит направи същото и двамата запълзяха сред острите камъни към понадеждното укритие на близката скала.

Стрелбата продължаваше.

— Нещата стават сериозни — подхвърли Касиопея.

— Мислиш ли?

До този момент всичко беше спокойно. Пътеката беше заобиколена от най-непристъпните върхове на планетата. „Покривът на света“ се намираше на три хиляди километра от Пекин в най-югозападната част на китайската автономна провинция Синдзян — или според гледната точка — най-северната част на Пакистан. Спорна територия между двете страни.

И това обясняваше появата на войниците.

— Успях да ги зърна — добави Касиопея. — Със сигурност са пакистанци.

Ледници белееха между назъбените заснежени шестхилядници, по склоновете на които тъмнееше иглолистна растителност. Тук се събираха няколко планински вериги — Хималаите, Каракум, Хиндукуш и Памир. Земята на синия мак, черните вълци, дивите кози и снежните леопарди. *Земята на самодивите*, беше казал някакъв възхитен пътешественик. Която може би беше вдъхновила Джеймс Хилтън за невероятната *Шангри-Ла*, помисли си Малоун. Рай за катерачите, алпинистите, рафтърите и скиорите. За съжаление Индия и Пакистан имаха териториални претенции за него, но Китай го беше включил в своите граници и споровете между трите страни продължаваха вече десетилетия.

— Изглежда, са наясно къде отиваме — отбеляза Касиопея.

— И на мен така ми се струва — кимна Малоун. — Казах ти, че този човек ще ни донесе неприятности.

Бяха облечени с кожени якета, джинси и високи обувки с дебели подметки. Въздухът беше изненадващо мек, въпреки че се намираха на две хиляди и петстотин метра надморска височина. Може би деветдесет градуса, прецени Малоун. За щастие и двамата бяха въоръжени с полуавтоматични пистолети китайско производство и разполагаха с по няколко резервни пълнителя.

— Трябва да се насочим натам — рече той и махна в обратна посока. — Войниците са прекалено близо.

Той напрегна изобретателния си ум, за да открие правилното решение.

Вчера, докато разглеждаше картите на района, беше открил, че това късче земя с размерите на Ню Джърси се бе казвало Хунза и в продължение на деветстотин години бе самостоятелно царство, но в крайна сметка бе изгубило независимостта си през 70-те години на миналия век. Обитателите му, със светла кожа и още по-светли очи, се смятаха за наследници на воините от армията на Александър Велики, която бе окупирала тези територии преди повече от две хилядолетия. Кой знае? Може би наистина беше така, защото територията бе в пълна изолация столетия наред, до построяването на магистралата „Каракорум“ през 80-те, която свърза Китай и Пакистан.

— Да се надяваме, че той ще се справи — обади се най-сетне Касиопея.

— Идеята беше твоя, затова тръгваш първа — отсече Малоун. — Аз ще те прикривам.

Пръстите му стиснаха ръкохватката на китайския пистолет. Нелошо оръжие. Пълнителят му побираше петнайсет патрона, стреляше сравнително точно. Затова му харесваше Касиопея — винаги предвидлива, винаги готова за неочаквани ситуации. Двамата бяха превъзходен екип.

Тя се стрелна напред към хвойновите дръвчета наблизко.

Малоун вдигна пистолета над ръба на скалата, готов да реагира на всяко движение. Вдясно, сред призрачната зеленина на храстите, проблесна дулото на пушка.

Той се прицели и стреля.

Дулото изчезна.

Малоун реши да се възползва от паузата и хукна след Касиопея, като скалата остана между него и преследвачите.

Настигна я и двамата продължиха да тичат, като използваха дърветата за прикритие.

Зад тях се разнесе пушечен залп. Куршумите звучно зачаткаха по стволите наоколо.

Пътеката напусна горичката и се изви нагоре по стръмен, но преодолим хълм между заоблени скали. Встрани зейнаха дълбоки тъмни пропасти, до дъното на които слънцето стигаше единствено по пладне.

Двамата затичаха нагоре.

От дясната им страна, само на сантиметри от пътеката, започваше дълбока клисура. Отвъд нея блестяха ослепителните слънчеви лъчи, а на дъното ѝ, на трийсетина метра под краката им се пенеха сивите води на буен поток.

Продължиха нагоре по пътеката.

После Малоун зърна мостчето. Точно там, където трябваше да бъде.

Беше тясно — клатушкащи се пръти, закрепени между камъните в двата края, и хоризонтални греди, завързани с конопено въже.

— Трябва да се прехвърлим оттатък — спря на крачка от него Касиопея.

Малоун не беше очарован от тази перспектива, но тя беше права. Целта им се намиреше от другата страна. Нови изстрели зад тях го накараха да се обърне. Войници не се виждаха никъде и това го разтревожи.

— Може би той им отвлича вниманието — подхвърли Касиопея.

Недоверието му беше очевидно, но сега нямаше време да анализира ситуацията. Пъхна пистолета в джоба си и последва Касиопея, която вече беше стъпила на мостчето.

Гредите вибрираха от силата на водата, която клокочеше долу. Разстоянието до отсрещния бряг беше по-малко от трийсет метра, но абсолютно голо, без никакво прикритие. Трябваше да го изминат под ярките слънчеви лъчи, далеч от всякаква сянка. Отвъд мостчето се виждаше тясна пътека, която чезнеше в рехава горичка. На скалата преди нея беше издълбана петметрова статуя на Буда, точно както ги бяха информирали.

Касиопея се обърна да го погледне. Азиатските ѝ очи контрастираха с европейските черти на лицето ѝ.

— Това мостче е виждало и по-добри времена — подхвърли тя.

— Дано да издържи още малко.

Тя протегна ръце към увисналите въжени парапети от двете страни.

Той също стисна здраво грубото въже и обяви:

— Аз ще мина пръв.

— Защо реши така?

— Защото съм по-тежък. Ако гредите издържат мен, ще издържат и теб.

— Подчинявам се на логиката — кимна тя и се дръпна встрани.

— Моля, заповядай.

Малоун стъпи на мостчето, нагаждайки краката си към вибрациите. От преследвачите им нямаше и следа. Той реши да премине бързо, без да дава време на моста да се залюлее.

После над грохота на водата се появи нов звук.

Хвууун, хвууун, хвууун...

Малоун рязко изви глава надясно и успя да улови сянката на хеликоптер върху почти отвесния склон на заснежения връх на повече от километър от тях. Достигна някъде до средата на мостчето, което се държеше, въпреки че покритите с мъх греди се огъваха под краката му. Дланите му не се отделяха от въжето отстрани, готови да се вкопчат в него при евентуално пропадане.

Далечната сянка бавно нарасна, превръщайки се в характерния силует на боен хеликоптер АХ-1 „Кобра“. Американско производство, което в случая не означаваше спасение.

Подобни машини бяха на въоръжение и в пакистанската армия, доставени от Вашингтон на един предполагаем съюзник в борбата срещу тероризма.

„Кобрата“ се насочи директно към тях. С два пропелера и два двигателя, тя беше въоръжена с 20-милиметрови картечници, противотанкови реактивни снаряди и въздушни ракети. Хеликоптерът бе бърз като пчела и също толкова повратлив.

— Този не е тук, за да ни помогне — отбеляза Касиопея.

Той беше съгласен, но нямаше смисъл да изтъква, че през цялото време е бил прав. Бяха ги подмамили тук с точно определена цел.

Дали мръсникът няма да...

„Кобрата“ откри стрелба. В тяхна посока бяха изстреляни няколко 20-милиметрови снаряда. Малоун се просна по корем върху дъските и се затъркаля, мяркайки през краката си Касиопея, която направи същото.

Хеликоптерът се носеше с пълна скорост към тях, сухият въздух свистеше в турбините му. Мостчето се разтърси от попаденията, разлетяха се трески и парчета от въжетата. Застигна ги следващият залп — този път насочен директно към трите метра, които го делиха от Касиопея.

За миг Малоун зърна гневния блясък в очите ѝ, докато заставаше на колене и насочваше пистолета си в търбуха на хеликоптера. Но това беше акт на отчаяние. Машината бе бронирана отдолу, а и при скорост от двеста и петдесет километра в час шансовете за някакви щети бяха на практика нула.

— Лягай долу, по дяволите! — изкрещя той.

Следващият картечен залп буквално преряза мостчето между него и Касиопея. Гредите и въжените парапети се превърнаха в купчина летящи отломки.

Той скочи на крака в мига, в който въженият мост започна да се разпада. Нямаше връщане назад. До отсрещния край имаше шест-седем метра, които той преодоля вкопчен във въжетата. Мостчето под краката му бързо пропадна.

„Кобрата“ прелетя над тях, насочвайки се към близкото дефиле. Увиснало на въжетата, тялото му се люшна към насрещната скала. Другата част на прекъснатия мост се залюля в обратна посока. Той се блъсна в скалата, отскочи обратно, после успя да убие инерцията. Нямаше време дори да изпита ужас. Започна да се набира нагоре, бавно преодолявайки разстоянието до ръба на скалата. Ушите му се изпълниха с грохота на хеликоптера и пенецата се под краката му вода. Обърна се и се загледа с надеждата, че Касиопея беше повторила упражнението, но в обратна посока.

Видя я почти веднага и сърцето му се сви. Беше се вкопчила с две ръце в останките от моста и тялото ѝ се люшкаше край отвесната скала. Нямаше как да ѝ помогне. Между тях имаше само въздух.

„Кобрата“ описа широк завой над дефилето, набра височина и отново тръгна в атака.

— Можеш ли да се покатериш? — изкрещя Малоун, като се опитваше да надвие грохота на водата.

Тя поклати глава.

— Направи го! Бързо!

Главата ѝ се извърна в негова посока.

— Махай се от тук!

— Няма да мръдна без теб!

„Кобрата“ беше на около километър от тях. Картечните ѝ щяха да затракат всеки миг.

— Хайде, давай нагоре! — изкрещя той.

Едната ѝ ръка се протегна. После тялото ѝ изведнъж полетя надолу, преодоля 15-метровата бездна и изчезна в пенливите води.

Малоун нямаше представа за дълбочината на потока, но стърчащите назъбени скали от двете му страни не предлагаха особени шансове.

Касиопея потъна в кипящата вода, която със сигурност беше леденостудена, тъй като идваше от топящите се снегове по околните върхове.

Малоун изчака с надеждата, че тя ще изплува на повърхността. Но нищо подобно не се случи.

Мътната вода под краката му със сигурност влачеше ситни камъчета и остри скални късове. Първата му мисъл беше да скочи след нея, но бързо си даде сметка, че това е невъзможно. Едва ли щеше да оцелее при падането. Той остана на място. Отчаян, невярващ, безпомощен.

След всичко, което бяха преживели през последните три дни, Касиопея Вит просто изчезна.

ПЪРВА ЧАСТ
ТРИ ДНИ ПО-РАНО

Копенхаген, Дания

Вторник, 15 май, 12:40 ч.

Котън Малоун набра уебадреса с треперещи пръсти. Подобно на телефонен звън посред нощ, анонимното съобщение не предвещаваше нищо добро.

Писмото в ненадписан плик беше пристигнало преди два часа, докато той беше по работа извън книжарницата. Но служителката му го уведоми едва преди няколко минути.

— Жената не ме предупреди, че е спешно — оправда се тя.

— Каква жена?

— Китайка, със скъпа пола „Бърбъри“. Помоли ме да ви предам бележката лично.

— Спомена ли името ми?

— Да, два пъти.

В плика имаше сгънат лист оризова хартия, на който беше напечатан уебадрес. Той бързо изкачи четирите етажа до апартамента си под покрива на сградата и включи лаптопа.

Набра адреса. За момент екранът почерня, после се появи картина. Конзолата на видеодисплея светна, сигнализирайки за зареждането на видеоматериал. Връзката беше установена.

Появи се проснато по гръб тяло с ръце над главата. Китките и глезените бяха завързани за нещо, което приличаше на парче шперплат. Покритата с кърпа глава беше разположена малко по-ниско от глезените. Но тялото несъмнено принадлежеше на жена.

— Мистър Малоун — обади се електронно модифициран глас, равен по сила и интонация. — Май не бързате, а? От доста време ви чакаме. Тук имам нещо за вас.

На екрана се появи фигура с качулка на главата. В ръцете си държеше пластмасова кофа с вода, която започна да излива над кърпата върху лицето на завързаната жена. Тялото започна да се гърчи. Малоун веднага разбра за какво става въпрос. Водата попиваше през кърпата и нахлуваше в устата и носа. Отначало жертвата можеше да открадне

няколко глътки въздух, примесени с вода, но това беше всичко. После се включваше рефлексът за повръщане и жертвата губеше контрол. Главата беше извита надолу. Гравитацията спомагаше за продължителността на агонията. Това си беше чисто удавяне на сухо, без тялото дори да се намокри.

Мъжът спря да излива вода от кофата. Жената продължи да се бори с превръзките на ръцете и краката си.

Тази техника на мъчение била открита още по времето на Великата инквизиция. Била много предпочитана, защото не оставяла никакви следи, но едновременно с това била толкова безпощадна, че жертвата била готова да признае всичко. Преди години Малоун я беше изпитал на собствения си гръб по време на обучението си за агент на специалния отряд „Магелан“. Всеки от кандидатите беше длъжен да се подложи на серия от изпитания за оцеляване. Специално тази техника, наречена водна дъска, му се бе сторила особено тежка, тъй като по принцип мразеше тесните затворени пространства. Кърпата и превръзките му създаваха силно чувство на клаустрофобия. Спомни си, че преди няколко години беше възникнал дебат по въпроса дали водната дъска е изтезание.

Беше, и още как!

— Сега ще разберете защо ви потърсих — добави гласът.

Камерата се фокусира на кърпата върху лицето на жената. В кадър се появи ръка, която я дръпна встрани. Пред очите му се появи лицето на Касиопея Вит.

— О, не! — простена Малоун.

Стреличките на страха пронизаха кожата му. Зави му се свят. Не, това не можеше да бъде истина! Не.

Тя примигна да прогони водата от очите си, изплю тази в устата си и дълбоко пое дъх.

— Не им казвай нищо, Котън!

Подгизналата кърпа отново покри лицето ѝ.

— Би било неразумно — обади се механичният глас. — Най-вече за нея.

— Чувате ли ме? — попита Малоун и се наведе над вградения микрофон на лаптопа.

— Разбира се.

— Нужно ли е всичко това?

— За вас? Предполагам, че да. Вие сте човек, който буди уважение. Бивш изключително опитен агент на Министерството на правосъдието.

— Аз продавам книги!

Насреща прозвуча жлъчен смях.

— Недейте! — рече гласът. — Така не само обиждате интелигентността ми, но и поставяте живота ѝ в опасност. Искам да сте абсолютно наясно какви са залозите.

— А може би да се уверите, че със сигурност ще ви убия!

— Може би. Но дотогава мис Вит ще бъде мъртва. Затова да зарежем перченето. Искам да получа онова, което ви е предала тя.

Малоун видя как Касиопея възобновява борбата с въжетата, а главата ѝ под кърпата започна бясно да се върти наляво-надясно.

— Не му го давай, Котън! Помни, че е само на съхранение при теб!

Нова порция вода попи в кърпата и Касиопея млъкна, принудена да се бори за глътчица въздух.

— Точно в два следобед ще донесете предмета в парка „Тиволи“, пред китайската пагода — заповяда гласът, направи кратка пауза и добави: — Предполагам, че знаете какво ще се случи, ако не се появите.

После връзката прекъсна.

Малоун се облегна в стола си.

Не беше виждал Касиопея повече от месец, а за последен път се чува преди две седмици. Тя му съобщи, че ѝ предстои пътуване, но както обикновено не навлезе в подробности. Контактите помежду им едва ли можеха да се нарекат *отношения*. Бяха по-скоро някакво привличане, което и двамата мълчаливо признаваха, но нищо повече. Сближиха се след смъртта на Хенрик Торвалдсен и се виждаха често, особено през седмиците след погребението на приятеля им.

Тя беше твърда, умна и смела жена. Но дали тези качества щяха да ѝ помогнат срещу водната дъска? Той силно се съмняваше, че някога е била подлагана на нещо подобно.

Появата ѝ го разтърси и той изведнъж разбра, че ако нещо се случеше с тази жена, животът му никога вече няма да е същият. От което следваше, че трябва да я открие. Но имаше един проблем. Очевидно щяха да я принудят да направи всичко възможно, за да

оцелее. Но този път залькът май щеше да се окаже твърде голям за устата ѝ.

Тя нищо не му беше оставила за съхранение. И той нямаше никаква представа за какво говори похитителят ѝ.

Чунцин, Китай

20:00 ч.

Карл Тан придоби непроницаемо изражение, което беше овладял до съвършенство благодарение на трийсетгодишна практика.

— Защо сте тук този път? — попита лекарката — жена с каменно лице, вдървена стойка и права черна коса, подстригана късо в пролетарски стил.

— Още ли не е намалял гневът ви към мен?

— Не съм настроена враждебно към вас, разберете. При последната си визита тук ясно дадохте да се разбере, че командвате вие, въпреки че аз се водя ръководител на това заведение.

Той пренебрегна острия тон и попита:

— Как е нашият пациент?

В Първа инфекциозна болница в покрайнините на Чунцин се лекуваха близо две хиляди пациенти, болни от туберкулоза или хепатит. Тя беше едно от осемте здравни заведения, пръснати из страната, зад чиито сиви стени и зелени огради държаха под карантина максимален брой заразболни. Но благодарение на специалните мерки за сигурност в тях се лекуваха и лишените от свобода, излежаващи наказанията си в китайски затвори.

Като Дзин Джао, който преди десет месеца беше получил мозъчен кръвоизлив.

— Лежи си в леглото както още от първия ден — отвърна лекарката. — Бори се за живота си. Състоянието му е сериозно, но, отново по ваша заповед, ние не го лекуваме.

Той добре знаеше, че тази жена едва търпи присъствието му. Отдавна бяха изчезнали покорните и верни на Мао „босоноги доктори“, които уж с радост живеели сред масите и лекували болните. Тя беше административен директор на болницата, но Тан заемаше далеч по-висок пост — министър на науката и технологиите, член на Централния комитет, първи заместник-председател на Китайската

комунистическа партия и вицепремиер, подчинен единствено на председателя на партията и министър-председателя на Китай.

— При предишното си посещение ви обясних как стоят нещата, докторе — спокойно и твърдо отговори той. — Това не е моя прищявка, а заповед на Централния комитет, която вие, аз и всички останали сме длъжни безпрекословно да изпълняваме.

Тези думи бяха предназначени не само за досадната лекарка, а и за тримата членове на екипа му и двамата капитани от Народноосвободителната армия, които стояха зад него. Военните носеха безупречно чисти зелени униформи с червени звезди на фуражките. Единият от тях със сигурност беше информатор, докладващ на няколко висшестоящи едновременно, и Тан искаше всичко от негова гледна точка да изглежда наред.

— Заведете ни при пациента — тихо заповяда той.

Поеха по безкрайните коридори с напукани зелени стени, осветени от слаби луминесцентни лампи. Подът беше чист, но пожълтял от дългогодишното миене. Сестри с предпазни маски на лицата се грижеха за пациентите, облечени в пижами на сини и бели ивици. Някои от тях носеха кафяви халати и много приличаха на затворници.

Лекарката бутна летящата врата с метална рамка и групата се озова в следващото отделение. Стаята беше просторна и можеше да побере дузина и повече пациенти, но под сивкавите чаршафи на леглото лежеше само един.

Въздухът беше тежък.

— Виждам, че не сте сменяли бельото му — отбеляза Тан.

— Такава беше вашата заповед.

Още една точка в негова полза пред бдителния информатор. Дзин Джао беше арестуван преди десет месеца, но по време на разпитите беше получил мозъчен кръвоизлив. Това обаче не попречи на процедурата. Обвинен в предателство и шпионаж, той беше осъден задочно от редовен състав на пекинския градски съд, въпреки че лежеше тук, потънал в дълбока кома.

— В състоянието му няма промяна — добави лекарката.

Пекин се намираше на близо хиляда километра на изток — факт, на който според него се дължеше дързостта на тази жена. *Можете да отстраните командира на всяка от трите Велики армии, но няма как*

да отнемете мнението на най-простия селянин. Поредната глупост на Конфуций. Правителството отдавна беше доказало, че е в състояние да прави това, но нахалната кучка явно не го беше разбрала.

Той направи знак на един от униформените, който отведе лекарката в далечния край на стаята, а после пристъпи към леглото. Мъжът върху него беше надхвърлил петдесет, с отдавна неподстригвана мръсна коса и с изпити като на мъртвец бузи. По лицето и гърдите му имаше белези, от двете му ръце стърчаха маркучи, машина за изкуствено дишане вкарваше и изкарваше въздух в дробовете му.

— Дзин Джао, вие бяхте обвинен в предателство срещу Китайската народна република и бяхте осъден от редовен състав на Народния съд. Получихте право на обжалване, но за съжаление Върховният народен съд потвърди смъртната ви присъда.

— Той не чува нито дума от това, което казвате — обади се лекарката от другия край на стаята.

Очите на Тан останаха насочени към леглото.

— Може би, но думите трябва да бъдат изречени. — После бавно се обърна към лекарката и добави: — Такива са изискванията на закона, а той получи право на справедлив процес.

— Как ли пък не! — горчиво поклати глава тя. — Осъдили сте го в негово отсъствие, без да сте чули дори дума от устата му.

— Неговият представител получи правото да изложи своите аргументи.

Лекарката отвратено поклати глава, лицето ѝ побеля от омраза.

— Чувате ли се какво говорите? Този представител никога не е получил шанс да разговаря с Джао. Какви доказателства би могъл да представи?

Тан не беше сигурен дали информаторът е от неговите хора или някой от двамата военни. В последно време нищо не беше сигурно. Но беше наясно, че докладът му до Централния комитет няма да е единствен, и затова реши да се подsigури.

— Сигурна ли сте, че Джао не е проговорил? — жлъчно подхвърли той. — Че не е казал нито дума?

— Докараха го пребит до смърт, мозъкът му беше мъртъв. Никога няма да излезе от комата. Поддържаме живота му само защото вие... О, извинете, само защото Централният комитет заповяда това.

Той улови отвращението в погледа ѝ. Отвращение, с което все по-често се сблъскваше напоследък. Особено от страна на жените. Почти целият болничен състав — лекари и сестри, бяха жени. Те бяха извървели дълъг път от Културната революция насам, но въпреки това Тан продължаваше да се придържа към любимата пословица на баща си: *Мъжът не говори за това, което се случва в дома, а жената — за онова, което става извън него.*

Тази незначителна лекарка на заплата в държавната болница нямаше как да разбере огромното предизвикателство, пред което беше изправен Тан. Пекин управляваше територия, простираща се на пет хиляди километра от изток на запад и на повече от три хиляди от север на юг. Голяма част от нея беше заета от необитаеми планини и пустини, а обработваемата земя не надвишаваше десет процента. Но на тази територия живееха близо милиард и половина човешки същества — повече от Америка, Русия и Европа, взети заедно. В същото време едва 60 милиона от тях, или три процента, членуваха в Китайската комунистическа партия. Лекарката насреща беше една от тях — той вече беше проверил това. Нямаше как да се издигне до толкова висок пост, без да е член на партията. Подобен статут беше възможен само за партийците от мнозинството Хан, което беше огромно в сравнение с малцинствените групи, петдесет и шест на брой. Баща ѝ бе заемал високи постове в местната власт, бе лоялен член на ККП и активен участник в революцията през 1949 г. и познаваше лично Мао и Дън Сяопин. Но въпреки всичко Тан искаше да бъде сигурен.

— Пълната подкрепа за народната власт е била свещен дълг на Дзин Джао, но вместо това той е избрал страната на нейните врагове...

— С какво може да навреди на народната власт един петдесет и три годишен геохимик? — контрира лекарката. — Кажете ми, министре, искам да знам. Какво би могъл да направи срещу нас?

Тан погледна часовника си. Хеликоптерът, с който щеше да отлети на север, вече го чакаше.

— Той не е бил нито предател, нито шпионин — продължи жената. — Какво е направил? С какво е заслужил да бъде пребит до смърт и да получи мозъчен кръвоизлив?

Нямаше никакъв смисъл да обсъждат неща, които вече бяха решени. Доносникът щеше да подпише присъдата на тази глупава

жена. Най-много след месец тя щеше да получи заповед за преназначение въпреки привилегиите на баща си. Вероятно в пограничните западни райони, на хиляди километри отгук, откъдето не се чуваха никакви новини. Той се обърна и махна с ръка на униформените.

Капитанът измъкна пистолета си от кобура, пристъпи към леглото и застреля Дзин Джао с един куршум в челото. Тялото подскочи и застина. Респираторът продължаваше да вкарва кислород в мъртвите дробове.

— Присъдата е изпълнена — обяви с официален тон Тан. — В присъствието на свидетели от държавната власт, армията и висшата администрация на тази болница, както е по закон.

След тези думи той направи знак, че е време да тръгват. Почистването щеше да остави на лекарката.

— Застреляхте един болен и безпомощен човек! — изкрещя извън себе си жената. — В това ли се е превърнала нашата „народна“ власт?

— Би трябвало да ми благодарите — сухо отвърна Тан.

— За какво?

— Че държавата няма да удържи стойността на куршума от бюджета на вашата болница — хладно я изгледа той и напусна стаята.

Копенхаген

13:20 ч.

Малоун излезе от книжарницата и се озова на Хобро Плац. Небето над Копенхаген беше безоблачно, а въздухът мек и приятен. Пешеходната зона „Строгет“ кипеше от живот, магазините и кафенетата бяха пълни.

Той реши проблема с неизвестната вещ, като грабна първата книга, която му попадна пред очите, и я пъкна в дебел плик. Беше сигурен, че Касиопея го включва в играта с единствената цел да спечели малко време. В общи линии идеята не беше лоша. Много би желал да знае какво прави тя сега. От Коледа насам се бяха виждали няколко пъти, главно за да хапнат някъде и да поговорят, чуваха се по телефона и си разменяха имейли. Основна тема на разговорите им беше смъртта на Торвалдсен, която дълбоко ги беше разтърсила. Малоун все още не можеше да повярва, че приятеля му го няма. Всеки ден очакваше възрастният датчанин да влезе в книжарницата и да подхване някоя интересна тема. Продължаваше да страда, че си е отишъл с чувството, че е бил предаден.

— В Париж си постъпил правилно — каза му Касиопея. — И аз бих направила същото.

— Но Хенрик не мислеше така.

— Той не беше свършен, Котън. Беше попаднал в дупка. Не мислеше и не желаше да се вслушва в чуждо мнение. Залогът беше по-голям от обикновеното отмъщение. А ти просто нямаше друг избор.

— Аз го подведох.

Касиопея протегна ръка над масата и стисна пръстите му.

— Едно ще ти кажа — промълви тя. — Ако някога попадна в беда, бих искала да ме подведеш по същия начин.

Малоун продължаваше да крачи напред, а думите ѝ звучаха в главата му. Нещата се повтаряха. Той напусна „Строгет“ и прекоси булеварда, задръстен от лъскавите ламарини на коли, автобуси и велосипеди. Пое по Радхуспладсен, един от многобройните оживени площи на Копенхаген. Очите му уловиха бронзовите тромпетисти на покрива, които беззвучно надуваха древните инструменти. Над тях се издигаше медната статуя на епископ Абсалон, който през 1157 г. беше издигнал крепост с високи стени на мястото на малкото рибарско селце. В далечния край на площада, зад друг оживен булевард, изплува паркът „Тиволи“.

Малоун стискаше в ръка дебелия плик, а беретата тежеше под сакото му. Тя беше служебното му оръжие, докато служеше в отряда „Магелан“. Беше я извадил от раницата под леглото си, в която бе прибрал още няколко вещи от онова време.

— Мисля, че си доста изнервен — каза му Касиопея в един студен мартенски ден, изправена пред книжарницата. И той наистина беше нервен.

— Никога не съм бил романтик.

— Така ли? Не знаех това — усмихна се тя. — Но за твой късмет аз съм романтичка.

Изглеждаше великолепно. Висока и стройна, с кожа с цвят на светъл махагон. Гъстата кестенява коса докосваше раменете ѝ и ограждаше невероятно красивото лице с тънки вежди и решително вдигнати скули.

— Престани да се терзаеш, Котън.

Незнайно как беше усетила, че мисли за Торвалдсен.

— Ти си добър човек и Хенрик го знаеше.

— Закъснях с някакви си две минути.

— Но не си могъл да направиш нищо друго, нали?

Беше права. И въпреки това той не можеше да се отърси от терзанията. Беше я виждал всякаква — безпогрешна, твърда и решителна, но и дълбоко разколебана от конкретните обстоятелства.

Когато ставаше уязвима, податлива на грешки, емоционална. За късмет той винаги беше наблизко. Както и тя, когато си разменяха ролите. Тя представляваше невероятна смесица от женственост и сила, но като всички живи хора имаше и своите моменти на слабост.

В съзнанието му изплува стройната ѝ фигура, завързана за широка дъска с кърпа на лицето. Защо тя? Защо не той?

* * *

Карл Тан се настани в кабината на хеликоптера. Мисията му в Чунцин беше приключила.

Мразеше това място. Хълмистият район между устията на реките Шалин и Яндзъ беше плътно заселен. Тук живееха над трийсет милиона души. Център на империите Хан и Манчу, възникнали след нашествието на монголите. Преди сто години, по време на японската окупация, на това място се беше установила военновременната столица на страната. Днес тя представляваше живописна смесица от старото и новото — джамии, даоистки храмове, християнски църкви, комунистически паметници — горещо и влажно място, задръстено до хоризонта от небостъргачи.

Хеликоптерът се издигна над дебелия слой смог и с плавен завой пое на северозапад. Тан се беше освободил от своите сътрудници и от военните. През тази част от пътуването не се нуждаеше от шпиони. Сам щеше да свърши каквото трябваше.

* * *

Малоун си купи входен билет и влезе в „Тиволи“. Отчасти увеселителен парк, отчасти културна икона, това парче земя с безупречно поддържани дървета и цветя беше любимо място на датчаните още от далечната 1843 година. Истинско национално богатство със своите стари параходи, задвижвани от външни колела, пантомимни театри и пиратски кораб, между които се издигаха по-съвременни увеселителни съоръжения, то беше пощадено дори от германците по време на Втората световна война. Малоун обичаше да

идва тук, където беше намерил вдъхновение както Уолт Дисни, така и Ханс Кристиан Андерсен.

Той се отдалечи от главния вход и пое по една от централните алеи, оградена от зеленина и цветя. Лалета, рози, люляци, стотици лимонови дръвчета, орехи, вишни и вечнозелени дървета бяха подредени по изключително находчив начин, създавайки илюзията за огромно зелено пространство, далеч по-обширно от фактическите девет хектара, които заемаше. Във въздуха се носеше аромат на пресни пуканки и захарен памук заедно със звуците на виенски валсове, изпълнявани от духови оркестри. Беше чел, че съзателят на феерията от цветове и звуци — съветник на датския крал Кристиан VIII — успял да убеди господаря си да отвори парка с довода, че *когато народът се забавлява, той не мисли за политика*.

Малоун познаваше китайската пагода, която се издигаше на четири етажа от гъсто залесено хълмче над малко езеро. Беше на повече от сто години и красивата ѝ фасада присъстваше във всички рекламни брошури на „Тиволи“.

По съседната алея маршируваха отряд младежи, облечени в червени униформи и рунтави калпаци от меча кожа. Това бяха част от гвардейците, които охраняваха парка. От двете страни на алеята се тълпяха туристи, които наблюдаваха парада с нескрит интерес. Паркът беше необичайно оживен за работния вторник в средата на май, само седмица след откриването на туристическия сезон.

Пред очите му се появи пагодата — три вертикални копия на основата с намаляващи пропорции, всеки етаж със собствена, извита нагоре стряха. Хората влизаха и излизаха от партерния етаж, в който имаше ресторант. Други се наслаждаваха на гледката от дървените скамейки, разположени под раззеленилите се дървета.

Часът беше малко преди два следобед. Беше дошъл навреме.

Сред тълпата посетители храбро се разхождаха патиците, които обитаваха близкото езеро. Но Малоун не се чувстваше като тях. Нервите му бяха опънати до крайност, а мозъкът му напрегнато работеше както през дванайсетте години рискована служба в Министерството на правосъдието. Беше се надявал, че ще се пенсионира рано и ще продава книги в Дания, за да избяга от напрегнатия живот и свързаните с него опасности. Но през последните две години не се беше случило нищо подобно.

Мисли, заповяда си той. Бъди внимателен.

Компютризираният глас беше казал, че някой ще го потърси в мига, в който се появи пред пагодата. По всяка вероятност похитителите на Касиопея знаеха как изглежда.

— Мистър Малоун.

Той се обърна. На крачка от него стоеше жена със слабо продълговато лице и права черна коса. Кафявите очи с дълги мигли ѝ придаваха някаква тайнственост. Честно казано, той винаги беше изпитвал слабост към ориенталската красота. Жената беше облечена с вкус, дрехите следваха извивките на тялото ѝ. Това най-много личеше от полата „Бърбъри“, стегната около тънката ѝ талия.

— Дойдох за пакета — кратко добави тя.

— Този ли? — вдигна книгата Малоун.

Тя кимна.

На външен вид приближаваше трийсет, държеше се спокойно и уверено. Подозренията му бързо се потвърдиха.

— Имате ли време за един късен обяд? — подхвърли той.

— Може би друг път — усмихна се тя.

— Звучи обещаващо. Как да ви открия?

— Знам къде се намира книжарницата ви.

— Разбира се — кимна с широка усмивка той. — Беше глупаво от моя страна.

— Трябва да тръгвам — добави жената и посегна за пакета.

Той ѝ го подаде.

— Може би скоро ще се отбия в книжарницата — обяви с лека усмивка тя.

— Непременно го направете.

Малоун остана да гледа след нея, докато тя се смесваше с тълпата. Крачеше спокойно, сякаш нямаше никакви грижи.

* * *

Тан затвори очи и остави грохотът на турбините да отпусне нервите му.

После погледна часовника си.

21:05 ч. местно време. 14:05 ч. в Антверпен.

Това беше положението. Цялото му бъдеще зависеше от сблъсъка на обстоятелствата, които се нуждаеха от непрекъснат контрол.

Добре поне че проблемът с Дзин Джао беше решен завинаги.

Най-после всичко започваше да идва на мястото си. Трийсет години всеотдайност вече можеха да бъдат възнаградени. Всички заплахи бяха отстранени или блокирани.

Оставаше единствено Ни Юн.

Антверпен, Белгия

14:05 ч.

Ни Юн седеше на черен стол от лакирано дърво, копие на мебелите от периода Цин. Той познаваше добре елегантната линия и красивите извивки на този прекрасен пример за майсторството на китайските мебелисти от началото на XVIII век. Качеството на сглобката беше толкова прецизно, че гвоздеите и лепилото бяха излишни.

Сдържаният му домакин седеше в кресло от тръстика. Лицето му беше по-издължено от нормалното за повечето китайци, очите му бяха по-кръгли, а оредялата коса над необичайно високото чело бе леко къдрава. Пау Уън беше облечен в бял панталон и златисто сако от фина коприна.

— Имате много хубав дом — похвали го на родния им език Ни.

Пау прие комплимента със сдържаността на седемдесетгодишен човек. Твърде млад, за да бъде съвременник на Мао по време на народната революция през 1949 г., прогонила Чан Кайши и неговите националисти на остров Тайван, Ни беше наясно с голямото влияние на Пау през 60-те, нараснало още повече след смъртта на Мао през 1976 г.

Десет години по-късно Пау беше напуснал Китай, за да се установи тук, в Белгия, на другия край на света.

— Искрах жилището да ми напомня за дома — отвърна Пау.

Гледана отвън, къщата, която се намираще на няколко километра от Антверпен, беше обикновена постройка с високи сиви стени, наклонен покрив и извити нагоре стрехи. Беше разделена на две самостоятелни кули съгласно традиционната китайска архитектура, които предлагаха компактност, строга симетрия и подчертана йерархия. Отвътре беше светла, просторна, декорирана в класически стил, независимо от наличието на модерни удобства като климатична инсталация, централно отопление, охранителна система и сателитна телевизия.

Ни добре познаваше тази архитектура.

Върховният символ на благополучие и богатство за китайците беше многофамилната резиденция с вътрешен двор, заобиколен от четири постройки, пред всяка от които трябваше да има веранда и добре поддържана градина. Някога дом за благородници, днес такива къщи можеха да си позволят единствено военните, партийната номенклатура и новобогаташите.

— Вашият дом ми напомня за резиденцията на един кмет в североизточните райони на Китай, която посетих неотдавна — добави Ни. — В нея открихме двеста и петдесет златни кюлчета — огромно богатство за човек, който печели няколко хиляди юана годишно. Разбира се, в качеството си на кмет той контролираше местната икономика, която се развиваше добре и привличаше вниманието на чуждестранните инвеститори. Аз го арестувах.

— След което сте го екзекутирали, нали? Бързо и без много приказки.

Пау очевидно беше наясно с действието на китайската правосъдна система.

— Какво ви води в Европа, министре? — попита той. — И точно при мен?

Ни беше шеф на Централната комисия за дисциплинарна инспекция към Китайската комунистическа партия, пряко подчинена на Народното събрание и равна по права на всемогъщия Централен комитет. Основната ѝ задача беше изкореняване на корупцията и злоупотребите.

— Не бих искал да бъда враг на човек като вас — добави Пау. — Доколкото ми е известно, от вас се страхуват всички в Китай.

И това го беше чувал.

— Други твърдят, че сте най-честният човек в цялата страна.

Отново позната дефиниция.

— А вие, Пау Уън, все още имате честта да сте китайски гражданин — подхвърли Ни.

— И се гордея с това — кимна домакинът.

— Тук съм, за да поискам от вас да упражните правата си на китайски гражданин.

Седяха в дневната, която гледаше към вътрешния двор с разцъфнали дървета. Тишината се нарушаваше единствено от

жуженето на пчелите и бълбукането на малкия фонтан. Остъклена врата и копринени завеси ги отделяха от съседния кабинет.

— По всяка вероятност сте взели със себе си някои произведения на изкуството, когато сте напуснали родината — подхвърли Ни.

— Имате ли представа какво беше положението, когато Мао беше жив? — засмя се Пау. — И познавате ли изобщо историята на страната? Имам предвид от гледната точка на високата ви позиция като пазител на партийната съвест?

— В момента се интересувам единствено от вашите кражби.

— Напуснах Китай преди близо трийсет години. Защо чак сега проявявате интерес към моите кражби?

Бяха го предупредили да внимава с Пау Уън — отличен историк и оратор, майстор в манипулацията на спорните аргументи. Както Мао, така и Дън Сяопин се бяха възползвали по най-добрия начин от тези негови качества.

— Едва напоследък бях запознат с вашите престъпления — отвърна Ни.

— От анонимен информатор?

— Да. Имаме щастието да разполагаме и с такива хора.

— И не се колебаете да ги използвате по най-добрия начин. Разполагате дори с уебсайт, на който получавате съответния имейл, без име и адрес, но пълен с тежки обвинения. Я ми кажете, наказвате ли изобщо своите информатори за неверни данни?

Ни нямаше намерение да попадне в този капан.

— Още като влязох през главния вход на дома ви, забелязах една порцеланова фигура на кон, изработена по време на династията Хан — сухо отвърна той. — До нея имаше бронзова камбана от епохата Джоу и фигурка от династията Тан. Безценни оригинали, които сте откраднали.

— Откъде знаете това?

— Отговаряли сте за много музеи и колекции. Едва ли ви е било трудно да присвоите онова, което ви е харесвало.

— Елате да ви покажа нещо, министре — надигна се Пау.

Защо не, сви рамене Ни. Колкото повече ценни вещи види с очите си, толкова по-добре. Той последва възрастния мъж във вътрешния двор и неволно си спомни за старата къща на семейството си в Съчуан — провинцията на изумруденозелените хълмове и добре

поддържаните ниви. Фамилията Ни я беше обитавала в продължение на 700 години, скрита сред бамбукова горичка и заобиколена от оризови полета. И тя имаше вътрешен двор като тази тук, но с една съществена разлика — беше изградена изцяло от кирпич.

— Сам ли живеете тук? — попита на глас той.

Огромното имение се нуждаеше от постоянна поддръжка, а всичко наоколо изглеждаше перфектно. Но до този момент Ни не беше видял жива душа, с изключение на домакина.

— Следователят у вас взема връх, а? — усмихна се Пау. — Май започвате с въпросите.

— Обикновено любопитство, нищо повече.

— Самотата е начинът на живот, който съм избрал доброволно.

Ни не се изненада от неособено конкретния отговор.

Поеха по пътеката, която се извиваше покрай безупречно подстригани храсти и тисове джуджета, и се насочиха към висока черна порта с червен кръг в средата. Зад нея се разкри просторна галерия с високи колони и под с изящна дърворезба, боядисан в зелено. Една от стените беше заета от лавици с книги, на друга бяха окачени древни китайски ръкописи. На меката светлина от прозорците с оризова хартия се очертаваха изящни гравюри, копринени завеси, антикварни шкафове и масички, подредени като в музей.

— Това е колекцията ми — обяви Пау.

Ни гледаше и мълчеше.

— Вярно е, че предметите, за които споменахте, имат висока стойност, но истинското съкровище е ей там — продължи домакинът и направи жест към госта да го последва. — Например това тук — рисуван фаянс от времето на династията Хан, двеста и десета година преди Христа.

Ни разгледа скулптурата от бледожълт камък, изобразяваща мъж, който върти ръчката на нещо като мелнично колело.

— Забележителна машина — отбеляза Пау. — Зърното се сипва във фунията отгоре, а мелницата не само го смила, но и отделя плевата. Появява се в Европа цели две хиляди години по-късно, пренесена от холандски моряци.

На съседната поставка имаше керамичен конник, в основата му се виждаха стремена.

— Експонат от времето на династията Тан, шести-седми век — долови интереса му Пау. — Обърнете внимание на стремената. В Китай те се използват стотици години преди появата им в средновековна Европа. Без тях концепцията за средновековните рицари на кон, облечени в железни брони и шлемове, би била невъзможна.

Очите на Ни обиколиха залата, изпълнена със стотици експонати.

— Събирал съм ги един по един, от различни села и гробници. Много от тях са се намирили в императорските гробници, открити през седемдесетте. А за музеите и частните колекции сте абсолютно прав, аз наистина имах свободен достъп до много от тях. — Той посочи водния часовник от II век преди Христа, после се прехвърли към слънчевия му побратим, сгушен сред множество метални цеви, порцеланови фигурки и астрономически уреди — безспорни доказателства за гениалността на древните китайци.

Вниманието на Ни беше привлечено от малък бронзов уред с тънка стрелка и гравирани йероглифи.

— Компасът, най-великото китайско откритие, направено още преди две хиляди и петстотин години — гордо обяви Пау. — Стрелката е изработена от магнетит и винаги сочи на юг. Докато хората в Западното полукълбо са се борили за своето съществуване, китайците вече са използвали компаса, за да се ориентират по време на своите пътешествия.

— Всичко това е собственост на Народната република — отбеляза Ни.

— Напротив, аз спасих тези неща от Народната република.

Досадата започна да се промъква в душата на Ни.

— Пояснете се, старче — настоя той.

— По време на славната Културна революция видях как войниците изхвърлиха на слънце една великолепно запазена мумия на две хиляди години, а селяните започнаха да я замерят с камъни. Това се случи в Чанша, но подобна беше съдбата на милиони безценни предмети от нашето културно наследство. Представете си каква научна и историческа информация беше безвъзвратно изгубена заради тази глупост.

Ни си отбеляза да не се вслушва прекалено в думите на Пау. Добрият следовател не бива да се поддава на приказките на хората,

които разпитва. Самият той непрекъснато внушаваше това на своите подчинени.

Домакинът се приближи до голямо сметало, изработено от дърво и бронз.

— Тази вещ е на хиляда и петстотин години, но и сега може да се използва в офис или банка. Векове наред на Запад не са имали представа за подобен вид калкулатор, използван от китайските финансисти и търговци. Нито пък са чували за понятия като десетична система, нула, отрицателни числа, стойността на числото пи. Всичко това било открито за пръв път в Китай.

— Откъде знаете? — попита Ни.

— От историята. За съжаление нашите могъщи императори и Културната революция на Мао пренаписаха тази история за своите цели. Ние, китайците, нямаме почти никаква представа за произхода и постиженията си.

— А вие имате, така ли?

— Погледнете тук, министре.

Ръката на Пау сочеше нещо като печатарска вана с подредени в колони оловни йероглифи, готови за омастиляване.

— Печатарската машина е открита през хиляда четирийсет и пета година в Китай, далеч преди копието на Гутенберг в Германия. Хартията също сме открили много по-рано от Запада. Плюс още много неща — сеизмографа, парашута, щурвала, мачтите и платната... — Пау разпери ръце, сякаш за да обхване цялата зала. — Ето го нашето наследство.

— Но въпреки това вие си оставате крадец — трезво отбеляза Ни.

— Вие не сте тук заради моите кражби, министре — поклати глава Пау. — Аз бях откровен с вас, сега е ваш ред. Кажете ми какво ви води при мен?

Безцеремонността беше едно от силните оръжия, с които Пау насочваше разговора в желаната от него посока. Уморен от празните приказки, Ни се огледа с надеждата да открие нещо конкретно. Оказа се малка бронзова фигурка на тигър с глава на дракон и крила на феникс, открита в някаква гробница от III век преди Христа. Беше дълга пет и висока три сантиметра.

— Къде е лампата с дракона? — попита той.

Върху набръчканото лице на Пау се изписа любопитство.

— И тя ми зададе същия въпрос — промърмори той.

Неочакван отговор.

— Тя?

— Една жена. Испанка с мароканска кръв, много красива. Но нетърпелива като вас.

— Как се казва?

— Касиопея Вит.

— Какво й отговорихте? — пожела да узнае Ни.

— Показах ѝ лампата — отговори Пау и посочи една масичка в далечния край на залата. — Беше ей там. Доста ценна вещ. Открих я в една гробница от времето на Първия император през... — замисли се за момент и добави: — Мисля, че беше през хиляда деветстотин седемдесет и осма. Взех я със себе си, когато напуснах Китай през хиляда деветстотин осемдесет и седма година.

— Къде е сега?

— Мис Вит пожела да я купи. Предложи ми много висока цена, но аз отказах.

Ни го гледаше очаквателно.

— После ме заплаши с пистолет и я открадна — добави Пау. — Нямахме какво да направя. Все пак съм един старец, който живее сам.

— Един *богат* старец — язвително добави Ни.

— Съдбата беше благосклонна към мен — усмихна се Пау. — Както вероятно и към вас, министре...

— Кога се случи това? — рязко попита Ни.

— Преди два дни.

Тази жена трябваше да бъде открита.

— Каза ли ви нещо за себе си?

— Просто насочи пистолета към мен, взе лампата и изчезна — поклати глава Пау.

Неочакван и тревожен развой на събитията. Но не и непреодолим. Тази жена можеше да бъде открита.

— За лампата ли бихте целия този път? — попита Пау. — Може би тя има някаква връзка с предстоящата ви политическа битка с министър Карл Тан?

Въпросът го хвана неподготвен. Пау беше напуснал родината преди много време. Онова, което се случваше по върховете на

политическата власт, не беше държавна тайна, но не беше и обществено достояние. Поне засега.

— Какво знаете вие за случващото се днес?

— Аз не съм глупак — отвърна почти шепнешком Пау. — Вие сте тук, защото знаете, че Тан иска въпросната лампа.

Този факт не беше известен на никого извън кабинета на Ни. Обзе го безпокойство. Старецът насреща му се оказа далеч поинформиран от очакваното. После му хрумна нещо друго.

— Жената е откраднала лампата за Тан, така ли?

— Не — поклати глава Пау. — Искаше я за себе си.

— А вие ѝ позволихте да я вземе?

— Прецених, че е по-добре да бъде у нея, отколкото да попадне в ръцете на министър Тан. Очаквах да се случи нещо подобно, но, честно казано, не знаех как да постъпя. А тази жена реши проблема.

Ни се замисли за променената ситуация, а Пау Уън го гледаше с мъдрите си очи и мълчеше. Планираната изненадваща визита в дома на възрастния емигрант трябваше да постигне лесен успех, но се оказа, че изненаданият съвсем не е той.

— Вие и министър Тан сте основните претенденти за поста председател на партията и премиер — промълви Пау. — Човекът, който заема тези постове, вече е стар и времето му изтича. Въпросът е кой ще го наследи — Тан или Ни. Всеки трябва да направи своя избор.

— А вие на чия страна сте? — не се сдържа Ни.

— На единствената, която има значение, министре. На страната на Китай.

Копенхаген

Малоун проследи куриерката и подозренията му се потвърдиха. Китайката не знаеше какво точно трябва да получи и просто взе онова, което ѝ беше предложено. На всичкото отгоре дори си позволи да пофлиртува с него. Колко ли ѝ бяха платили за изпълнението на поръчката? И какво знаеха похитителите на Касиопея? Гласът от компютъра беше подчертал, че са наясно с миналото му на специален агент, но въпреки това му бяха изпратили жената аматьор, която очевидно не беше в течение на нещата.

Продължи да я следва от разстояние. Тя си пробиваше път сред посетителите на „Тиволи“ спокойно, без да бърза, насочвайки се към задния портал в северната част на парка. Малоун видя как излиза през него, пресича булеварда и тръгва към пешеходната зона „Строгет“.

Минаха покрай няколко антикварни книжарници, чиито притежатели бяха конкуренти и приятели на Малоун. После пое по Хобро Плац, запълнен с многобройни заведения и масички на открито. Китайката свърна вдясно от кафене „Норден“ в източния край на площада и пое по стръмната уличка към старата църква, превърната в изложбена зала. На една пряка от нея зави на север и се насочи към Магазин ду Норд — най-големия универсален магазин в Скандинавия. Улиците бяха изпълнени с оживени и усмихнати хора. Петдесет метра по-нататък се виждаше широкият булевард, който маркираше края на пешеходната зона „Строгет“.

Младата жена отново зави, обърна гръб на универсалния магазин и оживения трафик, насочвайки се към обгорените руини на Музея на гръко-римската култура, който все още не беше възстановен от големия пожар преди година. Тогава именно Касиопея Вит му се бе притекла на помощ и спаси книжарницата. Сега беше негов ред да ѝ върне услугата.

Тук хората бяха значително по-малко. Голяма част от строените през XVIII и XIX век сгради, отдавна реставрирани и боядисани, бяха

някогашни моряшки бардаци. Днес в модерните апартаменти живееха художници и млади технократи.

Жената изчезна зад поредния ъгъл. Малоун ускори крачка и я последва, но за малко не се блъсна в голям контейнер за смет, който препречваше тясната уличка.

Жената се приближи до дребен и очевидно неспокоен мъж, който грабна плика от ръцете ѝ и го разкъса. Измъкна книгата, а после изкрещя нещо на китайски. Малоун нямаше нужда от преводач, за да го разбере. Беше ясно, че човекът знае какво трябваше да получи, но то нямаше нищо общо с книгите. В следващия миг той вдигна ръка и зашлеви младата жена. Тя политна назад, опитвайки се да запази равновесие и самообладание, и неволно вдигна ръка към ударената буза. Мъжът бръкна под дрехата си и извади пистолет.

Малоун го изпревари, измъкна беретата си и извика:

— Хей!

Мъжът се завъртя, зърна оръжието в ръката му и сграбчи китайката.

— Хвърли пистолета в контейнера! — извика на английски той и опря дулото в шията на младата жена.

Малоун се запита дали да рискува, но уплашеното изражение на жената го накара да се подчини. Той пусна беретата в контейнера и тя глухо тупна на пода, сигнализирайки, че вътре няма почти никакъв боклук.

— Стой на място! — заповяда китаецът и помъкна жената надолу по уличката.

Малоун не можеше да се откаже просто защото това беше единственият начин да стигне до Касиопея. Мъжът и жертвата му бавно се приближаваха към оживената пресечка. Изправен на петнайсетина метра от него, Малоун стоеше и наблюдаваше. После мъжът разхлаби хватката си и побягна заедно с жената.

* * *

Ни наблюдаваше внимателно лицето на възрастния мъж. В съзнанието му бавно проникна прозрението, че мъдрецът го беше изиграл.

— А кое е най-доброто за Китай? — попита той.

— Знаете ли приказката за хитрата лисица и гладния тигър? — отвърна с въпрос Пау.

Решил да продължи играта, Ни поклати глава.

— Тигърът хванал лисицата с намерението да я изяде, но тя му каза: „Не смей да ме докосваш! Сториш ли го, ще разгневиш боговете, защото аз съм най-важното животно в гората. Ако не ми вярваш, ела с мен“. Тигърът тръгнал с нея. При вида им всички животни се разбягали, а тигърът пуснал лисицата, защото изобщо не си дал сметка, че той е причината за страха им. — Пау замълча за момент, после вдигна глава. — В коя роля сте вие, министре? На лисицата или на тигъра?

— Манипулаторът и глупакът — промърмори Ни.

— За съжаление няма други претенденти за лидери на Китай — въздъхна Пау. — Вие и министър Тан свършихте добра работа за отстраняването на всички останали конкуренти.

— А кой съм аз според вас — манипулаторът или глупакът?

— Не аз трябва да отговоря на този въпрос.

— Уверявам ви, че не съм глупак — продължи Ни. — Страната ни е затънала в корупция. Мой дълг е да се боря срещу нея.

Това беше нелека задача за държава, в която един процент от населението притежава четирийсет процента от богатството ѝ, придобито главно чрез корупционни схеми. Кметове, провинциални функционери, високопоставени партийни членове — той беше арестувал стотици от тях по обвинение в подкупи, машинации, присвоявания, злоупотреба с власт, морално разложение, контрабанда, прарасване на средства и безогледни кражби.

Пау кимна.

— Мао създаде система, разяждана от корупция от самото начало. И нямаше как да бъде друга, защото отговорността се търсеше единствено по вертикалата на партийната йерархия. Лъжата и безчестието станаха повсеместни.

— Затова ли избягахте от родината?

— Не, министре. Напуснах страната, защото не можех да понасям онова, което се случваше. Твърде много убийства на невинни хора, твърде много потисничество и страдание. И тогава, както и днес Китай е една провалена държава. Няма друго заключение. Шестнайсет

от двайсетте най-замърсени града в света се намират там. Ние сме лидер в отделянето на вредни емисии. Киселинните дъждове унищожават земите ни. Замърсяваме безогледно питейната вода, без да мислим за последиците. Ликвидираме културата, хилядолетната си история и самоуважението си без оглед на последствията. Оценяваме работата на местните ръководители единствено по икономическите резултати, без да държим сметка за публичните инициативи. Системата ни води към самоунищожение.

Ни подозираше, че всички тези разсъждения целят просто да го заблудят. След кратък размисъл реши, че е време да премине към по-конкретни теми.

— Защо позволихте на онази жена да открадне лампата? — попита той.

Пау го дари с поглед, който го накара да се почувства неудобно. Някога така го гледаше баща му, когато той боготвореше.

— Отдавна би трябвало да знаете отговора на този въпрос.

* * *

Малоун преобърна контейнера, взе пистолета си и хукна. Би трябвало да се досети по-рано. Куриерката съвсем не беше жертва, а само съучастник, който беше объркал нещата. След секунди той изскочи на улицата.

Двамата бегълци бяха на трийсетина метра от него и тичаха с всички сили към оживената „Холменс Канал“, по която фучаха няколко редици коли, насочили се към главния площад на Копенхаген. В следващия миг фигурите им изчезнаха зад ъгъла.

Малоун прибра пистолета и започна да си пробива път сред тълпата, като едновременно използваше физическа сила и любезни извинения. Не след дълго се озова на светофара срещу датския Кралски театър. Вдясно от него се простираше пешеходната зона пред новото пристанище „Нихавн“, изпълнена с живописни кафенета и ресторанти. Обектите му бързаха по тротоара край оживената алея за велосипедисти, в посока хотел „Д’Англетер“. Едно волво спря до тротоара пред входа.

Мъжът и жената прекосиха алеята за велосипедисти и се насочиха към колата с отворена задна врата. Разнесе се тих пукот, като от спукан детски балон. Мъжът политна и се строполи на асфалта. Нов пукот и жената се просна до него. Изпод телата им плъзнаха алени струйки кръв. Разнесоха се писъци, по тротоара настъпи паника. Трима велосипедисти се сблъскаха на алеята, опитвайки да избегнат проснатите тела. Колата рязко потегли.

Затъмнените стъкла не му позволиха да види лицата на хората в нея. Малоун направи опит да зърне регистрационния номер, но волвото направи остър ляв завои и изчезна към „Конгенс Ниторв“. Той се втурна към жертвите, прилекна над тях и потърси пулс. И двамата бяха мъртви. Велосипедистите също бяха пострадали.

— Някой да се обади в полицията! — извика на датски той и се изправи.

Прокара пръсти през косата си и въздъхна тежко. Току-що беше прекъсната единствената нишка, която можеше да го отведе при Касиопея. Той предпазливо се отдалечи от тълпата зяпачи и се насочи към масичките на тротоара пред ресторанта на хотел „Д’Англетер“. Всички наоколо бяха шокирани. В Дания рядко ставаха убийства на публични места.

В далечината се чу вой на сирени. Коего означаваше, че трябва да изчезва.

— Мистър Малоун — обади се тих глас отляво.

Той понечи да се обърне.

— Не. Гледайте пред себе си.

Характерният натиск на дулото в гърба му го принуди да се подчини.

— Трябва да дойдете с мен — добави мъжът.

— А ако откажа?

— Няма да откриете Касиопея Вит.

Провинция Шанси, Китай

22:00 ч.

Карл Тан оглеждаше просторната долина под себе си. За около два часа хеликоптерът го беше пренесъл на север от Чунцин над планината Кун. Беше предприел пътуването от Пекин до тези места не само за да присъства лично на екзекуцията на Дзин Джао, но и да изпълни още две не по-малко важни задачи, първата от която беше тук, в Шанси, културната люлка на Китай. Преди време един археолог от Министерството на науката му беше казал, че където и да забиеш лопатата си в този район, със сигурност ще попаднеш на нещо, свързано с шестхилядната история на страната.

И той имаше пред себе си сигурен пример за това.

През 1974 г. местните селяни се заловили да копаят кладенец и попаднали на огромна подземна галерия, в която били подредени над 8000 фигури на теракотени воители в цял ръст, 130 колесници и 670 коня, подредени в боен ред. Мълчалива армия, обърната на изток. Всяка от скулптурите бе на възраст около 2200 години. Те охранявали подземен комплекс от дворци, построени, за да се превърнат в гробници, които заобикаляли масивната гробница на император Цин Шъхуан — човека, сложил край на петстотин години междуособици и положил основите на Великата империя. Благодарение на това останал в историята с почетната титла *Шъхуан*.

Първият император.

На мястото на някогашния кладенец днес се издигаше Музеят на теракотените воители от династията Цин, чиято централна изложбена площ беше покрита с внушителен стъклен покрив. Земни насипи разделяха разкопките на единайсет реда, всеки от които имаше пътеки от стари тухли. Някогашните дървени покриви отдавна ги нямаше, но за да предпазят статуите от влагата, строителите мъдро бяха покрили целия район с плетени рогозки и дебел пласт глина.

Древната армия на Цин Шъхуан беше оцеляла.

Тан не отделяше поглед от морето теракотени воители.

Всеки от тях беше в пълно бойно облекло и снаряжение. Лицата им се деляха на осем основни типа, но нито едно от тях нямаше двойник. Някои бяха с плътно стиснати устни и отправен в далечината поглед, издаващи непоколебима твърдост. Други излъчваха самоуверена жизненост, трети бяха някак замислени, като помъдрели в битките ветерани. Най-странното беше, че макар и замръзнали в различни пози, те оставяха общото впечатление за целенасочено движение.

Тан беше идвал тук и преди. Беше се разхождал между воините и колесниците, бе вдъхвал богатия аромат на почвата, бе си представял ритмичния тътен на хилядите маршируващи нозе.

Тук се чувстваше всевластен.

Самият Цин Шъхуан беше обхождал тези места, за които в продължение на двеста и петдесет години бяха воювали седем царства — Ци, Чи, Яр, Джао, Хан, Уей и Цин. Край на конфликтите бе поставил Цин Шъхуан през 221 г. преди Христа, когато покорил съседите си и създал единна империя начело със себе си. По-късно тези земи наследили и името му. Чужденците го произнасяли Кин, но втората част остава непроменена.

Китай.

Тан нямаше как да не бъде впечатлен от подобни мащабни постижения. Въпреки че Цин Шъхуан беше живял далеч в миналото, присъствието му все още се усещаше. Той пръв бе разделил територията на префектури, всяка от които включвала по-малки области, които той нарекъл окръзи. Отменил феодалната система и елиминирал военачалниците аристократи. Мерките, теглилките и парите били стандартизирани, въведени били унифицирани закони. Той построил пътища, издигнал стената, която защитавала градовете по северната граница. И не на последно място унифицирал многообразната местна писменост, заменяйки я с единна йероглифна азбука.

Но Първият император също не бил съвършен.

Той въвел сурови закони, наложил непосилни данъци и мобилизирал хиляди хора за военна служба и строителство. При неговото господство умрели милиони човешки същества. *Трудно е да започнеш някакво начинание, но още по-трудно е да задържиш успеха.* Наследниците на Цин Шъхуан не успели да задържат и разширят

успехите на Първия император. Селските бунтове постепенно набрали сила и се превърнали в открита съпротива срещу властта. Империята рухнала само три години след смъртта на основателя си.

Дошла нова династия.

Хан. И нейните наследници още бяха на власт, дори днес.

Самият Тан беше от провинция Хунан — още една гореща и влажна територия в южната част на страната, родно място на мнозина революционни идеолози начело с Мао. След като бе завършил Технологичния институт в Хунан, Тан се бе прехвърлил в Пекинския геоложки факултет и след дипломирането си бе започнал работа като технолог и политически инструктор, а после и като главен инженер и началник на политически отдел в Централното бюро по геология. Именно там партията го бе забелязала и той бе получил назначения в провинция Гансу и Тибетската автономна област, където си бе изградил добра репутация на учен и администратор. След завръщането си в Пекин се бе издигнал до заместник-директор на общата канцелария на Централния комитет, а три години по-късно беше избран и за член на ЦК. В момента заемаше поста първи заместник-председател на партията и вицепремиер, на една крачка от триъгълника на върховната власт.

— Министър Тан.

Чул името си, Тан се обърна. Към него се приближаваше директорът на музея. От стегнатата му походка и любезно изражение личеше, че нещо не е наред.

Тан стоеше на оградената с парапети пътека над Изкоп 1, издигаща се на петнайсет метра над теракотените фигури. Изложбената площ от 16 000 квадратни метра вече беше затворена за посетители, но по негова заповед осветлението на огромното, подобно на хангар пространство остана включено.

— Казаха ми, че сте пристигнали — промърмори директорът. От шията му се поклацаха очила, окачени на дълга каишка.

— Искях да хвърля едно око тук, преди да се прехвърля на Изкоп 3 — поясни Тан. — Никога няма да се наситя на гледката на тези храбри воители.

Навън тъмнееха още шест зали, всичките затворени. До тях имаше театър, книжарница и множество магазинчета и сергии, които рано сутринта на следващия ден щяха да предложат разнообразни

сувенири на туристите, които надвишаваха два милиона годишно и бяха дълбоко убедени, че тук се намира осмото чудо на света.

Самият Тан не споделяше подобни мисли. За него това беше единственото чудо на света.

— Трябва да поговорим, министър Тан.

Директорът беше консервативен интелектуалец от малцинството Джуан, а това означаваше, че беше стигнал върха на кариерата си. Целият огромен обект беше под шапката на Министерството на науката и той си даваше ясна сметка на кого трябва да бъде предан.

— Имам проблем с контрола.

Тан мълчеше и чакаше.

— Откритието беше направено преди два дни и аз незабавно ви информирах. Издадох заповед за пълно мълчание, но се страхувам, че тя не беше приета сериозно. Как да кажа... Археолозите започват да говорят... Неколцина знаят, че сме проникнали в още едно подземие.

Това беше неприятна новина.

— Давам си сметка за желанието ви нещата да останат в тайна, но това ще бъде трудно.

Тук не беше мястото за подобни разговори. Тан успокоително докосна рамото на мъжа и заповяда:

— Заведете ме на Изкоп 3.

Напуснаха сградата и прекосиха тъмната площадка по посока на друга голяма постройка, осветена отвътре.

Изкоп 3 се намираше на двайсет метра северно от Изкоп 1 и на сто и двайсет източно от Изкоп 2. Най-малкият от трите, във формата на подкова, той заемаше едва петстотин квадратни метра. В него имаше само 68 статуи на воители и една колесница, теглена от четири коня. Без да са подредени в бойна формация.

После всичко стана ясно.

Облеклото, жестовете и разположението на фигурите предполагаха, че Изкоп 3 е нещо като подземен команден център, създаден за генерали и други високопоставени лица. Тук воините бяха подредени с гръб към стената и бяха въоръжени с бронзови пръти — необикновено оръжие, използвано само от почетните императорски

гвардейци. Освен това разположението му в най-отдалечения североизточен край подсказваше, че той е добре защитен от формациите в останалите два изкопа. По време на управлението си Цин Шъхуан командвал един милион облечени в броня воители и хиляда колесници с десет хиляди коня — една внушителна армия, чиято цел била да „покори света“. А от разкопките беше видно, че и в смъртта целта му бе останала същата.

Тан пое по дървената рампа, която водеше към дъното на изкопа.

Под ярката светлина на прожекторите се разкриваше сюрреалистична сцена. Конюшня и колесница запълваха първото отклонение. От там започваха два къси коридора, които водеха до други, по-дълбоко вкопани помещения. Тан изчака да слязат долу и едва тогава се обърна към директора на музея.

— Разчитам на вас да запазите разкопките в тайна. Ако не можете да се справите, ще трябва да потърсим друг човек.

— Уверявам ви, че за момента нещата са под контрол, министър Тан. Но се почувствах длъжен да ви предупредя, че новината е известна на повече хора от тримата работници, които направиха откритието.

— Разкажете ми по-подробно за него.

— Ей там забелязахме едно странно несъответствие — посочи надясно директорът. — Отначало мислехме, че там свършват разкопките, но се оказа, че грешим.

В землистата стена се виждаше голяма дупка с купчини пръст от двете страни.

— Нямахме време да разчистим — добави директорът. — Веднага след първия оглед спрях разкопките и се свързах с вас.

На няколко крачки от тях се виждаха кабели, излизаци от металната кутия на портативен трансформатор. Тан продължаваше да гледа ярко осветената отвътре дупка.

— Това е нова, неизвестна досега гробница — добави директорът.

— А аномалията?

— Тя е вътре и ви чака.

По вътрешните стени на ямата пробяга някаква сянка.

— Цял ден е тук съгласно вашата заповед — поясни подчиненият му. — Не е спрял да работи.

- Небезпокояван?
- Абсолютно. Точно както заповядахте.

Антверпен

Ядосан от факта, че беше подценил възрастния си опонент, Ни го гледаше втренчено и мълчеше.

— Огледайте се наоколо — продължи Пау. — Тук са събрани доказателства за величието на Китай за период от шест хиляди години. Още преди зараждането на западната цивилизация в Китай се е леел метал, армията се е сражавала с арбалети, а земята е била картографирана.

Търпението на Ни най-сетне свърши.

— Какъв е смисълът на този разговор? — попита той.

— Нима не си давате сметка, че още през четвърти век преди Христа земеделието в Китай е било по-развито от това на Европа през осемнайсети век? Дедите ни са познавали редосеялката, организираната сеитба и железния плуг далеч преди останалите култури по света. Но какво се случва в днешно време, министре? Къде изчезна превъзходството ни?

Отговорът беше очевиден, но Ни нямаше желание да го изрича на глас. Не беше сигурен, че в помещението няма записващи устройства.

— Преди доста години един английски учен изследвал този феномен и стигнал до заключението, че над половината от откритията и изобретенията, върху които се крепи съвременният свят, са дошли от Китай. Но кой го знае? Самите китайци са в неведение. Според един доказан исторически факт, когато йезуитските мисионери показали механичния часовник, изобретен от тях през дванайсети век, китайците останали смаяни от това малко чудо, без дори да подозират, че този механизъм е съществувал по техните земи цели хиляда години по-рано.

— Всичко това е без значение — сухо отвърна Ни, продължавайки да мисли за скритите микрофони.

Пау посочи писалището от червено дърво в дъното. На него имаше лаптоп, около който акуратно бяха подредени инструменти за

калиграфия — мастило, плоски камъни, четчици и хартия.

Приблжиха се към него и Пау натисна няколко клавиша. Екранът оживя.

Мъжът стоеше изправен. Беше под четирийсет, по-скоро с монголски, отколкото с китайски черти, и разрошена черна коса. Носеше бял халат с широки ръкави и бледозелени орнаменти на яката. Беше заобиколен от други трима мъже, облечени с черни панталони и дълги сиви ризи под къси сетрета в тъмен цвят.

Мъжът смъкна халата си и остана гол. Имаше стегнато мускулесто тяло със светла кожа. Двама от пазачите му започнаха да увиват бели бинтове около корема и бедрата му. Когато приключиха, третият се приближи и започна да мие пениса му и слабините около него.

Почистващата операция се повтори три пъти.

После мъжът седна полулегнал на близкия стол и разтвори крака. Двамата го хванаха здраво, а третият пристъпи към близката лакирана масичка и вдигна извит и назъбен нож с напукана кокалена дръжка.

Обърна се, пристъпи към бинтования мъж и попита с отчетлив глас:

Хоу хюеи пу хоу хюеи?

Мъжът остана в същата поза, докато обмисляше отговора си. Въпросът беше прост: ще съжаляваш ли за това или не. Той поклати глава в знак на отрицание, без да показва страх или нерешителност.

Човекът пред него кимна, после отрязва половите му органи с две бързи и точни движения. Острието се плъзна плътно до тялото, без да пропусне нищо.

Жертвата не издаде нито звук.

Двамата помощници здраво натискаха треперещите му крака.

Кръвта се лееше, но операторът сръчно обработи раната, без да обръща внимание на болките, които изпитваше жертвата. Мъжът не издаваше нито звук, въпреки че лицето му беше разкривено от болка.

Раната беше покрита с нещо, което приличаше на няколко пласта намокрена хартия. Кръвотечението спря.

После помогнаха на жертвата да се изправи. Мъжът видимо трепереше, но върху лицето му се беше изписало повече вълнение, отколкото страх.

— През следващите два часа го карали да се разхожда из стаята, а чак след това му позволили да легне — уточни Пау.

— Какво... Какво беше това? — смотолеви Ни, без да крие смайването и погнусата си.

— Обичайна церемония, повтаряла се стотици хиляди пъти във времето — отвърна Пау и след едва забележимо колебание добави: — Така се създавали евнусите.

Ни знаеше доста неща за евнусите и важната им роля в Китай в продължение на 2500 години. Императорите имали особената и малко мистична привилегия, наречена „небесен мандат“, която практически узаконявала безграничната им власт. Но за да се запази свещената им аура, личният им живот трябвало да бъде пазен в пълна тайна, далеч от очите на простосмъртните. Единствено женствените евнуси, които живеели по милостта на господарите си, имали достъп до интимните им тайни.

Системата се оказала толкова успешна, че се превърнала в неразделна част от живота на богоизбраните. В същото време евнусите нямало как да не се възползват от шансовете, които им предлагало интимното общуване с тях. Очакванията били, че лишени от възможността да имат наследници, те няма да се стремят към власт и пари, но нещата не се развили точно по този начин.

Мнозина от тях се превърнали в любимци на своите императори и постепенно се сдобили с власт, която била далеч по-голяма от тази на висшите държавни администратори. Повечето императори изобщо не познавали своите министри и контактували с тях с посредничеството на евнусите. Никой не знаел кой всъщност издавал свещените заповеди и декрети, с които се управлявала империята. Само най-съвестните и съзнателни императори избягвали влиянието на евнусите, но те били малко на брой. Системата била окончателно изоставена чак в началото на XX век, когато последният император бил принуден да се откаже от властта.

— Евнусите отдавна не съществуват — обяви той.

— Защо мислите така?

Всякакви мисли за подслушване бяха забравени.

— Кой сте вие? — рязко попита Ни.

— Човек, който цени историческото наследство на страната си. Човек, който е станал свидетел на разрухата на всичко свято, което сме съхранявали в продължение на хилядолетия. Истински китаец.

Ни знаеше, че Пау е роден в северната провинция Ляонин и е получил образованието си във Франция през един кратък период от време, през който разрешавали на младите китайци да учат в чужбина. Начетен, автор на шест исторически трактата, той беше успял да оцелее по време на чистките на Мао, което съвсем не бе лесно. В един момент му бяха разрешили да напусне страната заедно с цялото си богатство. Истинско чудо на чудесата. И все пак...

— Говорите като предател! — остро рече той.

— Говоря истината, министре — поклати глава Пау. — Подозирам, че и вие мислите като мен.

— Грешите — отвърна Ни.

— Защо тогава все още сте тук? Защо продължавате да ме слушате?

— А вие защо ми пуснахте видеото?

— Изправен пред смъртта, онзи, който е готов да умре, ще оцелее. Докато онзи, който иска да живее, ще умре... Тази мисъл е била изразявана и по друг начин. *Шан ву чоу ти*.

Ни беше чувал тази фраза.

Бутни стълбата, след като той се изкачи по нея.

— Най-често срещаната интерпретация съветва да подмамим врага в капан, а после да го лишим от възможността за бягство — продължи Пау. — Но различните противници се подмамват по различен начин. Алчните са заслепени от обещанието за печалба. Арогантните се заблуждават от демонстрация на слабост, а неподатливите се побеждават с хитрост. Вие от кои сте, министре?

— Кой ме подмамва?

— Карл Тан.

— На мен ми се струва, че това сте вие. Но не отговорихте на въпроса: защо ми пуснахте видеото?

— За да ви докажа, че не знаете какво се случва около вас. Вашата комисия си губи времето, като разследва корумпирани

чиновници и нечестни партийни членове. Преследвате призраци, въпреки че истинската заплаха е пред очите ви. Вие сте обкръжен отвсякъде, включително и в свещеното си качество на партийна съвест. Евнусите все още съществуват, министре.

— Откъде знаете?

— Знам, защото съм един от тях.

Заведоха Касиопея Вит обратно в стаята, където я бяха държали през последните два дни. Блузата ѝ беше мокра, дробовете я боляха от усилията да диша. Вратата се затръшна. Едва тогава ѝ беше позволено да свали превръзката от лицето си.

Килията беше четири на два метра, с наклонен таван. Вероятно килер под някакво стълбище. Светлината идваше от слаба крушка, която никога не гасяха. Обзавеждането се изчерпваше с тънък матрак на дъсчения под. По време на кратките почивки тя правеше опит да разбере нещо повече за своите похитители. По всичко личеше, че я държат в усамотена къща, само на няколко крачки от стаята за изтезания. В съседство беше тоалетната, която ѝ позволиха да посети само два пъти.

Но къде се намираше всъщност? Преди два дни беше в Антверпен.

Тя се наведе и опря длани в коленете си. Краката ѝ бяха изтръпнали, сърцето ѝ блъскаше в гърдите, тялото ѝ се тресеше.

Два пъти я бяха просвали на дъската с мокра кърпа върху лицето. Доскоро беше твърдо убедена, че е способна да издържи на всичко, но чувството, че се дави с вързани ръце и крака, ѝ дойде прекалено много. Някъде беше чела, че психическото насилие не се нуждае от физическа сила. И сега вече вярваше, че е така. Съмняваше се, че ще може да издържи още една процедура.

В края на първата съобща името на Малоун, което ѝ се стори добър ход. Надяваше се, че ще има достатъчно време да се освободи от предмета в отрязъка от време между посещенияето при Пау Уън и залавянето ѝ.

А те май ѝ повярваха. Котън беше единственият ѝ изход. Нямаше как да отстъпи пред искането на тези хора. Дали щяха да я убият? Вероятно не, поне докато не установяха контакт в Копенхаген.

А после? Дори не ѝ се искаше да мисли какво можеше да се случи. Гордееше се, че не се наложи да се компрометира с молби и заплахи. Но беше компрометирала Котън. Той обаче постоянно ѝ

повтаряше да го потърси, когато има нужда от помощ. Сега случаят бе точно такъв.

През последните два дни тя непрекъснато прибъгваше до умствена гимнастика, за да отклони мислите си в друга посока. Припомняше си исторически дати, умножаваше петцифрени числа. Но споменът за Малоун не я напускаше. Висок и хубав, със сламеноруса коса и живи зелени очи. Отначало го мислеше за хладен и безчувствен, но през последната година разбра, че това е далеч от истината. Преживяха заедно много неща. Тя му се доверяваше безрезервно.

Дишането ѝ се успокои, сърцето ѝ забави ритъма си. Нервите ѝ бавно се отпуснаха. Надигна се до седнало положение и разтри китките си.

Наближаваше четирийсет, но отново бе затънала до гуша. Така и не успя да се нагоди към друг, по-спокоен начин на живот. А иначе работата ѝ напредваше — пълната реконструкция на френски замък от XIV век, но само с инструменти, използвани преди 700 години. Едва преди две-три седмици техническият ръководител на обекта беше докладвал, че вече са изпълнили десет процента от предвидената работа. Тогава Касиопея реши, че е крайно време да се отдаде изцяло на проекта, но едно телефонно обаждане от Китай промени намеренията ѝ.

— Отвлякоха го, Касиопея. Изчезна.

Лев Соколов не беше от хората, които лесно се поддават на паника. Умен и хладнокръвен, роден в бившия Съветски съюз, той бе прекарал две години в трудов лагер в Сибир, откъдето бе излязъл като заклет антикомунист, твърдо решен да напусне родината си. И бе успял да го стори, но избяга не на Запад като повечето дисиденти, а в Китай.

— Синът ми си играел край сергията със зеленчуци на баба си — продължи с треперещ глас Соколов. — Оттам минал някакъв съсед и предложил да прибере момчето у дома. Баба му се съгласила. Това стана преди два месеца.

— Нещо за съседа?

— Потърсихме го в дома му. Той каза, че дал на детето пари за бонбони и го оставил пред входа на блока. Но излъга. Мръсникът е

продал детето ми, Касиопея! Сигурен съм в това!

— А полицията какво направи?

— Те не искат и да чуят за отвлечане на деца. За тях това са изолирани случаи, но истината е друга. Тук всеки ден изчезват по двеста деца.

— Не може да е вярно!

— Напротив, вярно е. А сега момчето ми е едно от тях.

Тя не знаеше какво да каже.

— Изборът ни е ограничен — добави с отчаяние в гласа Соколов. — Медиите са твърде зависими от правителството, за да направят нещо. Полицията не желае да разговаря с нас. Дори родителските организации за взаимопомощ се събират тайно. Разлепихме плакати, но полицията заплаши, че ще ни арестува, ако продължим. Никой не иска да говори за проблеми, които официално не съществуват. — Той замълча за момент, после добави: — Съпругата ми не е на себе си. Нямам към кого друг да се обърна. Имам нужда от помощта ти.

На тази молба не можеше да откаже. Преди пет години Лев Соколов ѝ беше спасил живота. Без никакви колебания Касиопея си бе извадила едномесечна туристическа виза и бе хванала самолета за Пекин.

Сега лежеше по корем на матрака и гледаше напуканата стена. Вече познаваше всяка пукнатина по нея. В ъгъла живееше паяк, който едва вчера спипа една муха и изсмука жизнените ѝ сокове. Симпатиите ѝ бяха на страната на мухата. Нямаше как да отгатне кога ще я изведат на разпит. Сега това зависеше единствено от Котън.

Трудно понасяше да бъде затворена, но животът на едно четиригодишно дете зависеше от нея. Както и животът на Лев Соколов. Уви, тя беше оплела конците.

Отвън прозвучаха стъпки, които бързо се приближаваха. Това беше нещо необичайно. Досега я бяха посещавали само пет пъти. Два от тях, за да я изведат за мъчения, третият, за да ѝ оставят купа ориз и варено зеле. Другите два бяха определени за извеждане до тоалетната, задължително с превръзка на очите. Дали бяха разбрали, че Котън няма да им донесе нищо?

Просната по корем на матрака, тя изпъна ръце напред и опря длани на дъсчения под, който леко вибрираше от приближаващите се стъпки. Беше време да направи нещо, дори да е погрешно. Знаеше какво ще последва: ключалката ще изщрака, вратата ще изскърца на ръждивите си панти и в килията ще бъде подхвърлена превръзката за очи. Никой нямаше да се появи вътре, преди тя да я наложи на главата си. Похитителят нямаше да е сам и със сигурност щеше да бъде въоръжен. Досега винаги бяха двама. Разпитваше я онзи, който без никакъв акцент беше разговарял с Малоун чрез компютърната програма за гласова модификация.

Ключът застърга в ключалката. Тя затвори очи, докато вратата се отваряше. Този път не ѝ подхвърлиха превръзка. Клепачите ѝ леко се повдигнаха. Зърна една обувка, после втора. Може би беше време за хранене? Последния път ѝ донесоха храна, докато спеше, изтощена от изтезанията. Може би бяха преценили, че е твърде слаба, за да представлява опасност?

Разбира се, че беше изморена. Мускулите я боляха, почти не си усещаше крайниците. Но шансът си бе шанс. Мъжът прекрачи прага. Ръцете ѝ се отгласнаха от пода и с рязко движение го препънаха. Подносът с хляб и сирене издрънча на пода. Тя светкавично се изправи и заби крак в лицето му.

Нещо изпука, вероятно носът му. Токът на обувката ѝ потъна в лицето му за втори път. Тилът му с трясък се стовари на пода, тялото му застина. Третият ритник в ребрата беше по-скоро за лично удовлетворение. Стана ѝ по-добре.

Нападението беше предизвикало шум. Някъде наблизко имаше поне още един противник. Тя светкавично опипа дрехите на мъжа, измъкна пистолета от кобура под мишницата му и провери пълнителя. Беше пълен догоре. Време бе за тръгване.

Копенхаген

Малоун се втрени в похитителя си. Бяха завили зад ъгъла миг преди появата на полицията. Отново се оказаха на „Строгет“.

— Имаш ли си име? — попита той.

— Наричай ме Иван.

Английският му беше със силен руски акцент, който отговаряше и на външния му вид — нисък, широкоплещест, с посивяла тъмна коса. Широк славянски нос доминираше върху потното и зачервено лице с двудневна четина. Костюмът му стоеше зле. Пистолетът беше изчезнал. Стояха на малкия площад в сянката на Кръглата кула — постройка от средата на XVII век, стърчаща на трийсетина метра над околните сгради. Намираха се в сърцето на „Строгет“, но грохотът на трафика беше заглъхнал. Чуваха се само стъпките на хората по едрия паваж, примесени с детски смях. Бяха на метър от тухлената стена на кулата, до която се стигаше по покрита с навес пътека.

— Твоите хора ли видяха сметката на онези двамата? — попита Малоун.

— Те си мислеха, че ще им помогнем да се оттеглят.

— Ще ми кажеш ли откъде знаеш името на Касиопея Вит?

— Страхотна жена! — ухили се руснакът. — Ех, ако бях по-млад и с петдесетина кила по-слаб! — Направи малка пауза, после усмивката му се стопи. — Но това едва ли те интересува. Вит се е забъркала в нещо, което изобщо не разбира. Надявам се, че като бивш американски агент ти ще можеш да направиш по-точна оценка на ситуацията.

— Това е единствената причина да съм тук.

Неизреченото му послание, изглежда, беше получено.

Хайде, на въпроса!

— Лесно можеш да ме надвиеш — кимна Иван. — Аз съм само един дебел руснак, който отдавна не е във форма. На всичкото отгоре и глупак. Но не мислиш ли, че всички сме глупаци?

Сарказмът му не убягна на Малоун.

— Мога да се освободя от теб — кимна той. — Но виждам един тип с тъмносино яке, който стои ей там, под насрещното дърво. Виждам и още един, който чака пред входа на Кулата. Съмнявам се, че ще се справя с тях, защото нито са дебели, нито изглеждат в лоша форма.

— Казаха ми, че си умен — усмихна се Иван. — Двете години почивка не са те променили.

— Днес работя повече, отколкото когато бях на държавна служба.

— Толкова ли е зле?

— Виж какво! — впи тежък поглед в лицето му Малоун. — Ако не говориш по-бързо, може би ще се пробвам с двамата ти приятели!

— Няма нужда да се правиш на герой. Вит помага на един човек, който се казва Лев Соколов. Емигрант от Русия, живее в Китай. Преди пет години се оженил за китайка и напуснал страната против волята на руското правителство. Успял да се измъкне, преди да го спрат.

— Какво се е променило?

— Соколов има четиригодишен син, който наскоро бил отвлечен. Обадил се е на Вит с молба да му помогне.

— Какво общо имате вие? Това е работа на полицията.

Иван поклати глава.

— Всяка година в Китай изчезват по няколко хиляди деца. Най-вече момчета. Там мъжката рожба е всичко, защото продължава рода и помага на родителите си, когато остареят. Дъщерите никой не ги брои, важен е синът. Лично на мен това ми се струва малко шантаво.

Малоун мълчеше и чакаше.

— Китайската политика за едно дете в семейството е истински кошмар — продължи руснакът. — Родителите са длъжни да поискат разрешение за раждане. В противен случай ги заплашва глоба, която е по-висока от годишната заплата на обикновения човек. Но никой не може да бъде сигурен, че още от първия опит ще се сдобие със син, нали? — Месестите му пръсти звучно щракнаха. — Единственото решение е да си купи такъв.

Малоун беше чел за този проблем. Ембрионите от женски пол най-често се абортираха или изоставяха след раждането. В резултат на тази дългогодишна държавна политика напоследък в Китай започваше да се говори за недостиг на жени.

— Проблемът на Соколов е престъпната мрежа, срещу която е принуден да се бори. — Късите ръце на Иван изразиха жест на униние. — А положението там е по-лошо, отколкото в Русия.

— Трудно ми е да си го представя — отбеляза Малоун.

— В Китай е незаконно да изоставиш, откраднеш или продадеш дете, но е напълно законно да си го купиш. Момченцата вървят по деветстотин американски долара, което са много пари за обикновения работник, който печели най-много хиляда и седемстотин долара годишно. Затова Соколов няма никакви шансове.

— И тъй, Касиопея е приела да му помогне — обобщи Малоун. — Но какво общо имате вие?

— Преди четири дни тя е отпътувала за Антверпен — отвърна Иван.

— Да търси детето там?

— Не. За да го открие, тя се е нуждаела от друго нещо.

— Което ви трябва и на вас, така ли? — бързо включи Малоун.

Иван сви рамене. В съзнанието на Малоун изплува видеото с изтезанията.

— Кой държи Касиопея? — попита той.

— Лоши хора.

Този отговор определено пробуди безпокойството на Малоун.

— Някога да си имал работа с евнуси?

* * *

Ни не знаеше дали да се учудва, или отвращава от признанието на Пау.

— Вие сте евнух?

— Преди четирийсет години бях подложен на процедурата, която току-що видяхте.

— Но защо сте го направили?

— Това исках от живота.

Ни беше долетял в Белгия с надеждата, че Пау Уън ще му даде отговорите, от които се нуждаеше. Вместо това сега се изправяше пред нови, изключително тревожни въпроси.

Пау му направи знак да излязат обратно във вътрешния двор. Въздухът беше топъл, грееше ярко слънце. Над цъфналите дървета жужаха пчели. Спряха до голям стъклен аквариум, в който плуваха златни рибки.

— По мое време в Китай цареше пълен хаос, министре — каза Пау. — Управлението преди и след смъртта на Мао беше слабо и хаотично, скачайки от една обречена програма на друга. Никой не смееше да протестира срещу безумните решения на шепа хора, които се отразяваха на милиони. Решението на Дън Сяопин най-сетне да отвори страната към света ми се стори дръзко, но беше единственият ни шанс. Обаче очакваните промени така и не настъпиха. Светът беше потресен от снимката на онзи самотен студент на площад „Тянанмън“, изправил се срещу танковете. Той се превърна в един от символите на двайсети век. Но вие добре знаете всичко това.

Така беше. На паметната дата 4 юни 1989 година Ни беше там, на площада. И бе станал свидетел на бруталните действия от страна на изгубилите търпение власти.

— Но как постъпи Дън след това? — продължи Пау. — Престори се, че нищо не се е случило, и продължи с безумията.

— Странна оценка от човек, който е градил основите на тази политика — не се сдържа Ни.

— Нищо не съм градил! — възрази Пау. За пръв път в гласа му се долови нотка на раздразнение. — По онова време бях в дълбоката провинция.

— За да крадете.

— Не, за да пазя.

Картината от видеото не излизаше от главата на Ни.

— Защо отнеха мъжествеността на онзи мъж? — попита той.

— За да се присъедини към едно братство. Това се случи преди три месеца. Днес вече е здрав и работи с братята си. Три дни след операцията не му даваха да пие нищо. Сам видяхте как уретрата му беше запушена, преди да покрият раната с влажна хартия. На четвъртия ден свалиха запушалката. Урината потече и операцията беше обявена за успешна. Ако се беше случило обратното, човекът щеше да умре от мъчителна смърт.

Ни не можеше да повярва, че някой може да се подложи доброволно на подобно нещо. Но едновременно с това знаеше, че Пау

е прав. Стотици хиляди мъже се бяха подлагали на тази операция през годините. При падането на династията Мин през XVII век от столицата били прогонени над 100 000 евнуси. Упадъкът на Хан, Тан и Мин се е дължал на действията на евнусите. Китайската комунистическа партия отдавна ги беше заклеяла като пример на ненаситна алчност.

— Най-интересното е, че смъртта е настигнала много малък процент от стотиците хиляди кастрирани — добави Пау. — Още едно важно китайско достижение — да произвеждаме евнуси.

— За какво братство споменахте? — попита Ни, без да скрива раздражението си.

— Нарича се „Ба“.

Никога не беше чувал за подобна организация. А може би трябваше? Работата му беше да пази правителството и народа от всякакви форми на корупция. За целта се радваше на пълномощия, каквито имаха малцина в страната. Докладваше директно на Централния комитет и на министър-председателя. Макар и вицепремиер, Карл Тан нямаше достъп до тези доклади, въпреки че се беше опитал да ги получи. Централният комитет позволи на Ни да подбере лично членовете на елитния екип следователи, с който работеше. Репутацията му на абсолютно честен човек нарасна значително през последните десетина години. И въпреки това не беше чувал за „Ба“.

— Какво представлява то? — попита на глас той.

— С вашите широки пълномощия без съмнение можете да научите повече за тези хора — поклати глава Пау. — Сега поне знаете какво да търсите.

Ни не обърна внимание на снизходителния тон и попита:

— Къде да ги търся?

— Край себе си.

— Вие сте не само крадец, но и лъжец! — раздражено тръсна глава Ни.

— Аз съм само един старец, който знае повече от вас. По всички въпроси. Времето е това, което не ми достига. Но за разлика от мен вие разполагате с тази стока в изобилие.

— Нищо не знаете за мен! — отсече Ни.

— Напротив, знам много. Започнали сте кариерата си като обикновен редник в армията, издигнали сте се до взводен командир,

получили сте звание капитан, а после са ви поверили командването на Пекинската военна зона. Подобна чест е запазена само за най-близките до властта, успели да спечелят пълното ѝ доверие. Преди премиерът лично да ви назначи за председател на Централната комисия за дисциплинарна инспекция, вие сте били член на престижната Централна военна комисия.

— Трябва ли да съм впечатлен от думите ви? Служебната ми кариера отдавна е качена в интернет и всеки може да се запознае с нея.

— Аз знам много повече, министре — небрежно сви рамене Пау. — Отделих доста време, за да ви проуча. С вашето назначение премиерът е взел трудно решение, но трябва да призная, че е направил отличен избор.

Ни знаеше, че навремето доста хора бяха против назначението му. Те се страхуваха да му дадат власт да разследва когото пожелае, защото беше професионален военен. Но Ни отдавна беше доказал, че подобни притеснения са неоснователни.

— Откъде знаете, че решението е било трудно? — попита с интерес той.

— От премиера — отвърна Пау. — Ние с него дълго разговаряхме за вас.

Провинция Шанси, Китай

Тан нареди на директора да остане на повърхността пред сградата на Изкоп 3, за да не го безпокоят. Не че някой би дръзнал да го направи. Като втория най-властен човек в Китай, той започваше да се дразни от факта, че някои кръгове се опитват да издигнат Ни Юн на неговото ниво.

Беше твърдо против назначението му, но премиерът не желаше да слуша никакви възражения. За него Ни беше човек с характер, който според всички доклади и проверки умееше да упражнява властта си умно и сдържано. Но беше конфуцианец. В това нямаше никакво съмнение. Докато Тан беше легалист.

Два етикета, които бяха формирали китайската политика в продължение на три хилядолетия. Всички императори принадлежаха към едната или другата група. Мао обяви ликвидацията на това ненужно за народната революция разделение, но на практика не се промени нищо. Подобно на императорите преди нея, партията проповядваше конфуцианска хуманност, но същевременно управляваше с твърдата ръка на легалистите.

Етикетите криеха проблеми, но понякога можеха да бъдат и полезни.

Той се надяваше, че през следващите няколко минути ще разбере кой от тях ще му бъде полезен в предстоящата битка с Ни Юн.

Тан престъпи прага на грубо скования портал. Разкопано преди векове, влажното помещение беше запечатано с глинеста пръст и камъни. Изкуственото осветление очертаваше квадратните му размери — не повече от пет на пет метра. Тишината, дълбоката изолация и дебелият слой прах създаваха усещането, че е проникнал в отдавна забравена гробница.

— Забележително е! — прошепна мъжът, който беше вътре.

Тан се нуждаеше от точна оценка, а тя можеше да бъде предоставена именно от този слаб и жилав учен с хлътнала брадичка.

Върху трите прашни каменни маси бяха струпани крехки листове с кафеникав цвят. Той знаеше какво представляват те.

Съкровище от копринени пергаменти, изпъстрени с избелели рисунки и йероглифи. На отделна купчина бяха подредени снопчета бамбукови ленти, плътно изписани с колони от йероглифи. Хартията не бе съществувала по онова време, а в Китай никога не са били използвани папируси. Само коприна и дърво, които за щастие бяха изключително трайни и можеха да оцеляват в продължение на столетия.

— Това ли е изгубената библиотека на Цин Шъхуан? — попита Тан.

— Смея да твърдя, че е точно така — кимна мъжът. — Ръкописите са стотици, на всякакви теми — философия, политика, медицина, астрономия, строителство, военна стратегия, картография, математика, музика, а дори и стрелба с лък и коневъдство. Без съмнение тук е концентрирано цялото познание от времето на Първия император.

Тан си даваше сметка какво означава това откритие. През 1975 г. бяха намерени над хиляда бамбукови ленти от времето на династията Цин. Историците ги определиха като най-голямата научна находка в страната, но последвалите задълбочени изследвания хвърлиха съмнение върху тяхната автентичност. Със сигурност беше установено, че повечето от тях са от по-късно време, опит на следващите династии да прекроят историята. Но тази колекция тук беше лежала в продължение на векове само на километър от гробницата на Първия император и несъмнено беше част от огромния му мавзолей, охраняван от теракотената армия.

— Най-смайващото е, че аз съм в състояние да ги разчета — добави експертът.

Тан добре знаеше колко голямо е значението на тази способност. Падането на всяка династия се бе приемало като оттегляне на божествения мандат. За да избегне проклятията, всяка нова династия била критично настроена към предишната. Чистката била всеобхватна. Стигало се дори дотам, че променяли писмеността — факт, който правел почти невъзможно разчитането на старите документи. Едва преди няколко десетилетия учените бяха открили начин да се справят с този проблем.

— Тук ли са? — попита Тан.

— Нека ви покажа какво открих.

Експертът внимателно взе в ръце елин от копринените листове.

Във въздуха се разлетяха ивици прах, наподобяващи разгневени призраци.

Лично Цин Шъхуан бе взел необходимите мерки документите от неговото време да не надживеят периода на господството му. Заповядал всички да бъдат изгорени, с изключение на трудовете, свързани с медицината, селското стопанство и пророчествата. Идеята била да „оставят народа в неведение“ и да предотвратят „използването на миналото за дискредитиране на настоящето“. Само императорът имал право да притежава библиотека, а познанието се считало за негов личен монопол. Били екзекутирани всички учени, които се противопоставили на тази идея. Произведенията на Конфуций били обект на незабавно унищожение, тъй като неговите идеи влизали в остро противоречие с философията на Първия император.

— Чуйте това — рече експертът. — „Конфуций е мъртъв отдавна, а заедно с него умряха и тайнствените думи. Седемдесетте му ученици изчезнаха, а великата истина беше изопачена. Така се появиха пет различни версии на «Хрониките», четири на «Одите», а «Промените» се интерпретираха според различните традиции. Дипломати и тълкуватели спореха за оригиналите и фалшификатите, словото на великия майстор се превърна в неразбираем хаос. Това разтревожи императора и той изгори написаното, за да превърне в идиоти обикновените хора. Въпреки това той запази оригиналните мисли на майстора, които прибра на съхранение в двореца, а после ги взе със себе си и в смъртта.“

Това означаваше, че тук трябва да се намират всичките шест ръкописа на Конфуций.

„Книга на промените“, наръчник за предсказанията. „Книга на историята“, съдържаща речите и описание на делата на легендарните и мъдри царе от древността. „Книга на поезията“, съдържаща повече от триста стиха, пропити със скрит смисъл. „Летопис на периода Пролет-Есен“, една пълна история на родината на Конфуций. „Книга за ритуалите“, описваща подходящото поведение на всеки човек — от селянина до владетеля. И накрая „Книга за музиката“, чието

съдържание оставаше неизвестно, защото нито един екземпляр от нея не бе намерен.

Тан знаеше, че династията Хан, управлявала страната в продължение на 425 години след Първия император, беше направила усилия да възстанови много от текстовете на Конфуций. Но никой не знаеше дали тези отговаряха точно на оригиналите. По тази причина откриването на пълния комплект трудове на великия майстор можеше да има фундаментално значение.

— Колко ръкописа са събрани тук? — тихо попита той.

— Преброих повече от двеста самостоятелни текста — отвърна експертът, замълча за момент и добави: — Но нито един от Конфуций.

Страховете на Тан нараснаха.

Конфуций беше римското име, дадено от йезуитите, живели през XVII век, на великия мислител Кун Фудзь, живял през V век преди Христа. Идеите на Конфуций бяха оцелели през вековете под формата на сентенции. Главната идея в тях беше вярата, че човек трябва да живее достойно, да бъде хуманен и милостив, да работи упорито, да уважава семейството си и държавата. Философът призовава за „почит към бившите царе“, от които следващите поколения трябва да черпят мъдрост и сила. Привърженик е на строгия обществен ред, налаган не със сила, а с почит и уважение.

Но Цин Шъхуан не бил конфуцианец.

Първият император избрал легализма. Според тази контрафилософия единствената основа на властта са грубата сила и терорът. Нейните основни инструменти са абсолютната монархия, централизираната бюрокрация, пълната власт на държавата над обществото, жестоките наказателни закони, следенето и подслушването, преследването на инакомислещите и политическите репресии.

И двете идеологии изисквали обединена държава със силен суверен и покорно население. Но докато легалистите режели глави, конфуцианците проповядвали уважение, тоест — доброволното подчинение на народа. Първата легалистка империя рухнала през III век преди Христа и на нейно място се появила конфуцианската държава, която под една или друга форма оцеляла чак до XX век, когато властта на комунистите върнала легализма.

Но конфуцианските идеи продължаваха да се радват на широка популярност. Хората с готовност приемаха тяхното миролюбие и човечност, особено след шейсет години на тотално потисничество. Още по-обезпокояваща беше появата на демокрацията, която беше по-страшна дори от конфуцианството.

— Имам и добри новини — обади се експертът. — Открих нови потвърждения за другата теза.

Тан мълчаливо го последва към съседната каменна маса.

— Тези бамбукови ръкописи представляват годишните отчети на Първата империя.

Древните китайци бяха известни със старателните си описания на всичко около себе си, особено на природните явления. В неговата област, геологията, те бяха изготвили подробна класификация на полезните изкопаеми, разделяйки ги на рудни, неметални и глинести, отбелязвайки тяхната твърдост, цвят, форма и консистенция. А в отделен списък бяха събрани онези от тях, които се образуват дълбоко под земната повърхност, и бяха описани начините да бъдат открити и достигнати.

— Тук има сведения за сондажни проучвания — каза експертът. — Много точни и задълбочени.

Очите на Тан вече бяха открили друга купчина копринени листове, разчертани като карти.

— Отбелязано ли е нашето място? — попита той.

— Да, като част от един по-голям район — кимна експертът. — Но без географски референтни точки няма как да бъдем сигурни.

Въпреки че предците им бяха открили компаса и картографията, те не познаваха понятията географска дължина и ширина — едно от малкото революционни открития, което беше направено извън територията на Китай.

— Отдели за съхранение картите и всичко друго, което има пряко отношение към проучването ни — заповяда Тан.

Експертът кимна.

— Останалото не е важно. А сега за другия проблем. Покажи ми.

Човекът бръкна в джоба си и му подаде сребърен предмет, който проблесна на светлината на лампите. Ръчен часовник. Фабрично производство, с циферблат и стрелки, които светеха на тъмно. От

едната му страна стърчеше колелце за навиване, а на гърба му беше изписано мястото на производство: ШАНХАЙ.

— Този часовник е на няколко десетки години — отбеляза Тан. — Открит е тук още при първите разкопки. Археолозите на музея се впечатлиха повече от него, отколкото от старите ръкописи.

Едва сега Тан разбра каква е същността на проблема.

— Тук са влизали и други? — остро попита той.

— Очевидно — отвърна експертът. — По времето на Цин Шъхуан не е имало ръчни часовници. Обърнете го от другата страна.

Върху задното капаче бяха гравирани няколко китайски йероглифа. Тан го поднесе към светлината на лампата.

СЛУЖИ НА НАРОДА

1968

Беше виждал часовници с този надпис. Бяха ги подарявали на висши партийни функционери по случай 75-годишнината на Мао. Нито претенциозни, нито скъпи, те бяха само спомен за една велика дата.

26 декември 1968 г.

Само няколко от първото поколение лидери бяха оцелели. Макар и със специален статут в комунистическия пантеон, мнозина от тях бяха станали жертва на чистките на Мао. Други умряха от старост. На практика във властта беше останал само един от тях. Министър-председателят, който обичаше да показва подаръка си от предишния председател.

— Сигурен ли сте, че тук няма конфуциански текстове? — попита за всеки случай Тан.

Експертът кимна.

— Би трябвало да са в това помещение, но очевидно се били преместени.

Проблемите му се усложняваха с всяка минута. Дзин Джао. Лев Соколов. Ни Юн. А сега и това. Тан насочи поглед към часовника в ръката си и изведнъж разбра точно на кого бе принадлежал той.

Касиопея се отдръпна от неподвижния мъж на пода и пристъпи към вратата. Най-последно беше преминала в нападение. Бе твърдо решена да застреля всеки, който се изправи между нея и свободата. Внимателно надникна в тесния коридор. На два метра от нея зееше полуотворената врата на тоалетната. На още метър по-нататък се виждаше друга, плътно затворена. Коридорът свършваше в малко входно антре, ярко осветено от слънцето. Тя излезе от килията.

Стените бяха в мръсно-розов цвят, таванът се нуждаеше от боядисване. Намираше се в къща, вероятно взета под наем. Със сигурност на затънтено място, с удобен килер без прозорци под стълбището.

Беше облечена с джинсите и блузата, които носеше от три дни. Още първия ден ѝ взеха якето. Но странно защо ѝ бяха оставили чантичката и паспорта. Миришеше на пот, изведнъж ѝ се прииска да вземе горещ душ, въпреки че стомахът ѝ се сви при мисълта за водата, която се стича по лицето ѝ. Тя пое напред, внимавайки къде стъпва. Държеше пистолета отпуснат до тялото си, с пръст на спусъка. Стигна антрето и пристъпи към вратата, но изведнъж се закова на място, доловила някакъв тих глас. Напрегна слух. Гласът изрече няколко думи, после млъкна. Още няколко думи, последвани от нова пауза. Сякаш говореше по телефона. Няколко секунди ѝ бяха достатъчни, за да се ориентира. Човекът беше сам. Изведнъж Касиопея стигна до решението, че трябва да види сметката на мръсника. И бездруго вече беше изляла гнева си срещу онзи, който лежеше на пода на килията. Защо да не приключи и с другия?

Гласът идваше иззад откренатата врата в дъното на друг къс коридор. Преди да се насочи натам, Касиопея пристъпи към един от прозорците и надникна навън. Нищо. Само дървета и трева. Намираше се някъде в провинцията. Бяха я докарали до тук в автомобилен багажник, с превръзка на очите. Пътуването бе продължило най-много половин час, но предвид местоположението на Антверпен тази къща можеше да се намира някъде в Белгия, Холандия или Франция.

Отпред беше паркирана тъмна на цвят тойота. Дали ключовете бяха на таблото или в джоба на някой от похитителите? Приглушеният глас продължаваше да говори по телефона. Би могла да се възползва от уединението, което ѝ бяха предложили. Трябваше да разбере за кого работят тези хора. Може би щяха да я насочат към отвлечения син на Лев Соколов. Той беше единствената ѝ грижа. Трябваше да го открие на всяка цена. Слава богу, че беше проявила съобразителността да замеси Котън. В противен случай щеше да е мъртва, а детето — окончателно загубено.

Тя спря на крачка от вратата, заковала поглед във вертикалната ивица светлина, проникваща през процепа. Нещо в гласа ѝ беше познато. Нямаше представа колко хора чакат отвъд вратата, но не ѝ пукаше. Нервите ѝ бяха опънати до крайност, търпението ѝ свърши. Беше уморена, мръсна и гладна. Но най-вече бясна. Касиопея стисна оръжието с две ръце, прехвърли тежестта си на левия крак, а с десния нанесе силен ритник по вратата. Тя отскочи на пантите си и шумно се блъсна в стената.

Касиопея нахлу в стаята и насочи пистолета в главата на мъжа, който разговаряше по мобилния си телефон. Други нямаше. Той не показва никаква изненада от появата ѝ, изключи телефона и кимна.

— Беше крайно време.

Тя го гледаше втренчено, сякаш беше призрак. Което до известна степен си беше чиста истина.

* * *

Никога досега Малоун не беше чувал думата „евнух“ да се произнася в нормален разговор.

— Става въпрос за кастриран мъж, така ли? — попита той.

— Че за какво друго? — сви рамене Иван. — Гадна работа. Лягат, разтварят краката си и — кръц, кръц — всичко отива по дяволите. — Вдигна показалец и многозначително добави: — И не издават нито звук! Не трепват от болката.

— А по каква причина го правят?

— Въпрос на чест. Молят се да бъдат скопени. А знаеш ли какво правят с отрязаните части? Наричат ги *пао*, което ще рече съкровище.

Слагат ги в буркан и ги поставят на някой рафт, за да си ги гледат. *Као шън* — високопоставено положение. Символ на придобиването на висок пост. Истинско безумие.

Малоун беше съгласен с това определение.

— Но не престават да го правят. Днес евнусите се готвят да завземат Китай.

— Я повтори?

— Говориш с южняшко наречие. Там си роден, оттам е и името ти Котън.

— Отговори на шибания въпрос!

Явно Иван обичаше да го вземат за глупак, но съвсем не беше такъв.

— Става въпрос за „Ба“, една тайна китайска организация. Създадена е преди две хиляди години, но съвременната ѝ версия не е по-добра от оригинала. Твърдо са решени да заграбят властта. Кое не е добре нито за моята страна, нито за твоята. Те са лоши хора.

— Какво общо има това с Касиопея?

— Не знам точно. Но има връзка.

Тоя тип очевидно лъже, помисли си Малоун, а на глас каза:

— Престани да дрънкаш глупости!

— Харесваш ми, Малоун — ухили се руснакът. — Но ти не ме харесваш. Излъчваш негативизъм.

— Онези двамата на улицата едва ли са настроени по-позитивно.

— Не се тревожи за тях. Убиването помага на света да се освободи от два проблема.

— Значи всички ние имаме късмет, че сте се заели с тази работа.

— Имаме сериозен проблем, Котън.

Малоун се стрелна напред, сграбчи Иван за реверите и го блъсна в тухлената стена.

— Бих казал, че си прав — изсъска той и се надвеси заплашително над него. — Къде, по дяволите, е Касиопея?

Даваше си сметка, че подкреплението със сигурност ще реагира, и беше готов да се справи и с двамата. Разбира се, ако не решеха да стрелят първи.

— Точно този гняв ни е нужен — изрече на пресекулки Иван, обливайки го с лошия си дъх.

— Кого имаш предвид с това „ни“?

— Мен, Котън.

Гласът дойде отдясно. Женски и до болка познат. Би трябвало да се досети. Той пусна реверите на руснака и се обърна. На три метра от него стоеше Стефани Нел.

* * *

Касиопея вдигна ударника и насочи оръжието в лицето на Виктор Томас.

— Ах ти, гадно и нещастно...

— Не изричай думи, за които после ще съжаляваш.

Стаята приличаше на нещо като щаб. Имаше няколко маси и столове. Прозорците гледаха към предната част на къщата, където беше паркирана тойотата.

— Ти ме подложи на изтезания!

— На мое място и ти щеше да направиш същото — сви рамене Виктор. — Ако не друго, разбрах, че изтезанието е поносимо.

Тя стреля в основата на тапицирания стол, точно между краката му.

— Така ли му викаш? Поносимо?

Мъжът не трепна. Очите му на бухал бяха безизразни.

— Е, изкара ли си го? — спокойно подхвърли той.

Преди година го беше видяла за последен път. Тогава слугуваше на някакъв азиатски диктатор, но явно си беше намерил друга работа.

— За кого работиш?

— За вицепремиера на Китай Карл Тан — изправи се той.

В душата ѝ отново бликна гняв.

— Дай ми поне една основателна причина да не ти пръсна главата! — изсъска тя.

— Знам къде държат отвлеченото дете на Лев Соколов.

— Разговаряли сте с премиера за мен? — учудено попита Ни.

— Много пъти — кимна Пау. — Разговаряхме и за бъдещето на народа.

— Но защо е избрал за събеседник именно вас?

— Преди време бяхме доста близки. Той съвсем не е импотентен безумец, за какъвто мнозина го смятат.

Ни си даваше сметка, че повечето членове на Централния комитет отдавна вече не се интересуват какво мисли премиерът. Болният осемдесетгодишен старец се задържа на поста си просто защото все още не се беше появил кандидат с достатъчно силна подкрепа. Пау беше прав. В Китайската комунистическа партия цареше разкол, който рано или късно щеше да доведе до случилото се през 1976 г., малко преди смъртта на Мао. Тогава съпругата на вождя и още трима нейни съратници създадоха така наречената „Банда на четиримата“. Премиерът Дън Сяопин успя да ѝ се противопостави, печелейки политически контрол в идеологическата битка между легализма и конфуцианството вътре в партийната върхушка, далеч от полезрението на обществото. Сега нещата се развиваха по същия начин.

— За какво се бори премиерът в момента?

— Опитва се да реши какво е най-добро за Китай.

Това не означаваше нищо.

— Министре, вие може би наистина се радвате на силна политическа подкрепа. Но тази подкрепа ще се изпари в мига, в който „Ба“ се доберат до властта. Те са заклетни легалисти и с всяко свое действие се стремят към тотално и безмилостно потисничество. Бъдете сигурен, че няма да ви търпят.

— Защо трябва да се страхувам от група евнуси?

Пау махна към отворената врата, водеща към изложбената зала през двора.

— Там имам голяма колекция от ръкописи, свързани с нашето минало. Уникални текстове, но сред тях липсва Магна Харта. В

историята ни няма велики форуми, прокламиращи независимост. Наследството ни се изчерпва с деспотизъм, упражняван от военачалници, императори и комунисти. Всички до един заклетни легалисти.

— Това ми е добре известно. Преди време и вие сте работили за тях.

— А защо мислите, че вашето бъдеще ще е по-различно? Какво можете да дадете на Китай, ако спечелите премиерския пост?

Ни често си беше задавал този въпрос. Страната беше изправена на ръба на разрухата. Сегашната икономическа система не беше в състояние да създаде достатъчно богатство и високи технологии, за да се конкурира с останалия свят и едновременно с това да изхранва население от милиард и половина. Идеята на Мао да съсредоточи всички икономически лостове в ръцете на държавата беше безвъзвратно провалена, но същата съдба бе постигнала и политиката на Дън за безусловно насърчаване на чуждестранните инвестиции. Бе довела до експлоатация.

Управлението на страна като Китай можеше да се сравни с вдигането на хвърчало при пълно безветрие. Нагласяваш опашката, променяш дизайна, тичаш по-бързо. Но без вятър всичко е обречено на провал. В продължение на десетилетия китайските лидери бяха игнорирали факта, че няма вятър. И продължаваха обречените си усилия да вдигнат хвърчилото.

— Искам да направя пълна промяна — тихо рече той и почти се изненада, че изрече тези думи на глас.

Пау беше успял да ги изтръгне от него. Как е възможно този старец да го познава толкова добре?

— Някога народите, които сме покорявали, или онези, които са ни покорявали, охотно приемали превъзходството на китайския начин на живот с неговото развито земеделие, писменост и изящни изкуства — продължи Пау. — Те изпитвали възхищение към нашето общество и искали да бъдат част от него. Това желание се изпълнявало с помощта на хуманния конфуциански ритуал, който набляга на хармонията, йерархията и дисциплината. Съществуват безброй древни текстове за народи, които преди столетия са престанали да съществуват като отделни етнически групи благодарение на тази доброволна

асимиляция. Но какво се е случило по-късно? Какво ни е тласнало в нежелана посока?

— Стремежът към самоунищожение — промълви Ни.

Китай действително беше преминал през последователни цикли на унификация и фрагментация, всеки от които беше отнемал нещо невъзвратимо. Частица от колективната съвест. Частица от Китай.

— Сега разбирате защо си тръгнах — тихо добави Пау.

Всъщност не беше така.

— Нашите династии рухвали с някаква зловеща предсказуемост — продължи Пау. — В началото техните лидери често демонстрирали целеустременост и вдъхновение, но онези след тях били мекушави и немотивирани марионетки. Корупцията неизбежно процъфтявала, законите били безсилни да предотвратят алчността за власт и пари. Липсата на ясни правила създава хаос в наследяването на властта. Армията отслабва и това провокира зараждането на недоволство и бунтове. Управлението се изолира и отслабва, краят е ясен. — Пау направи малка пауза и добави: — Такава е била съдбата на всички китайски династии в продължение на шест хиляди години. Сега е ред на комунистите.

Ни нямаше как да оспори това заключение. В съзнанието му изплува споменът за едно пътуване на юг преди няколко месеца във връзка с друго разследване. От летището го взе местен функционер и негов стар приятел. От двете страни на пътя имаше големи билбордове, които рекламираха строителството на нови жилища с плувни басейни, градини и модерни кухни.

— Народът се умори от културни революции и войни — беше казал приятелят му. — Днес хората искат материални придобивки и нищо друго.

— А ти? — попита го Ни.

— Аз също. Удобствата на живота ми харесват.

Този отговор остана запечатан в съзнанието му. Той ясно показваше днешното състояние на Китай, чието правителство се занимаваше със закърпване на проблеми или създаването на нови. Мао проповядваше гордост в бедността, но за беда никой вече не вярваше в това.

Пау се наведе и изписа два големи йероглифа в пясъка на градинската пътека.

革命

— Революция — прочете Ни.

— По-скоро оттегляне на мандата — поясни Пау, докато се изправяше. — Всяка династия е използвала тази фраза като оправдание за своя възход. При падането на Цин през хиляда деветстотин и дванайсета година и насилственото сваляне на последния император използвахме именно нея. През четирийсет и девета Мао измъкна мандата от Чан Кайши и създаде републиката, наследила династията Цин. Но днес настъпи времето за ново оттегляне на мандата. Въпросът е кой ще оглави този процес.

Ни го гледаше втренчено, с открито съмнение. Следователят в него отстъпи място на политическия лидер, какъвто искаше да бъде.

— Комунизмът изживя своята политическа роля — продължи Пау. — Той вече няма подкрепата на неконтролирания икономически растеж и безогледния национализъм. Вече няма никаква връзка между държавната форма на управление и народа. Рухването на съветската империя бе ясен сигнал за онова, което ни предстои. Безработицата е извън контрол и засяга стотици милиони. Няма извинение за пренебрежението на властта към този проблем. Същото се случи и в Москва преди десетина-двайсет години. Министре, вие трябва да сте наясно, че национализмът, който е удобен за партията днес, утре може да хвърли Китай в лапите на фашизма.

— Но защо мислите, че аз се боря за власт? — процеди Ни. — Наистина ли смятате, че това е моята цел? А също и на хората, които ме подкрепят?

— Открихте, че имате проблем, нали?

В душата на Ни отново се появи мъчителният въпрос откъде възрастният мъж, с когото се бе запознал едва днес, знаеше за всичките му проблеми.

— Плаши ви рухването на Москва — добави Пау. — И няма как да не ви плаши. Но ние сме различни. Умеем да живеем с противоречията много по-добре от тях. Нашите лидери винаги са се обявявали за конфуцианци, но са управлявали като легалисти, без никой да си задава въпроса за това противоречие. И още нещо: за разлика от руснаците огромната част от нашето население не страда от

липсата на вещи, гарантиращи удобен и лесен живот. Нашата партия не е глупава. И едва ли ще стигне до политическо самоубийство въпреки всичките си недостатъци. Дилемата пред вас е ясна — как да убедите милиард и половина човешки същества да зарежат нормалния живот и да ви последват към неизвестното?

Ни замълча, очаквайки отговора на този въпрос. И той не закъсня.

— Гордостта, министре. Просто и ясно. Отговорът се крие в начина, по който ще успеете да я пробудите.

Копенхаген

Малоун седеше в кафене „Норден“ на една масичка до отворения прозорец на втория етаж, от който се разкриваше отлична гледка към оживения Хобро Плац. Срещу него се бяха настанили Стефани Нел и Иван, а двамата му охранители седяха долу, на една маса на открито.

— Препоръчвам ви доматиената крем супа — подхвърли той. — Тук я правят превъзходно.

— От доматиите получавам газове — промърмори Иван и потърка корема си.

— На всяка цена трябва да избегнем това — намръщи се Стефани.

Малоун я познаваше отдавна, още от времето, когато бе един от дванайсетте агенти на специалния отряд „Магелан“ към Министерството на правосъдието, създаден и оглавен от нея. Тя лично беше подбирала хората в съответствие с техните специфични качества. Той бе привлякъл вниманието ѝ с кариерата си във флота, където беше стигнал до чин капитан, пилотските си умения и самообладанието в опасни ситуации. Дипломата на юрист от университета „Джорджтаун“ и поведението в съдебната зала бяха допълнително предимство при избора му. Присъствието на Стефани в Дания в този прекрасен ден беше сигнал за неприятности, а връзката ѝ с Иван означаваше, че нещата са сериозни. Той прекрасно знаеше какво е отношението ѝ към работата с руснаци. *Само неприятности.* И беше съгласен с нея.

Почти всички маси в кафенето бяха заети, а хората, повечето от тях с купища покупки в ръце, продължаваха да се изкачват и слизат по стълбите в далечния край на залата. Малоун беше учуден, че разговарят на публично място, но прие, че Стефани знае какво прави.

— Какво става тук? — обърна се към някогашната си шефка той.

— Преди няколко дни научих, че Касиопея се е забъркала в нещо с Лев Соколов. А също така и за интересите на руснака.

Малоун все още беше бесен заради двойното убийство.

— Вие ликвидирахте двамата, които преследвах, и така ме принудихте да се разправам с вас — обърна се към Иван той. — Направихте го, за да не измъкна някакви сведения от тях, нали?

— Те са лоши хора. Много лоши. Напълно заслужиха онова, което ги сполетя.

— Не знаех какво ще се случи, но не съм изненадана — обади се Стефани.

— Вие двамата се познавате отпреди, така ли? — погледна я той.

— Да, имало е случаи да работим заедно.

— Не съм ви молил за помощ — каза Иван. — Америка не бива да бъде замесена.

Но Малоун си даде сметка, че Стефани се е намесила на принципа на старата поговорка „поддържай близки отношения с приятелите и още по-близки с враговете си“.

— Касиопея се е забъркала в нещо много по-сериозно, отколкото предполага, Котън — рече с въздишка Стефани. — В момента Китай се раздира от вътрешнопартийни борби. Първият вицепремиер Карл Тан и началникът на отдела за борба с корупцията в Централния комитет Ни Юн водят жестока битка за властта. Следим я внимателно и вече можем да кажем, че тя се превръща в открита война. Самата аз разбрах за участието на Касиопея едва преди няколко дни. Поразровихме се малко и открихме, че Иван също преследва определени интереси...

— След което скочи в първия самолет за Дания — довърши вместо нея Малоун.

— Такава ми е работата, Котън.

— Но не и моята — поклати глава той.

— Никой от нас не иска войната да бъде спечелена от Тан — обади се Иван. — Той е като Мао, само че още по-лош.

Малоун посочи Иван.

— Този човек ми каза за отвлеченото дете и за Лев Соколов.

— Другарят Соколов е геолог — обясни Иван. — Да речем, че разполага с информация, с която не би трябвало да разполага.

— Каква по-точно? — попита Малоун.

— По-добре да не знаеш — поклати глава Иван.

— А ти знаеш ли? — извърна се към Стефани той.

Тя не отговори. Гневът му нарасна.

— В какво толкова се е забъркала Касиопея, че са я изтезавали с водната дъска?

Стефани отново не каза нищо, макар да личеше, че знае отговора. Вместо това тя спря поглед върху лицето на Иван и късо нареди:

— Кажи му.

Руснакът се замисли, а Малоун изведнъж разбра, че той не е оперативен агент, а е от онези, които вземат решенията. Също като Стефани.

— Вит иска да се сдобие с едно произведение на изкуството — наруши мълчанието си Иван. — Стара лампа, която Карл Тан също желае да притежава. Тя е причината Тан да притисне Соколов, който отказал да му сътрудничи. И той отвлякъл сина му. После Соколов направил две стъпки, които Тан не очаквал — обадил се на Вит и изчезнал. Вече две седмици никой не го е виждал. — Пръстите му звучно изщракаха. — Просто ей така!

— А Карл Тан е отвлякъл Касиопея? — вдигна вежди Малоун.

— Бих казал, че да — кимна Иван.

— Какво стана днес, Котън? — попита Стефани.

Той ѝ разказа за писмото и изтезанията с водната дъска. Както и за своята импровизация.

— Това беше най-доброто, което измислих. Разбира се, не знаех, че ще имам публика.

— Мога да те уверя, че и ние щяхме да проследим тези двамата, за да видим къде ще ни отведат — каза Стефани. — А после щях да те информирам. Убийството им не влизаше в плановете ми.

— Американци! — процеди Иван. — Пъхате си носа в нашите работи, а после ни учите как да действате!

— Мисли разумно — тежко го изгледа Малоун. — Убийте единствените хора, които можеха да ни дадат някаква следа.

— Случва се — сви рамене Иван. — Задоволяваш се с онова, което остава.

Малоун усети, че му се иска да забие юмрук в дразнещата мутра на мръсника, но все пак се въздържа и побърза да смени темата:

— С какво е толкова важна онази лампа?

— Изровили са я от някаква древна гробница — сви рамене Иван. — А Соколов трябва да я открие и да я предаде на Тан.

— Къде е тя?

— В Антверпен. Това е причината Вит да тръгне за там преди четири дни. А след още два тя изчезна.

Какво бе накарало руснаците да предприемат подобна сложна разузнавателна операция с участието на оперативни агенти на средно и високо ниво, запита се Малоун. И на всичкото отгоре да пренебрегнат интересите на американците и да застрелят двама души наред Копенхаген? Трябва да бе нещо *изключително важно*. А защо Вашингтон проявяваше толкова голям интерес, че бе изпратил началника на отряда „Магелан“? Обикновено се обръщаха към Стефани само когато нормалните разузнавателни канали се окажеха блокирани. Касиопея със сигурност беше попаднала на нещо важно. Доказателство за това бяха мъченията, на които бе подложена. Дали не я изтезават и в този момент? Убитите пред входа на хотел „Д’Англетер“ не бяха успели да докладват, от което следваше, че изпратилият видеоматериала вече бе разбрал, че нещо се е объркало.

— Трябва да се върна при компютъра си — каза на глас той. — Може би отново ще се свържат с мен.

— Едва ли — поклати глава Стефани. — Импровизациите на Иван вероятно са решили съдбата ѝ.

Малоун не искаше да чува подобни думи, но тя вероятно беше права. Гневът отново заклоочи в гърдите му. Още по-силен.

— Май изобщо не ти пука, а? — извика той, спрял тежък поглед върху Иван.

— Гладен съм — спокойно обяви руснакът, вдигна ръка, за да привлече вниманието на сервитьорката, и посочи към чинията на близката витрина, показвайки пет пръста. Жената кимна в знак, че е разбрала колко порции пушена риба да донесе.

— И това ще ти докара газове — жлъчно подхвърли Малоун.

— Но е вкусно — отвърна Иван. — Датчаните умеят да приготвят риба.

Малоун помълча известно време, после се обърна към Стефани.

— Операцията е поверена изцяло на „Магелан“, така ли?

— Да, до последния детайл — кимна тя.

— Какво се иска от мен? — попита той, посочи Иван и саркастично добави: — Нашият сержант Шулц не чува, не вижда и не знае нищо!

— Кой ти каза? — засегна се руснакът. — Аз знам много неща, освен това си падам по „Героите на Хоган“.

— Ти си един тъп руснак и нищо повече.

— Аха, ясно — ухили се широкоплещестият мъж. — Искаш да ме ядосаш, нали? Дебелият тъпак ще си изпусне нервите и ще изплюе нещо! — Косматият му показалец се размаха пред лицето на Малоун. — Гледаш прекалено много „От местопрестъплението“, приятелю. Или „Морски детективи“. И аз си падам по тях, особено по бореца за справедливост Марк Хармън.

— Какво трябваше да стане, когато Касиопея открие лампата? — смени тактиката Малоун.

— Дава я на Тан, а той връща момчето.

— Но ти не вярваш, нали?

— Аз ли? Не. Карл Тан е мръсник. Момчето си е заминало. Аз го знам, ти го знаеш...

— Касиопея също го знае — довърши вместо него Стефани.

— Точно така — кимна Малоун. — По тази причина тя не бърза да свали картите си и е скрила лампата. Те са я отвлекли, а тя им е казала, че лампата е у мен, за да печели време.

— Не я познавам добре — рече Иван. — Умна ли е?

Може би недостатъчно умна, въздъхна наум Малоун.

— Нашият приятел твърди, че евнусите щели да завземат властта в Китай — обърна се към Стефани той. — Някаква организация, наречена „Ба“.

— Това е вярно — кимна тя. — Радикална организация с големи амбиции, които няма да донесат нищо добро на никого. Държавният департамент ги смята за малко вероятен претендент за властта, но греши. Това е една от причините да съм тук, Котън.

Той веднага разбра колебанията ѝ. Руснаците или китайците? Главоболие или разстроен стомах? Но усети и нещо друго, което тя не желаше да обсъжда точно в този момент.

Сервитърката донесе петте порции риба, която изглеждаше току-що уловена.

— Охо, много добре! — потърка ръце Иван. — Сигурни ли сте, че не искате да я опитате?

Малоун и Стефани едновременно поклатиха глави. Иван се нахвърли върху първата.

— Бих казал, че става въпрос за много важни неща — подхвърли той. — Но китайците не бива да знаят за тях.

— А американците?

— Също.

— Но Соколов е уведомил китайците?

— Не знам — отвърна руснакът и енергично задъвка. — Това е причината да проявим интерес към лампата.

Малоун погледна навън. Книжарницата му беше точно насреща, през площада. През входната ѝ врата влизаха и излизаха хора, други се разхождаха наоколо и просто се радваха на слънцето. Би трябвало да продава книги. Харесваше му. Имаше четирима служители. Местни хора, които вършеха добра работа. Той се гордееше с бизнеса си. Бе успял да си създаде постоянна клиентела. Много датчани попълваха колекциите си от редки издания именно от него. През последните две години си беше спечелил репутацията на човек, който може да достави всяко заглавие. Висока репутация, подобна на онази, които имаше през дванайсетте години служба като един от агентите на Стефани.

Но в този момент Касиопея беше тази, която имаше нужда от него.

— Заминавам за Антверпен — обяви на глас той.

— Какво ще правиш там? — попита Иван, зает с унищожаването на втората риба. — Знаеш ли къде да търсиш?

— А ти знаеш ли?

Руснакът престана да дъвче и се усмихна. Между редките му почернели зъби се бяха набили миниатюрни парченца храна.

— Знам къде е Вит — обяви той.

Касиопея бързо оцени информацията на Виктор за изчезналото дете на Лев Соколов.

— За кого работиш? — отново попита тя.

— След като напуснах Централноазиатската федерация, поех на изток и се озовах в Китай. Оказа се, че там има работа за хора като мен.

— Най-вече за лъжливите и двулични мръсници, а?

— Не мога да повярвам на ушите си — поклати глава той. — В Централна Азия просто си вършех работата. И я свърших добре. Всички задачи бяха изпълнени.

— Като междувременно за малко не бях убита, и то два пъти.

— Сама изрече важните думи — *за малко*. Пак повтарям: просто си вършех работата.

Виктор отново избегна отговор на въпроса, който му беше поставила.

— За кого работиш?

— Ще бъда откровен. Работя за Карл Тан.

— Това не е ли крачка назад в кариерата ти? От президента на Централноазиатската федерация преминаваш на втория човек в Китай.

— Той плаща добре. Имам здравна осигуровка, включително и за зъболекарски услуги, плюс три седмици платен годишен отпуск. Догодина ще ме включи в специална схема за пенсиониране.

— Ти ли изпрати онези двамата по петите ми?

Виктор кимна.

— Не биваше да ти позволим да напуснеш Белгия с лампата.

— Защо? Тан я иска.

— Тан няма намерение да върне детето на Соколов. Затова реши да се сдобие с лампата тук.

— Тогава защо не е отишъл в къщата на Пау Уън? Защо не е изпратил теб? Защо чакахте мен?

— Честно казано, не знам.

— *Честно?* — попита тя, без да отмества пистолета. — Това е нова дума в речника ти! — Очите ѝ гневно се присвиха. — Ти ме подложи на изтезания!

— Направих каквото трябва, за да не бъдеш изтезавана.

— Не и от моята гледна точка!

Чертите му внезапно омекнаха.

— Нима предпочиташ да те изтезава някой, който наистина е решен да стигне докрай с водната дъска?

Беше се променил за годината, през която не бяха се виждали. Все така нисък и набит, но вечно разрошената неподдържана коса я нямаше, заменена от къса подстрижка. Широкият нос и дълбоко хлътналите очи си бяха все същите — част от славянската му кръв, но кожата му беше по-загоряла. Надхвърлил трийсет, той се беше отказал от широките дрехи, криеци добре тренираните му мускули, и ги бе заменил с по-стилно и по-добре скроено облекло — в случая скъп панталон и маркова риза.

— Къде е момчето? — попита тя.

— Някога Соколов въртеше номера на руснаците, а сега прави същото и с китайците. Човек не бива да прави такива неща с тези хора. Особено с китайците. Те убиват, без да им мигне окото.

— Ние не сме в Китай.

— Но Соколов е там и Тан го издирва. Предполагам, че ти си го скрила някъде, но те рано или късно ще го открият. Тан разполага с десетки хиляди шпиони, всеки от които изгаря от желание да достави удоволствие на първия вицепремиер, който има всички шансове да стане следващият министър-председател на страната. Ние с теб изобщо не се вписваме в общата схема.

Касиопея съвсем не беше убедена, че е така.

— Какви задачи изпълняваш за него? — попита тя.

— Тан ме нае миналата есен. Трябваше му оперативен агент чужденец, а аз бях приключил с предишните си ангажименти. Той нямаше намерение да ме включи в сегашната операция, докато не изскочи твоето име. Изпрати ме тук едва след като му разказах за връзките си с теб — разбира се, със съответните модификации.

Тя свали пистолета, но емоциите продължаваха да бушуват в гърдите ѝ.

— Имаш ли представа на какво ме подложи?

— Нямах избор. Такава беше заповедта на Тан. Още вчера ти дадох шанс да избягаш. Донесох храната лично, но ти спеше. Днес изпратих сънародника си с надеждата, че най-сетне ще се раздвижиш. Седях тук и те чаках. — Той посочи телефона. — Разговорът беше фалшив.

— А защо реши, че няма просто да си тръгна?

— Защото си ядосана.

Този човек наистина я познаваше добре.

— Имаш ли други хора наоколо?

— Не, само онзи, който лежи в килията ти. Лошо ли го нарани?

— Е, може би ще му остане някой белег.

— Карл Тан иска лампата, Касиопея. Не можеш ли просто да му я дадеш и нещата да приключат?

— Ами детето? Сам призна, че лампата е единственият ми коз за преговори. Освен това знаеш къде е детето. Искам да ми кажеш.

— Не е толкова лесно. Без моята помощ изобщо няма да припариш до него.

— Аз работя сама.

— Затова ли забърка Малоун? Бях убеден, че лъжеш, но Тан ме накара да осъществя контакт.

— Какво стана в Копенхаген?

— Не съм се чул с двамата, които бяха изпратени да свършат работата. Но с Малоун положително им се е случило нещо лошо.

Тя искаше да позвъни в Дания и да обясни действията си. Но не оттук.

— Къде е ключът на колата отвън?

— На таблото — отвърна Виктор и се изправи. — Нека дойда с теб. Не мога да остана. Каквото и да кажа, Тан ще ми потърси отговорност за бягството ти. Край на службата ми за него. Но разполагам с предостатъчно информация за операцията и мога да ти бъда полезен.

Тя се замисли. Предложението беше разумно. Независимо от мнението ѝ за Виктор Томас той беше човек с идеи. Миналата година бе успял да се сближи с президента на Централноазиатската република, а сега беше близък на Тан, от когото зависеше освобождаването на сина на Соколов. Самата тя без съмнение бе създавала голяма бъркотия. Трябваше да вземе лампата, а после да

склучи сделка. Защо да не се възползва от услугите на човек, който поддържа директен контакт с Тан? И който знае къде държат детето.

— Добре — кимна тя. — Да вървим.

Отстъпи встрани и пропусна Виктор.

Той прибра телефона в джоба си и тръгна към вратата. Касиопея изчака да я подмине, вдигна пистолета и стовари ръкохватката върху тила му. От устата му излетя дрезгав стон, ръката му се протегна напред. Твърдата стомана потъна в слепоочието му.

Той се строполи на пода.

— Да не си мислиш, че съм ти повярвала! — процеди тя.

Провинция Шанси, Китай

23:40 ч.

Тан крачеше сред замръзналите във вечна стража теракотени воители. Вече беше напуснал Изкоп 3 и в момента се намираше обратно в Изкоп 1. Експертът си беше отишъл. Многозначителен беше фактът, че в хранилището на Изкоп 3 липсваха текстове на Конфуций, въпреки че там би трябвало да има най-малко шест от тях. Не по-малко многозначителен беше и сребърният часовник, който продължаваше да стиска в дланта си.

Беше подозирал, че много неща се бяха случили преди трийсет години. Сега вече беше сигурен.

По онова време Линтун бил предимно аграрен район. Всички знаели, че под една от масивните могили лежи гробницата на Първия император, управлявал преди повече от 2200 години. Но никой не подозирал за съществуването на подземната армия. След откриването на първите теракотени фигури започнали интензивни разкопки. В продължение на години работниците копаели денонощно, пробивали дълбоки шахти сред пръстта, пясъка и глината, събирали стотици хиляди отломки, които били надлежно описани и фотографирани. После дошъл ред на другите, които започнали да възстановяват потрошените фигури, слепвайки търпеливо отделните парченца. Плодовете на техния изтощителен труд бяха пред очите му.

Теракотената армия се приемаше като монументално доказателство за стремежа на китайците да живеят в организирано общество, превръщаше се в символ на обединената държава, творческата култура и правителството, което работи със и за народа. Един почти съвършен символ.

За пръв път от доста време насам той беше съгласен с начина, по който миналото бе използвано, за да оправдае настоящето. По време на разкопките най-вероятно бяха открити и документите, които са били част от изгубената библиотека на Цин Шъхуан.

Никой не бе разбрал за тях. Въпреки едно безспорно вещественно доказателство — сребърния часовник. Нарочно ли е оставен?

Кой знае? Тан не можеше да отхвърли нищо, тъй като знаеше кой бе направил откритието.

Пау Уън. Специален сътрудник на Централния комитет, съветник на Мао Дзъдун и Дън Сяопин, човек с аналитичен ум и изключителни способности за постигането на конкретни резултати. Мао и Дън бяха управлявали със замах, но бяха оставили детайлите на хора като Пау. Този човек беше ръководил много археологически експедиции из страната и лично беше надзиравал разкопките на теракотените воини и тяхната реставрация.

Дали часовникът в ръката му не беше на Пау? Най-вероятно.

Тан се взря във воина, изправен на няколко крачки пред него. Авангард, който е трябвало да посрещне първата вълна на противника. Следван от многобройните вълни на батальоните зад него, готови да влязат в смъртен бой. Безкрайни вълни от ужасяващи и непобедими мъже. Като самия Китай.

Сега обаче страната беше на кръстопът. Трийсет години безпрецедентна модернизация бяха родили едно нетърпеливо поколение, което беше равнодушно към комунистическите постулати и искаше не национализъм, а нормален живот, икономическа сигурност и свободен културен избор. Лекарката в онази болница беше негов типичен представител. Китай се променяше.

В историята на страната нямаше пример за режим, който се бе отказал от властта без кръвопролития. Може би комунистическата партия щеше да го направи. Което означаваше коренна и опасна промяна в плановете му за завземане на властта. Силно се надяваше, че онова, което търсеше в момента, щеше да му донесе известна сигурност, полъх на легитимност, а дори и повод за пробуждане на националната гордост.

Вниманието му беше привлечено от някакво раздвижване горе. Той спря и зачака. През парапета на пет метра над главата му надникна облечена в черно фигура, после още една. Те принадлежаха на стройни и силни мъже с късо подстригани коси и безизразни лица.

— Тук, долу — тихо подвикна той.

Мъжете изчезнаха. Те бяха придружили експерта, когото бе повикал от западната част на страната. По време на инспекцията на

разкопките те чакаха наблизно, готови да реагират на повикването му. Той им позвъни, докато се отдалечаваше от Изкоп 3. Появиха се в далечния край на редицата древни воители и безшумно се приближиха към него.

— Всичко да се изгори! — заповяда той. — Ще хвърлим вината за пожара на кабелите и трансформатора.

Мъжете се поклониха и изчезнаха.

* * *

Малоун и Стефани прекосиха Хобро Плац. Следобедното слънце беше потънало отвъд стръмните покриви на Копенхаген. Иван бе казал, че има работа за около час, и бе изчезнал.

Малоун спря пред един от фонтаните и седна на каменния парапет.

— Преди две години ти откраднаха чантата на това място — подхвърли той.

— Помня — усмихна се тя. — Беше истинско приключение.

— Искам да разбере за какво става въпрос. С всички подробности.

Стефани не отговори.

— Трябва да знам какви са залозите — твърдо добави той. — Ясно е, че не става въпрос нито за отвлеченото дете, нито за следващия премиер на Китай.

— Иван е убеден, че не знаем нищо, но ние знаем — промълви тя.

— Просвети ме.

— Всичко опира до нещо, което навремето Сталин е научил от нацистите.

И това е някакво начало, каза си Малоун.

— По време на Втората световна война Германия доставяла голяма част от горивото си от петролните рафинерии в Румъния и Унгария. Но през четирийсет и четвърта година съветската авиация ги бомбардирала и скоро след това войната свършила. Сталин видял как Германия буквално блокира от липсата на петрол и стигнал до заключението, че Русия никога не трябва да стига до подобно

състояние. За него зависимостта от петрола трябвало да бъде избегната на всяка цена.

Това не беше никаква изненада.

— Всеки на негово място би постъпил така — сви рамене Малоун.

— Но за разлика от останалия свят, включително Съединените щати, Сталин знаел как да го постигне. Благодарение на професор Николай Кудрявцев.

Малоун мълчеше и чакаше.

— Кудрявцев открил, че петролът няма нищо общо с вкаменелостите.

По тези въпроси Малоун имаше информация колкото всеки средно интелигентен човек. В продължение на милиони години праисторическите мочурливи растения и животни, включително динозаврите, били затрупвани от утаечни наноси. След още милиони години, благодарение на налягането и високите температури, тези наноси се превърнали в петрол, получил името „фосилно гориво“.

— Според руския професор петролът е „абиотичен“ — тоест не се създава от някога жив материал, както беше прието досега. Според него той е първичен продукт на земните недра, който се трупа постоянно.

Малоун моментално схвана за какво става въпрос.

— Значи запасите са неизчерпаеми, така ли? — попита той.

— Този въпрос ме доведе тук, Котън — въздъхна Стефани. — И ние трябва да намерим отговора му.

После тя му разказа за едно откритие на руснаците, направено през петдесетте години на миналия век. На тяхна територия се оказали няколко огромни петролни полета на дълбочина от няколко хиляди метра — нещо, което влизало в противоречие с теорията за „фосилното гориво“.

— И при нас се е случило същото — добави тя. — През седемдесет и втора година в Мексиканския залив бе открит петролен залеж на дълбочина две хиляди метра, чиито запаси намаляват изненадващо бавно въпреки интензивната експлоатация. Малко покъсно тази тенденция се наблюдавала и при няколко дълбоки сондажа в Северна Аляска.

— Искаш да кажеш, че залежите се възстановяват сами? — попита Малоун.

— Не точно — поклати глава тя. — Обясниха ми, че това зависи от състоянието на скалните разломи. Дъното на океана в Мексиканския залив е прорязано от дълбоки пукнатини, които позволяват на петрола да се издигне нагоре вследствие на налягането. Но има и още нещо.

Веднага пролича, че тази жена се беше подготвила добре както винаги.

— Геоложката възраст на суровия петрол от тези кладенци е различна от тази преди двайсет години.

— Какво означава това?

— Означава, че петролът идва от друг източник.

Което говореше за нещо съвсем друго.

Че не идва от мъртви растения и динозаври.

— Залежите на биотичен петрол лежат плитко, Котън. От стотици до няколко хиляди метра под повърхността на Земята. Докато абиотичният петрол се намира на много по-голяма дълбочина. Няма научно обяснение за потъването на органичния материал толкова дълбоко под земята. А от това следва, че съществува друг източник на тази суровина. Сталин преценил, че ако теорията за възобновяемия петрол бъде доказана, Съветският съюз ще получи голямо стратегическо предимство пред своите съперници. Още през петдесетте години на миналия век той предвидил важното политическо значение на суровия петрол.

Малоун бавно осъзна важността на темата, която засягаха, но все пак искаше повече подробности.

— Защо никога не съм чувал за това? — попита той.

— Сталин не е имал причини да информира враговете си, най-вече нас. Всички публикации по въпроса излизали на руски, а в онези години малцина извън тази страна са ползвали езика ѝ. Западът поддържал теорията за фосилното гориво и не обръщал внимание на алтернативите, отхвърляйки ги като налудничави.

— А какво се е променило сега?

— Вече не мислим, че тези алтернативи са налудничави.

* * *

Тан напусна музея на Изкоп 1 и излезе в топлата нощ. Широкият площад около историческия комплекс тънеше в тишина. Наближаваше полунощ.

Мобилният телефон започна да вибрира в джоба му. Той го извади и погледна дисплея. Търсеха го от Пекин.

— Имаме добри новини, министри — каза гласът насреща. — Открихме Лев Соколов.

— Къде?

— В Ланджоу.

Само на няколко километра в западна посока.

— Държим го под постоянно, но незабележимо наблюдение.

Най-последно. Вече можеше да направи следващия си ход. Тан изслуша детайлите по операцията и заповяда:

— Продължавайте наблюдението. Утре рано сутринта ще бъда там.

— Има и още нещо — добави сътрудникът му. — Обади се началникът на сондажния участък. Молбата му е да побързате.

Гансу се намираше на двеста километра в северна посока. Последната спирка от предварително планираното пътуване. Хеликоптерът чакаше наблизко, зареден и готов за полет.

— Кажете ми, че след два часа съм там.

— Една последна информация.

Сътрудникът му явно не си беше губил времето.

— Министър Ни вече три часа се намира в дома на Пау Уън.

— Успя ли да разбереш дали пътуването на Ни е официално?

— Нямаме подобни сведения. Резервацията за полета си е направил лично, а два дни по-късно внезапно е заминал.

Това потвърждаваше подозренията на Тан, че Ни Юн разполага със свои агенти сред най-близките му сътрудници. Откъде иначе би разбрал, че трябва да отиде именно в Белгия? Не беше особено изненадан, но започваше сериозно да се безпокои от шпионската мрежа на Ни. Само няколко от най-близките му сътрудници знаеха за важната роля на Пау Уън.

— Още ли е там? — попита на глас той.

— Допреди десет минути беше.

— Незабавно ликвидирайте Ни. Също и Пау.

Ни не пропусна да обърне внимание на думата, използвана от Пау Уън. Гордост.

— Били сме най-великият народ на света — промълви по-възрастният мъж. — С огромно превъзходство над всички останали. По време на династията Тан чужденците, женени за китайки, нямали право да напускат страната. Извеждането им извън границите на истинската цивилизация се считало за недопустимо.

— И какво от това? Тези неща са отдавна забравени. — Раздразнението на Ни беше очевидно. — Вие си стоите тук, в Белгия, докато ние се борим в Китай. Говорите за миналото така, сякаш то може да се повтори. Но моята задача е много по-трудна, отколкото можете да си представите.

— Задачата ви не се различава по нищо от онези, с които са били натоварени много хора преди вас, министре. По мое време нямаше спасение от Мао. Неговите статуи и бюстове бяха навсякъде. Портретите му — също. Имаше ги на кибритените кутийки, на календарите, в такситата, автобусите и самолетите. Пожарните и локомотивите се движеха с големи негови портрети отпред, оградени от червени знамена. Но и тогава всичко беше лъжа, както днес. Гладкото розово лице на Мао, пращящо от здраве? Глупости! То нямаше нищо общо с действителността. Човекът беше стар и болен, с почернели зъби. Грозен и немощен. — Пау посочи аквариума с рибките. — И тогава, и сега Китай е като риба върху дърво. Тотално изгубен, не на място, без надежда за оцеляване.

Ни съжали за избухването си, но в главата му цареше хаос. Конкретният план за действие след завръщането му в Китай изглеждаше невалиден. Много хора бяха готови да подкрепят неговия поход към властта. Да стартират процеса, да привлекат нови поддръжници. Новата заплаха поставяше всичко това под съмнение.

Очите му огледаха спретнатия вътрешен двор, в главата му изплуваха съветите на дядо му, свързани с *фън шуй*.

Най-важен е изборът на мястото за живеене. Мястото и разположението на къщата. *Лицето ѝ трябва да бъде обърнато на юг. При правилен избор всичко ще дойде на мястото си — околните хълмове, водата, слънцето.* Дядо му беше мъдрец. *Покоят се ражда в хаоса. И тогава човек може да гледа на света с широко отворени очи.*

Ни направи опит да извлече поука от тази мъдрост и да събере мислите си. Да се овладее.

— Карл Тан отлично разбира, че Китай е объркан — продължи Пау. — И знае цената на националната гордост. Тя е най-важното, министре. Дори в процес на промени никой не трябва да губи достойнството си, още по-малко пък партията като цяло.

— А тази лампа е част от плана, така ли?

Пау кимна.

— Тан е на доста крачки пред вас.

— Защо ми казвате всичко това?

— Обясненията ще ми отнемат твърде много време. Просто приемете, че съм искрен с вас. — Мазолестата му длан докосна рамото на министъра. — Трябва да промените мисленето си. Хубаво е, че дойдохте тук, след като сте разбрали за интересите на Тан, но заплахата за Китай е далеч по-голяма, отколкото си представяте.

— Какво трябва да направя според вас?

Ни се мразеше, че поиска съвет от крадеца срещу себе си.

— Вие сте уважаван човек. Ползвате се с голямо доверие. На това трябва да се опрете.

Ласкателствата не вършат работа, въздъхна мислено Ни. Трябваше му истината.

— Няколко часа след като си тръгна от тук, Касиопея Вит е била отвлечена от Тан. Преди това тя все пак е успяла да скрие лампата, а аз знам къде. Мислех да си я прибера обратно, но сега тази работа ще трябва да свършите вие.

Едва сега Ни започна да си дава сметка за мащабите на замисъла. През цялото време Пау си играеше с него. Не му харесваше, но нямаше друг избор.

— С какво е толкова важна тази лампа? — отново попита той.

— Фактът, че нямате отговор на този въпрос, доказва колко сте изостанали от Карл Тан.

Наистина беше така.

— А как да съкратя дистанцията?

— Вземете лампата, върнете се в Китай и открийте човек на име Лев Соколов. Служител на Министерството за геологически проучвания, но в момента се крие в Ланджоу. Тан е отвлякъл детето му и го притиска да му сътрудничи. Казаха ми, че именно Соколов може да даде обяснение за значението на лампата.

— Сътрудничество за какво?

— Сам трябва да разберете.

Пау Уън очевидно знаеше за какво става въпрос.

— Разполагам с широка мрежа от информатори, особено по отношение на Тан. Дойдох тук веднага след като разбрах, че проявява интерес към лампата. Но нищо от това, което ми казахте дотук, не успя да привлече вниманието ми.

— Което означава, че трябва да проверите сътрудниците си. Може би сред тях има шпионин. Скоро ще се сдобие с лампата. Веднага след това се приберете в Китай и открийте Соколов.

— А какво да правя с евнусите, с които съм заобиколен според вас? Нали споменахте, че трябва да се страхувам от тях?

— Те сами ще се покажат.

— И Тан ли е под тяхната заплаха?

— Очевидно не.

— А как да разбере *кои* са те?

Пау се усмихна.

— Преди години ние се различавахме по промяната в гласа, който се превръщаше в неприятен фалцет. А също така по липсата на окосмяване, тлъстините и липсата на сила. С течение на времето отслабвахме, тлъстините се стопяваха, а лицата ни се сбръчкаха. Липсата на тестостерон се изразяваше в рязка промяна в настроението — лесно се гневяхме и плачехме. Но днес отдавна вече не е така. Съвременните хранителни добавки отстраняват всички странични ефекти, особено ако човек е кастриран в по-късна възраст, както са повечето от нас. Без визуална инспекция е невъзможно да се установи дали някой е евнух, или не.

— Тан издирва ли Соколов?

— О, да — кимна Пау. — С всички налични ресурси.

Преди да отстъпи, Ни искаше да провери всичко, което беше чул в тази къща.

— Къде е скрита лампата?

— В музея „Дрис ван Егмонд“ в Антверпен. Там е изложена частна колекция мебели и произведения на изкуството от седемнайсети и осемнайсети век. Касиопея Вит е пъхнала лампата в будоар, мебелиран в китайски стил, съдържащ порцеланови сервизи от епохата Мин, които не са нищо особено. Лично ходих да проверя. Очевидно тя се е надявала, че лампата ще остане незабелязана поне няколко дни. А в случай че бъде открита, музейните работници ще се погрижат за нея. Неложно решение предвид ограничения ѝ избор.

Това признание беше доказателство, че старецът най-сетне е решил да бъде откровен.

— Трябва да вървя.

— Искам да ви покажа още нещо, преди да си тръгнете — рече Пау и го поведе по дълъг коридор към черна врата от лакирано дърво. Зад нея започваше вито стълбище, което водеше нагоре, към правоъгълната кула. Вратата на стаята беше отворена. Вътрешността ѝ беше залята от ярка слънчева светлина, проникваща през остъклените стени.

— Ще останем тук, до вратата — каза Пау. — Така никой не може да ни види отвън.

Ни остана озадачен от предпазливостта му.

— Ако надникнете зад ъгъла, пред вас ще се открие хубава гледка към алеята пред къщата — добави Пау. — На улицата отвъд нея е спрял един автомобил, на около петстотин метра от главния вход.

Ни се подчини, присви очи срещу слънцето и успя да зърне колата, паркирана под дебелиите дървета.

— Онези там работят за Тан — обади се зад гърба му Пау. — Наблюдават къщата. Идват и си отиват. Но през последните два дни неотстъпно са тук.

— Затова ли допускате, че Тан ще дойде за лампата?

— Логично е — кимна Пау.

В далечината се появи още една кола, която намали ход и спря до предишната. От нея изскочиха двама мъже с автомати в ръце. По гърба на Ни полазиха тръпки. Мъжете се насочиха към отворения портал между високите стени.

— Това е нещо неочаквано — спокойно промълви Пау.

Към нас идват въоръжени хора, а той казва, че това било нещо *неочаквано!*

Ни беше силно разтревожен. Страхът му нарастваше.

Малоун трудно смогваше да обработва в ума си изненадващата информация, която му предоставяше Стефани.

— Нагласата на Запада си остава непроменена — продължи тя. — За нас петролът е фосилно гориво. Помниш ли динозавъра от логото на бензиностанциите „Синклер“ през шейсетте години? Телевизионните реклами показваха как динозаврите умират и се разлагат, за да се превърнат в петрол. Попитай десет американци откъде идва петролът и десетимата ще ти отговорят, че е от динозаврите.

Малоун си спомни тези реклами и беше принуден да признае, че и той беше убеден в същото. Петролът е фосилно гориво и изчерпаем ресурс.

— Представяш ли си, ако е обратното, Котън? Земята постоянно произвежда петрол, който на практика е *възобновяващ се* ресурс? Руснаците отдавна са убедени в това.

— Но какво общо има то с Касиопея? — контрира той.

Вечерният въздух бе хладен. Иван щеше да се върне всеки момент, за да потеглят към Антверпен. Малоун искаше да вникне в проблема преди появата му.

— Чувал ли си за Днепро-Донецкия басейн в Източна Украйна? Той поклати глава.

— През петдесетте години руснаците се отказват да сондират в този район, обявявайки го за безперспективен. Такова е заключението на проучвателния екип. Знаем го, защото в екипа е участвал Джей Еф Кени — един от най-големите експерти в тази област. В Украйна не са открити геоложки доказателства за наличието на фосилен петрол. — Стефани направи кратка пауза. — Но днес е доказано, че басейнът съдържа над четиристотин милиона барела петрол, който се намира на голяма дълбочина. Човекът, който открива доказателствата, е Лев Соколов. Той е един от водещите руски експерти в областта на абиотичния петрол.

— А откъде сме сигурни, че проучвателният екип през петдесетте години не е допуснал грешка и петролът не си е бил там през цялото време?

— Сигурни сме, защото същото се повтаря и на друго място — на Колския полуостров в Северна Русия. Там има още един безперспективен район според теорията за фосилното гориво. Но руснаците извършили дълбочинни сондажи и открили залежи от метан на десет километра под повърхността на Земята. До този момент никой не допуснал, че в гранитните скали на такава дълбочина може да има метан. Теорията за фосилния петрол категорично отхвърля подобна възможност, но газът се оказал точно там, където предсказал Соколов.

— А Вашингтон най-накрая проявява интерес, така ли?

— При това огромен. Те си дават сметка, че откритието може да промени равновесието на силите в света. То обяснява и интереса на Карл Тан. Иван има право — Тан е заплаха за всички нас. Ако успее да завземе властта в Пекин, ще настъпи процес на бърза дестабилизация не само в региона, но и в целия свят. Особено ако разполага с неограничени петролни залежи.

— А президентът Даниълс иска да го спре?

— Не само това, Котън. Искаме го мъртъв.

Малоун бавно осъзна значението на това изявление. *Официално* Америка никога не ликвидира хора. Въпреки това се случва.

— Надявате се, че руснаците ще свършат тази работа? — вдигна глава той.

Тя сви рамене.

— Положението е такова, че лично аз бях длъжна да се намеся. Иван никак не беше доволен, че ме вижда.

— Той откъде знае за мен?

— Предполагам от онези двамата, които излязоха на сцената. Те бяха пред книжарницата, когато куриерът донесе писмото.

Тук нещо не се връзваше.

— А ти къде беше? — попита той.

— Аз също наблюдавах. Той ме информира за срещата в „Тиволи“ едва когато ти беше тръгнал натам.

— Значи си знаела част от онова, което Иван разказа в кафенето?

— Да — кимна Стефани. — И прецених, че трябва да поговорим.

— А какво знаеше за Касиопея?

— Изобщо нямах представа, че са я подложили на изтезания.

Тук можеше да ѝ се вярва.

— Вече направихме сметката, Котън. Ако Тан стане премиер, това ще сложи край на петдесет години сложна дипломация. Според него Китай е унижаван от всички и той е жаден за възмездие. Политиката на страната ще бъде насочена към световна доминация, на всяка цена и с всякакви средства. В момента държим Китай единствено благодарение на зависимостта му от вносни енергийни ресурси. Ние поддържаме петролен резерв за шейсет дни, а Япония за сто. В същото време резервът на Китай е едва за десет дни. Което означава, че лесно можем да го поставим на колене чрез една морска блокада. Осемдесет процента от петролните доставки за Китай минават през протоците Хормуз и Малака. Те се намират далеч от получателя, а ние ги държим под контрол.

— И китайците се държат прилично, защото знаят какво може да им се случи?

— Нещо такова, въпреки че никога не са получавали директни заплахи. Подобна форма на поведение е неуместна при отношенията с тях. Никак не обичат да им се напомня за слабостта им.

Малоун беше доволен, че никога не се бе занимавал с дипломация.

— Ако Тан се сдобие с неограничени запаси от петрол, ние автоматично губим малките лостове за натиск, с които разполагаме. Днес Китай вече контролира световните финансови пазари и на практика е най-големият кредитор на Съединените щати. Макар и да не ни се иска да си признаем, ние имаме нужда от Китай. Но ако се окаже, че разполагат с неизчерпаеми петролни залежи, икономическата им експанзия ще стане неудържима. Ще налагат изгодна за себе си политика, без да ги е грижа за чуждото мнение.

— Което изнервя Русия.

— Да. При това до степен да пожелаят отстраняването на Карл Тан.

Ясно, въздъхна Малоун. Положението наистина е сериозно.

— Може да ме помислиш за глупава, но аз добре преценявам шансовете си. Не разчитам сто процента на Иван, но...

— Разчиташ на малко помощ.

— Нещо такова.

— Което означава да открием Соколов преди Иван? Най-добре чрез Касиопея?

Тя кимна.

— Нека я открием, приемайки играта на руснака. Ако междувременно Иван спре Тан, още по-добре. Ако не успее, ще ми трябва твоята помощ, за да измъкнем Соколов.

Сметката беше ясна. Дори ако Тан победи и заграби властта в Китай, но Соколов е в ръцете на Запада, щеше да се получи само смяна на една форма на натиск с друга.

— Дано Касиопея издържи, докато я открием — въздъхна той.

* * *

Тан се държеше за рамката на илюминатора, докато хеликоптерът набираше височина в нощния мрак. За момент зърна трептящите пламъчета, които се появиха над Изкоп 3, и си даде сметка, че там изгарят последните ръкописи на Цин Шъхуан. Броени секунди бяха достатъчни за изпепеляването на копринените пергаменти и бамбуковите ленти. До включването на алармената инсталация от тях нямаше да е останала дори следа. Причината? Късо съединение. Дефектен кабел. Повреден трансформатор. Каквото и да е. Нищо нямаше да сочи умишлен палеж. Още един проблем щеше да бъде решен. Още една част от миналото щеше да престане да съществува.

Сега цялото му внимание беше насочено към събитията в Белгия. Вторият пилот размаха ръка да привлече вниманието му и посочи шлемофона на седалката. Тан го нахлузи на главата си.

— Търсят ви по телефона, министре.

Тан кимна и напрегна слух.

— Всичко мина според плана — прозвуча в ушите му познатият глас.

Виктор Томас от Белгия. Точно навреме.

— А Вит?

— Избяга, точно според прогнозите ми. Но междувременно успя да ме нокаутира. Главата ми ще се пръсне от болка.

— Можеш ли да я проследиш?

— Да, докато държи пистолета в себе си. Засега сигналът се чува нормално.

— Отлична постановка — похвали го Тан. — Тя зарадва ли се, като те видя?

— Не особено.

— Трябва да те информирам, че в този момент Пау Уън приема гости. Заповядах да бъде отстранен.

— Мислех, че аз командвам операцията.

— Останал си с погрешни впечатления.

— Не гарантирам успех, след като ме прескачате. Аз съм тук, а не вие.

— Заповядах отстраняването му и толкова. Край на дискусията.

Виктор замълча за момент, после каза:

— Тръгвам по следите на Вит. Ще ви докладвам, когато има нещо ново.

— В момента, в който се добереш до лампата, трябва да...

— Не се безпокойте — прекъсна го Виктор. — Вит няма да остане жива. Но ще го направя по моя начин. Съгласен ли сте?

— Както каза току-що, ти си там, а аз — тук. Нека бъде по *твоя* начин.

ВТОРА ЧАСТ

Касиопея включи на първа, отпусна съединителя и тойотата се стрелна надолу по пътя. Още две превключвания и мина на трета. Не знаеше къде отива, просто искаше да е по-далеч от Виктор Томас. Дали той наистина повярва, че ще го вземе със себе си? Тя погледна в огледалото за обратно виждане, но пътят зад гърба ѝ беше пуст. От двете му страни нямаше дървета. Зеленината се нарушаваше единствено от белите петна на кротко пасящи крави и островърхите църковни кули в далечината. Вече беше наясно, че се намира някъде в Централна Белгия, тъй като тук липсваха гористите долини и високите плата, типични за южните части на страната. Близо до границата с Германия имаше тресавища и блата, а на север беше океанът.

Тя превключи на четвърта, увеличи скоростта и погледна към дигиталния часовник на таблото. Пет и двамайсет следобед. Стрелката на резервоара сочеше, че е три четвърти пълен.

Прекалено удобно. Виктор бе изпратил пазача в килията ѝ, сигурен, че тя ще се справи с него. После я бе чакал да се появи, симулирайки разговор по телефона. Тя си спомни последния им контакт в Централна Азия, когато Виктор уж беше на нейна страна.

— Не, няма начин — полугласно промърмори тя и натисна спирачките.

Тойотата поднесе и спря. Тогава Виктор играеше друга роля, като преминаваше ту на страната на азиатците, ту на американците и обратно. В крайна сметка действително ѝ помогна, но днес? Явно искаше тя да използва колата. Добре, така да бъде. Но нямаше да тръгне към музея „Дрис ван Егмонд“ в Антверпен, който по това време със сигурност бе затворен. Щеше да изчака настъпването на нощта и тогава щеше да прибере лампата. Но без да води Виктор със себе си.

Отново включи на първа и потегли. След два километра стигна някакво кръстовище. Според табелата Антверпен се намираше на двамайсет километра в западна посока. Тя натисна газта и пое натам.

* * *

Ни се спусна по стълбите след изненадващо пъргавия Пау Уън, който се насочи към вътрешния двор и плесна три пъти с ръце. От една врата насреща се появиха четирима млади китайци, облечени със сиви гащеризони и черни маратонки. Единият от тях му се стори познат. Разбира се. Това беше мъжът от видеото.

— Да, министре, той служи при мен — кимна Пау.

Младежите се приближиха с пружинираща походка и застанаха в редица пред господаря си. Очите им гледаха спокойно, лицата им бяха безизразни.

— Четирима въоръжени мъже се приближават към входния портал — кратко поясни Пау. — Знаете какво да правите.

Те кимнаха едновременно и изчезнаха.

— Мислех, че живеете сам — обади се Ни.

— Никога не съм казал подобно нещо.

Гневът на Ни надделя, пръстите му се вкопчиха в ръката на Пау.

— Уморих се от лъжите ви! Не съм човек, с когото можете да си играете!

Пау очевидно не хареса докосването.

— Убеден съм, че е така — изсъска той. — Но докато се правите на важен, към къщата ми се приближават въоръжени мъже. Сигурен ли сте, че не са дошли за вас?

Ни разхлаби пръстите си. Не, не беше сигурен. Пау му направи знак да го последва обратно в къщата. Влязоха в нещо като малко антре. Обзавеждането се изчерпваше с овална червена рогозка и два лакирани черни шкафа. В тях висяха различни модели пистолети, окачени на сребърни куки.

— Избирайте, министре — покани го той.

Ни посегна към един глок.

— Зареден е, резервните пълнители са в чекмеджето — информира го Пау.

Ни провери оръжието, за да бъде сигурен, а после взе още три резервни пълнителя. С пистолет в ръка веднага се почувства по-добре.

Пау го стисна за рамото и прошепна:

— А сега нека изпратим съобщение до Карл Тан. Той трябва да разбере, че предстоящата битка няма да е лесна за него.

* * *

Касиопея навлезе в покрайнините на Антверпен. Познаваше града много добре, тъй като често беше идвала тук. От едната страна се виеше река Шелд, а другите три се заемаха от широки булеварди, носещи имената на съюзническите сили, които се бяха сражавали за свободата на Фландрия по време на Първата световна война. Историческият център се простираше около катедрала с остри кули, ренесансовата сграда на кметството и мрачен замък. Градът трудно можеше да се нарече туристически обект, но всичко в него напомняше, че някога е бил един от най-важните центрове на континента.

Тя подмина железопътната гара — сграда от мрамор, стъкло и ковано желязо от началото на ХХ век, а после спря колата на една ясно очертана забранена за паркиране зона. Надяваше се местната полиция много бързо да я вдигне. Пъхна пистолета в колана си и придърпа над него краищата на блузата си. Чувстваше се изтощена — както физически, така и психически. Имаше нужда от сън. Но сега най-важното беше да се отърве от Карл Тан най-малкото докато бъде готова да преговаря.

Пресече улицата и тръгна към градската зоологическа градина край дълга редица от цъфнали дървета. Зелен парк разделяше гарата и градския природонаучен музей. Наоколо беше безлюдно, тъй като зоологическата градина беше отдавна затворена. Седна на една пейка, от която паркираната кола се виждаше добре. Дънерът на близкото дърво предлагаше добро прикритие. Излегна се и намести пистолета под блузата си. Най-малко три часа я дяляха от настъпването на мрака. Възнамеряваше да ги използва за почивка. И за наблюдение.

Провинция Гансу, Китай

Сряда, 16 май, 2:10 ч.

Тан слезе от колата и огледа добре осветената площадка. Преносимата сонда беше монтирана на червено-бяла мачта с височина четирийсет метра. Когато изиска оборудването от Министерството на петрола, той имаше предвид съвсем конкретни параметри: механична сонда, задвижвана от двигател с минимум 600 конски сили, вътрешна циркулация, система за водно охлаждане и възможност за сондиране до най-малко три хиляди метра. Когато оборудването беше доставено, той нареди без много шум да бъде транспортирано до Гансу, където някога беше служил като член на местната управа. Според легендите този край бе родното място на Фу Си, митичния патриарх на всички китайци. А неотдавнашните разкопки доказваха, че по тези места бе имало живот още преди 10 000 години.

Той успя да дремне по време на 90-минутния полет, подготвяйки се за онова, което предстоеше. Следващите четирийсет и осем часа бяха от решаващо значение. Всеки ход трябваше да бъде добре обмислен и всяка възможност използвана оптимално и без грешки.

Той се вслушваше в грохота на дизеловите турбини, електрогенераторите и циркулационните помпи. Гансу беше истинска съкровищница на природни ресурси — въглища, желязо, мед и фосфор. И предците му го бяха знаели. Оцелелите древни ръкописи, на част от които беше попаднал в новооткритата камера на Изкоп 3, съдържаха доказателства за откриването на големи залежи от благородни метали и минерали. Тан бе наредил настоящото проучване, чиято основна цел беше търсенето на петрол. Земята, върху която стоеше в момента, някога беше един от главните източници на суровината за страната. След което за съжаление петролните кладенци на Гансу бяха пресъхнали преди повече от 200 години.

Към него се насочи началникът на обекта — човек със слабо лице, високо чело и зализана назад рядка тъмна коса. Той работеше под прякото ръководство на Министерството на науката и бе изпратен

лично от Тан заедно с екип от доверени хора. Областният управител на Гансу беше направил опит да възрази срещу дейността му, но му беше отговорено, че проучванията се извършват от министерството, а евентуалният положителен резултат ще донесе огромна икономическа полза на региона.

Което си беше чиста истина. Разбира се, ползата за Тан щеше да бъде далеч по-голяма от тази за областния управител.

— Радвам се, че дойдохте, защото без вас нямаше да издържа — изкрещя началникът на обекта, опитвайки се да надвие грохота на машините. Устните му се разтеглиха в лека усмивка. — Успяхме!

Тан бавно осъзна какво означава тази декларация. Обектът беше избран преди единайсет месеца, но не от геолози, а от историци. Теренът беше разчистен и подравнен, през гората беше прокаран път. Изборът бе направен благодарение на една стара карта на Северозападен Гансу отпреди 2200 години. Тя беше изработена върху четири еднакви по размер чамови дъски и съдържаше административното разделение, географията и икономиката на региона по времето на Цин Шъхуан. Осемдесет и две местности бяха посочени по име заедно с реките, планините и горите. Една от реките все още течеше на около петстотин метра от него. Бяха маркирани дори имперските пътища. Точното засичане на тези местности беше затруднено от липсата на географски координати, но все пак беше завършено. От Дзин Джао.

Преди да бъде арестуван, изтезаван и съден, Джао беше открил този обект.

— Преди три дни достигнахме планираната дълбочина — докладва началникът на обекта. — Изчаках малко, преди да ви се обадя, защото исках да бъда сигурен. — Усмивката му се разшири. — Вие се оказахте прав!

— Покажи ми.

Човекът го отведе до сондажната платформа, на която кипеше оживена дейност. Беше заповядал броят на хората да бъде сведен до минимум.

— Преди пет дни стигнахме до нефтени пясъци — изкрещя сред грохота на машините началникът.

Тан знаеше какво означава това. Когато под изсмуканата от сондажа кал се разкриваше нефтен пясък, петролът със сигурност бе

наблизо.

— Вкарахме в дупката специални сензори. Проверихме налягането и извадихме мостри от пръстта. Изглеждаха добре и аз наредих незабавно запечатване на сондажа.

Нататък беше ясно. В сондажа щяха да спуснат малки експлозивни, които да пробият дупки в новопоставената тапа. В тях щяха да вкарат тръба, която трябва да спре евентуалното изтичане. В горния ѝ край щяха да монтират клапан, укрепен с цимент. Всичко това трябваше да се направи, за да се предотврати масивното избликване на петрол. „Укротяване на нефта“, според жаргона на сондьорите.

— От вчера помпаме киселина — продължи началникът. — Преди малко, когато разбрах, че пристигате, наредих да прекратят операцията.

Киселината се използваше за разтваряне на тънкия слой варовик между затворения сондаж и петрола. После петролът щеше да бликне нагоре под високо налягане и удържането му щеше да бъде възможно единствено с помощта на солидния клапан.

— За съжаление прекратих изливането на киселина малко късно. И ето какво се случи преди час...

Началникът завъртя стоманеното колело и в поставения наблизо варел потече плътна черна струя.

— Силно е — промърмори Тан, забелязал налягането.

Човекът кимна.

— Долу има огромни количества — нещо необичайно за находище, което е било изчерпано преди двеста години.

Тан отстъпи крачка назад и спря под червено-бялата сондажна кула. Умът му автоматично превключи. Вече мислеше по-скоро като учен, отколкото като политик.

Откритието беше невероятно! Дзин Джао се оказа прав.

Белгия

Ни стисна глока с две ръце и предпазливо се насочи към входната врата. Излезе в преддверието със сиви тухлени стени, една от които беше покрита с рогозка от изкуствен бамбук. Няколко стъпала водеха към официалния вход, пред който ромолеше фонтан. Завеса от зелена коприна скриваше двойната врата от масивен дъб. Четиримата охранители не се виждаха никъде. Самият Пау му нареди да покрие главния вход и също изчезна.

Отвън се разнесе рязък пукот. Някой стреляше. Той не изгаряше от желание да се включи в мелето, но думите на Пау продължаваха да отекват в съзнанието му: *Сигурен ли сте, че не са дошли за вас?*

Екнаха нови изстрели, този път по-наблизо. Очите му се заковаха върху портала. Куршумите забарабаниха по дебелото дърво, част от тях проникнаха в преддверието и рикошираха в стените. Ни бързо потърси укритие зад една от масивните лакирани греди, които поддържаха покрива.

Порталът отхвърча на пантите си. През него нахлуха двама мъже с автомати в ръце. Ни приклекна, прицели се и стреля по тях.

Нападателите бързо потърсиха укритие. Той беше заел позиция два метра над тях, но разполагаше само с пистолет срещу тежките им сурмови оръжия. Къде изчезна Пау? Къде бяха хората му?

Екна автоматичен откос, от гредата се разлетяха трески. Преценил, че е крайно време за отстъпление, Ни хукна по коридора към вътрешността на къщата. Един висок дървен шкаф му осигури временно прикритие. Край ушите му свирна куршум. Осветлението в коридора идваше от голяма капандура на покрива, но тя беше поне на десетина метра над главата му. Вдясно се поклащаха полуотворените мрежести рамки, водещи към вътрешния двор. Миг преди да се втурне натам, в двора изскочи още един мъж с автомат, който не беше облечен в сив гащеризон.

Възможностите на Ни бързо се стопяваха. По всичко личеше, че нападателите бяха дошли за него, а не за Пау. Стрелецът на двора

приклепна и се прицели. Ни светкавично се просна по корем и запълзя по лакираните дъски. Куршумите разкъсаха рамките и изкопаха дълбок улей на метър от него.

Обзе го паника, кръвта в главата му започна да пулсира. Макар и военен от кариерата, той никога не беше попадал под обстрел. Многобройните учения и тренировки не вършеха работа просто защото беше толкова объркан, че не знаеше как да реагира. Случваше се нещо чудовищно.

Успя да се претърколи до стол от масивно дърво, преобърна го и го вдигна пред себе си. По стената се плъзна сянка. Стрелецът от двора напредваше. Ни застана на колене и изстреля три патрона в негова посока. Разнесе се шум като от падащо тяло. Миг по-късно над главата му засвириха куршуми. Бяха двамата, които бяха проникнали през входната врата. Той изстреля два патрона в тяхната посока и хукна към разбитите рамки. Вътрешният двор беше пуст. Мъжът с автомата лежеше на плочите. Беше убит не от неговите куршуми, а от къса стрела, която стърчеше от гърба му.

Зад гърба на Ни се разнесе шум и той моментално потърси укрытие зад близката каменна саксия. В следващия миг ечна продължителен автоматичен залп. Няколко куршума попаднаха в огромното стъкло кълбо на аквариума, който се пръсна и от него рукнаха потоци вода, сред които се мятаха златните рибки.

Ни не познаваше вътрешното разположение на къщата, но вратата на изложбената зала тъмнееше на десетина метра от него. Ако успееше да стигне до там, може би щеше да има шанс да се измъкне през някой прозорец. Но само след секунда надеждата му за спасение се изпари. На крачка от него изскочи един от нападателите и насочи автомата си в гърдите му.

Двамата му колеги отзад и убитият на плочите попълваха бройката. От Пау и охранителите му нямаше следа.

— Стани! — заповяда на китайски въоръженият мъж. — Остави пистолета на земята!

В същия момент от къщата се появиха и другите двама.

Ни положи глока на плочите и се изправи. На няколко крачки от него златните рибки отчаяно пляскаха по мокрите камъни. Ни разбираше какъв ужас изпитваха, тъй като самият той имаше затруднение с дишането. Огледа нападателите. Всичките бяха китайци,

силни и жилави. Вероятно наемници. Самият той беше използвал услугите на няколко хиляди като тях, разпръснати из цял Китай.

— Убихте ли Пау?

— Ти си пръв — поклати глава един от мъжете.

Във въздуха се разнесе странно двойно свистене, последвано от глухия тътен на стрели, проникващи в жива плът. Двама от нападателите опулено гледаха стрелите, които ги бяха пронизали и стърчаха от гърдите им. После, без дори да успеят да си поемат въздух, телата им се строполиха. Автоматите им издрънчаха на плочите. В другия край на двора изскочиха трима мъже в сиви гащеризони, които насочиха заредените си лъкове към последния нападател.

— Може би ще успееш да застреляш един от тях, а дори двама или всичките — разнесе се сякаш от нищото гробовният глас на Пау. — Но няма как да ни спреш.

Мъжът светкавично прецени шансовете си и наведе оръжието към земята. Не искаше да умре. Пау и четвъртият охранител излязоха от изложбената зала. Двама от останалите обезоръжиха нападателя и го отведоха с готови за стрелба лъкове.

— Май беше готов да ме хвърлиш на вълците, а? — изкрещя извън себе си Ни.

— Всеки капан се нуждае от стръв, министре — спокойно отвърна Пау.

Бесен, Ни се наведе да вдигне пистолета си. Пау не му обърна внимание и направи знак на хората си. Двама от тях оставиха лъковете, събраха златните рибки и изчезнаха във вътрешността на къщата.

— Отглеждам ги от самото им раждане — промърмори Пау. — Дано оцелеят след този стрес.

— Изобщо даваш ли си сметка какво се случи току-що? — неистово изкрещя Ни. — Тези хора дойдоха тук, за да ме ликвидират!

— Мисля, че го споменах като възможност малко преди появата им — все така спокойно отвърна Пау. — Но продължавам да мисля, че Тан ги е изпратил да убият и двама ни.

Ни усети парливия вкус на адреналин в устата си. Сърцето му блъскаше като парен чук.

— Искам да се прибера у дома — промълви той.

— Ами лампата? — изгледа го Пау. — Нали дойде за нея?

— Тя не е толкова важна, колкото онова, което ме чака в Китай.

— Не бъди толкова сигурен. Мисля, че тук се намират отговорите, които търсиш. А аз знам как да ги получа.

Провинция Гансу, Китай

3:20 ч.

Тан остана сам. Хеликоптерът отлетя да зареди гориво на едно летище, което се намираше на петдесет километра в южна посока. След четири часа той щеше да има нужда от пълни резервоари, за да приключи с Лев Соколов.

Сглобяемите жилища на сондърите се намираха на четвърт километър от сондажната кула и началникът му предложи караваната си. Вътре беше подредено. Котлонът и хладилникът светеха от чистота, до микровълновата печка бяха подредени няколко пластмасови чинии. Не беше свикнал да почива в подобни условия, но за следващите няколко часа те бяха напълно приемливи. Не му се спеше. Кратката дрямка по време на полета от музея беше свършила добра работа. С удоволствие остана сам, давайки си ясна сметка, че всичко, което го заобикаляше, някога е било важна част от Първата империя на Цин Шъхуан.

Постиженията на предците му преди толкова много време все още му се струваха невероятни. Те бяха изобретили чадъра, сеизмографа, колелото, порцелана, парната машина, хвърчилото, картите за игра, рибарската въдица, дори алкохола. Но не бяха открили солта. Това беше най-смайващият им пропуск.

Преди пет хиляди години крайбрежните жители добивали сол от вряла морска вода. Но със завладяването на все по-големи части от сушата солта се превръщала във все по-рядка стока. Тя имала ключово значение за оцеляването им като хранителна добавка и консервант, но се намирала все по-трудно. Транспортирането ѝ на стотици и хиляди километри се превръщало в огромна пречка. Проблемът бил решен след откриването на множество солени извори, пръснати на много места из страната.

Според оцелелите документи първият от тях бил намерен именно в този район при управлението на Първия император. Отначало изворите били разкопавани и разширявани на ръка, но по-

късно тази дейност била механизирана с помощта на сондажите. Първите сонди имали свредели от тежко желязо, а тръбите и кулите им били изработени от бамбук. Работниците стояли на дървена платформа във формата на люлка, издигната на метър над земята. С всяко люшкане дъното ѝ натрошавало камъните. Работата напредвала бавно, сантиметър по сантиметър. Някои историци твърдят, че действието ѝ било заимствано от ръчните мелници, които превръщали ориза в брашно.

Постепенно техниката се усъвършенствала благодарение на редица открития, които се използват дори и в наши дни. Най-вече по отношение на хлътването и укрепването на сондажите чрез използването на специални инструменти. По времето на Цин Шъхуан 100-метровите сондажи били често срещано явление. Тази технология станала известна на останалия свят цели две хилядолетия по-късно. През XI век в Китай имало изобилие от сондажи с дълбочина 400 метра. Американските сонди достигнали 500-те метра чак през XIX век, но по това време китайците отдавна били надминали 1000-метровата граница.

Първите изобретатели, които копаели кладенци за извличане на сол, открили и още нещо. На повърхността на земята бликнала леснозапалима субстанция без миризма. Природен газ. Китайците бързо се научили как да го изгарят с цел да пресушават по-бързо солените кладенци и да извличат солта. А после открили и нефта.

Тинестата субстанция — *мазна и лепкава като месния сок*, както я описал един съвременник на откритието, бликала от по-дълбоки кладенци. В началото зеленикавочерната течност била пълна загадка, но скоро станало ясно, че тя може да гори с траен и ярък пламък. Освен това била отлична смазка за колелата на каруците. Нефтът започнал да се използва от императорите за захранване на лампите в техните палати и гробници. А не след дълго станало ясно, че той може да се използва и като мощно огнено оръжие срещу враговете им.

Тан с уважение поклати глава.

В хода на усъвършенстването на сондажната техника хората се научили да търсят най-подходящите места за тази дейност, като по този начин положили основите на науката геология. Те търсели солените отлагания по скалните отломки на повърхността, използвали обонянieto си, за да надушат типичната миризма на саламура.

Постепенно открили, че жълтеникавият пясъчник означавал залежи от сол с високо съдържание на железен хлорид, докато черният сочел за наличието на водороден сулфид. Разбира се, те нямали представа за химическия състав на почвата, но намерили ефективен начин да определят онова, от което се нуждаели.

Неговото министерство беше извършило задълбочено историческо проучване на китайските солни сондажи. Колкото и невероятно да звучи, през последните две хилядолетия в страната били извършени близо 130 000 сондажа, а няколкостотин от тях били по време на управлението на Първия император.

Един от тях се намираще само на четвърт километър от тук.

— Откъде знаеш това? — беше попитал той.

Несговорчивият геохимик Дзин Джао упорито отказваше да му сътрудничи и той в крайна сметка заповяда да го арестуват.

— Нищо не знам, министре. Това е само една теория.

До болка познато оправдание.

— То е повече от теория. Искам да знам всичко.

Затворникът отказа да говори. Тан направи знак на войника, който стоеше в ъгъла на стаята. Той пристъпи напред, вдигна Джао от стола и му нанесе два силни удара в корема. Въздухът шумно излетя от дробовете на по-възрастния човек, който рухна на пода и притисна ръце към корема си.

Лекото кимване от негова страна означаваше, че двата удара са достатъчни.

Джао се бореше да си поеме дъх.

— Говори — прикани го Тан. — В противен случай ще стане още по-лошо.

— Не ме бийте повече — рече Джао. — Моля ви!

— Кажу ми това, което искам да знам.

Беше си направил труда да проучи Дзин Джао и знаеше, че той не е член на партията, не поддържа нейната линия и често се изказва критично за правителството. Името му редовно попадеше в списъка на наблюдаваните от местната власт лица, многократно бе предупреждаван да прекрати дисидентската си дейност. Тан няколко

пъти се беше обявявал в негова защита и го беше спасявал от арест, но при условието да му сътрудничи.

Джао бавно се надигна от пода.

— Нищо няма да ви кажа — прошушна той.

Юмрукът на войника се стовари в брадичката му. Вторият удар попадна в гърдите, а третият се стовари върху главата му. Джао рухна. От устата му бликна кръв. Заедно с два зъба. Ритникът в корема го принуди да се свие в позата на зародиш, прегърнал с ръце коленете си.

Няколко минути по-късно Джао изпадна в безсъзнание, от което така и не излезе. Мозъчният кръвоизлив се превърна в надеждна защита на всичко, което знаеше. След старателен обиск на дома и работното му място Тан се добра до документи, които недвусмислено доказваха, че преди 2200 години тук, на това място, хората са сондирали за солени разтвори и са открили петрол. А докато Дзин Джао бе лежал на пода и се бе молил за пощада и главата му се бе пръскала от болка...

— Кажу ми само едно нещо и веднага ще повикам лекар — обеща Тан. — Ще получиш помощ и никой повече няма да те бие.

Видя как в очите на по-възрастния мъж проблясва надеждата.

— Лев Соколов ли беше този, който откри маркера?

Главата на Джао кимна в знак на потвърждение. Отначало едва забележимо, а после по-силно.

Антверпен
21:05 ч.

Касиопея тръгна по улицата, търсейки подходящо скривалище. Тримата мъже се залепиха за нея в мига, в който напусна хотела. Под лявата ѝ мишница се гушеше лампата с дракона, увита с мека амбалажна хартия и скрита в найлонова торбичка.

Заобикаляха я блокове от червени тухли и боядисани в бяло къщи, между които се виеше истински лабиринт от тесни калдъръмени улички. Тя прекоси малък безлюден площад. Тримата мъже бяха на петдесет метра след нея. Не се виждаха други хора. Лампата не биваше да попадне в ръцете им, защото това означаваше да изгуби завинаги сина на Соколов.

— Насам — долетя приглушен глас.

На отсрещния тротоар стоеше Котън Малоун.

— Получих съобщението ти и дойдох — добави той и ѝ махна с ръка да се приближи.

Тримата ѝ преследвачи поддържаха дистанция.

— Насам — повтори Малоун.

Тя отпрати поглед към тясната уличка. Котън се намираше на петдесетина метра от нея и продължаваше да ѝ маха.

— Допускаш грешка, Касиопея.

Тя рязко се обърна. Зад нея стоеше Хенрик Торвалдсен.

— Не можеш да му помогнеш — поклати глава той.

— Лампата е у мен.

— Не му се доверявай — предупреди я датчанинът, а после изчезна.

Очите ѝ огледаха улицата и околните сгради. Тримата бяха спрели на известно разстояние и чакаха. Котън продължаваше да ѝ маха.

Тя се обърна и побягна.

Касиопея се събуди. Лежеше на пейката в парка. Дневната светлина се беше стопила, небето имаше мастилен цвят. Доста си беше поспала. Обърна се и надникна иззад ствола на дървото край пейката. Тойотата си беше на мястото. Никаква следа от полицията или любопитни минувачи. Тръсна глава, за да проясни съзнанието си. Едва сега осъзна колко е била уморена. Пистолетът си беше на мястото под блузата ѝ. Пред очите ѝ пробягаха разпокъсани фрагменти от съня.

Не му се доверявай, беше казал Торвалдсен.

Котън? Той беше другият участник в съня ѝ.

Тя се намиреше на поне трийсет минути пеша от музея „Дрис ван Егмонд“. Разходката я увери, че никой не я следи. Направи безуспешен опит да потисне емоциите си и да престане да си задава въпроси. Но появата на Виктор Томас беше прекалено изнервяща. Кого имаше предвид Хенрик? Тя видя чешмичката срещу себе си, приближи се към нея и се наведе над чучура. Изпи няколко големи глътки, изправи се и избърса устата си с длан. Беше крайно време да приключи с всичко това.

* * *

Малоун излезе от кабината на натовския хеликоптер, който се бе приземил на малко летище северно от Антверпен. След него на пистата скочи Стефани, следвана от Иван. Именно тя беше уредила бързия им полет от Копенхаген. Пилотът ги изчака да се отдалечат, турбините изреваха и машината изчезна в нощното небе. Наблизо ги чакаха две коли.

— Сикрет Сървис — кратко ги осведоми тя. — Идват направо от Брюксел.

По време на полета Иван говореше само за кино и телевизия. Изглеждаше наистина омаян от американските средства за развлечение.

— Е, добре, пристигнахме — каза Малоун. — Къде е Касиопея?

На пистата се появи трета кола, която бавно се плъзна покрай редица лъскави частни самолети.

— Това са моите хора — обади се Иван. — Трябва да поговоря с тях.

Малоун изчака отдалечаването на набития руснак, който крачеше към двамата мъже, които слязоха от колата.

— Той има свои хора тук? — пристъпи към Стефани той.

— Както виждаш — сви рамене тя.

— А ние разполагаме ли с *независима* информация за цялата тая работа? — попита той тихо.

— Нямахме време — поклати глава Стефани. — Мога да получа нещо конкретно най-рано утре.

— Значи летим към неизвестното с оголени задници?

— И друг път сме го правили.

Така беше.

Иван се обърна и забързано закрачи към тях.

— Имаме проблем — подвикна той.

— Защо ли не съм изненадан? — промърмори Малоун.

— Вит се е задействала.

— Защо това трябва да е проблем? — попита Стефани.

— Защото е избягала от похитителите си.

— Откъде знаеш? — подозрително го изгледа Малоун.

— Те са били свидетели — отвърна Иван и посочи двамата мъже и колата им.

— А защо не са й помогнали? — попита Малоун, после сам си отговори: — Защото искате да ви отведе при лампата, нали?

— Това е разузнавателна операция — отвърна Иван. — Трябва да изпълня задачата си.

— Къде е тя?

— Наблизо. Тръгнала към някакъв музей. „Дрис ван Егмонд“.

— Откъде знаеш, по дяволите? — не сдържа гнева си Малоун.

— Да вървим — подкани го руснакът.

— Няма да стане — отсече Малоун.

Лицето на Иван се изопна.

— Аз ще отида — уточни Малоун. — Сам.

На устните на руснака се появи игрива усмивка.

— Предупредиха ме, че си Самотния рейнджър — подхвърли той.

— В такъв случай знаеш, че не бива да ми се пречкаш. Аз ще намеря Касиопея.

Иван се извърна към Стефани.

— Нима си въобразяваш, че ще ти позволя да поемеш нещата в свои ръце?

— Виж какво — намеси се Малоун още преди Стефани да отвори уста. — Ако съм сам, ще имам по-добри шансове да откроя онова, което търсите. Но ако се появиш начело на банда въоръжени тъпаци, няма да получиш нищо. Касиопея е професионалист и моментално ще потъне вдън земя.

Поне се надяваше, че ще стане така.

— Защо ли ти вярвам? — изръмжа Иван и заби показалец в гърдите му.

— И аз си задавам същия въпрос по отношение на теб.

Руснакът измъкна смачкан пакет от джоба си, лапна една цигара и драсна клечка кибрит.

— Тая работа хич не ми харесва — промърмори той.

— Изобщо не ме е грижа какво ти харесва. Нали искаш някой да я свърши? Е, аз ще я свърша.

— Добре — изпусна струйка дим Иван. — Намери я и прибири онова, което търсим. — Махна с ръка към колата. — Онези там имат навигация, която ще ти покаже пътя.

— Аз ще се погрижа да осигуря известно уединение, Котън — обади се Стефани. — Антверпенската полиция е в течение на онова, което предстои да се случи, но не знае къде. Ще ги успокоя, че няма да има големи поражения върху ничия собственост, с изключение на някоя счупена врата или прозорец. А ти намери Касиопея и веднага изчезвайте.

— Няма проблем.

— Знам, че не бива да има, но твоята репутация сочи обратното.

— Тук не става въпрос за световно наследство, нали? А аз обикновено се развихрям само на такива места.

— Влизаш и излизаш, ясно?

Той се обърна към Иван.

— Ще звънна на Стефани в момента, в който осъществя контакт. Но преди това трябва да уточня нещата с Касиопея. Тя може би няма да иска партньори.

— Ще трябва да се примири — вдигна пръст Иван. — Тук става въпрос за много по-важни неща от живота на едно четиригодишно момче.

— Точно затова оставаш тук — просьска Малоун. — Тя ще изчезне в мига, в който чуе подобни думи.

Нямаше никакво намерение да повтори грешката, която беше допуснал по отношение на Торвалдсен в Париж. Касиопея се нуждаеше от помощта му и щеше да я получи. Пълна и безусловна.

А Иван да върви по дяволите.

Все още разтърсен от битката, Ни гледаше с отвращение. Четвъртият мъж, заловен от Пау Уън, бе изведен от къщата към хамбара, който се намираше в горичката на петдесетина метра отвъд високите стени на имението. Там свалиха дрехите му, завързаха го с дебело въже и го вдигнаха във въздуха с помощта на макарата, окачена на стърчащата над входа греда.

— Отглеждам коне и кози — обясни Пау. — А с макарата качваме снопите сено в горната част на хамбара.

Гредата се намираше на десетина метра от земята, непосредствено под двойната врата на подпокривното пространство. Оттам надничаше един от хората на Пау — същият, който беше записан на видеото. Облечени в зелени халати без ръкави, другите трима запалиха купчината дърва и сено, струпана под макарата. Топлината се усещаше ясно, въпреки че всички бяха на десетина метра от огъня.

— Огънят трябва да е буен — добави Пау. — Иначе нищо няма да се получи.

Ноцта беше настъпила, тъмна и непрогледна. Вързаният пленник висеше на въжето близо до горния край на съоръжението. На устата му имаше лепенка, но на светлината на пламъците ясно се виждаше разкривеното му от ужас лице.

— Какво целиш с това? — попита Ни.

— Трябва ни информация — отвърна Пау. — Най-любезно го помолихме да ни я предостави, но той отказа.

— И затова ще го опечеш жив?

— Нищо подобно. Това би било варварство.

Ни се опита да запази спокойствие. Карл Тан беше поръчал смъртта му. А заговорите, чистките, арестите, мъченията и дори екзекуциите бяха нещо нормално за днешен Китай.

Но откритото политическо убийство?

Тан вероятно се надяваше да остане чист, тъй като то щеше да бъде извършено в Белгия, далеч извън границите на страната. Така

беше станало през далечната 1971 г., при внезапната смърт на Лин Бяо, сочен за наследник на Мао. Официалната версия на властите гласеше, че самолетът му се разбил в монголската пустиня при бягството му от Китай, след като му било повдигнато обвинение в опит за държавен преврат. Така и не се разбра къде, как и кога е загинал Лин Бяо.

Ни поклати глава, продължавайки да си повтаря, че човекът, който висеше на въжето, беше дошъл да го убие.

Единият от мъжете долу направи знак, че огънят е готов.

Онзи горе завъртя гредата с макарата и тя застана перпендикулярно на хамбара. Босите крака на жертвата увиснаха на три метра над пламъците.

— Огънят не бива да докосва живата плът — тихо поясни Пау. — Това би довело до прекалено бърза, но безрезултатна развръзка.

Старецът явно е майстор на изтезанията, смутено си помисли Ни. Очевидно всички някогашни съратници на Мао са били такива.

Облечен в дълга бяла роба, Пау безстрастно наблюдаваше гърчещата се на въжето фигура.

— Ще отговориш ли на въпроса ми? — внезапно подвикна той.

Мъжът не реагира. Тялото му продължаваше да се мята над пламъците.

— Сама по себе си горещината е непоносима, министре — промълви Пау. — Но има и нещо по-лошо.

Ръката му направи едва забележимо движение. Един от хората му изсипа в огъня съдържанието на ведрото, което държеше в ръце. Разнесе се силно съскане. Прахът докосна пламъците и започна да се изпарява, обвивайки жертвата в облак отровна пара.

Тялото се разтърси от агонизираща болка.

Във въздуха се разнесе странна миризма.

— Чили на прах — обясни Пау. — Нагорещената пара предизвиква невероятна агония, но изпаренията на химическата мъгла многократно увеличават въздействието ѝ върху кожата. Ако той не затвори очите си веднага, ще остане сляп в продължение на часове, защото парата уврежда зениците.

Той направи знак и нова порция чили потъна в пламъците.

Ни се опита да си представи какво изпитва онзи нещастник на въжето.

— Не го съжالياвай — безпогрешно отгатна състоянието му Пау.
— Този човек е сътрудник на Карл Тан и твой враг. А аз искам само да изтръгна от него всичко, което знае.

Всъщност и Ни искаше същото.

Огънят продължаваше да се разгаря, пламъците със сигурност вече докосваха босите пети на пленника. Главата му енергично закима. Знак, че се е предал.

— Стана бързо, нали? — подхвърли Пау и вдигна ръка. Макаратата беше отстранена от пламъците. Дръпнаха лепенката от устата на жертвата и нощният въздух беше пронизан от агонизиращ вик на болка.

— Няма кой да те чуе — подвижна в отговор Пау. — Най-близките съседи са на километри от тук. Ако не отговориш на въпроса ми, ще започнем отново.

Мъжът конвулсивно си пое дъх, опитвайки да се овладее.

— Тан... Заповяда да те убием... Също и министър Ни.

— Друго?

— Той търси... лампата...

— А Касиопея Вит?

— И тя... я търси... Пуснаха я да избяга... За да я проследят...

— Виждаш ли за какво става въпрос, министре? — тихо подхвърли Пау. — Ето я ползата от изтезанията. Благодарение на тях човек научава много неща, всички от жизненоважно значение.

Стомахът на Ни започна да се бунтува. Този човек нямаше морал, жестокостта му беше безгранична. Къде беше останала съвестта му?

По знак на Пау пленникът беше свален на земята. Един от мъжете със зелени роби извади пистолет и го простреля в главата.

Ни замръзна от ужас.

— Нужно ли беше това? — попита на пресекулки той.

— А ти какво очакваше? — хладно го изгледа Пау. — Може би да го освободя?

Ни не отговори.

— Как възнамеряваш да управляваш Китай, ако нямаш кураж да защитиш себе си? — продължи да го притиска Пау.

Въпросът никак не му хареса.

— Аз вярвам в правосъдието и закона! — тросна се той.

— Но в момента водиш двубой, след който само един ще оцелее — напomini му Пау. — А подобен конфликт не може да бъде решен от никакъв съд и никакви закони.

— Нямах представа, че борбата ще бъде на живот и смърт.

— Но Карл Тан току-що ти доказа, че тя ще бъде именно такава, нали?

Със сигурност е така, призна в себе Ни.

— Тан е безскрупулен — продължаваше да го настройва Пау. — Изпраща хората си да приключат битката още преди да е започнала. Как ще реагираш на това, министре?

Последните няколко часа, прекарани на това странно място, изведнъж го бяха превърнали в беззащитно същество, което подлагаше на съмнение цялата си същност. Никога досега не беше заповядвал директно убийството на когото и да било — въпреки че беше арестувал много хора, които впоследствие щяха да бъдат екзекутирани. За пръв път усети цялата тежест на онова, което предстоеше да направи. Пау може би бе прав. Управлението на Китай изискваше сила. Но той продължаваше да се пита дали ще съумее да убива с хладнокръвието, което демонстрираше Пау Уън.

Вероятно не.

— Трябва да вървим — подкани го Пау. — С кола ще стигнем бързо.

Той знаеше къде отиват.

В музея „Дрис ван Егмонд“.

Преди да е станало късно.

Провинция Гансу, Китай

Тан отвори вратата на караваната и излезе в тъмната нощ. Нямаше луна, а звездите бяха скрити от облаците. Тук, на стотици километри от най-близкото населено място, въздухът беше кристалночист. Краката му се стегнаха. В душата му се пробудиха старите чувства. Беше близо, много близо. И прекрасно го знаеше.

Помисли за майка си и баща си, скромни и наивни хора, които не знаеха нищо за света извън малкото селце. Животът им беше преминал сред дърветата и терасираните зеленчукови лехи, сгущени в подножието на планината. Единственият му брат беше загинал в Тибет, сражавайки се с бунтовниците. Никой не му обясни какво се беше случило там. Родителите му не попитаха, писмени свидетелства нямаше.

Но това беше без значение.

Бори се със себе си. Така повеляваше Мао. Вярвай в партията и държавата. Отделният индивид е нищо.

Семейството му боготвореше Мао. Но баща му беше горещ почитател и на Конфуций, също като своя баща.

Тан осъзна трагичното противоречие едва когато беше избран да продължи образованието си в гимназията, а после и в университета. Преподавателят по философия му отвори очите.

Един човек изхранвал семейството си със земеделие в провинцията Сун. Посред нивата му имало огромен пън. Един ден в този пън се блъснал бягащ заек, счупил си врата и умрял. Това било голям късмет за семейството, което си хапнало до насита от вкусното месо. Човекът зарязал плуга, седнал край пъна и зачакал появата на следващия заек. Но това не се случило. Семейството му страдало, страдало и цялото село. Това е слабото място на конфуцианството. Който се опитва да управлява настоящето по правилата на миналото, неизбежно се превръща в глупак.

Тан се вслуша в далечното боботене на генераторите, които захранваха сондата с електрически ток. Утрото не беше далеч. Отново

си помисли за преподавателя от университета в Хунан, който веднъж го беше попитал:

— *Какво ще правиш, след като завършиш?*

— *Искам да уча геология в Пекин.*

— *Интересуваш се от Земята?*

— *Да, още от малък.*

— *Ти имаш буден дух. От три години те наблюдавам. Не си ли мислил за допълнение към образованието си? Да учиш нещо, което ще даде отговор на въпросите, които непрекъснато ми задаваш?*

През следващите дни Тан жадно поглъщаше разказите на преподавателя за древната династия Шан отпреди 4000 години — най-ранната, за която съществуваха документиранни доказателства. Държавата била високоразвита и организирана, с данъчна система, наказателни закони и силна армия. Върховният владетел бил деспотична личност, който наричал себе си Единствения човек.

— *Това е многозначителен факт — добави преподавателят. — За пръв в историята имаме доказателства за съществуването на един човек с тотална власт над мнозинството.*

Династията Джоу, която наследила Шан, развила и разширила концепцията на авторитарното управление. Властта на едноличния лидер станала още по-голяма.

Цялата земя под небето принадлежи на владетеля, а хората, които я населяват, са негови покорни слуги.

Но управлението на толкова голяма държава било невъзможно от едно място и владетелите от династията Джоу създали системата на феодализма. Страната била разделена на части с ограничен суверенитет, начело на които застанали доверени лица на владетеля, получили различни благороднически титли.

Система, която западната цивилизация щяла да открие цели хиляда години по-късно.

Верността към владетеля се подпечатвала по-скоро с кръв, отколкото с клетва. С течение на времето местните барони започнали да изграждат самостоятелни държави и се вдигнали на бунт срещу владетеля на Джоу, обявявайки се за равни с него.

Така се стигнало до периода Пролет-Есен, който представлявал една безкрайна и хаотична война на всички срещу всички. В продължение на два века и половина се водели 500 войни между

феодалните държавици. Постепенно станало ясно, че надмощието е на страната на Цу, която се простирала по средното течение на река Яндзъ. По-слабите държавици потърсили протекцията на Ци — една добре организирана територия със силна армия и развита икономика, начело на която стоял способен лидер. Създал се съюз за взаимна отбрана начело с херцога на Ци, определен за хегемон, или „Ба“. На него се паднала тежката задача да възстанови и запази мира и той се справил отлично.

Подходящо прозвище, тъй като „Ба“ означаваше баща и закрилник.

Но него най-много го интересуваше как се бе осъществила тази закрила.

Цялото население било вкарано във военизирана структура. Пазарите били под контрол, а производството на сол, желязо и монети било монопол на държавата. Резултатът били силна армия и стабилна икономика, които не само защитавали държавата от нейните врагове, но и укрепили властта на хегемона.

Това били първите легалисти — продължи преподавателят му. — Истинска школа по държавно управление, създадена за утвърждаване на абсолютната власт на владетеля. Философията им била проста — суверенът създава законите, неговите подчинени ги прилагат, а народът ги изпълнява. Мъдрият владетел има пълната власт да дарява или отнема живот, да прави хората богати или бедни, да ги издига и сваля.

И тази концепция се разпространила и сред останалите царства.

В края на периода Пролет-Есен, след триста години войни и размирици, оцелели двайсет и едно от тях. Останалите били погълнати от съседите си. Това се случило някъде около 481 г. преди Христа.

— Най-тежки битки се водели по време на следващия исторически Период на воюващите царства. След още двеста години на непрекъснати конфликти независимите царства останали само седем, всяко от тях начело с хегемон. Съветниците им били членове на братството „Ба“ и на практика били легалисти, които проповядвали, че всички трябвало да се прекланят пред носителя на върховната власт. „Ба“ имали голямо влияние над владетелите и настоявали да се сложи край на феодалната система. Наследствените постове се заменили с назначения на чиновници,

които владетелят можел да уволни когато пожелаете и дори да ги екзекутира. Наследствените имена се превърнали в административни единици, наречени окръзи. Като назначавал за техни управници свои близки хора, хегемонът на практика получавал цялата власт.

В края на Периода на воюващите царства „Ба“ на практика придобило контрол върху монарсите. Тан беше дълбоко убеден, че въпреки други важни технологически постижения — най-вече откриването на барута и технологията за производство на коприна тоталитаризмът е китайското откритие, което оказва най-голямо влияние върху историята на света.

— На практика това било революция отгоре — поясни преподавателят. — Народът, изтощен от петте века постоянни войни и безропотно приел новия ред на легалистите, не оказал съпротива. И от тогава до наши дни, въпреки че са изминали две хиляди и петстотин години, китайците изпитват панически страх от хаоса и безредиците.

Десетилетие по-късно царството Цин завладяло останалите седем оцелели и превърнало изостаналите, разкъсвани от междуособици царства в могъщата и единна Първа империя.

— Цин Шъхуан успял да вгради легализма в обществения живот така, че той останал част от нашата култура до наши дни въпреки известни промени в концепцията. А оттук нататък ние с теб ще обсъждаме именно тези промени.

Което бяха сторили, дълго и обстойно.

— Изучавай Мао — посъветва го преподавателят. — Той беше най-съвременният легалист, отлично осъзнаващ страховете на народа от хаоса. Това беше основната причина за успеха и провала му.

Тан бе изпълнил този съвет.

Мао се беше борил за обединен и силен Китай точно като Цин Шъхуан. В социално отношение беше мечтал за създаването на егалитарно общество по марксистки модел, а в личен план се беше надявал да надскочи собствената си човешка смъртност, за да превърне революцията в необратим процес.

Първата цел беше постигната. Втората се оказа пълен провал.

А третата?

Тук отговор нямаше.

Изумително бе как Мао беше успял да се превърне в копие на Цин Шъхаун. И двамата наложили нов обществен ред, обединявайки страната след дълъг период на кървави междуособици, смазвайки всякакви опити за независимост. Те били и социални инженери, които проповядвали идеята за единен език, национална валута, ортодоксалност и лоялност. Страната била покрита с грандиозни строителни обекти. И двамата ненавиждали търговците и запушвали устите на интелектуалците. И двамата насърчавали култа към собствената си личност и измисляли нови титли за задоволяване на егото си. Цин искал да го наричат „Пръв император“, докато Мао предпочитал „Председател“. След смъртта им ги поставили в разкошни гробници и ги засипали с критики, но рамката на техните режими останала непокътната.

— Това не е случайно — бе казал преподавателят при един от последните им разговори. — Мао прекрасно разбирал Първия император. Ти също трябва да го постигнеш.

И Тан успя да го стори.

Никой от китайските лидери през ХХ век не беше постигнал всенародното преклонение, на което се беше радвал Мао. Той се бе превърнал в истински император. Нито едно правителствено постановление на ръководителите след него не можеше да се сравнява с неговата доктрина за „Небесното предопределение“.

Но времето на Мао бе отминало.

Придържайте се към политическите решения, предложени преди векове от великите умове на Китай. Това беше съветът на Конфуций към бъдещите поколения, но той изглеждаше напълно неизпълним.

Второ зайче едва ли щеше да се блъсне в пъна наред нивата.

Тан от своя страна беше твърд привърженик на Културната революция, проведена от Мао. В съответствие с нейните постулати беше престанал да използва традиционното си име Тан Карл, с фамилията отпред. Вместо това избра по-модерното звучене и то стана Карл Тан. Добре помнеше терора, на който „червените стражи“ бяха подложили страната. Те закриваха училища, хвърляха интелектуалците в затвора, забраниха книгоиздаването, затвориха манастири и храмове. Беше унищожено всичко, което напомняше за феодално-

капиталистическото минало на Китай — обичаи, традиции, култура, старомодно мислене.

Загинаха милиони. Още повече милиони пострадаха.

Но въпреки това всенародната обич към Мао нарастваше, а държавата стана по-силна от всякога.

Погледна часовника си и отново напълни дробовете си със свеж въздух.

На устните му се появи усмивка.

Да става, каквото е писано.

Антверпен

Касиопея се насочи към задния вход на музея — същия, който беше използвала преди два дни. Откри името „Дрис ван Егмонд“ в хотела, докато прелистваше някаква брошура с културните забележителности на града и се чудеше къде да скрие лампата. В неговите зали бяха изложени колекции на холандското, френското и фламандското изкуство, но вниманието ѝ беше привлечено от Китайския будоар на третия етаж.

Надяваше се, че никой не бе открил присъствието на лампата.

Размина се с няколко двойки и вгълбени в себе си минувачи, но не забеляза нито опашка след себе си, нито подозрителни типове, които да се мотаят около музея. Витрините на затворените магазини бяха облепени с крещящи реклами, но тя беше толкова съсредоточена, че изобщо не ги забелязваше. Трябваше да прибере лампата, а после да се свърже със Соколов с помощта на семейна двойка, която беше преживяла ужаса да изгуби детето си и с готовност бе приела да препрати всеки кодиран имейл, пристигнал на електронната им поща от Белгия.

В същото време тя продължаваше да се пита какво се бе случило с Малоун. Виктор твърдеше, че няма информация от Копенхаген, но думите на човек като него не означаваха нищо. Може би трябваше да отскочи до Дания веднага след като приключи изпълнението на задачата си. Котън щеше да ѝ помогне да реши какво да прави в бъдеще.

Най-добре бе да пътува с влак.

В него никой не проверяваше пътниците.

А тя щеше да може да поспи.

* * *

Пред очите на Малоун се появи музеят, притиснат между дълга редица стари и нови сгради. По улиците на Антверпен нямаше почти никакво движение, добре осветените тротоари бяха безлюдни. Градът спеше. Малоун огледа високите прозорци с мраморни еркери с различна форма — квадратни, кръгли, правоъгълни. Всички бяха тъмни.

Той паркира колата две пресечки по-нататък и бавно тръгна обратно. Не знаеше какво да очаква. Как ли бе намислила да проникне Касиопея? Може би с взлом? Ако е така, едва ли би го направила оттук. Главният вход беше защитен от тежък железен портал с решетки на прозорчетата. Преди малко Стефани се обади да го информира, че е уредила алармената инсталация да бъде изключена. Близките ѝ контакти с Европол и местната полиция очевидно действаха. Подобни разрешения можеха да издават само високопоставени служители в споменатите институции. Кое то беше още едно доказателство, че става въпрос за далеч по-важни неща от издирването на четиригодишно момченце.

Придържайки се плътно до сградите и по-далеч от стълбовете на уличното осветление, Малоун бавно стигна до ъгъла и надникна, надявайки се да засече Касиопея.

Но единственото, което видя, бяха трима мъже, които слизаха от спрял наблизко автомобил.

Направи му впечатление, че осветлението в купето не се включи при отварянето на вратите.

Колата беше спряла на петдесетина метра от входа на музея и от сравнително тъмното място, на което той беше намерил прикритие.

Мъжете безшумно приближиха железния портал и провериха дали е заключен.

— Отзад — каза на английски единият от тях. — Тя със сигурност вече е тук. За всеки случай вземете и оборудването.

Двамата му колеги се върнаха при колата и извадиха някакви продълговати кутии. После се присъединиха към онзи, който беше издал заповедта, и изчезнаха зад близкия ъгъл. Очевидно музеят имаше и заден вход. Малоун реши да мине от противоположната страна и пресече улицата.

* * *

Ни стоеше неподвижно. Двамата с Пау Уън се намираха отвъд градината на музея „Дрис ван Егмонд“. Преди малко бяха пристигнали в Антверпен с кола, която остана паркирана няколко пресечки по-нататък. Пау беше взел един от хората си, който в момента разузнаваше в мрака.

След броени секунди той се появи и шепнешком докладва:

— Близо до сградата стои жена, която очевидно се готви да проникне в нея. От другата страна на улицата се приближават трима мъже.

Пау се замисли само за миг, после прошепна:

— Дръж под око мъжете.

Сянката изчезна.

Бяха заели позиция на тясна уличка зад музея, която го отделяше от няколко жилищни сгради. Между нея и маркираната от тъмни храсти градина се виждаше малък, покрит с чакъл паркинг. Отвореният, обрасъл с бръшлян портал водеше към вътрешния двор. Ни направи опит да се концентрира, но не можеше да пропъди от съзнанието си ужасните картини. Пронизаните от стрели мъже. Пленникът, когото бяха застреляли в главата. Направи опит да се окуражи от факта, че отново е в атака. Пау помагаше, но поведението му беше все така съмнително.

На уличката се появиха три неясни сенки, натоварени с продълговати туби. Без да намаляват ход, те се вмъкнаха в задния двор.

— Вит се е върнала за лампата — прошепна Пау. — Но и Тан е тук.

— Откъде знаеш?

— Няма друго обяснение. Тези тримата са негови хора.

Миг по-късно от другия край на уличката изплува още една сянка. Висок мъж с широки рамене и празни ръце. Той също влезе в градината. Ни се нуждаеше от повече светлина, но луната се беше скрила зад облаците и всичко пред тях тънеше в непрогледен мрак.

— А този кой беше? — тихо попита той.

— Добър въпрос.

* * *

Подозренията на Малоун се потвърдиха. Тримата непознати бяха тук заради Касиопея. Двама от тях бяха с тясно прилепнали черни гащеризони. На главите си бяха надянали скиорски маски, ръцете им бяха скрити в ръкавици. Третият също носеше тъмно облекло, но то се състоеше от сако и панталони. По-нисък и по-широкоплещест, той очевидно ръководеше операцията. В ръцете си държеше някакъв уред, очите му не се отделяха от него.

Касиопея беше обект на електронно проследяване.

Дали тя знае това, запита се Малоун.

Ниският махна с ръка към двойната остъклена врата, от която се излизаше на малка тераса. Задната фасада на музея беше плътно обрасла с бръшлян. Когато тук са живели хора, терасата със сигурност е била много приятно място за отдих, помисли си Малоун. За разлика от главния вход тук решетки липсваха. Много интересно. Може би и това се дължеше на интервенцията на Стефани. Намесата на няколкото руснаци можеше наистина да направи чудеса.

Лидерът на групичката се пресегна през счупеното стъкло и вдигна резето отвътре, може би повтаряйки действията на Касиопея. Тримата изчезнаха във вътрешността на музея. Малоун напусна скривалището си и предпазливо пое между цветните лехи. Ръката му измъкна беретата.

Провинция Гансу, Китай

Пръстите на Тан набраха паролата, която щеше да осъществи видеовръзката. От доста време насам той предпочиташе електронните комуникации пред заседанията на живо. Снабдени с подходящ шифър, те предлагаха почти абсолютна сигурност. Почти, защото никога не се изключваше възможността някой от участниците да играе двойна игра.

Но тук не можеше да става въпрос за подобно нещо.

Всички участници в предстоящата видеоконференция се бяха заклели във вярност към братството „Ба“, в което членуваха по собствено убеждение.

Той докосна тъчпада и екранът на лаптопа се раздели на десет квадратчета. Всяко от тях беше запълнено от лицето на човек с характерните черти на китайците Хан. Улегнали мъже, приближаващи петдесет, с различно служебно положение. Единият от тях беше съдия във Върховния съд, няколко други ръководеха важни отдели в структурите на властта, двама бяха армейски генерали, а трима — членове на всемогъщия Централен комитет. Кариерата им вървеше нагоре по същия начин, по който се издигаше Тан — незабележимо, но стабилно. В същото време те се бяха издигнали и до секционни лидери в „Ба“ — хора, които ръководят останалите членове на братството, но същевременно заемат отговорни постове в държавното ръководство и армията. Общият им брой беше ограничен на две хиляди, които бяха напълно достатъчни за постигането на целите.

— Добър ден — наведе се над вградения микрофон Тан.

Макар че се простираше на територия от пет хиляди километра и пресичаше пет часови пояса, Китай се придържаше към пекинското време. Самият Тан никога не разбра логиката на подобно решение, водещо до дразнещи разлики в работното време. С него се обясняваше и различното облекло на участниците във виртуалното съвещание.

— Искам да докладвам за постоянно влошаващото се здравословно състояние на министър-председателя — започна Тан. —

Току-що научих, че му остава най-много една година живот. Разбира се, този факт ще бъде запазен в тайна, но ние трябва да сме готови.

Главите на екрана закимаха.

— Централният комитет вече е на наша страна. Там разполагаме със солидно мнозинство, което ще подкрепи нашия избор.

Членовете на всемогъщия Централен комитет бяха сто деветдесет и осем. Тан беше успял да привлече на своя страна над сто от тях — извън членовете на „Ба“, които вярваха, че Китай трябва да поеме по-скоро по пътя на Мао, отколкото този на Дън Сяопин.

— А какво става с Ни Юн? — попита един от участниците. — Той получава все по-широка подкрепа.

— Този въпрос е решен. Ще му направим пищно държавно погребение, което ще обедини много хора около нашата кауза.

— Нужно ли е това?

— Най-простият начин да отстраниш даден проблем е да елиминираш онзи, който го е създал. Този беше обсъден и одобрен.

— С известни резерви — побърза да добави друг участник в разговора. — Само като крайна мярка. Смъртта на Ни може да породви нови проблеми и това зависи най-вече от начина, по който бъде причинена. Ние не желаем да създаваме мъченици.

— Няма как да стане. Смъртта му ще бъде свързана с някое от многобройните му разследвания, поело в нежелана посока. А и ще се случи извън страната.

Тан видя как няколко от събеседниците му кимат, но други не го правят.

— Ни се радва на голяма подкрепа в армията — обади се един от генералите. — Смъртта му несъмнено ще предизвика брожения.

— Едва ли. На фона на събитията, които предстоят, той бързо ще бъде забравен. Кончината на министър-председателя ще дойде изневиделица, усилвайки чувството за несигурност у народа. Хората несъмнено ще потърсят сигурността, която ние ще им предложим.

— Колко бързо ще действваме?

— Колкото позволява конституцията. Подготвил съм нещата на провинциално равнище. Няколко местни ръководства ще поискат незабавни избори. А докато това се случи, аз ще управлявам страната в качеството си на първи вицепремиер. За броени седмици трябва да поставим нещата под контрол.

Едва тогава щеше да започне истинската работа. Партията можеше да бъде спасена само чрез бърз отказ от демократизацията. Дисциплинарната комисия към Централния комитет щеше да стане излишна. Борбата с корупцията щеше да се води с други средства, а всяка изява на несъгласие щеше да бъде жестоко наказвана. Повечето международни наблюдатели отдавна пророкуваха, че пред Китай има само два пътя — пълна интеграция със западния начин на живот или рухване на комунистическата власт — нещо, което бе почти сигурно при сегашния начин на управление. Но целта на Тан беше да обърне този курс на сто и осемдесет градуса.

Цин Шъхуан го беше направил. Императорите след него и Мао Дзъдун — също.

Щеше да го направи и той.

Китайците изпитват панически страх от хаоса и безредиците.

— Ще предложим на народа точно това, което иска — продължи на глас той. — Ред и стабилност. Постигнем ли го, народът ще ни даде пълна свобода на действие.

— Но ние сме твърде малко на брой, за да поддържаме реда и стабилността — възрази един от събеседниците му.

— Именно затова трябва да контролираме правителството. Министър-председателят разполага с неограничени правомощия. Чрез него ще прекроим цялата политическа власт.

Никога не забравяше да говори в множествено число пред съмишлениците си от „Ба“. Теоретично всички решения в братството се вземаха колективно, а той не можеше да постигне целите си без подкрепата им.

— Трябва да сме готови за незабавни действия — продължи на глас Тан. — Лично аз работя върху тактика за укрепване на позициите ни, която може би ще доведе до ръководна роля на Китай в световната политика. Западът вече няма да диктува нашия начин на живот, няма да ни поучава кое е добро и зло, няма да решава бъдещето ни.

— Това звучи доста самоуверено.

— От векове техните мисионери се опитват да ни модернизират и покръстят. Японците също мечтаеха да ни завладеят, а Съветска Русия упорито се опитваше да ни държи под контрол. Всички те се провалиха. Но по-лошото беше, че самите ние експериментирахме със

себе си. Въпреки че сме били най-великата цивилизация на тази земя.
— Той замълча за момент, после тихо добави: — И отново ще бъдем!

Този път участниците в конференцията кимнаха. Всички до един.

— А какво става с Хегемона? — попита някой. — Напоследък не чуваме нищо за него.

— Спокойно, той е с нас — отговори Тан.

Антверпен

Касиопея прекоси поредната от многобройните зали, чието разположение помнеше от предишното си посещение. На приземния етаж те бяха разположени около просторно преддверие, в центъра на което се издигаше широко мраморно стълбище. Мина покрай издължен английски часовник и две витрини в китайски стил, запълнени със скъпи антики. Вдясно се намираше Галерията на порцелана с няколко лакирани маси от XVIII век, върху които бяха подредени предмети от слонова кост, емайл и стъкло с колекционерска стойност. Тя прекоси просторното преддверие с четири йонийски колони и се насочи към задното стълбище, което някога бяха използвали прислужниците.

Проникването стана лесно. Повечето от старите сгради нямаха алармена инсталация. Охраната на експозициите се осъществяваше чрез вътрешни датчици за движение, но при предишното си посещение тя не ги бе забелязала. Може би беше надделяло мнението, че тук няма нищо за крадене, или просто финансите им бяха ограничени.

Стъпваше леко, с изострени сетива и ръка върху пистолета. Спря на първата площадка и надникна към приземния етаж, наострила слух. Тишината беше пълна. Тя тръсна глава, за да прогони съмненията си, и продължи.

Задачата е проста: прибирай лампата и изчезвай.

* * *

Малоун нямаше представа къде отива, но това очевидно не беше проблем за тримата непознати пред него. Те уверено прекосяваха залите на музея, водени от проследяващото устройство в ръцете на лидера им. Той се промъкваше след тях, като използваше мебелите за прикритие и внимаваше да не скърца с гумените си подметки по мраморния под. В момента се намираше в просторна галерия, която

през деня сигурно беше светла благодарение на високите френски прозорци, които гледаха към градината.

Насочи поглед към тавана от емайл и дърво. Вляво от него беше гардеробът, чиито стени изглеждаха облицовани с кожа. Ноздрите му все още долавяха аромата на розите, люляка и глога в градината. Приклекна зад един тапициран стол с висока облегалка и зачака следващите действия на тримата непознати. После вниманието му беше привлечено от движение вляво. През вратата на терасата се появиха още трима мъже. Малоун застина на мястото си.

Двама от новодошлите се движеха бавно. Проникващите отвън бледи отблясъци хвърлиха светлина върху лицето на единия от тях. Беше доста възрастен човек. Мъжът до него държеше лък, а през рамото си беше праметнал колчан със стрели. *Подобна гледка не се среща всеки ден.* Тримата безшумно се промъкваха към вътрешността на музея. След няколко крачки спряха и старецът прошепна нещо на стрелеца с лъка, който кимна и изчезна в мрака. Другите двама колебливо тръгнаха след него.

Малоун се оттегли през една от съседните зали и се насочи към главния вход в предната част на сградата. Магазинчето за сувенири се намиреше на крачка зад малкото бюро, което очевидно играеше ролята на рецепция. Напрегнал слух, той предпазливо се насочи натам. Бързо откри брошура със скица на музея, отпечатана на няколко езика, включително и на английски. Взе я и пристъпи към прозореца. На вътрешната корица беше отпечатана карта на четирите етажа. В сградата имаше много зали и няколко стълбища. Срещу скицата на третия етаж имаше надпис „Китайски будоар“, който не се срещаше никъде другаде. Там ли беше скрила лампата Касиопея?

Той събра нещата си и пое към едно от страничните стълбища.

* * *

Касиопея се добра до горния край на стълбището и бързо се насочи към Китайския будоар. По стените бяха окачени огледала в позлатени рамки, подът беше покрит с лакиран паркет. В изящните шкафове с дърворезба бяха подредени порцеланови сервизи. В един от тях, изработен от червено дърво, беше скрита лампата. Беше

съобразила, че едва ли някой подлага съдържанието им на чести проверки. Доколкото беше успяла да разбере, музеят не беше голям и излагаше предимно експонати на някогашния собственик на сградата. Именно затова го беше избрала за скривалище.

Тя влезе с бърза крачка в будоара, приближи се към шкафа и разтвори вратичките му. Лампата лежеше точно там, където я беше оставила. Нямахте в какво да я сложи, но щеше да намери някаква торба, преди да хване влака за Копенхаген. А там щеше да реши какво да прави по-нататък.

Тя протегна ръка и взе лампата. Глава на дракон, положена върху крилато тяло на тигър. Още в имението на Пау Уън беше забелязала, че в лампата има някаква течност. Отворът в устата на дракона беше запечатан с восък.

Зад нея се разнесе шум и тя рязко се обърна. Нищо не помръдваше в мрака. Под арката на вратата към коридора се появиха две тъмни фигури. Трета блокира изхода вдясно от нея.

В ръцете си държаха пистолети.

— Остави лампата на пода — заповяда на английски единият от мъжете.

В първия миг тя реши да си пробие път със стрелба, но после осъзна, че няма шансове. Едва ли щеше да се отърве и от тримата едновременно.

— И оръжието — добави гласът.

Малоун чу някакъв глас в момента, в който стигна горния край на стълбището. Мъж споменаваше за лампа и пистолет. Явно беше някой от шестимата, които бяха проникнали в музея преди него и бяха открили Касиопея. Според картата Китайският будоар се намираше вляво по коридора след картинна галерия.

Той тръгна да прекосява галерията, като внимаваше да не се блъсне в тъмните мебели. Стигна до изхода и надникна. Двамата мъже стояха в коридора с лице към друга зала. В ръцете си държаха пистолети. По стените на широкия коридор бяха окачени големи картини в солидни рамки. Подът беше покрит с паркет, което означаваше, че няма как да се приближи незабелязано. Нямахше време за планове. Трябваше да предприеме нещо, и то веднага. Избра директния подход и тихо подвикна:

— Извинете, моля.

Двамата рязко се обърнаха. Единият насочи пистолета си и стреля.

* * *

Ни беше на приземния етаж в компанията на Пау Уън. Ситуацията никак не му харесваше. Човек с висок обществен пост и недосегаем член на правителството на Китай, за когото неопетнената репутация беше най-важното нещо на света, сега изведнъж се беше оказал в сградата на музей в Белгия, в който бяха нахлули крадци. Той долови глас, идващ откъм главното стълбище. После още един. Последва изстрел. Пау каза нещо на помощника си, който току-що беше изскочил до тях.

Мъжът кимна и отново изчезна нагоре по стълбите.

— Ситуацията ще ескалира — прошепна Пау. — Признавам, че не очаквах да заварим и други хора тук. Най-добре е да тръгваме.

Екнаха нови изстрели. Пау хвана ръката на Ни и го повлече към вратата на терасата.

— Трябва да се махаме от тук. Ще се изтеглим на предишната си позиция през градината и ще наблюдаваме развоя на събитията. Помощникът ми ще направи каквото може, за да вземе лампата. Той е...

— Заменим?

— Исках да кажа *способен*. Но със сигурност е и заменим.

* * *

Касиопея чу любезен глас, който помоли за извинение, а после видя и реакцията на двамата въоръжени мъже. Решението да се възползва от ситуацията и да се справи с третия вдясно от себе си дойде бързо и почти инстинктивно. Тя остави лампата на пода, както ѝ беше заповядано, но вместо да хвърли пистолета, тялото ѝ рязко се завъртя и пръстът ѝ натисна спусъка. Но нападателя го нямаше под рамката на вратата.

Тя грабна лампата в мига, в който другите двама откриха огън. Беше почти готова да се закълне, че гласът, който предизвика стрелбата, принадлежеше на Котън Малоун. Което би било прекалено щастливо стечение на обстоятелствата. Екнаха нови изстрели, но те не бяха насочени към нея. Касиопея машинално прецени, че двамата отпред са твърде ангажирани в момента, което означаваше, че опасността ще дойде от третия. Тя се стрелна към вратата и надникна в съседното помещение. Нищо. Никакво движение. В залата тъмнееха едва забележимите силуети на мебелите и на картините по стените. Имаше още един изход, на десетина метра от нея. С много удобни местенца за укритие.

Проблемите ѝ се увеличаваха. Но нямаше друг избор.

* * *

Малоун попадна в центъра на престрелката. Беретата му беше напълно заредена, но наличието на един-единствен резервен пълнител

го накара да се въздържи от подобаващ отговор. Той успя да се прехвърли в съседната зала, отвличайки вниманието на нападателите от Касиопея. Затрещяха счупени стъкла, разлетяха се трески. Изящната порцеланова ваза вляво от него се пръсна на хиляди късчета.

Стефани вероятно ще ме убие, помисли си той. Но никой не го беше предупредил, че ще стане участник в упражнение по стрелба на тъмно.

Реши да сложи край на всичко това и изстреля три патрона към нападателите. Ей така, напосоки, за да знаят, че и той има оръжие. Тропотът на крака потвърди промяната на позицията им. Той изстреля още два куршума, напусна укритието си и се стрелна напред към мястото, където доскоро стояха противниците му. Тях вече ги нямаше там. Вероятно се бяха оттеглили към главното стълбище.

Беше крайно време да си потърси съюзник.

— Касиопея! — подвикна той. — Това съм аз, Котън.

* * *

Касиопея го чу, но нямаше как да отговори. Третият нападател беше някъде съвсем близо. Усещаше присъствието му наоколо, най-много на три-четири метра от нея. Скрит сред мебелите. Престрелката се водеше в коридора и бавно се отдалечаваше към изхода. Но противникът ѝ също беше преценил този факт.

Използвайки прикритието на стол с висока облегалка, тя предпазливо тръгна към вратата. В едната си ръка стискаше лампата, а в другата — готовия за стрелба пистолет. Ако успееше да се измъкне, може би щеше да излезе в гръб на двамата, които стреляха по Котън.

* * *

Малоун пресече коридора и се шмугна в съседната зала. Двамата стрелци бяха някъде пред него, или поне така си мислеше. Стрелбата спря. Което си беше проблем. Разнесе се металическо пропукване. Някаква странна миризма докосна ноздрите му. Спомни си за тубите,

които първата тройка беше внесла в музея. Какво беше казал единият от тях?

За всеки случай.

В следващия миг зърна пъргавите пламъчета, които се плъзнаха по паркета. В носа го блъсна сладникава миризма. Бензин. Осъзна какво става и се отдръпна миг преди да го залее вълната топъл въздух, следвана от ярките пламъци на избухналия пожар.

Ни и Пау Уън прекосиха градината на музея и потърсиха укритие в сянката на сградите през улицата и покрития с дребен чакъл паркинг. Стрелбата спря. Ни очакваше всеки момент да чуе вой на сирени. Все някой беше повикал полиция.

— Не е ли по-добре да изчезваме от тук? — попита той.

— Трябва да разберем какво ще се случи.

На третия етаж на музея се появиха ярки пламъци.

— Пожар!

Пламъците бързо се разрастваха.

— Проблемът става сериозен — промълви Пау, заковал поглед в насрещната сграда.

Тонът му никак не се хареса на Ни.

— Ще ми обясниш ли? — нервно преглътна той.

— Да се надяваме, че моят човек ще успее, и то бързо.

* * *

Касиопея отскочи от внезапно появилите се пламъци. Мускулите ѝ се стегнаха, очите я заболяха от ярката светлина. Безброй ярки точки ѝ пречеха да види какво става на няколко крачки от нея. Коридорът гореше. Малоун беше някъде в другия край, зад Китайския будоар. Вече нямаше смисъл да се крие.

— Котън! — извика тя.

Не получи отговор. Тишината ѝ се стори непоносима. Вляво се виждаше площадката на главното стълбище. Вековният буков паркет пламтеше с пълна сила и огънят всеки момент щеше да обхване и стенната облицовка. Трябваше да се маха от тук. Но не без Малоун.

Можеше да се спусне надолу по задното стълбище, което беше използвала на влизане. Огънят ѝ препречваше пътя. Продължаваше да държи в ръце лампата и пистолета. Беше време да провери дали Котън си е пробил път през помещенията от другата страна на коридора. От

тримата нападатели нямаше следа. Тя забеляза причината за пожара — две преобърнати железни туби на пода, обхванати от ярките пламъци.

Насочи се към дъното на коридора, откъдето се излизаше на главното стълбище. Зад площадката се виждаше сива каменна стена. Тя предпазливо надникна надолу, но не видя никого. Зад гърба ѝ нещо пропука, после таванът на коридора изведнъж пропадна. Старата сграда бързо се предаваше на огнената стихия. Може би онези тримата бяха избягали? На практика нямаха работа тук, тъй като вече знаеха, че лампата е у нея. По-вероятно беше да я дебнат отвън.

Касиопея си пое дъх и се втурна към стълбището, което започваше пет метра по-нататък. Прекоси площадката и в същия миг нещо тежко се стовари върху прасците ѝ. Здрави ръце се увиха около нея и тя падна напред, с лице към мраморната стена. Някакъв мъж я беше нападнал в гръб.

Касиопея успя да се извърти и ръкохватката на пистолета ѝ потъна в черепа на нападателя. Той се оказа силен и жилав, но тя все пак успя да се изтръгне от хватката му и се плъзна напред. Лампата и пистолетът отлетяха встрани. Силен ритник изпрати оръжието ѝ към парапета. Тя скочи на крака. Нападателят беше облечен в черно, а лицето му бе скрито под вълнена маска. Беше поне с петнайсет килограма по-тежък от нея. Без да губи нито секунда, тя се стрелна напред и заби рамо в гърдите му. Тялото му изгуби стабилност и се блъсна в стената.

* * *

Малоун предпочете да не се обажда, въпреки че съвсем ясно чу как Касиопея го вика по име. Вече беше засякъл трите тъмни фигури, които тичаха към главното стълбище. Успя да се промъкне през няколко зали и безшумно зае позиция близо до стълбите. Димът бързо се увеличаваше. Видимостта намаля, ставаше трудно да се диша. Той чу шум от борба и видя някакъв предмет, който се плъзна по горящия паркет. Изтича към рамката на вратата и го видя. Малък предмет, дълъг не повече от два̀йсет и пет сантиметра и наполовина висок.

Крилат тигър с глава на дракон. Лампата ли беше това?

Той посегна да го измъкне от огъня, но бързо отдръпна пръстите си. Бронзовата повърхност беше много гореща. Използва обувката си, за да го отстрани от пламтящите дъски и да го придърпа към себе си. И трите стени на стаята, в която се намираше, бяха обхванати от пламъци. Беше време да изчезва от тук. Надникна в коридора. На горната площадка видя Касиопея, която се беше вкопчила в мъж, облечен в черно.

* * *

Ни не отделяше поглед от горящата сграда на музея „Дрис ван Егмонд“. Пожарът беше обхванал горните два етажа, от покрива излитаха ярки пламъци. Прозорците се пръскаха от горещината, ситни късчета стъкло падаха в градината.

— Китайците са били най-добрите производители на стъкло — обади се Пау. — Качеството му е било далеч по-високо от онова, което се е произвеждало в Европа.

Ни учудено го погледна. Моментът никак не беше подходящ за уроци по история.

— Знаеш ли, че оръжието на теракотените воители, открити при големите разкопки в началото на миналия век, е било недокоснато? — продължи Пау. — Сабите и ножовете им са били остри и блестящи, без нито едно петънце. По-късно стана ясно, че са били изработени от неръждаем материал. В крайна сметка успяхме да установим химическия му състав — сплав от мед и стомана и още единайсет други метала, между които кобалт, никел, хром и магнезий. Представяш ли си? Още преди две хиляди години нашите предци са знаели как да предпазят металните изделия от ръжда!

— За да се убиваме с тях — горчиво отвърна Ни.

Погледът на Пау остана прикован в пожара.

— Ти не обичаш насилието, нали? — подхвърли той.

— То никога не помага за постигането на дългосрочни цели.

— Добре действащата държава налага седем наказания срещу три награди. Слабата държава налага пет наказания и пет награди. Това е доказан факт.

— Но когато човешкият живот не струва нищо, обществото също няма стойност. Нима е възможно да се мисли другояче?

— В дълбоката си същност всички империи са репресивни.

— Нима не се тревожиш, че в този пожар могат да загинат хора? Включително и онзи, когото ти лично изпрати там.

— Той е длъжен да се грижи за себе си.

— А ти не носиш отговорност, така ли?

— Напротив. Нося бремето на неговия провал.

Ни не можеше и не искаше да си позволи подобно пренебрежение към живота на другите. Изпращането им на сигурна смърт никога не биваше да се прави с лека ръка. Самият той не познаваше човека вътре, но се тревожеше за сигурността му. Всеки лидер трябва да мисли по този начин.

— Ти си странен човек — подхвърли на Пау Уън той.

— Такъв съм. А ти имаш голям късмет, че си с мен.

Касиопея отблъсна нападателя и се изправи на колене. Горещината на огъня, бушуващ на няколко метра от нея, ставаше все по-интензивна. Пламъците вече облизваха стълбищния парапет. За късмет подът и стените в тази част на сградата бяха от мрамор. Димът се сгъстяваше, ставаше все по-трудно да се диша. Тя искаше да открие лампата, но мъжът в черно бързо се съвзе и скочи на крака. Сърцето блъскаше лудо в гърдите ѝ, мускулите ѝ омекнаха от умората. Двата дни изтезания без никаква храна започваха да ѝ се отразяват.

Мъжът се хвърли напред. Тя направи крачка встрани, хвана ръката му и се опита да я извие. Но той реагира светкавично, ритникът му профуча на сантиметър от корема ѝ. Ръката му се измъкна от хватката ѝ и рязко я блъсна към парапета. В следващия миг тялото ѝ се оказа надвесено над десетте метра под нея.

Мъжът ѝ нанесе силен удар с опакото на дланта си, а после се опита да я хвърли долу. В устата ѝ се появи блудкавият вкус на кръв. Миг по-късно тялото ѝ се разтърси от силния приток на адреналин. Десният ѝ крак се стрелна напред и токът на обувката ѝ потъна в слабините на нападателя.

Той се преви от острата болка, ръцете му неволно се протегнаха към мястото на удара. Тя заби коляно в лицето му и го отхвърли няколко крачки назад. После сви пръстите си в юмрук и полетя към него.

* * *

Малоун уви ръка в края на ризата си и успя да измъкне нагорещената лампа. Беше тежка и солидна, с отвор в главата на дракона, по който се виждаха остатъци от полуразтопен восък. Усети позната миризма и я приближи до носа си. Миришеше на петрол.

Леко разклащане установи, че резервоарчето е наполовина пълно.

По бронзовата повърхност личаха китайски йероглифи. Може би именно те бяха важни. Беше се случвало да попада на подобни предмети със стари послания, валидни и до днес. Но сега най-важното беше да се измъкне от огнения ад. Обърна се.

Един от мъжете стоеше на няколко крачки от него, блокирал единствения изход. В ръката си държеше пистолет.

— Сигурно ти е доста топло с вълнената маска — подхвърли Малоун.

— Дай ми лампата!

— Това ли? — попита той и вдигна старинната вещ в ръката си. — Току-що го измъкнах от огъня. Нищо особено.

— Дай ми лампата!

Английският на маскирания беше с китайски акцент. Около тях бушуваха яростни пламъци, подхранвани от мебелировката. Ярките им езичета танцуваха между него и маскирания китаец.

Той направи крачка напред. Пистолетът се повдигна.

— Лампата! — изсъска онзи. — Хвърли ми я!

— Не мисля, че това...

— Хвърли я!

Малоун погледна дракона, от чиято уста капеше восък. Миризмата на петрол беше станала по-силна. *Е, след като толкова много я иска, ще трябва да му я дам*, въздъхна той. Подхвърли лампата към противника си с ловко извъртане на китката. Тя описа полукръг и падна на крачка-две от него. Мъжът трябваше да пристъпи напред и да се наведе, за да я вдигне. Главата на дракона се наведе надолу, от устата му потече тънка струйка. Капчиците се възпламениха със силно съскане. Китаецът направи една крачка и хвана дракона между крилата. Главата сочеше надолу.

Възпламеняването на петрола подхрани огъня. От пода се надигнаха пламъци, които достигнаха лампата и се превърнаха в ярко огнено кълбо. Дрехите на нападателя пламнаха. От устата му излетя пронизителен писък. Той изпусна лампата и пистолета и трескаво започна да ги гаси с две ръце. Малоун измъкна беретата и пусна два куршума в гърдите му. Горящото тяло се свлече на пода. Крачка напред. Третият куршум беше в главата.

— Ти едва ли щеше да направиш толкова много за мен — промърмори той.

* * *

Касиопея нанесе силен удар в лицето на нападателя. Зашеметен от ритника в слабините и сгърчен от болка, той не успя да реагира. Широко отворената му уста отчаяно се опитваше да поеме малко кислород от задимения въздух в помещението. Още един удар и всичко свърши. Тялото му се стовари на пода и остана там.

Пожарът бързо поглъщаше коридора вляво от нея. Пода, стените, тавана. Димът ставаше все по-гъст. Тя се закашля. От другия край на коридора долетяха два изстрела.

— Котън! — изкрещя тя.

Още един изстрел.

— Котън! Отговори ми, за бога!

— Тук съм! — извика той.

— Можеш ли да стигнеш до стълбите?

— Не. Ще се опитам да се измъкна през прозореца.

Тя беше длъжна да му помогне. Той беше тук заради нея.

— А ти ще успееш ли? — извика той.

— Тук е по-чисто.

Тя извърна очи към коридора на третия етаж, който вече беше напълно погълнат от огъня. Кокалчетата й пулсираха, дробовете я боляха. Горещината ставаше непоносима. Трябваше да се маха оттук. Но...

— Трябва ми лампата! — изкрещя през пушека тя.

— У мен е.

— Тръгвам!

— Ще се видим навън.

Тя се обърна и хукна към стълбите, но в следващия миг се закова на място. На долната площадка стоеше мъж със сухо и мрачно лице. Черните му очи бяха заковани в нея. В ръцете си държеше лък. Стрелата на опънатата тетива леко потрепваше. Пистолетът ѝ беше изчезнал. Нямаше къде да избяга. Мъжът бавно се прицели. Стрелата всеки миг щеше да бръмне в задимения въздух. Този човек беше тук, за да я убие.

Ни вдигна глава към един от прозорците на третия етаж, който се пръсна с оглушителен трясък. От него излетя тежък стол, който се стовари в градината. Последва го по-малък, но очевидно тежък предмет, който с глух тътен се приземи на една от покритите с чакъл пътечки.

— Това трябва да е нашата вещ — обади се Пау.

На перваза се появи сянката на мъж, който ловко започна да се спуска по лозата, покрила цялата задна стена на музея. Размерите му обаче бяха доста по-различни от тези на слугата на Пау.

— Този проникна след първите трима — безпогрешно определи Пау.

Ни кимна в знак на съгласие.

В далечината се чу вой на сирени, който бързо нарастваше. Не след дълго тук щеше да гъмжи от пожарникари и полицаи.

— Преди да се спусне долу, трябва да разберем дали това е лампата — каза Пау.

— Аз ще отида — отвърна Ни.

— В такъв случай побързай.

Ни напусна укритието, прекоси уличката и влезе в градината. Не изпускаше от очи тъмната сянка на стената, която ловко използваше преплетените клони. Предпочете заобиколния път, избягвайки пресичащите се под прав ъгъл алеи. Стъпваше в меката почва близо до редицата високи кипариси, които предлагаха добро укритие.

Бързо откри останките от счупения стол и очите му пробягаха по пътеката. Няколко крачки по-нататък забеляза тъмен предмет.

Погледна нагоре. Мъжът все още се спускаше. Очите и ръцете му бяха заети в търсенето на надеждна опора. Ни се възползва от ситуацията и се промъкна към тъмния предмет. Стигна до него и го взе в ръце. Беше топъл. Тигър с фениксови криле и глава на дракон. Лампата.

* * *

Малоун продължаваше да се спуска. Беше успял да вземе лампата и да я хвърли през прозореца. Преди това беше огледал терена под себе си и бе установил, че ситният чакъл на пътеката беше достатъчно мек, за да поеме тежестта на лампата.

Не съжеляваше за мъжа, когото беше застрелял. Беше убеден, че той щеше да постъпи по същия начин с него в момента, в който се добере до лампата.

Вниманието му беше изцяло насочено към преплетените клони на лозата. Бяха стари и достатъчно дебели, за да издържат тежестта на тялото му. Вторият етаж все още не беше обхванат от огъня, а димът се издигаше нагоре, далеч от него. Тук беше много по-хладно и можеше да диша свободно. Погледна надолу, за да прецени оставащото разстояние до земята. Някаква сянка заобиколи останките от стола и се наведе над лампата.

— Хей, това не е твое! — подвижна той.

Сянката се поколеба, вдигна глава да го погледне, а после хукна към далечния край на градината. В същия миг клонът, за който се беше хванал, рязко пропука и се счупи. Тялото му полетя надолу.

* * *

Ни изскочи от градината, спря и се обърна назад. Лозата се беше прекършила и мъжът летеше към земята от десетина метра височина. Нямаше как да бъде сигурен дали ще се контузи при падането, или ще скочи на крака и ще хукне след него. Но не възнамеряваше да чака. Излетя през портала, прекоси уличката и се изправи пред Пау Уън.

— Тръгваме! — лаконично заповяда старецът.

Точно навреме. Бяха поели предостатъчно рискове. Единственото желание на Ни беше да изчезне от тук. Никой не биваше да го идентифицира.

— Усещам, че си загрижен за хората, които останаха в музея — подхвърли Пау. — Но ние трябва да се приберем у дома и да чакаме завръщането на моя човек. Тогава ще имаме яснота за ситуацията.

* * *

Касиопея осъзна, че няма начин да се измъкне. Коридорът зад гърба ѝ беше изцяло обхванат от пламъците, а докато стигне до него, тя щеше да стане лесна мишена за мъжа с лъка. Обратната посока също беше изключена, защото нападателят щеше да я прониже още при първата крачка.

Край на играта.

Надяваше се, че Котън е успял да се измъкне. Щеше да ѝ липсва. Едва сега, пред лицето на смъртта, тя осъзна колко много щеше да ѝ липсва. Защо никога не успя да му покаже чувствата си? Защо не му каза дори една дума? Защо бяха изпитали насладата от онзи невероятен танц, но никой не промълви обвързващите слова? Защо се обръщаха един към друг само в случай на нужда? Стана ѝ мъчно, че не може да помогне на Лев Соколов. Питаше се какво ще се случи със сина му. Най-вероятно никой нямаше да го види повече. Беше опитала всичко. Но явно не беше достатъчно.

Странно какви мисли минават през главата на човек, изправен пред смъртта. Може би някакъв инстинкт те кара да си спомниш всичко, за което съжаляваш. Така ли се бе чувствал Хенрик Торвалдсен в Париж? Дали наистина бе умрял с убеждението, че Малоун го е предал? Какъв ужас! Особено когато в това убеждение нямаше нищо вярно. Едва сега тя започна да разбира мъката на Котън, съжалението му, че не бе свършил работата както трябва. Изведнъж ѝ се прииска да има още един шанс. Китаецът с лъка изрече някаква дълга фраза на майчиния си език. Тя не разбра нищо.

— Хайде, приключвай! — извика тя и се стегна в очакване.

Дали ще боли, когато стрелата проникне в тялото ѝ? Вероятно, но не за дълго. Силен трясък я накара да отвори очи.

Стрелецът политна. Някой го беше прострелял. Тя се стрелна встрани миг преди пръстите му да отпуснат тетивата. Металният връх на стрелата издрънча в мраморното стъпало до нея. Касиопея се надигна и напрегна взор по посока на гъстите кълба дим.

От долната площадка се появи мъж, който се наведе над гърчещото се тяло на китаеца. Разнесе се втори изстрел и тялото застина.

Виктор Томас бавно се обърна с лице към нея. Погледът му излъчваше заплаха. Явно не беше забравил случката в онази усамотена къща. Но сега беше тук. В ръката си държеше пистолета, който тя беше изпуснала през парапета. Дулото бавно се насочи към гърдите ѝ.

Ситуацията със стрелеца с лък очевидно щеше да се разиграе за втори път. Нямахше къде да избяга.

Томас натисна спусъка.

Малоун се претърколи от храстите. Бог да благослови градинаря, който беше подрязал растителността така, че я бе превърнал в почти двуметрова плътна зелена стена. Много клони бяха смачкани от тежестта на тялото му, а един от тях се заби болезнено в бедрото му.

Котън се изправи на крака. На четирийсет и осем беше малко стар за подобни упражнения, но мисълта за Касиопея беше над всичко. Трябваше да я открие на всяка цена. При спускането си по стената беше забелязал, че долните два етажа все още не бяха обхванати от пожара, но това скоро щеше да се промени. Усилващият се вой на сирените означаваше, че уреденото от Стефани спокойствие вече беше в миналото. Крадецът беше отмъкнал лампата. Общо погледнато, вечерта беше пълен провал.

Обърна се към портала на терасата, през който бяха проникнали всички.

От него изскочиха трима пожарникари, които сякаш се стреснаха от появата му. Единият изкрещя нещо, но фламандският не беше сред любимите езици на Малоун. Преводът обаче беше излишен. Появиха се и двама полицаи с извадени пистолети. Той знаеше какво искат и бавно вдигна ръце.

* * *

Касиопея затвори очи в очакване на куршума. Но единственото, което почувства, беше лекото раздвижване на въздуха покрай лявото ѝ ухо.

В следващия миг долови звука на метала, потъващ в живо тяло.

Обърна се и видя мъжа, когото беше нокаутирала преди малко, да напредва към нея с нож в ръка. Изстрелът на Виктор го беше улучил в гърдите. Тялото му се свлече на мраморното стълбище, потръпна като от внезапен пристъп на треска, после застина.

— Казах ти, че не съм враг — мрачно промърмори Виктор.

Тя задържа въздуха в дробовете си, спусна се на площадката и застана пред него.

— Добре, ти работиш за Тан, но за кого работят всички тези мъже?

Виктор посочи към горната част на стълбището.

— Онзи беше мой, но този тук... — Той сви рамене. — Нямам представа.

— Застреля своя човек? — вдигна вежди Касиопея.

— Всъщност той е човек на Тан. А ти може би предпочиташ да те беше наръгал?

— Той каза нещо, преди да го застреляш — поклати глава тя. — Но аз не го разбрах, защото не говоря китайски.

— Аз обаче говоря.

Касиопея наостри уши.

— „Смърт за онзи, който краде от господаря“ — преведе Виктор.

* * *

Малоун реши да опита.

— Вътре се намира жена, която се нуждае от помощ! — извика той. — На третия етаж!

Не беше сигурен дали униформените насреща му го разбраха. Полицаяте изглеждаха решени да го арестуват и нищо друго не ги интересуваше. Извиха ръцете му на гърба и му щракнаха белезниците.

* * *

Касиопея последва Виктор надолу по главното стълбище, обръщайки гръб на огъня и черните облаци дим. Очите ѝ смъдяха от пот и сажди, но дишането ѝ стана значително по-леко. До слуха ѝ долетя вой на сирени, през прозорците проблеснаха въртящите се аварийни светлини. Трябваше час по-скоро да изчезне от тук. В противен случай рискуваше да бъде засипана с въпроси, на които нямаше отговор.

— Надявам се, че имаш план за измъкване — каза тя.

— Имам — кимна Виктор. — През мазето.

— Как ме откри?

Отдолу долетя пукот на дърво, после нещо изтрещя. Разнесоха се тревожни викове. Пожарникарите бяха разбили главния вход. Двамата спряха на първата площадка.

— Да ги пуснем да минат — прошепна Виктор.

Тя кимна в знак на съгласие.

Отдалечиха се от стълбището и влязоха в една от залите на първия етаж. Пожарът все още не беше стигнал до тук. Дано екипите се насочат направо към огъня горе, помисли си тя. Приклекнаха зад огромна билиардна маса, украсена със слонова кост.

— Не ми отговори на въпроса — прошепна Касиопея. — Как ме откри?

Виктор вдигна пистолета, който все още държеше в ръка.

— Ако не ме беше фраснала с това нещо, щях да ти кажа, че в него има проследяващо устройство. Идеята беше на Тан. Произведено е специално за нуждите на китайското разузнаване. Именно чрез него те проследихме до тук.

А тя вече знаеше кой беше изпратил онзи с лъка и стрелите. Пау Уън. *Смърт за онзи, който краде от господаря.* Веднага беше усетила, че старецът е нещо повече от онова, за което се представя, но бързаше да изчезне с лампата. В коридора се разнесе тропот на крака. Пожарникарите се насочиха към стълбището с маркучи в ръце.

— Тук е твърде рисковано — прошепна Виктор. — Трябва да намерим друг път, за да се спуснем долу.

— Задното стълбище е ей там — рече Касиопея и посочи вляво от себе си. — По него се качих горе.

— Показвай пътя — кимна Виктор. — Когато открият труповете, тук ще се напълни с полиция.

Минавайки от зала в зала, двамата успяха да се доберат до стълбището и да се спуснат в мазето. Тъмен коридор водеше към средата му. От двете му страни имаше няколко врати, залостени със здрави резета. Вероятно складове. Свистенето на тръбите под тавана предполагаше наличието на високо налягане и температура. Озоваха се в помещение, претъпкано с градинарски инструменти. В дъното му се виждаше още една метална врата.

— От там би трябвало да излезем навън — подхвърли Виктор.

— Вероятно някъде отстрани, където едва ли ще ни забележат — кимна тя.

Вратата се отваряше навътре. Виктор я откряна и предпазливо надникна навън. Помещението се изпълни с мигащи аварийни светлини. Но това беше всичко. Отвъд каменните стъпала към градината цареше пълна тишина.

— След теб — рече Виктор.

Тя се измъкна навън и с наслада напълни дробовете си с чист въздух. Те тръгнаха приведени напред, като използваша стълбището за прикритие. Не след дълго изскочиха на тясна алея, от която се стигаше до улицата с официалния вход на музея. Стигнаха на два метра от там, когато на пътя им внезапно се изправи висока женска фигура. Стефани Нел.

* * *

Натикаха Малоун на задната седалка на полицейската кола, която чакаше на алеята зад градината. Раната на дясното бедро го принуждаваше да накуцва. Броени секунди по-късно го измъкнаха от патрулката и той зърна трите противопожарни коли, които задръстваха доскоро безлюдната уличка. Стълбите на две от тях бяха вдигнати и пожарникарите обливаха с вода горящата сграда. Явно целта им беше да изолират съседните къщи, които бяха твърде близо до бушуващия огън. За щастие времето беше тихо. Един униформен го поведе към колите, които бяха спрели на трийсетина метра зад противопожарните коли. Очите му попаднаха на фигурата на Стефани.

Беше намръщена и мрачна.

— Вътре намериха три трупа — изчака ги да се приближат тя. — Всичките застреляни.

— А Касиопея?

Стефани махна вдясно от себе си. Касиопея се появи иззад един от полицейските микробуси с черно от сажди лице, мокра от пот и с кървясали очи. Но иначе цяла и невредима.

— Засякох я, докато се измъкваше от музея.

Зад нея се появи някакъв мъж. В първия момент Малоун не му обърна внимание, тъй като цялото му внимание беше насочено към

Касиопея. Но сега, когато страховете му се стопиха и спокойствието му се върна, той се втрени в лицето на мъжа. Виктор Томас.

— Какво търси тук този, по дяволите?

— Отдавна не сме се виждали, Малоун — усмихна се Виктор. — Белезниците ти отиват. — Показалецът му се стрелна напред. — Не си забравил, че си ми длъжник, нали?

Малоун знаеше, че Томас имаше предвид последната им среща в Азия.

— И ето че пак се събрахме — добави Виктор.

— Свали тези неща от ръцете ми — обърна се Котън към Стефани Малоун.

— Обещаваш ли да се държиш прилично?

Касиопея пристъпи към него и прошепна:

— Благодаря ти, че дойде.

Той още веднъж се взря в нея, за да се увери, че е невредима, после поклати глава.

— Нямах друг избор.

— Съмнявам се, но все пак ти благодаря.

— Заедно ли работите? — попита той и кимна към Виктор.

— Той ми спаси живота там вътре. При това два пъти.

Малоун спря очи върху лицето на Виктор и попита:

— Какво търсиш тук?

— Аз ще ти отговоря, Малоун — обади се Иван, измъквайки се иззад един от паркираните автомобили. — Той работи за мен.

Той лежеше на тапицираната скамейка с разтворени крака и разголени гениталии. Преди стотици години съществували специални места за тази процедура, наречени чан-дзъ, обикновено пред портите на двореца, където услугата се предлагала срещу скромните шест таела. Майсторите поддържали традицията жива и предавали уменията си на чираци. Този срещу него беше опитен като тях, въпреки че работеше само за братята.

Почистването приключи. Горещата вода щипеше от лютия пипер в нея.

Той лежеше неподвижно и със стегнати мускули, докато двамата помощници стягаха с бинтове корема и бедрата му. Дишането му се затрудни, но така трябваше да бъде. Дали ще боли?

Направи усилие да прогони тази мисъл от главата си.

Болката нямаше значение. Важна беше клетвата. Връзката. Братята. Те бяха всичко за него. Учителят го беше представил пред членовете на „Ба“ и днес, след няколко години обучение, той най-сетне щеше да стане част от тях. Какво щяха да кажат майка му и баща му? Със сигурност щяха да бъдат съкрушени. Но те бяха нищожества, слепци. Прости инструменти като лопатата и греблото, които човек захвърля, когато няма нужда от тях. Той не искаше да бъде прост инструмент.

Искаше да командва.

Майсторът кимна и той се намести на стола, разтваряйки краката си още по-широко. Двамата братя го хванаха здраво. Всички мълчаха. Говоренето, особено за предстоящата болка, би било демонстрация на слабост. Но братята не можеха да бъдат слаби. Сред тях имаше място само за силните. Той видя ножа. Малък и назъбен.

— Хоу хуей пу хоу хуей?

Той бавно поклати глава. Никога нямаше да съжالياва.

После всичко стана бързо. Два разреза бяха достатъчни за отделянето на скротума и пениса.

Мъжът неволно се стегна в очакване на болката. От раната бликна кръв, кожата около нея пламна, краката му започнаха да треперят. Но болка нямаше. Видя как поставят органите му в сребърен поднос. Кръвта приличаше на гарнитурата към ястие, поднесено в скъп ресторант. Едва тогава го връхлетя болката. Остра. Парлива. Разкъсваща. Мозъкът му се сгърчи в агония. Тялото му се разтърси. Двамата помощници го държаха здраво. Очите му се насълзиха, но той прехапа език и не издаде нито звук. Мълчанието беше единствената приемлива реакция. Един ден щеше да поведе братята. Искеше да запомнят куража, с който беше приел посвещаването.

Това се беше случило преди трийсет и шест години, но Тан помнеше всичко до последния детайл. Лежеше неподвижно, докато налагаха раната с многобройни пластове влажна хартия и кръвотечението спря. Бореше се с парализиращия шок, съзнанието му помътняваше. Трите дни, които последваха, бяха огромно изпитание. Изгаряше от жажда и не можеше да уринира. Спомни си как мечтаеше за четвъртия ден, когато се надяваше да се оправи.

И той дойде.

Тан стоеше неподвижен в тихата каравана, отдаден на спомените. Скоро трябваше да напусне сондажната площадка. Все по-рядко си спомняше за случилото се преди трийсет и шест години. Но днешният ден беше специален.

Сателитният му телефон издаде мелодичен звън.

Извади го и погледна номера. Международен разговор. Помнеше наизуст номера, който започваше с кода на Белгия. Търсеха го от резиденцията на Пау Уън.

— Изпълних инструкциите ти точно — прозвуча в мембраната гласът на възрастния мъж. — Заповядах нападението срещу Ни Юн да бъде извършено тук, в твоята резиденция. А после го спасих от сигурна смърт, както беше планирано. Сега той изпитва благодарност към мен и ми вярва безрезервно.

— Къде е Ни?

— Не след дълго ще отпътува за Китай. С лампата.

— Тя трябваше да попадне в мен.

— Лампата вече няма значение. Петролът в резервоарчето изгоря до последната капка.

— Но ти ме уверяваше, че ще пазиш лампата като очите си! — гневно повиши тон Тан. — Обеща да ми я предадеш невредима в мига, в който Ни напусне Белгия!

— А ти не трябваше да закачаш Касиопея Вит — спокойно контрира Пау. — Тя щеше да ти донесе лампата.

— Не можех да ѝ имам доверие.

— И затова реши да я отвлечеш и да вземеш лампата насила?

— Направих онова, което ми се струваше най-разумно.

— Трябваше да нападнеш Ни Юн, а не да се опитваш да убиеш и мен — все така спокойно каза Пау.

Тан с усилие запази самообладание.

— Убихме трима от твоите хора и пленихме четвъртия — добави Пау. — Разпитах го лично. Той прояви крайна неохота да отговаря на въпросите ми, но все пак призна, че групата е имала заповед да убие както министър Ни, така и мен. Никой в дома ми не е трябвало да остане жив. Такава била изричната ти заповед. Той не беше член на „Ба“, разбира се. Просто наемник, който се провали.

Мигът настъпи.

— Вече нямаме нужда от теб! — отсече Тан.

— Да разбирам ли, че вече си начело на братството? Че „Ба“ е на твое подчинение?

— Така е от десет години насам. Аз съм единственият господар.

— Но аз съм Хегемонът. Законно избраният лидер.

— Който ни изостави преди години и избяга от родината си. Вече нямаме нужда от теб.

— И затова заповяда да бъда убит?

— Защо не? Това беше правилното решение.

— Което аз предвидих навреме. Още от самото начало, когато току-що те бяха приели в редовете на „Ба“.

— Тогава ли откри конфуцианските текстове, погребани в земята заедно с теракотените воители?

— Какво знаеш за това?

— Запечатаната гробница беше разкопана преди два дни. А вътре са открили часовника ти.

— Значи там съм го изгубил — въздъхна Пау. — Отдавна го подозирах. Но аз, разбира се, планирах да се върна отново за по-подробен оглед. За съжаление не стана.

— Защо си изнесъл само текстовете на Конфуций?

— За да ги запазя. Ако ги бяха открили археолозите на Мао, всичко щеше да бъде унищожено. Мао ненавиждаше Конфуций.

— Библиотеката изгоря в огромен пожар.

— И ти не си по-добър от останалите.

Тази арогантност решително не му хареса.

— Вече не съм зелен новобранец в братството, а първи вицепремиер на Китайската народна република! — изръмжа Тан. — Който скоро ще стане премиер и председател на партията!

— Благодарение на мен — допълни Пау.

— Едва ли — изсмя се Тан. — Теб отдавна те няма в родината. Ние наистина осъществихме твоя план, но без теб. Затова си стой в изгнание в Белгия. Китай няма нужда от теб.

— Но твоят враг се завръща помъдриял, министре. Ни вече знае всичко за „Ба“ и най-вероятно ще попречи на намеренията ти да наследяваш премиера.

— Ни не може да се сравнява с мен.

— Но аз мога.

— Няма законен начин да се върнеш в Китай. Лично ще се погрижа да не ти бъде издадена входна виза. Същото се отнася и за неколцината членове на братството, които са там на твое разположение.

— Не всички те подкрепят — напомни му Пау.

Тан прекрасно го знаеше, но се надяваше огромното мнозинство негови привърженици да затворят устата на онези, които се съмняваха в него.

— Достатъчно си поговорихме, Пау! — остро каза той. — Надявам се, че няма да живееш дълго! — Натисна бутона за прекъсване на разговора. Нямахше какво повече да каже. В главата му изплува един от първите уроци, които беше получил като член на братството.

Никога не издавай намеренията си.

Той се усмихна. Не беше и нужно.

Ни крачеше напред-назад из изложбената зала на Пау Уън. Веднага след като се прибраха в имението, Пау помоли за извинение и изчезна. По пътя от Антверпен Ни се свърза с главния си помощник в Пекин и поиска спешен доклад за действията на Карл Тан. Противно на мнението на Пау, той беше поставил Тан под постоянно наблюдение, използвайки свои шпиони в канцеларията на вицепремиера. Но никой от тях не беше споменавал нито за евнуси, нито за „Ба“.

Вече знаеше, че вчера Тан е напуснал Пекин под претекст за среща с ръководството на провинция Чунцин, но истинската цел на пътуването му била да присъства на екзекуцията на Дзин Джао, наскоро осъден на смърт от Върховния народен съд. Ни поиска от сътрудника си да научи повече за случая „Джао“ и участието на Тан в убийството му.

Стресна се от вибрирането на мобилния телефон. Беше доволен от бързата реакция на помощниците си. Натисна копчето с надеждата, че Пау ще се забави още няколко минути, за да може да говори на спокойствие.

— Дзин Джао е бил геохимик експериментатор — започна доклада си сътрудникът. — Обвинен е в предаването на секретна информация на руското правителство за добива на китайски петрол.

— Какъв вид информация?

— В делото не е уточнено. Държавна тайна.

— А агентът на руснаците?

— Не се споменава за него.

— Предадена ли е въпросната информация?

— Не. Според материалите по делото опитът за това е бил осуетен. В тях се споменава и името на Лев Соколов, към което проявихте интерес.

Ни беше приел съвета на Пау да поиска досието на Соколов заедно с местопребиваването му в момента.

— Той е руски емигрант, работил е с Дзин Джао в научноизследователски център по петрола в провинция Ланджоу, който е под прякото ръководство на Министерството на геоложките проучвания.

Което означаваше, че центърът се управлява от Карл Тан.

— Колеги ли са били Джао и Соколов?

— Работили са заедно по експериментален проект, свързан с нови методи за експлоатацията на нефтените залежи. Това е видно от бюджета на центъра, но липсват други подробности.

— Намерете ги.

Той знаеше, че има и други начини за събиране на информация, особено в неговия отдел.

Изслуша новината за нощното пътуване на Тан от Чунцин до разкопките с теракотените воители. И разказа за експонатите в един от изкопите, изгорели в пожар веднага след посещението му. Като причина за пожара било посочено късо съединение. По това време Тан вече бил отлетял към петролно поле в Северен Гансу. В това нямаше нищо необичайно, защото той отговаряше за цялата петролна промишленост на Китай.

— В момента се намира в Гансу — продължи доклада си сътрудникът му. — Там не разполагаме с очи и уши, но не е и необходимо. Вече знаем следващата му дестинация. Лев Соколов е изчезнал от две седмици насам, но вчера емисарите на Тан са го открили в Ланджоу. И министърът лети натам.

— Имаме ли хора в Ланджоу?

— Петима. Готови са и чакат.

Спомни си какво беше казал Пау Уън: *Открий Соколов и той ще ти обясни всичко за лампата.*

— Искам да изпреварите Тан и да заловите Соколов.

— Ще бъде изпълнено.

— Аз се прибирам у дома. — По обратния път беше потвърдил резервацията си за полет от Брюксел. — Ще кацна след петнайсет часа. Изпрати ми по електронната поща всичко, което откриеш за Соколов и Джао. Искам да знам какво ги свързва и защо Тан се интересува от дейността им.

Отвъд откритата врата на изложбената зала се появи Пау Уън, който пресичаше градината.

— Сега трябва да затварям.

Прекъсна разговора и прибра телефона.

— Хвърли ли още едно око на моите чудеса? — попита с усмивка по-възрастният мъж.

— В момента се интересувам единствено от лампата.

Пау я беше предал на един от хората си веднага след като се прибраха в имението.

— Страхувам се, че е доста повредена от пожара, а течността в резервоарчето ѝ се е изпарила — поклати глава той.

— Искам да я прибера в Китай.

— Разбира се, министре, можеш да я вземеш. Само я дръж подалеч от Карл Тан. Току-що научих някои обезпокоителни новини.

Ни го погледна в очакване.

— Преди няколко часа Тан е провел виртуално съвещание с няколко от членовете на „Ба“. На много високо равнище. Подготвят се за решителния удар.

Ни реши, че е крайно време да престане да приема на вяра думите, изречени от този човек.

— Къде е Тан? — сухо попита той.

В очите на Пау проблесна любопитство.

— На тест ли ме подлагаш, министре? Искаш да разбереш дали говоря истината? — Той въздъхна тежко. — Добре. Разбирам твоя скептицизъм, въпреки че след инцидента в музея се надявах да сме постигнали напредък. Но в предпазливостта няма нищо лошо. Тя ще удължи живота ти.

— Не отговори на въпроса.

— В момента Тан се намира на една сондажна площадка за добив на нефт в Гансу.

Точно както беше докладвал сътрудникът му.

— Издържах ли теста?

— Какъв решителен удар подготвят?

По лицето на Пау се разля доволна усмивка.

— След десетилетия зимен сън „Ба“ отново са се пробудили.

— Тръгвам си за родината.

— Лампата е опакована и те чака — кимна Пау.

— Но ти все още нямаш представа за нейното значение, така ли?

— Единственото, което знам, е, че министър Тан и Касиопея Вит искат да я притежават — поклати глава възрастният мъж. — Върху нея има някакви надписи, които може би са важни. Ти със сигурност разполагаш с експерти, които могат да ги разчетат.

Ни действително разполагаше с експерти, но в момента беше по-важно, че старецът лъже и той прекрасно го знае. Всъщност това беше без значение. В Китай го очакваше война. Нямаше време за губене. Но въпреки това искаше да си изясни нещата.

— Какво се случи в музея?

— Изнесли са три трупа. Предполагам, че единият от тях е на моя човек. Мис Вит и още двама мъже са били арестувани от властите.

— Какво ще стане сега?

— С теб ли, министре? Нищо. Но аз съм сигурен, че Касиопея Вит отново ще се върне тук.

— Откъде знаеш?

— От дългогодишния си опит.

Ни изпитваше смъртна умора от педантичността на този старец. Може би защото съзнаваше, че зад потоците от думи и безизразното лице се крие пъргав и съобразителен ум. Беше ясно, че, макар и емигрант, Пау беше успял да се превърне в част от китайската политика. Но той живееше в Белгия, далеч от бойното поле. Наблюдател, а не играч. Въпреки всичко любопитството продължаваше да го гложди.

— Какво ще направиш, когато се върне Вит? — пожела да узнае той.

— По-добре е да не знаеш, министре.

Ни се съгласи. Може би наистина беше по-добре да не знае.

Малоун разтърка китки, за да възстанови кръвообращението си. Ченгетата го бяха стегнали прекалено здраво. Може би бяха ядосани заради пожара в музея, а може би го бяха взели за един от извършителите. Но те грешаха. Виновникът стоеше на няколко крачки от него редом с новия си господар.

— Нали каза, че работиш за Карл Тан и китайците? — обърна се Касиопея към Виктор.

— Наистина е така. Но съм там заради руснаците.

— Пак същата работа като в Централна Азия — поклати глава Малоун. — Работеше за нас, за тях, после отново за нас. Чудя се как не объркваш нещата.

— Аз съм талантлив човек — усмихна се Виктор и махна с ръка към Стефани. — Дори за нея съм работил.

— Използвах го за една-две частни задачи — обясни с леко свиване на рамене Стефани. — Мисли каквото щещ, но той работи наистина добре.

— Последния път за малко не ни видяха сметката заради него — напомни ѝ Малоун. — Отидох там слепешката, вярвайки, че е на наша страна.

— Бях — кимна Виктор.

— Той е добър агент — намеси се Иван. — Стои близо до Карл Тан — точно където го искаме.

Това обясняваше откъде е информацията на руснака за положението на Касиопея. Но Малоун беше длъжен да зададе още един въпрос:

— За какво се обърна към нас?

— Тан те забърка — отвърна Виктор. — Казах му да не те закача, но той не ме послуша.

— Аз не съм карал Стефани да се бърка в моя бизнес — запелтечи Иван. — Идеята беше нейна, не моя. Аз наех Виктор да свърши работа. И той я свърши добре.

— Важно е момчето на Соколов — намеси се Касиопея. — Заради него съм тук и нямам време за губене.

— Я се огледай! — хвана я за ръката Стефани. — Един музей е изгорен до основи, трима души са мъртви. Между другото кой от вас ги уби?

— Аз гръмнах един — вдигна ръка Малоун. — Но бях любезен.

— Искаш да кажеш, че го гръмна, след като го подпали? — присви очи Стефани.

— Наречи ме луд, но днес е Коледа — сви рамене Малоун.

— Останалите двама ги уби Виктор — добави Касиопея.

Малоун долови благодарността в гласа ѝ и започна да се тревожи.

— А какво стана с онази лампа? — попита Иван и се обърна към Касиопея. — Взе ли я?

— Аз я открих, но после ми я отмъкнаха — обясни Малоун.

С няколко думи разказа какво се беше случило в градината. Иван беше видимо ядосан. Явно нещата не се развиваха според плановете му.

— Лампата ми трябва — обяви руснакът. — Трябва да знаем кой е бил онзи човек в градината.

— Това не е толкова трудно — въздъхна Касиопея. — Стрелецът с лъка и крадецът в градината са хора на Пау Уън. А лампата отново е у него.

— Откъде знаеш? — изгледа я Стефани.

Касиопея повтори думите на онзи с лъка. Иван се завъртя към Малоун и рязко попита:

— Лампата останала ли е здрава?

— Нищо ѝ нямаше. Беше цялата от бронз. Но аз използвах течността в нея, за да видя сметката на онзи...

— Горивото го няма? — сбърчи вежди руснакът.

— Да — кимна Малоун. — Изгоря.

— Значи всички сме в беда — обяви Иван. — Карл Тан не искаше лампата, а искаше горивото в нея.

* * *

Тан наблюдаваше зората на изток. Първите лъчи на слънцето обагриха небето. Отначало във виолетово, после в розово и накрая в синьо. Хеликоптерът набираше височина в свежия утринен въздух. Целта на пътуването им беше Ланджоу, който се намираше на четиристотин километра в западна посока, но все още в рамките на провинция Гансу.

Чувстваше се бодър и оживен.

Разговорът с Пау Уън бе преминал добре. Още едно парче от мозайката беше легнало на мястото си. Сега оставаше да се разправи с Лев Соколов.

Онова, което знаеше Соколов, може би щеше да промени съдбата на всички.

* * *

— Грешката си е твоя — обяви Малоун, спрял тежък поглед върху лицето на Иван. — Ако беше казал истината, това нямаше да се случи.

— С какво е толкова важно това гориво? — попита с нескрит интерес Стефани.

— Важно е и толкова — тръсна глава Иван. — За Тан, за Соколов, за всички нас.

— Но защо?

Месестите бузи на руснака се разтеглиха в широка усмивка.

— Петролът е много стар. Над две хиляди години е лежал в гробницата, скрит в резервоара на лампата. До тази вечер.

— Откъде знаеш? — попита Малоун.

— Знаем онова, което ни е казал Тан — намеси се Виктор. — На мен каза, че лампата е била открита от Пау Уън по време на някакви разкопки през седемдесетте години и от тогава до днес е била на негово разположение. Устата на дракона е била запечатана с пчелен восък.

— До пожара — кимна Малоун. — Предизвикан от твоите хора.

— Против волята ми — поясни Виктор.

— Но когато се появихте тук, ти им каза друго — да вземат тубите с бензин за всеки случай.

— Да си чувал, че понякога хората играят и роли? — изгледа го Виктор. — Тан заповяда да приберем лампата и да заличим всички следи. Това нямаше да се наложи, ако бяхме влезли и излезли без инциденти. Но аз нямах представа, че отново ще се срещнем, и то точно на това място.

Малоун забеляза отчаянието, което се изписа на лицето на Касиопея.

— Синът на Соколов изчезна — прошепна тя. — А сега нямаме нито петрол, нито лампа.

— Плюс факта, че Пау Уън не иска да чуе за никаква Касиопея — кимна той. — Но нещата не се връзват.

— Трябва да отидем на гости на Пау — тръсна глава тя.

— Съгласен съм, но ни трябва и малко почивка. Ти всеки момент ще рухнеш, а и аз се чувствам уморен.

— Съдбата на детето зависи от мен.

В очите ѝ се появи отчаяна решителност.

— Аз ще осъществя контакт с Пау — обади се Иван.

— Лоша идея — поклати глава Малоун. — Какво ще успееш да научиш? Касиопея вече е била там, длъжница му е. Имаме достатъчно причини да се появим.

— Не харесвам този план. Нали видя какво стана последния път, когато ти се доверих?

— Този се прави на умник — въздъхна Касиопея. — Но някой от зяпачите на улицата със сигурност работи за Пау и вече му е докладвал, че съм жива.

Малоун ясно долови неизказаното в тези думи.

И че един от хората му не е.

— Искам да знам всичко за Пау Уън — обърна се към Стефани Малоун. — Още сега, преди да тръгнем. Ще можеш ли да ни осигуриш бърза справка?

Стефани кимна.

Той се втренчи в Иван.

— Ще открием всичко, което трябва да знаем.

— Добре, опитайте — кимна широкоплещестият руснак.

— Аз трябва да тръгна — обади се Виктор.

— Гледай вратата да не те блъсне в задника, докато излизаш — подхвърли Малоун.

— Няма да мръднеш от тук, преди да ми кажеш къде крият детето на Соколов! — препречи му пътя Касиопея.

— Наистина нямам представа — спокойно каза Виктор и се извърна към Иван. — Тан очаква да се чуе с мен. За съжаление хората му са мъртви, а лампата изчезна. Никак няма да е щастлив.

— Върни се при него и направи каквото трябва — кимна Иван.

— Тоест излъжи го — не се стърпя Малоун.

— Бъди спокоен, аз мога да се оправя с Тан — изгледа го Виктор. — Но има още нещо, което трябва да знаете.

Малоун го гледаше в очакване.

— Тан заповяда удар срещу Пау Уън. Което означава, че старецът може и да не е жив.

— Защо го споменаваш едва сега? — присви очи Малоун.

— Знаеш защо, Малоун. Няколко минути в твоята компания са ми напълно достатъчни.

— Чувствай се свободен да направиш каквото трябва.

— Ще се разберете по-късно — намеси се Стефани. — В момента аз се безпокоя за съдбата на Пау Уън. Вземи Касиопея и идете да го проверите, Котън. Аз ще поискам онова, което ни трябва, а после в компанията на Иван ще ви чакам да се обадите. А ти, Виктор, направи каквото трябва.

— Кой е умрял, за да го заместиш? — сбърчи вежди Иван.

— Стига. Нямаме време за спорове.

Руснакът очевидно беше съгласен с тази констатация.

Малоун проследи с поглед Виктор, който изчезна сред струпаните наоколо автомобили.

— Можеше да бъдеш по-мек с него — обади се Касиопея. — Той преживява труден момент.

— Изобщо не ме е грижа — небрежно отвърна Малоун. — Нали не е спасил моя живот, при това два пъти?

Ланджоу, Китай

7:20 ч.

Тан мразеше Ланджоу почти толкова, колкото Чунцин. Градът беше разположен по двата бряга на Жълтата река в тясна долина между непристъпни планински върхове. Предградията му бяха осеяни със стотици димящи тухларни, сиви и грозни като всичко наоколо. Някога градът бил последното населено място в рамките на Китай за смяна на конете и запасяване с провизии преди дългия и тежък преход през суровата пустош. Днес беше столица на провинция Гансу с небостъргачи, търговски центрове и железопътни линии за стимулиране на търговията. Дървета липсваха, но в замяна на това имаше безброй комини, минарета и електропроводи, които му придаваха особено мрачен вид.

Тан слезе от колата, която го беше посрещнала на летището. Току-що го информираха, че Лев Соколов е арестуван, след като неговите хора проникнали в къщата, където той се бе укрil.

Насочи се към жилищния блок, преминавайки покрай повреден фонтан, в който имаше боклуци и умрели мишки. Въздухът миришеше на пресен цимент, примесен с мъглата на изгорели автомобилни газове, небето почти не се виждаше от плътния смог. Улиците и булевардите се пресичаха във всички посоки, преминавайки през лабиринт от стари и порутени жилищни блокове. Навсякъде около него се блъскаха амбулантни търговци и селяни, изложили стоката си на подвижни колички. Между тях сновяха рикши и велосипеди. Повечето хора бяха мюсюлмани и тибетци, облечени във всякакви нюанси на сивото. Единствено витрините предлагаха други, по-ярки цветове.

Тан успя да се преоблече, като смени костюма, шит по поръчка, с обикновен панталон и риза с отворена яка. На краката си имаше маратонки, а на главата шапка.

Спря пред една сграда с гранитна фасада и дървено стълбище. Бяха му обяснили, че тук живеят предимно мениджъри на средно ниво от близката петролна рафинерия. Пое нагоре по мраморното стълбище,

по чиито площадки бяха струпани кашони, кошници и велосипеди. Един от хората му го чакаше пред паянтова врата на втория етаж.

— Намираме се под наблюдение — кратко докладва той.

Тан спря пред вратата и зачака.

— Хората на министър Ни — уточни мъжът.

— Колко са?

— Петима. Вече се справихме с тях.

— Без много шум?

Мъжът кимна. Тан го възнагради с усмивка и одобрително кимване. Изтичането на информация от личната му канцелария се беше оказало много по-голямо, отколкото предполагаше. Ни Юн беше изпратил хората си директно тук. Това не биваше да се повтаря повече. А той имаше друга, по-важна работа. Прекрачи прага.

Единичната стая беше обзаведена с ниска маса и няколко стола. Кухненският бокс на една от стените беше задръстен от мръсни чинии, опаковки и развалена храна. На канапетото седеше Лев Соколов с вързани ръце и крака и лепенка на устата. Ризата му беше мокра от пот. При вида на Тан очите му се разшириха от ужас.

— Правилно се страхуваш — доволно промърмори Тан. — Благодарение на теб преживях доста големи трудности.

Говореше на китайски, който руснакът разбираше отлично.

Свали шапката си. Двама от хората му охраняваха пленника, изправени от двете страни на канапетото. Той им направи знак да излязат и огледа стаята. Стените бяха боядисани в мръснокафяво и изпъстрени със зеленикава плесен, а слабата крушка на тавана не допринасяше с нищо за разведряване на мрачната обстановка.

— Какво жалко скривалище — процеди той. — За твое нещастие ние преценихме, че никога не си напускал Ланджоу, и насочихме усилията си тук.

Соколов го гледаше и мълчеше. В очите му имаше страх. През прозорчето с размери на домашна скара долиташе какофонията на включени едновременно компресори и бормашины, примесени с човешка глъч.

Соколов беше висок мъж с широки рамене и тесен таз. Правият му нос надничаше над лепенката, край която се виждаше синкав оток. Черната, отдавна неподстригвана коса се спускаше над ушите. Бузите му бяха покрити с гъста четина. Тан беше наясно, че този чужденец

притежава гениален ум. Той беше може би най-големият специалист и теоретик в света по въпросите на петролната геология. Двамата с Дзин Джао бяха доказали по неоспорим начин една теория, която имаше всички шансове да промени бъдещето на планетата.

— Държа те в ръцете си — продължи Тан. — Също и сина ти. Предложих ти начин да си върнеш детето, но ти избра друг път. Трябва да ти кажа, че Касиопея Вит се провали и в момента най-вероятно е мъртва. Тя не можа да открадне лампата. На практика се оказа, че горивото ѝ вече е изразходвано.

В очите на Соколов се появи ужас.

— Това е положението — въздъхна Тан. — Пред нас изниква въпросът какво да правим с теб. И какво ще стане със сина ти? Дали не е по-уместно да го изпратим на майка му? Така ще има поне един родител.

Соколов разтърси яростно глава, опитвайки се да прогони грубата действителност.

— Точно така, другарю Соколов. Ти ще умреш. Също като Дзин Джао.

Главата на пленника спря резките си движения, в очите му се появи безмълвен въпрос.

— Молбата му за помилване беше отхвърлена — поясни Тан. — Вчера присъдата беше изпълнена.

Соколов го гледаше ужасено, раменете му потрепваха. Тан си напосми, че Соколов му трябва жив, но също така искаше този човек да изживее ужаса докрай. Още преди няколко месеца беше изискал подробното му досие, от което научи, че руснакът е силно привързан към сина си. Което беше сериозна слабост. Тан познаваше много мъже, които не се интересуваха от съдбата на децата си. За тях по-важни бяха парите, кариерата и дори любовниците. Соколов обаче беше друг. Поведението му беше достойно за уважение. Но не и за съчувствие.

В главата му изплува още една подробност от досието. Една малка вещ, която придоби значение едва през изтеклата нощ.

Той пристъпи към вратата, отвори я и направи знак на един от хората си.

— Иди да донесеш онези неща от колата — прошепна му Тан, замълча за момент, после добави: — Намери ми и няколко плъха.

* * *

Малоун шофираше, а Касиопея седеше до него и мълчеше. Кракът продължаваше да го боли, но по-силно беше наранена гордостта му. Не биваше да губи самообладание по отношение на Виктор, но нямаше нито време, нито търпение, за да се разсейва със странични неща. Най-много се разстрои от начина, по който Касиопея беше защитила оня тип.

— Наистина ти благодаря, че дойде — прошепна тя.

— Че какво друго можех да направя?

— Да си продаваш книгите.

— Тая работа май не ме привлича толкова, колкото си мислех — усмихна се той. — Непрекъснато ми пречат разни видеоматериали, които показват как изтезават приятелите ми.

— Трябваше да го направя, Котън.

Искаше му се да я разбере по-добре.

— Преди пет години участвах в една операция в България, която се провали. Там се запознах със Соколов. Тогава той работеше за руснаците. Когато нещата се объркаха, той ме измъкна оттам, поемайки огромен риск.

— Защо?

— Защото мразеше Москва и обичаше новата си съпруга. Китайка. Която тогава беше бременна.

Това той можеше да го разбере. Сега същото дете беше изложено на риск.

— Какво си търсила на Балканите? Мястото не е много подходящо за разходки.

— Бях по следите на тракийско златно съкровище. Правех услуга на Хенрик.

— Откри ли го?

— За съжаление не — поклати глава тя. — На практика едва се измъкнах. Соколов не беше длъжен да ми помогне, но въпреки това ми спаси живота. Без него нямаше да съм жива. После се сприятелихме и сега общуваме от време на време по интернет. Той е много интересен човек.

— Значи си му задължена.

— Да — въздъхна тя. — Но прецаках нещата.

— Мисля, че и аз имам пръст в тази работа.

Тя посочи пресечката, която се появи в светлината на фаровете, и му каза да завие наляво.

— Ти не си знаел за петролната лампа. Действаше на сляпо... — Замълча за миг и добави: — Съпругата на Соколов е съкрушена. Момчето е всичко за нея. Миналата седмица се видях с нея. Според мен няма да преживее мисълта, че го е загубила завинаги.

— Все още не сме свършили — възрази Малоун.

Тя се обърна да го погледне. Чертите ѝ бяха мрачни и гневни, лицето ѝ издаваше огромна умора. Но въпреки това беше красиво.

— Как е кракът ти?

Това не беше точно въпросът, който той очакваше. Е, тази жена беше не по-малко сдържана от него и умееше да крие чувствата си.

— Ще оживея.

Тя протегна ръка и го докосна. Това му напомни за погребението на Хенрик, когато си тръгнаха от заснежения гроб между голите дървета, държейки се за ръце. Нямаха нужда от думи. Докосването казваше всичко.

Също както сега.

Извън телефон. Неговият. Лежеше на конзолата между тях.

— Това е Стефани — отдръпна ръката си тя. — Вероятно е събрала информация за Пау Уън.

— Включи високоговорителя — каза той.

Касиопея се замисли върху информацията за Пау Уън, която получаваха от Стефани. В съзнанието ѝ изплува ситуацията отпреди няколко часа, когато беше сигурна, че ще умре. Беше изпитала съжаление за много неща, които не беше направила. Най-вече по отношение на Котън. Усети раздразнението му, когато бе защитила Виктор. Направила го бе, защото продължаваше да мисли, че Виктор знае много повече за изчезналото дете на Соколов. Този човек играеше някаква друга игра, несъмнено опасна. Руснаци срещу китайци, а американците срещу всички.

Стефани продължаваше да говори. Котън слушаше мълчаливо и със сигурност запамятаваше всеки детайл. А самата тя имаше

чувството, че нещата, които иска да забрави, стават прекалено много. Едно от тях обаче нямаше как да не си спомни с всички подробности.

Онова мъчително желание да получи последен шанс за изясняване на отношенията си с Котън, което я обзе пред лицето на смъртта, изправена пред стрелата на мъжа с бойния лък. И го беше получила.

Белгия

Малоун впи поглед в мъжа, който се изправи на прага. Стар, слаб и късокрак, със зачервени очи, той изобщо не изглеждаше изненадан от среднощната визита въпреки неотдавнашните следи от куршуми по солидния портал. Устните му се разтеглиха в едва забележима усмивка и Малоун го позна.

Той беше там, пред музея. В компанията на още двама, единият от които беше въоръжен с лък и стрели.

Касиопея беше права: лампата действително беше попаднала в ръцете на Пау Уън. Без да му дава време за реакция, тя измъкна пистолета (същия, с помощта на който я беше проследил Виктор), заби дулото в шията на стареца и го притисна към каменната стена, покрита с рогозка от изкуствен бамбук.

— Ти изпрати оня с лъка да ме убие! — изсъска тя.

Двама по-млади китайци се появиха в горния край на стълбището, което водеше към вътрешността на къщата. Малоун светкавично измъкна беретата и ги взе на прицел. Двамата се заковаха на място, сякаш знаеха, че Касиопея няма да дръпне спусъка. Самият той съвсем не беше толкова сигурен.

— Ти се появи в дома ми, извади пистолет и открадна лампата — спокойно рече Пау Уън. — Нима нямах право да си я взема обратно?

Ударникът изщрака. Двамата горе понечиха да реагират, но Малоун продължаваше да ги държи на прицел.

— Ти не изпрати онзи човек да ме убие заради лампата! — остро възрази Касиопея. — На практика ти искаше да я взема!

— Не аз, а министър Тан заповяда промяна на ситуацията.

— По-добре махни пистолета от гърлото му и го остави да говори — обади се Малоун.

— Днес искаха да убият и мен — добави Пау. — Свидетелство за това са следите от куршуми по вратата, оставени от хората на Тан. За тяхно съжаление не успяха и заплатиха с живота си.

— Не повикахте полиция, така ли? — подхвърли Малоун.

Пау се усмихна. Касиопея свали пистолета. Пау приглади с длан копирения си халат и направи знак на двамата си помощници да се оттеглят.

— Знаехте, че ще дойдем, нали? — попита Малоун.

— Не вие, а само тя — кимна Пау. — Бях сигурен, че ще се появи преди изгрев-слънце.

* * *

Ни очакваше да бъде отведен в самолета, който щеше да осъществи прекия полет от Брюксел до Пекин. Благодарение на дипломатическия му паспорт лампата вече беше качена на борда. Щеше да я получи лично при приземяването в Пекин. Вече се беше свързал с канцеларията си. На летището щеше да го чака кола, която да го откара директно на работното му място. Надяваше се, че дотогава ще знае повече за „Ба“ и връзките на Карл Тан с тайното братство. През последните няколко часа нещата изглеждаха безнадеждно объркани, но в крайна сметка той се оказа много по-информиран отпреди. Пау Уън демонстрира искрено желание да му помогне, дори малко се престара. Но в момента не му беше до Пау, защото мислите му бяха заети с Тан.

По високоговорителите обявиха, че пътниците от първа класа ще бъдат отведени в самолета. Две бяха причините, поради които си бе позволил този лукс: необходимостта от почивка по време на полета и достъпът до безжичен интернет за пътниците от първа класа. Трябваше да има постоянна връзка.

Телефонът в джоба му започна да вибрира и той бързо го извади.

— Соколов не е при нас — информира го сътрудникът му. — Хората ни изчезнаха. Вече два часа нямаме контакт с тях.

— Къде се намира Тан? В Ланджоу?

— В момента е при Соколов.

Умът му включи на високи обороти. Елементът изненада отпаднаше.

— Искате ли да изпратим още хора? — попита сътрудникът му.

Тактиката беше ясна: оттегляне, преценка на ситуацията и ново решение.

— Не. Оттеглете се и чакайте.
— А Соколов? Може да се окаже фатално за него.
— Не ни остава нищо друго, освен да се надяваме, че няма да стане така.

* * *

Касиопея последва Малоун и Пау Уън в една от заседателните зали. Тя отново обърна внимание на дърворезбата, изящната ламперия, старинните копринени завеси и красивите лампиони. Забеляза, че и Малоун е впечатлен от вкуса и богатството на собственика. Меката светлина оказваше благотворно влияние върху опънатите й нерви.

Вниманието на Малоун беше привлечено от географска карта с приблизителни размери метър на два, изработена от фина коприна и рисувана на ръка, с рамка от гъсто изписани китайски йероглифи. Касиопея най-много хареса цветовете — алено, изумруденосиньо, жълто и зелено, покрити с бледокафяв лак.

— Много впечатляващо — заключи Малоун.

— Това е репродукция на една от най-старите географски карти на Китай, които съм виждал някога — отвърна Пау и махна към горната част на картата. — Пустинните плата на Гансу и Цинхай на запад, Гуандон и Гуанси на юг. На изток е морето, а на север се издига Стената, дълга шестнайсет хиляди километра.

Малоун се усмихна на определението.

— Китайците не я наричат Великата стена — поясни Пау.

Картата беше доста подробна. На нея личаха езера, реки и нещо като пътища, свързващи отделните градове.

— Тук долу се намира Линлин, най-южният град на Китай — посочи Пау. — Наблизо е Чу-Юан, защитен от север с висока крепостна стена. Чи-Фу и Ву пазят Жълто море. Отбелязани са и най-големите реки — Уей, Жълтата река и Яндзъ.

— Точна ли е картата? — полюбопитства Малоун.

— Китайците са били отлични картографи — усмихна се Пау. — Фактически те са откривателите на тази техника. Затова отговорът ми е: да, картата е много точна.

Малоун посочи крайните югозападни райони, където личаха очертанията на някакви планини. Под тях имаше три йероглифа.

阿房宮

— Мястото изглежда доста затънтено — подхвърли той.

— Така е — кимна Пау. — Нарича се „Зала за съхранение на хармонията“. Древно място, което съществува и днес. Там се намира един от хилядите храмове на Китай.

Домакинът посочи двете кресла от тръстика и те седнаха. Пау се настани на люлеещия се стол насреща им. Очевидно спомнил си за инструкциите на Стефани, Малоун изложи фактите сбито и ясно, без да споменава руснаците.

— Разбрахме, че лампата няма значение — добави все пак той.
— Карл Тан иска горивото, което е било в нея. Случайно да знаете защо?

Очите на Пау останаха безизразни, но твърди. При първата си визита Касиопея не бе обърнала внимание на манипулациите на стареца, защото беше убедена, че командва парада. Но сега не мислеше така.

— Знам, че Тан искаше мостра от горивото и това е всичко.

— Лъжец! — остро отвърна тя.

— И какво от това? — сбърчи вежди Пау. — Какво можете да предложите срещу информацията, която искате от мен?

— А вие какво бихте пожелали? — попита Малоун, обхвана с жест стаята и добави: — Явно не се нуждаете от пари.

— Наистина разполагам със средства — кимна домакинът. — Но се нуждая от нещо друго. Нека задам един въпрос на мис Вит: възнамеряваш ли да се върнеш в Китай?

— Ти знаеш за Соколов, за детето му, за Тан. Знаеш всичко, нали?

— Не отговори на въпроса.

— Доскоро нямах такива намерения, но сега имам.

— Предполагам, че повторната ти поява там ще бъде без знанието на китайските власти, нали?

— Така може би ще е най-добре — вметна Малоун.

— Бих искал да ви придружа.

— А защо изобщо трябва да обсъждаме подобна възможност? — попита Касиопея.

— Защото знам къде има и други запаси петрол отпреди две хиляди и двеста години.

* * *

Тан вдигна желязната кофа, която му донесоха от колата. Беше я взел от сондажната площадка заедно с още няколко предмета. Неговият човек се върна с два плъха, единият от които доста едър. Беше ги хванал на уличката зад блока — нещо, което не беше особено трудно. Всички сгради като тази гъмжаха от гризачи и хлебарки.

Плъховете трополяха в кашона, който хората му използваха за временна клетка. Тан си даваше сметка, че те много скоро щяха да открият как могат да си пробият път навън — прегризвайки картоната с остриите си зъби. В доклада за Соколов беше специално подчертано, че руснакът изпитва панически ужас от плъхове. Това правеше още по-странен изборът му на убежище, но при създадите се обстоятелства възможностите му за избор бяха ограничени. Да потъне сред милион и половина обитатели на Ланджоу сигурно му се бе сторило достатъчно сигурно.

Тан се върна пред стола, за който беше завързан Соколов. Провери здравите лепенки на китките и глезените на пленника, а после заповяда да съблекат ризата му. На пода зад него лежаха две дебели възета, всяко с дължина около два метра. Соколов все още не беше видял плъховете, но със сигурност чуваше пищенето и драскането им във вътрешността на кашона.

По знак на Тан столът беше преобърнат. Соколов се озова с лице към тавана, проснат по гръб на пода. Краката му щръкнаха във въздуха.

Кашонът беше отворен и Тан прехвърли плъховете в кофата. Гладките ѝ стени не позволяваха на гризачите да се изкатерят по тях въпреки отчаяните им опити.

Пристъпи към Соколов, наведе се над него и хладно процеди:

— Време е да разбереш, че изобщо не се шегувам!

Белгия

По време на телефонния им разговор Стефани му беше разказала достатъчно за начина, по който Пау Уън беше манипулирал Касиопея преди два дни. Малоун веднага усети, че и сега се опитва да направи същото.

— Защо искате да отидете в Китай? — попита той. — Доколкото ми е известно, вие сте избягали от там преди десетилетия.

— А вас какво ви интересува?

— Аз съм вашият туроператор. Онзи, който ще ви купи билета в зависимост от впечатлението, което му направите.

— Предстои революция — усмихна се Пау. — Може би дори кървава. Смяната на властта в Китай неизменно се съпровожда от смърт и разруха. Карл Тан е готов на всичко, за да завземе властта.

— А защо се интересува от петрол, добит толкова отдавна? — попита Касиопея.

— Чували ли сте за Цин Шъхуан, наречен Първият император? — изгледа ги последователно Пау.

Малоун знаеше нещичко. Живял двеста години преди Христа и сто години след Александър Велики, обединил седем враждуващи царства в една силна империя, която по-късно бе наречена Китай на негово име. Поставил началото на дълга серия от династии, които управлявали страната чак до двайсети век. Жесток, но умен и проникателен деспот.

— Може ли да ви прочета нещо? — подхвърли Пау.

Никой от двамата не възрази. Малоун искаше да чуе какво има да им каже този човек и беше доволен, че Касиопея е на същото мнение. Пау плесна с ръце и в стаята се появи единият от младите мъже, които бяха наблюдавали срещата на входната врата. В ръцете си държеше поднос, върху който лежаха купчина крехки копринени свитьци. Положи подноса в скута на Пау и мълчаливо се оттегли.

— Това е екземпляр от така наречените „Записки на историка“, или „Шиджи“, както придобиват популярност по-късно. Представява

опит за преглед на световната история от китайска гледна точка чак до смъртта на автора през деветдесета година преди Христа. Първата документирана история на Китай.

— А вие случайно притежавате оригинала и сте готов да ни го покажете? — подхвърли Малоун.

— Вече ви споменах, че очаквах появата на вашата приятелка.

Малоун се усмихна. Този човек наистина си го биваше.

— Създателят на „Шиджи“ е Сима Циен, най-великият историк на династията Хан. Той имал достъп до имперските архиви и много пътувал. Проучвал частни документи, библиотеки, събирал лични спомени. За нещастие на даден етап изгубил благоразположението на императора. Кастрирали го и го хвърлили в затвора, но след известно време го освободили, върнали му службата на дворецов секретар и той успял да довърши труда си.

— Бил е евнух? — вдигна вежди Малоун.

— При това доста влиятелен — кимна Пау. — Ръкописът продължава да се радва на огромен престиж и всеобщо възхищение. И до днес той е единственият най-добър източник за Първия император. Две от всичките сто и трийсет глави са посветени специално на Цин Шъхуан.

— Написани сто години след смъртта му — кимна Малоун.

— Познавате историята много добре — похвали го Пау.

— Просто притежавам памет за детайлите — почука се по главата Малоун.

— И сте прав. Историята действително е написана много време след смъртта на Първия император, но тя е всичко, с което разполагаме. — Пау посочи най-горния лист коприна, потъмнял и покрит с петна, сякаш някой беше разлял чая си върху него. Но подредените в колони йероглифи личаха достатъчно ясно.

— Ще позволите ли да ви прочета нещо?

Погребаха Първия император в планината Ли.

Веднага след възкачването си на трона Цин Шъхуан започна разкопки и мащабно строителство там. А когато подчини цялата империя на своята власт, на площадката бяха изпратени над 700 000 работници.

Те прокопаха три подземни тунела, които впоследствие бяха запълнени с разтопен бронз. Така бяха оформени външният ковчег и макетите на дворците, павилионите и държавните канцеларии, с които бе запълнена огромната гробница.

Отдалеч бяха докарани уникални инструменти, скъпоценни камъни и редки предмети. Опитни майстори получиха задачата да изработят специални арбалети, които да посрещнат и накажат със смърт всеки мародер, дръзнал да разкопае гробницата.

С помощта на живак се изработи макет на всичките сто реки в страната, включително Жълтата и Яндзъ и огромното море, а водата се движеше с помощта на специални машини. Над тях пресъздадоха всички небесни съзвездия, а също така и Земята отдолу.

Изобретиха се факли, напоени с петрол, които можеха да горят продължително време. Бездетните наложници получиха заповед да последват императора в смъртта му, работниците и строителите — също. Никой не трябваше да излезе жив на повърхността.

После могилата бе старателно залесена, за да прилича на планина.

— Нито един владетел преди или след Цин Шъхуан не е строил мемориал с такива огромни мащаби — вдигна глава Пау Уън. — В него е имало всичко — градини, затворени площади, портали, стражеви кули и просторни дворци. Включително и цяла армия от теракотени воители, подредени в бойна формация и сякаш готови да влязат в битка за своя император. Общата обиколка на комплекса надвишава дванайсет километра.

— Какъв е смисълът на всичко това? — нетърпеливо се обади Касиопея. — Спомена за факлите, които са били в състояние да горят дълго време...

— Могилата съществува и до днес, намира се само на километър от Музея на теракотените воители. Висока е едва петдесет метра,

останалата част е изчезнала от ерозията. Но под нея се намира гробницата на Цин Шъхуан.

— Която китайските власти не позволяват да бъде разкопана — кимна Малоун. — В пресата прочетох, че тя е пълна с живак. Използвали са го за макет на реките и океаните, изработен в пода на гробницата. Пробите отпреди няколко години потвърждават високото съдържание на живак в почвата.

— За живака сте прав — кимна Пау. — А аз бях този, който преди много време написа доклада, довел до забрана на разкопките.

След тези думи той стана и се приближи към един от копринените гоблени на стената, изобразяващ достолепен мъж, облечен в дълга роба.

— Това е единственият портрет на Цин Шъхуан, оцелял до наши дни. За съжаление е бил създаден векове след смъртта му и няма доказателства за неговата достоверност. Безспорни от историческа гледна точка са само описанията на Цин, направени от един от близките му съветници: *Нос като жилото на стършел, големи очи, които не изпускат нищо. Тесни като на птица гърди, глас на чакал. Той е безмилостен, със сърце на тигър или вълк.*

— С какво ни помага всичко това? — попита Малоун.

Сбръчканото лице на Пау Уън омекна от задоволство.

— Аз съм влизал в гробницата на Цин Шъхуан — обяви той.

Ланджоу, Китай

Тан показа на Лев Соколов какво драска в кофата. В очите на руснака проблесна див ужас.

— Много са пъргави — изсъска Тан.

Соколов продължаваше да лежи на пода като астронавт в спасителна капсула — завързан за преобърнатия стол, с вирнати крака и очи в тавана. Той умолително разклати глава наляво-надясно, по челото му избиха ситни капчици пот.

— Последния път ме излъга — продължи Тан. — А аз те защитавах. Местните управници тук, в Гансу, искаха да те арестуват, но аз ги спрях. После поискаха да бъдеш изгонен от провинцията, но аз не им разреших. Нарекоха те дисидент, но аз те защитих. Непрекъснато ми създаваше проблеми, включително и лични. И в крайна сметка ме принуди да реагирам.

Хората му бяха наобиколили стола. Двама до краката, един зад главата. Уловили лекото му кимане, те здраво го сграбчиха. Тан направи крачка напред и бързо обърна кофата, притискайки я към гърдите на жертвата. Плъховете бясно затичаха по голата му кожа. Тялото на руснака се разтърси от конвулсии, очите му се затвориха. Тан натискаше с гърди дъното на кофата, ръцете му напипаха въжетата на пода и сръчно ги увиха около жертвата. Кофата остана фиксирана на място. Той отпусна ръце, за да позволи на Соколов да се успокои, но руснакът продължаваше да се мята.

— Предлагам да лежиш мирно, защото само така няма да ги раздразниш прекалено много — задъхано подхвърли той.

Руснакът явно осъзна какво му се казва и тялото му престана да се тресе.

Тан пристъпи към масата и взе единият от двата предмета, които беше взел със себе си от сондажната площадка. Малка ръчна горелка, която работеше с ацетилен. Такива използваха за спешни заварки по сондите. Вдигна месинговото капаче и от найкрайника засъска газ. Изправи горелката на масата и взе в ръка последния предмет —

издължена запалка с камъче. Щракна веднъж и ацетиленът се възпламени. Пръстите му ловко завъртяха колелцето. Пламъчето набра сила и посиня. Той приклепна до пленника и насочи горелката към дъното на кофата. Секунда по-късно го измести върху стените.

— Плъховете инстинктивно ще избягат от нажежения метал и ще потърсят път към спасението — спокойно и почти благо поясни той. — Но няма да открият такъв. Всичко ще бъде недостъпно за ноктите им освен твоята плът.

Чу се цвърченето на гризачите, попаднали в ужасния капан. Соколов издаде вик на ужас, но лепенката на устата му го превърна в глухо стенание. Тялото му се изпъна като струна и се покри с лепкава пот. Тан продължи да нагрива кофата, внимавайки да не я нагорещи прекалено. Така плъховете щяха да се насочат към плътта на жертвата.

Лицето на Соколов се разкриви, сълзи рукнаха изпод стиснатите му клепачи.

— Ще разкъсат корема ти и ще проникнат вътре, опитвайки се да избягат от топлината — добави Тан, продължавайки да нагрива кофата. — Никой не може да ги обвини, защото всяко живо същество на тяхното място би сторило същото.

Соколов отново извика — дълъг ужасен стон, заглушен от лепенката. Тан ясно си представи какво се случва: побеснелите гризачи раздират с нокти и зъби меката плът в отчаян опит да се спасят от високата температура.

Беше наясно, че най-важното при това мъчение е да знаеш кога да спреш. Забавиш ли се, гризачите ще нанесат дълбоки и непоправими рани в плътта на жертвата, които със сигурност ще доведат до смъртта ѝ. Избързаш ли, резултатът става проблематичен, особено ако оцеляването на жертвата е без значение. Ръката му бързо отдръпна горелката.

— Има и друго решение, разбира се — все така благо подхвърли той. — Искаш ли да го чуеш?

Белгия

— Как е възможно това? — попита Малоун, бързо схванал важността на чуто от Пау Уън.

— След откриването на теракотената армия през хиляда деветстотин седемдесет и четвърта година председателят Мао ме изпрати да направя оценка на място. Веднага разбрах, че откритието е уникално. Никой до този момент не беше подозирал за съществуването на подземната армия. — Той посочи копирената карта. — „Шиджи“ мълчи по въпроса. Няма никакви писмени документи. Сякаш мащабният проект е бил замислен, реализиран и завършен, а после забравен.

Малоун си спомни всичко, което беше чел за откритието. Пау Уън беше прав — то наистина се беше оказало от огромно значение за Китай. Милиони туристи посещаваха мястото всяка година. Всички гостуващи високопоставени политици и държавни глави отиваха да го разгледат. Включително и папата бе направил безпрецедентно посещение в Китай преди година.

— Докато бях на разкопките, имах щастието да попадна на нещо още по-важно — добави Пау.

Разкопките продължаваха денонощно вече трети месец. Бяха открити стотици глинени фигури, повечето на парчета, струпани една върху друга като паднали в гората дървета. За щастие парчетата бяха налице, близо едно до друго. Пау заповяда да построят работилница за реставрация и работата по възстановяването на фигурите започна. Неговите археолози и инженери го увериха, че задачата може да бъде изпълнена. Те вярваха, че цялата армия може да бъде изправена на крака, въпреки че фигурите може би бяха хиляди. Без да се броят колесниците и конете.

Каква находка щеше да се получи! И той се съгласи.

Близката могила продължаваше да привлича вниманието му. Тя се издигаше само на километър от мястото на разкопките, южно от река Уей, в полите на планината Черният кон. Огромната полегата пирамида от пръст с широка основа, залесена с ели, сякаш беше неразделна част от пейзажа на зелената долина. Но идеята трябва да е била именно такава. Хората от времето на Цин Шъхуан вярвали, че мъртвите продължават да живеят, но в друг свят. И трябвало да се отнасят с тях като с живи. По тази причина Първият император започнал да гради своя внушителен некропол, една истинска подземна империя, където да упражнява вечната си власт. След завършване на строителството всичко било затрупано с дебел слой пръст. Могилата се издигала на сто метра височина.

Дали някой се беше опитвал да проникне в нея?

Според писмените документи, открити стотици години след смъртта на Цин Шъхуан, гробницата била осквернявана два пъти. Първи в нея проникнали бунтовници, които търсели оръжие. Това се случило три години след смъртта на императора. Седемстотин години по-късно в нея проникнали крадци и мародери. Разбитите на парчета статуи и обгорената земя потвърждаваха теорията за бунтовниците. Голяма част от оръжията на теракотените воители липсваше. Но самата могила бе непокътната, а никой не можеше да докаже, че второто проникване изобщо се бе случило. Той бе чел „Шиджи“ и знаеше, че там долу би трябвало да има реки и езера от живак — част от сложната топография, пресъздаваща империята на Цин. Кое би означавало сериозен проблем. В древността живакът бил считан за лекарство, но по всяка вероятност именно той бе станал причина за смъртта на императора. Той всеки ден бе вдишвал определени дози от него, глупаво вярвайки, че това ще му донесе безсмъртие. Но въпреки това, изправен пред загадъчната могила, Пау започваше да си мисли, че в крайна сметка Цин може би е бил прав.

Защото безсмъртието беше пред очите му.

Мао бе проявил жив интерес към разкопките. Културната революция беше свършила преди седем години. Отдавна бяха изчезнали бандите хунвейбини с червени книжки в ръце, съдържащи мислите на Вожда. И слава богу. Училищата и университетите бяха възстановили дейността си. Армията беше спокойна, икономиката се

съживи. Китай отново се превърна в част от света. И така, държавата бе поела нещата в свои ръце. Обектът беше запечатан от армията, а работниците в него бяха подлагани на щателен обиск както при влизане, така и на излизане. Разкрити бяха и няколко дребни кражби, най-вече на бронзови върхове на стрели, продавани за скрап. Извършителите бяха арестувани и осъдени. Нищо не биваше да застрашава сигурността на обекта. Председателят Мао лично го бе уверил, че ще му окаже пълно съдействие за съхранение на находките. А Пау беше готов на всичко, за да оправдае доверието.

В крайна сметка той заповяда да бъдат извършени нови разкопки.

В „Шиджи“ изрично беше посочено, че гробницата е неизмерима в буквалния смисъл на думата. Още в началото на разкопките бяха направени значителни открития. Постепенно се очертаваха зони от особен интерес. В една от тях бяха открити коне и колесници. Истински колесници и скелети на някога живи коне. Какво ли още криеше тази земя? Пау нямаше представа. Щяха да му трябват години, за да открие всичко.

— Министре.

Зад него се беше изправил един от няколкото доверени хора, на които беше възложил контрола върху разкопките.

— Открихме нещо.

Пау го последва към дупката, която се намираше на трийсетина метра разстояние и която бяха започнали да наричат „Изкоп 1“.

Към дъното на ямата от червеникава пръст водеше дървена стълба.

— Именно там открих императорската библиотека на Цин Шъхуан — добави Пау. — В нея се съхраняваха няколкостотин безценни ръкописа.

— Никога не съм чувал за подобно откритие — поклати глава Малоун.

— Защото аз бързо запечатах всичко. Мао не се интересуваше от ръкописи. За него миналото нямаше значение, освен ако не можеше да

послужи на целите на революцията. Мао не беше конфуцианец, а легалист — ако можете да схванете разликата.

— Добронамереност срещу потисничество — подхвърли Касиопея.

— Точно така — кимна Пау. — Тема, която в Китай се дебатира от дълго време.

— А вие от кои сте? — попита Малоун.

— Служил съм на много легалисти.

— Не е отговор на въпроса.

— По принцип съм за всичко, което е добро за Китай. Това винаги е било основната ми грижа.

Пак не ми отговори, въздъхна Малоун, след което опита с друг въпрос:

— Защо запечатахте библиотеката?

— За да я предпазя от унищожение. Мао със сигурност щеше да заповяда всичко в нея да бъде изгорено.

— А какво по-точно беше съхранявано в нея?

— Мисли и разсъждения, които противоречаха на неговите идеи.

— Ловко избягвате преките отговори — отбеляза Малоун.

Пау се усмихна.

— Възнамерявах да се върна и да изследвам хранилището на спокойствие, но обстоятелствата се промениха и това никога не се случи. Но по-важно е нещо друго, което открих там.

Малоун мълчеше и чакаше.

— Път към гробницата на Цин Шъхуан.

* * *

Тан чакаше Лев Соколов да прецени думите му. Все още беше привързан към стола, но кофата я нямаше. Кожата на гърдите му кървеше от дълбоките рани, причинени от ноктите на гризачите.

— Ще направиш ли каквото искам?

Лепенката все още беше на устата на учения и той само кимна.

— Ще ти трябват антибиотици, при това веднага — предупреди го Тан, посочвайки с пръст раните. — Само бог знае с колко вида болести си се заразил. Предлагам да не ме разочароваш.

Енергично кимане го увери, че това няма да се случи. Сателитният телефон завибрира в джоба му. Тан беше предупредил да го безпокоят само в краен случай, следователно обаждането беше важно. Погледна дисплея. Виктор Томас. Той излезе в коридора и натисна зеления бутон.

— Трябва да докладвам за хода на събитията — рече Томас.

Тан изслуша какво се беше случило в Белгия и кимна.

— Беше прав за Котън Малоун. Трябваше да те послушам.

— Той е неконтролируем.

— Май не го харесваш, а?

— Създава ми проблеми.

— А в момента Малоун и Вит се намират при Пау, така ли?

— Да.

Това не влизаше в плановете му.

— Трябва да знам какво са решили на тази среща. Ще се справиш ли?

— Вече очаквам да получа нужната информация.

* * *

Малоун забеляза, че търпението на Касиопея се изчерпва. Явно се безпокоеше, че не знаят къде се намира детето на Соколов и няма какво да предложат на Тан.

— Какво открихте в гробницата на императора? — обърна се той към Пау.

— Мога да ви кажа, че твърденията за проникване на грабители се оказаха погрешни. Гробницата се оказа недокосната.

— И никой не разбра това? — вдигна вежди Малоун. — Включително и приятелчето ви Мао?

— Времето беше такова, мистър Малоун. Тогава тези неща не бяха важни. Културната революция на Мао стана причина да изгубим завинаги голяма част от историята на Китай. Бандите му чупеха пръстите на пианистите, изгаряха книги и картини, принуждаваха лекарите да чистят тоалетни, унижаваха учителите. Мао се стремеше да постигне нов ред чрез безредиците. Дойде времето да рушим собственото си историческо наследство. Откриването на теракотената

армия спомогна да обърнем гръб на това глупаво мислене, но това стана доста години по-късно. Затова аз реших да запазя в тайна всичко, което видях.

— Но вече не мислиш така — подхвърли Касиопея.

— Трябва да се върна в Китай...

— Незабелязано — добави Малоун.

— Точно така — кимна Пау. — Вие можете да го направите, а аз съм в нужда. Но чрез нея ще удовлетворя и вашите нужди. В гробницата на Цин има стотици петролни лампи. Самият аз запалих една от тях.

Той ги поведе към копринената карта на стената.

— Това тук е Сиенян, столицата на Цин — посочи една точка в средата ѝ той. — Гробницата на Първия император се намира съвсем наблизо. Ако ме закарате до там, аз ще ви доставя петролната лампа, от която се нуждаете.

Малоун се приближи до картата и се загледа в нея. Много му се искаше да разчете йероглифите по краищата ѝ.

— Това са древни обозначения, така ли?

Пау кимна.

— А как ще проникнеш в гробницата, ако те заведем там? — попита Касиопея.

— Едва преди няколко дни са открили хранилището на библиотеката, в което навремето проникнах аз — поясни Пау. — То се намира в Изкоп 3, буквално залепено за Музея на теракотените воини.

— Значи са открили и пътя към гробницата — отбеляза Малоун.

— Според сведенията, които получавам, вниманието на археолозите е насочено единствено към ръкописите. Те не са открили входа на гробницата и едва ли ще го открият. Аз съм го замаскирал много добре.

— Откъде знаете?

— От самия Карл Тан, с когото разговарях преди малко. Той спомена за ръкописите, но не каза нищо за входа на гробницата.

Тази информация заинтригува Малоун.

— А защо контактувате с Карл Тан? — попита той.

— Някога бяхме съюзници, но вече не сме. Аз веднага трябва да се върна в Китай. В замяна предлагам да ви покажа входа на

гробницата и да ви предоставя петролна лампа от времето на Цин Шъхуан.

— А къде е лампата с дракона? — попита Касиопея.

— Министър Ни я върна обратно в Китай. Той се появи тук малко след вас и също искаше лампата. Аз му я предадох, защото добре знаех, че без гориво тя няма никакво значение.

— Той не подозира за петрола, така ли?

— Нищо не съм му казал — поклати глава Пау.

— Но и на нас не казваш защо петролът е от такова значение за Карл Тан — подхвърли Касиопея.

— Ще ви кажа, след като пристигнем в Китай.

— Ако отговорите искрено на следващия ми въпрос, мястото ви в самолета е осигурено — погледна го в очите Малоун. — Как стана така, че вие с Тан сте били съюзници?

— И двамата сме членове на „Ба“. Евнуси. Според мен вие вече се досещахте.

Така беше.

— Трябва да се обадя по телефона — каза Малоун и измъкна джиесема от джоба си.

Пау махна към прозорците и осветения вътрешен двор отвъд тях.

Малоун излезе и набра номера на Стефани. Тя внимателно изслуша доклада и молбата му, размени няколко думи с Иван, който явно не се отделяше от нея, а после каза:

— Мисля, че може да се уреди. Вземи го със себе си.

— Става въпрос да му се доверим, и то безрезервно — предупреди я Малоун.

— Знам — кратко отвърна тя, помълча малко, после добави: — И още нещо, Котън. Става въпрос за онзи Робин Худ в музея, който се готвеше да прониже Касиопея със стрелата си. Изследвахме тялото му и открихме нещо много интересно.

Малоун вече знаеше отговора.

— Бил е евнух, нали?

* * *

Изправен неподвижно в коридора, Тан бавно асимилираше току-що получената информация. Американците са замесени? Това беше, меко казано, неочаквано. Но не и непреодолимо. Телефонът иззвъня отново в мига, в който се готвеше да се върне в стаята и да приключи с Лев Соколов. Той отново натисна бутона.

— Току-що получих важна информация от руския си партньор — задъхано рече Виктор. — Малоун, Вит и Пау заминават за Китай.

— Кога?

— Руснаците ще им помогнат. Те действат съвместно с американците.

От една страна, новината беше тревожна, но, от друга, носеше известно облекчение. Тан изслуша подробния план, а после кимна.

— Така може би ще получим шанс да ги ликвидираме всички наведнъж.

— Взехте ми думите от устата — каза Виктор.

— Кога се прибиращ?

— След няколко часа. Вече си запазих билет за първия полет.

— Вероятно ще се наложи да оглавиш операцията в момента, в който кацнеш. — Спомни си за шпионите в канцеларията и побърза да добави: — Ще се свързваш единствено с мен. Тук има няколко души, на които не бих доверил подобна информация.

— Още по пътя ще финализирам всичко — обеща Виктор.

— Усецам, че с удоволствие ще се разправиш с Малоун, но положението с Вит е малко по-различно. Преди броени часове ти ме увери, че тя няма да изкара нощта, но това не се случи.

— Защото се намеси Пау — мрачно отвърна Виктор.

— Всъщност имаш предвид моята намеса, нали?

— Не съм казал подобно нещо.

— Не е и нужно. Аз заповядах нападението срещу Ни, което претърпя провал. Очевидно Пау отвърна на удара и това създаде непредвидени проблеми.

— Вие сте шефът — рече Виктор.

— Въпреки всичко усецам, че ти не си доволен от намесата ми, най-вече по отношение на дамата.

— Ще изпълня всичко, което заповядате.

— Искам да бъда сигурен — промълви Тан, направи кратка пауза и попита: — Имаш ли нещо против Вит да умре с всички останали?

Насреца настъпи тишина.

Той търпеливо чакаше.

— Не — отговори най-сетне Виктор. — Ще се заема лично.

ТРЕТА ЧАСТ

Заливът Халонг, Виетнам

Четвъртък, 17 май, 7:00 ч.

Гледката беше великолепна.

Малоун помнеше легендата: преди много години Великият дракон се спуснал към брега, дълбаейки с могъщата си опашка долини и дълбоки пропасти. А когато тялото му тежко се стоварило в морето, водата плиснала и запълнила низините. Над тях останали да стърчат само назъбените скали, наподобяващи недовършени скулптури. Изправен на кея и неспособен да отдели поглед от възхитителната панорама на залива Халонг, чието име означаваше „Мястото, където драконът се е спуснал в морето“, той беше готов да повярва на легендата. Спокойните изумрудени води се простираха на площ от хиляда и петстотин квадратни километра и плавно се вливаха в Тонкинския залив. Сред тях стърчаха над три хиляди острова, повечето от тях голи късове сив варовик, а зелените храсти и дръвчета влизаха в странен, почти сюрреалистичен контраст с общата панорама.

Малоун, Пау Уън, Стефани и Иван пристигнаха в Ханой на борда на американски военен самолет ЕС-37 — модифициран модел на „Гълфстрийм“, който измина разстоянието от Белгия за малко повече от десет часа благодарение на осигуреното от Иван разрешение да прелети над руското въздушно пространство. От там се придвижиха с хеликоптер на изток, към провинция Цюен Нин. Руснаците очевидно поддържаха много приятелски отношения с виетнамските власти, които ги посрещнаха без никакви въпроси и им предложиха пълно сътрудничество. Когато Малоун не се сдържа и попита на какво се дължи тази взаимна обич, Иван само се усмихна.

— Бил ли си тук и преди? — попита Касиопея Малоун.

Стояха близо до няколко къщички, оформени като плаващо село. Край кея се поклащаха туристически корабчета с двойни палуби, заобиколени от многобройни джонки с увиснали от безветрието платна. Пред очите им се появи малка рибарска лодка. Човекът в нея усърдно натискаше кръстосаните пред гърдите си весла. В един

момент спря да гребе, потърси опора за краката си и с широк замах хвърли мрежата, която се разгърна като цвете в изумрудените води на залива.

— Веднъж — отговори на въпроса Малоун. — От тук проникнах в Китай. Такава ми беше задачата.

— Днес пак ще го направиш — промърмори Иван, внимателно оглеждайки небето. — Границата се намира на около двеста километра на север, но ние няма да тръгнем натам.

— Имам чувството, че и друг път си го правил — подхвърли Стефани.

— Случвало се е — кимна руснакът.

Пау Уън беше мълчал по време на целия полет, дремейки като всички останали в опит да се нагоди към часовата разлика. Сега просто гледаше спокойното море, изпитвайки странното чувство, че го е виждал и преди. Изгряващото слънце изглеждаше размазано на фона на изпаренията, които се издигаха от водата. По синьото небе плуваха седефени облачета.

— През хиляда двеста осемдесет и осма година тук е станала решителната битка между великия виетнамски пълководец Тран Хунг Дао и армията на Кублай хан — промълви той. — Дао запълнил устията на реките с истинска гора от остри бамбукови пръти, очаквайки, че китайските лодки ще се опитат да проникнат на сушата заедно с прилива. Така и станало. Лодките били надупчени и започнали да потъват, а войните на Дао избии войниците в тях.

Малоун знаеше останалата част на историята.

— Но китайците се върнали, разбили армията на Дао и завладели тези земи — добави той. — Владичеството им продължило цели хиляда години.

— Това обяснява враждата между Китай и Виетнам — обади се Иван. — Лошите спомени.

По време на полета Малоун беше изчел всичко, което Стефани беше успяла да събере за Пау Уън. Оказа се, че в миналото е бил учен, който се е занимавал с история, антропология и археология, но едновременно с това бе следил отблизо политическото положение в страната. Това обясняваше близостта му както с Мао Дзъдун, така и с Дън Сяопин — две коренно противоположни личности, с които бе имал отлични отношения.

— Чичо ми беше рибар — промълви Пау. — Като момче много обичах да излизам в морето с джонката му.

В залива се поклащаха над петдесет от споменатите плавателни съдове.

— Платната са памучни, натопени в сока на растение, което прилича на ям. Това им придава типичния ръждивочервеникав цвят, като едновременно с това ги предпазва от гниене. Аз отговарях за тях, когато бях момче. — В гласа му се долови носталгия, която той не се опитваше да скрие. — Много обичах морето. И до днес помня как шиех платната с голяма игла.

— Какво целите? — попита го Малоун.

— А вие винаги ли сте толкова прям?

— Май никога не отговаряте на конкретно поставени въпроси, а?

— Само когато пожелаея — усмихна се Пау.

Касиопея се наведе и вдигна трите торби от дъските на кея. Малко по-рано беше изразила желание да намери храна и вода, а Иван ѝ бе подал няколко банкноти от местната валута — виетнамски донги.

— Хляб и безалкохолни — поясни тя. — Само това успях да намеря толкова рано. След един час ще отворят кафенето в другия край на пристанището.

Малкото селце се гушеше на метри от брега — няколко ниски къщички с плоски покриви, струпани плътно една до друга. От комините им се виеха тънки струйки дим.

Малоун прие бутилка пепси и се обърна към Иван.

— Да видим дали ти си готов да отговориш на един директен въпрос. Какво точно ще направим?

— Като му дойде времето, ще се промъкнем в Китай. Те разполагат с радари по цялото крайбрежие, но там има достатъчно скали и непристъпни планини, които предлагат добро прикритие.

— С джонка ли ще стигнем до там?

— Няма да стане днес — поклати глава Иван.

Малоун беше поискал и получил от Стефани още три сведения. Едното беше за Карл Тан — вицепремиер и първи заместник-председател на Китайската комунистическа партия. Започнал кариерата си като обикновен геолог, днес този човек се намираще на крачка от най-високия пост в страната. Това се дължеше на политическата система, която позволяваше на комунистическата

партия да участва пряко във властта. В резултат всички ключови управленски постове се заемаха от партийни членове, което обясняваше защо президентът изпълняваше и функциите на председател на партията. Никой в историята на страната не бе избран на отговорен пост без подкрепата на партията, а това означаваше, че Карл Тан разполага с изключителна власт. Но въпреки това той искаше да се сдобие с някаква древна петролна лампа толкова силно, че бе прибегнал до отвличане на едно четиригодишно момче?

Ни Юн изглеждаше пълна противоположност на Тан. Той беше израснал в затънтено селце в провинция Съчуан, където почти всички се казваха Ни. Бе служил в армията в продължение на двайсет години и се бе издигнал до висок чин. През юни 1989 г. бил на площад „Тянанмън“, когато се появили танковете. На Запад бе приеман за умерен и дори либерален политик, но с известни резерви, защото от опит знаеха, че висшите китайски бюрократи често говорят едно, а вършат съвсем друго. Начинът, по който Ни управляваше своята Централна комисия за дисциплинарна инспекция, се смяташе за пример на свежа промяна, особено когато го сравняваха с обичайната практика на Пекин. Съществуваха сериозни надежди, че именно той щеше да бъде източен лидер от нов тип.

Последната информация беше за Виктор Томас. Малоун го познаваше само от краткия контакт помежду им в Централна Азия. Знаеше, че някога бе работил в хърватските сили за сигурност, а после бе станал агент на американското разузнаване, за да не бъде съден за военни престъпления. Миналата година, когато стана известно, че Виктор бе успял да се превърне в дясна ръка на президента на Централноазиатската федерация, американците го бяха притиснали за по-тясно сътрудничество.

— Той босненец ли е? — попита Малоун по време на полета, докато всички останали спяха.

— Баща му е американец — поклати глава Стефани. — Израснал е в Босна, а после в Калифорния.

Това обясняваше липсата на европейски акцент в английския му, а също и свободното боравене с американския жаргон.

— Той ни помага, Котън.

— Но работи на свободна практика като проститутка. Къде се намира сега?

— В Китай, при Тан.

— Каква роля изпълнява? За руснаците ли работи, или за китайците? Какви са задачите му?

Тя не отговори.

— Не ми харесва, че отново залагаме на него — допълни Малоун.

Стефани продължаваше да мълчи, а това означаваше много.

Той мислеше за казаното от нея за агентите на свободна практика. Те обикновено бяха безразсъдни и без капчица лоялност. Знаеше това не само от Виктор, но и от мнозина други, с които беше контактувал като агент на отряда „Магелан“. За тях мисията нямаше значение, резултатите — също. Важното беше да оцелеят и да си приберат парите.

Извърна глава към Иван, който продължаваше да оглежда залива Халонг. Утринните изпарения бяха изчезнали, слънцето вече започваше да напича.

— Цялата тази зона се намира под закрилата на ЮНЕСКО — подхвърли Стефани.

Малоун успя да улови закачливия блясък в очите ѝ и се усмихна.

— Вероятно се питаш колко щети мога да нанеса на този красив залив, а?

— Сигурна съм, че ще намериш начин.

— Ето ги! — възкликна Иван. — Най-последно!

Малоун бързо откри какво е привлякло вниманието на руснака. От небето се спускаше самолет, който зае хоризонтално положение ниско над водата и се насочи към тях.

Пекин, Китай

8:40 ч.

Ни влезе в мавзолея на Мао Дзъдун.

Гранитната постройка се намираще в южния край на площад „Тянанмън“ — масивен квадрат с тежки колони, издигнат около година след смъртта на вождя. Твърдеше се, че в строителството бяха участвали седемстотин хиляди работници — сигурно доказателство за горещата обич на народа към Великия кормчия. Но това беше само пропаганда. Въпросните „работници“ ежедневно бяха докарвани с автобуси от всички краища на страната, за да положат по една тухла на свещения строеж. На другия ден същите тухли бяха изнасяни от следващата смяна. Пълна глупост, но в Китай всичко беше възможно.

Вече цяла година мавзолеят беше затворен за ремонт. Бързото строителство беше довело до редица грешки и недоглеждания, никой не се беше замислил за разположението на мемориала, никой не беше помислил за правилата на *фън шуй*. Впоследствие това бе довело до многобройни структурни проблеми — някои от тях толкова елементарни, че дори дядо му с лекота би ги избегнал.

По време на полета от Белгия Ни поиска по интернет незабавна среща с премиера. Реакцията беше бърза — докладваха му, че ще бъде приет веднага след като се прибере в родината. Никой не се учуди от желанието му, защото в качеството си на началник на Централната комисия за дисциплинарна инспекция той беше пряко подчинен на министър-председателя. Но срещата в мавзолея на Мао беше нещо друго. Официалното обяснение гласеше, че държавният глава се намира там във връзка с предстоящото отваряне на мемориала за широката публика.

Във фоайето имаше статуя на Мао, седнал в масивно кресло от бял мрамор. Стената зад нея представляваше каменно пано, изобразяващо геополитическите постижения на страната след смъртта на Председателя. По полирания под сновяха хората на сигурността. Ни

знаеше какво предстои и вдигна ръце, за да бъде претърсен от двамата мъже с черни костюми, които се приближаваха към него.

— Няма нужда — обади се треперещ старчески глас.

Появи се министър-председателят — ниско и набито човече с рунтави вежди, стигащи чак до слепоочията. Беше облечен с обичайния тъмен костюм и тъмна вратовръзка и се подpirаше на бастун от лакирано червено дърво.

— Министър Ни се радва на моето доверие — добави старчето и размаха бастуна си. — Пуснете го да мине.

Хората от охраната се оттеглиха, без да докоснат пистолета, който лежеше в кобура под мишницата му. Бяха му го връчили в момента, в който слезе от самолета — едно разумно решение в тези несигурни времена.

— Да се разходим — предложи премиерът и го поведе към вътрешността на мавзолея.

Следите от ремонта личаха навсякъде. Стените бяха прясно боядисани, мраморът на пода светеше от чистота.

— Какво е толкова спешно? — попита Ни.

— Искам да знам всичко за Пау Уън.

Старецът спря. Дишаше на пресекулки, гласът му беше слаб, а ръцете му трепереха, но Ни отлично знаеше, че мозъкът му е остър като бръснач, недокоснат от старостта.

— Опасен човек.

— В какъв смисъл?

— Той е евнух.

— А какво означава това?

— Е, не си откровен с мен — усмихна се премиерът. — Прекрасно знаеш какво означава.

Вътрешността на сградата беше слабо осветена, а климатичната инсталация беше изстудила въздуха до зимни температури.

Направил своя ход, Ни чакаше отговор.

— На евнусите не може да се вярва — продължи след кратка пауза възрастният мъж. — Те са подли и безчестни по рождение, а предателствата им са станали причина за унищожаването на много династии.

— Не се нуждая от уроци по история.

— Може би е точно обратното. След смъртта на Първия император главният му евнух организира заговор за отстраняването на най-големия му син, законен наследник на трона. В резултат младежът се самоубил. Евнухът помогнал на другия му син да стане Втори император, надявайки се да управлява страната задкулисно, в близост до трона. Но управлението на този император продължило едва четири години. А три години след смъртта на Цин Шъхуан рухнало всичко, изградено от него с цената на милиони жертви. Благодарение на един евнух. Историята описва тази личност като „човек, който с лекота може да представи елена за кон“...

Ни изобщо не беше впечатлен от лекцията.

— Искам да знам всичко за Пау Уън и най-вече за вашите контакти с него — тръсна глава той.

Старецът присви очи, но не го скастри.

— Пау Уън също може да те убеди, че еленът е кон — каза той.

Което си е чистата истина, призна пред себе си Ни.

Продължиха напред. Ритмичното почукване на бастуна заглушаваше стъпките им.

— Преди десетилетия ние с Пау Уън бяхме приятели — продължи премиерът. — Много неща постигнахме заедно. И двамата бяхме разочаровани от Мао. — Той спря на място, лицето му се разкриви. Сякаш искаше да направи връзка между хаотичните мисли в главата си, повечето от тях неприятни. — Културната революция беше нещо ужасно. Тя насърчаваше младежите да нападат възрастните хора, чужденците и богатите. Тогава бяхме убедени, че това е правилно и необходимо. Но на практика беше едно безумие, което не доведе до нищо. В крайна сметка се оказа, че малката змия не може да се сравнява с великия дракон. Китай се промени — добави премиерът. — Хората се промениха. За съжаление управлението си остана същото.

— Защо ми разказвате всичко това? — принуди се да попита Ни.

— Защото се страхувам, че няма да спечелиш предстоящата битка с Карл Тан, министре.

Заливът Халонг

Малоун поклати глава при вида на двумоторния самолет амфибия „Туин Бий“, който се поклащаше в спокойните води на залива. Приличаше на крилат танк, изработен от тежък метал. Корпусът му беше боядисан в червено и бяло.

— Той ще ви превози до Китай — обяви Иван.

— Не говориш сериозно — обади се Касиопея. — Нали веднага ще ни свалят?

— Досега не се е случвало — поклати глава руснакът, измъкна някаква карта и я разгъна върху дървения парапет. Мръсните му нокти легнаха върху контурите на залива Халонг, а после тръгнаха на северозапад, прекосявайки Северен Виетнам и границата с Китай, за да спрат на град Кунмин в провинция Юнан, на около осемстотин километра от мястото, на което се намираха. — Имате разрешение за полет до границата — добави той.

— Май си доста близък с твоите виетнамски другарчета — язвително подхвърли Малоун.

— Те нямат друг избор — сви рамене руснакът.

Малоун се усмихна.

— Южно от Кунмин има много езера — невъзмутимо продължи Иван. — Най-подходящо е Диен Чъ, дълго четирийсет километра. Можете да кацнете където пожелаете.

— А после?

— Ще вземем влака на север, към Сиан — обади се Пау. — Няколко часа път. А от там ще се прехвърлим на автобус, който ще ни отведе до разкопките с теракотените воини.

Малоун не беше впечатлен.

— Това не ви е някаква екскурзия из Европа — поклати глава той. — Става въпрос за неразрешен осемстотинкилометров полет над една затворена страна, която разполага със силни и добре подготвени военновъздушни сили. Някой лесно ще стигне до погрешно заключение.

— Ще ви осигуря пилот, който знае как да се справи с контрола на въздушното пространство — обеща Иван.

— И аз мога да управлявам този грозен сандък — възрази Малоун. — Но искам да бъда жив, за да го приземя.

— Провинция Юнан е дружелюбна — размаха ръце Иван.

— Вярно е — кимна Пау Уън. — Хората, които я управляват, са смятани за ренегати. Затънтено място, недружелюбни терени, смесено население. Дом на около една трета от малцинствата в Китай.

— Имаме приятели, които ще помогнат — добави Иван. — Пътят ще бъде чист. Вземи картата, на нея е маркиран целият маршрут. Нали разбираш от навигация?

— Аз ще се заема с това — обади се Касиопея и издърпа картата от ръцете му.

— Надявам се, че е зареден с гориво — каза Малоун, имайки предвид хидроплана.

— Ще ти стигне — отвърна руснакът. — Не забравяй, че полетът все пак ще бъде еднопосочен.

* * *

Ни едва ли би позволил негативните оценки на собствената му личност да станат обект на обсъждане и затова се върна на първия си въпрос:

— Разкажете ми за Пау Уън.

— Аз не мога да бъда разпитван, защото няма как да бъда обект на твоите разследвания.

— А може би трябва да бъдете.

— Заради Пау Уън? Отделяш му твърде голямо внимание.

— В Белгия хората на Карл Тан се опитаха да ме убият, но Пау Уън успя да им попречи. А после ми разказа някои неща за вас и Карл Тан, спомена и за разговорите, които е водил с вас. По време на един от тях сте разговаряли дори за мен. Искам да знам повече за тези разговори.

Спряха пред входа на криптата.

Саркофагът с тялото на Мао лежеше в центъра на помещението.

— Заповядах да го извадят от камерата — каза премиерът. — Исках да го видя в целия му блясък.

Тялото на Мао бе извадено от бетонния противоземетръсен бункер, изкопан дълбоко в земята. То лежеше в прозрачен пашкул, пълен с чист азот, осветено от златистата светлина на халогенните прожектори.

— Нима мислиш, че съм направил конспирация с Пау и Тан? — попита най-сетне премиерът.

— Не знам какво да мисля. Просто зададох един въпрос. Кажете ми за какво разговаряхте с Пау Уън.

— Помня точния час на кончината на Мао — промълви възрастният мъж и посочи саркофага. — Малко след полунощ на девети септември хиляда деветстотин седемдесет и шеста година. В страната беше обявен десетдневен траур. По радиото звучеше траурна музика, а вестниците го обявиха за *най-великия марксист на нашето време* и твърдяха, че *делото му вечно ще осветява пътя към благоденствието на китайския народ*. На споменатата дата животът в цялата страна замря в продължение на три минути. — Старецът замълча, сякаш за да си припомни спектакъла. — Но защо беше всичко това, министре? Защо?

Ни усети, че го игнорират, и побърза да отговори:

— Аз не съм бил там, вие сте били. Какво се надявахте да постигнете с канонизирането му?

Премиерът извърна лице към него.

— Знаеш ли какво се случи след смъртта му?

Ни поклати глава.

— Мао искаше да бъде кремиран и го обяви публично. Той смяташе, че хората не бива да заемат пространство, след като умрат, и затова трябва да бъдат изгаряни. На всеослушание заяви, че ще даде личен пример за това с изгарянето на тленните си останки и използването им за тор. Но ние знаехме, че това е само пропаганда. Той мечтаеше да бъде обожествен. Проблемът беше там, че никой не знаеше нищо за балсамирането. То няма връзка с нашите културни традиции. Докторите изровиха някаква руска книга по въпроса в народната библиотека, която използваша за наръчник. Но прекалиха с инжектирането на формалдехид. Лицето се изду като балон, ушите щръкнаха под прав ъгъл. Можеш да си представиш на какво

заприлича. Кожата на Мао се омазни от химикалите, които бликаха от всяка пора. Аз бях там и го видях с очите си.

Ни никога не беше чувал тази история.

— Тъй като не успяха да отстранят излишните количества, те опитаха с масаж с кърпи и памучни топчета да разнесат течността надолу по тялото. Но един от тях натисна прекалено силно и дясната му буза се разцепи. После се наложи да разрежат сакото и панталона, за да могат да облекат тялото.

Ни се запита защо той му разказва всичко това.

— Докторите все пак не бяха толкова глупави, министре. Преди да инжектират формалдехид, те се погрижиха да направят восъчна отливка на цялото тяло. — Костеливите пръсти на стареца се насочиха към саркофага. — Ето я там.

— Значи това не е Мао?

— Мао отдавна го няма — поклати глава премиерът. — Това, което виждаш, е само една илюзия.

* * *

Малоун последва Пау Уън и Касиопея към далечния край на кея. Стефани се изравни с него.

— Нали разбираш, че това е лудост? — тихо попита той.

— Иван твърди, че го правят постоянно. Най-често от крайбрежната ивица на север. Единствената разлика в нашия случай ще бъде, че през половината време ще летим над вьетнамска територия.

— И това трябва да ме успокои, така ли?

— Ще се справиш — усмихна се тя.

— Фактът, че го взехме с нас, е още една лудост — промърмори той и посочи Пау.

— Той ще те води.

— Нямаме нищо общо с неговите цели и намерения. Съмнявам се, че ще ни бъде от помощ.

— След като го знаеш, значи си готов.

— Защо не си останах при книгите? — горчиво въздъхна Малоун.

— Как е кракът ти?

— Боли.

Касиопея стигна до края на кея и се обърна.

— Трябва да се свържа, преди да излетим — подвикна тя, а после обясни, че един от съседите на Лев Соколов приел да играе ролята на посредник. За целта ѝ трябваха лаптоп и сателитна връзка, осигурени съответно от Стефани и Иван.

Тя постави компютъра на дебелия дървени перила, а Малоун го хвана с две ръце. Очите му проследиха как пръстите ѝ сърчно набират някакъв имейл адрес, а после и самото послание:

ЧЕТА МИСЛИТЕ НА МАО, НО НЕ МОГА ДА
ОТКРИЯ КАКВО Е КАЗАЛ ЗА ХАРМОНИЯТА И
РАЗБИРАТЕЛСТВОТО. ЩЕ МИ ПОМОГНЕШ ЛИ?

— Умно — одобрително кимна той.

Китайските власти отдавна цензурираха интернет, ограничавайки достъпа до търсачки, блогове, чатове и сайтове, които позволяваха свободни разговори онлайн. Освен това използваха и електронни филтри, с които проверяваха всички входящи и изходящи от страната имейли, които им се струваха подозрителни. В момента работеха върху изграждането на интранет за собствени нужди, който щяха да контролират много по-лесно. Малоун беше чел за този проект, отличаващ се с космически разходи и преодоляването на безброй технически трудности.

— Намерих си копие от „Малката червена книжка“ и съставих код — поясни Касиопея. — Словото на Мао едва ли ще предизвика подозрения. Съседът обеща да бъде непрекъснато в мрежата, очаквайки послание от мен.

Въпросната червена книжка, която на Запад наричаха „Цитати от председателя Мао Дзъдун“, беше най-разпространеното печатно издание в Китай. Тиражът ѝ наближаваше седем милиарда копия. Преди време всеки гражданин на страната беше длъжен да разполага с екземпляр от нея. Днес голяма част от тези екземпляри се бяха превърнали в антикварни вещи с висока стойност. Преди няколко

месеца Малоун беше купил един за свой клиент от ежемесечния търг на стари книги в Роскилде.

Лаптопът издаде мелодичен звуков сигнал за прието съобщение.

ДЪЛГ НА ПАРТИЙНИТЕ ЧЛЕНОВЕ Е ДА СЛУЖАТ НА НАРОДА. АКО НЕ ВЗЕМАТ ПРИСЪРЦЕ ИНТЕРЕСИТЕ НА ХОРАТА, ТЯХНАТА РАБОТА Е БЕЗПОЛЕЗНА.

— Това е погрешният отговор — вдигна глава да го погледне тя. — Нещо се е случило.

— Не могат ли да бъдат по-конкретни? — попита Стефани.

— Не и без да се изложат на опасност — поклати глава Касиопея.

— Това е вярно — намеси се Пау Уън. — Аз също използвам подобни кодове, когато се свързвам с приятели в Китай. Държавата стриктно следи киберпространството.

Малоун затвори лаптопа и го подаде на Стефани.

— Трябва да тръгваме, но преди това искам да свърша една работа — каза той.

Отдръпнал се в далечния край на кея, Иван оживено разговаряше по телефона. Малоун се приближи, изчака го да приключи разговора и попита:

— Имаш ли нещо да ни кажеш?

— Ти май не ме харесваш, а? — продължително го изгледа руснакът.

— Не знам. Може би нещата ще се променят, ако опиташ нова стойка, други дрехи, някаква диета и промяна в отношението...

— Върша си работата.

— Аз също. Но ти ми пречиш.

— С какво? Предоставих ви самолет и маршрут за проникване.

— Къде е Виктор? Липсва ми.

— И той си върши работата.

— Ще те попитам нещо, но искам честен отговор.

Иван мълчаливо го изгледа.

— Задачата на Виктор включва ли отстраняването на Тан?

— Не е изключено, но само при подходящи условия.

— А Соколов? И той ли е в списъка?

— Не. Него искаме да си го приберем обратно.

— Толкова много ли знае? Може би нещо, което не ви е известно?

Иван само го изглежда.

— Ясно. Така си и помислих. Я ми кажи нещо друго: какви са заповедите на Виктор, в случай че не успее да прибере Соколов или, не дай боже, ние първи стигнем до него?

Руснакът не отговори.

— Май и тук познах — въздъхна Малоун. — За всички ще бъде най-добре, ако запазя тези неща за себе си. — Той посочи другия край на кея. — Но тя няма да позволи да се случи нещо със Соколов.

— Тя няма да има думата — поклати глава Иван. — Всичко зависи от избора на Виктор.

— Значи трябва да му помогнем да направи правилния избор.

Малоун се обърна и тръгна към групичката. Касиопея вече се качваше в кабината на хидроплана, следвана от Пау.

— Пъргав старец — прошепна на Стефани той.

— Не го изпускай от очи, Котън.

— А ти не изпускай него — промърмори той и кимна към Иван.

Качи се в кабината. Касиопея вече беше заела едно от двете кожени кресла отпред. Пау се беше настанил на общата задна седалка. Арматурното табло не стигаше до мястото на пътника, което осигуряваше на Касиопея отлична видимост през предното стъкло. Малоун затегна колана си и започна да оглежда приборите. Направи му впечатление, че скоростта беше ограничена до 200 километра в час. Резервоарът за гориво под кабината побираше 320 литра. Допълнителният, монтиран в опашката, съдържаше още 60. Коего означаваше обхват от около 1500 километра, пресметна той. Предостатъчно за едностранен полет, както беше отбелязал Иван. Дано думите му нямат и друг смисъл.

— Предполагам, че знаеш какво правиш — обади се тя.

— Никога не е късно да се науча.

В погледа ѝ се появи някаква настойчивост.

— Какво? — изглежда я той.

— Наистина ли *можеш* да летиш с това нещо?

В гласа ѝ се долови открито съмнение. Той нагласи оборотите на двигателите, подавайки правилната горивна смес, после погледна надолу, за да се увери в изправността на плавниците. Натисна бутона за запалването и двата турбовитлови двигателя забоботиха. Изгуби няколко секунди, за да нагласи горивната смес за правилното действие на витлата, а после натисна лостовете за управление.

— Всичко е наред.

Касиопея очевидно не споделяше увереността му.

Хидропланът се плъзна на една страна и Малоун хвана руля, насочвайки го към изхода на залива. Там обърна на юг, оставяйки зад гърба си лекия ветрец, чиято посока беше определил още на брега. Подаде газ, двигателите бавно увеличиха оборотите си. „Туин Бий“ се плъзна напред и той здраво стисна руля. Предстоеше му първото излитане от вода и в душата му трепна нетърпение.

Оказа се, че за него са достатъчни по-малко от двеста метра. Самолетът се отлепи от водата и започна да набира височина. Бавно, като асансьор, той се насочи към откритото море извън залива. Малоун предприе плавен ляв завой и пое курс на северозапад към сушата. Контролните уреди бяха тежки, но реагираха добре. Това не е нито Р-3, нито „Чесна“ или „Бийчкрафт“, напомни си той. Този танк беше пригоден за полети на къси разстояния над водни повърхности.

— Хвърли едно око на картата — подхвърли на Касиопея той.

Тя покорно я разтвори в скута си.

— Трябва ни план на полета — добави той.

— Стига тази карта да отговаря на действителността — каза тя.

— Не се безпокой — прошепна в дясното му ухо Пау. — Аз познавам много добре тази част на Виетнам и Китай. Мога да ви преведа и без карта.

* * *

Втрещил се в лицето на премиера, Ни се опитваше да разбере дали този човек е приятел, или враг. Но лицето му не издаваше нищо.

— Това, което виждаш, е само едно восьмо копие на Председателя, направено, преди тялото му да бъде балсамирано.

Самото тяло отдавна е изгнило и превърнато в прах съгласно волята му.

— В такъв случай защо изобщо поддържате мавзолея?

— Отличен въпрос. Самият аз често си го задавам. Отговорът е прост: народът го иска.

— Според мен отдавна вече не е така — възрази Ни.

— Може и да си прав — кимна премиерът. — Какъв тъжен исторически факт, нали? Ние нямаме стабилно културно наследство, а поредица от династии, всяка от които руши културата на предишната и създава своя. Народът я посреща с големи очаквания, но те никога не се оправдават. Управниците затъват в корупцията на своите предшественици. Защо нашето бъдеще трябва да е различно?

— Говорите като Пау.

— Вече споменах, че преди години бяхме много близки. Но после настъпи времето на раздялата. Той пое в една посока, а аз — в друга.

Ни беше обзет от неприятно чувство. Обикновено той държеше положението под контрол, тъй като знаеше въпросите и отговорите. Но не и тук. Тук другите имаха огромно предимство пред него. Затова пожела да узнае най-главното.

— Защо ще загубя битката с Карл Тан?

— Защото не подозираш за опасностите, които те дебнат.

— И Пау Уън каза същото.

— Искам да ми отговориш на един въпрос. Но ако усетя, че лъжеш или просто казваш онова, което искам да чуя, този разговор ще бъде последният.

Не му харесваше да го третираят като ученик на изпит, но съзнаваше, че човекът срещу него не се беше издигнал до върха благодарение на глупостта си. Затова реши да отговори искрено.

— Какво ще направиш с Китай, ако получиш поста ми?

Предишния ден Пау му бе задал същия въпрос и оттогава насам Ни непрекъснато обмисляше отговора си.

— На първо място ще отделя комунистическата партия от държавата, защото именно там се корени корупцията — твърдо отговори той. — След това ще направя коренна реорганизация на административната система. Държавните чиновници трябва да се издигат благодарение на качествата си, а не на връзките си. Трябва да

се издигне нивото на Националния народен конгрес и на другите регионални конгреси. Гласът на народа трябва да бъде чул. И накрая трябва да се възстанови върховенството на закона, което означава създаването на независима и ефективна съдебна система. От четирийсет и девета година насам в страната са приети пет конституции, но нито една от тях не е била спазвана.

— Имаш право — кимна премиерът. — Авторитетът на партията се подкошава от ирационалната политика, корупцията и липсата на визия. Страхувам се, че към настоящия момент армията е единствената сила, която може да управлява страната, ако ние се провалим. Знам, че ти си военен, но нашата нация няма да просъществува дълго в ролята на марионетка.

— В това няма никакво съмнение. Три милиона действащи военнослужещи под командването на седем регионални главнокомандващи (между които преди време бях и аз) не могат да управляват. Трябва да търсим и насърчаваме техническата компетентност, мениджърските и деловите умения на народа. Бавното вземане на решения причинява огромни щети.

— Искаш демокрация, така ли?

Въпросът беше зададен тихо, почти шепнешком.

— Тя е неизбежна. Под някаква форма. Не като на Запад, но основните ѝ елементи няма как да бъдат избегнати. Роди се нова средна класа, съставена от умни хора. Те слушат не само правителството, но и себеподобните си. Засега са кротки, но това скоро ще се промени. *Цюанси* трябва да се отмени, защото в него се корени корупцията.

Принципът „не е важно какво знаеш, а кого познаваш“ беше принцип на безчестието. *Цюанси* се основаваше на връзките, принуждаващи предприемачите да търсят връзки с държавните чиновници и партийните членове, за да получат одобрение на своите проекти и други услуги. Тази система беше толкова дълбоко внедрена в държавната администрация, че се беше превърнала в част от нея. Тя свободно разпределяше властта и парите без намесата на никакви морални съображения.

— Да, *Цюанси* трябва да се изкорени — кимна премиерът. — Аз не мога да го направя, но ти набираш сила и власт. Индивидът влиза в

правата си, а философията на Мао е мъртва. — Последва кратка пауза. — И слава богу...

— В епохата на модерните комуникации, интернет и мобилните телефони дори една дребна проява на корупция може да предизвика бунт — каза Ни. — Лично аз многократно съм ставал свидетел на това. Търпението на народа по отношение на корупцията се изчерпва.

— Времената на сляпото подчинение отминаха — кимна премиерът. — Все още помня една случка от младостта си. Всички горяхме от желание да демонстрираме любовта си към Мао. Бяха ни разказали как Вождът е преплувал Яндзъ и искахме да сторим същото. Хиляди младежи наскочаха в реката. Бяха толкова много, че нямаше място за плуване. Реката гъмжеше от хора. — Старецът замълча за момент, после тихо добави: — Стотици се удавиха в онзи ден. И съпругата ми беше сред тях.

Ни не знаеше какво да каже. Отдавна беше забелязал, че много хора от по-старото поколение избягват да говорят за периода между революцията на Мао от четирийсет и девета година и смъртта му. Сякаш твърде съкрушени от случилото се тогава, за да обсъждат болката и отвращението от него, те го споменаваха бегло — все едно че говореха за времето. Или шепнешком, за да не ги чуят.

Самият той имаше горчиви спомени от него. Пау Уън му беше напомнил за събитията на площад „Тянанмън“ от 4 юни 1989 г. — може би защото знаеше, че е бил там.

Често си спомняше за деня, който промени живота му.

— Къде е синът ми? — попита жената.

Ни нямаше представа. Той охраняваше един точно определен сегмент от огромния площад, получил заповед хората му да не допускат никого там.

Прочистването беше започнало предишния ден. Повечето от протестиращите вече ги нямаше, но въздухът продължаваше да вони от техните изпражнения и смърт. Бяха започнали да се събират още през април, броят им ежедневно нарастваше. Накрая станаха близо милион. Бунта започнаха студентите, но към тях се присъединиха и хиляди безработни, които скандираха лозунги срещу корупцията и

високата инфлация. Ни беше вече цяла седмица тук, получил заповед да следи за провокатори. Но неволно правеше много повече.

— Трябва да си вървите — промълви той.

— Синът ми беше тук. Трябва да го намеря.

Беше на средна възраст, поне с двайсет години по-стара от него. От очите ѝ се излъчваше тъга, която единствено майките можеха да разберат. Собствената му майка би рискувала всичко за него. Родителите му не признаваха държавната политика за едно дете в семейство и бяха създали четири въпреки огромните трудности, свързани с тяхното отглеждане. Той беше третото от тях, едно голямо разочарование. Мразеше училището, представяше се зле и непрекъснато създаваше проблеми. Бъдещето му стана ясно веднага след като се провали на приемните изпити за университета.

Армията. Там той намери дом и идеал — да защитава Мао и да служи на родината. Беше убеден, че най-сетне е открил смисъла на живота. Допреди два дни.

Стана свидетел на начина, по който докараните от вътрешната част на страната 27-а и 28-а дивизия разпръснаха тълпата с мирни средства. Разгънати във верига, невъоръжените войници изтласкваха хората от площада, използвайки сълзотворен газ. Голяма част от демонстрантите се разпръснаха. Но една групичка от около 5000 души остана. Тя атакува войниците с тухли и камъни, като използваха прикритието на опожарените автобуси. Протестиращите не се спряха дори пред танковете, които бяха повикани на площада. Атакуваха и тях. Един беше подпален, двама души от екипажа загинаха.

След което всичко се промени.

Снощи армията се завърна. Войниците бяха въоръжени с пушки и щикове, появиха се още танкове. Стрелбата продължи няколко часа. Загинаха много демонстранти и войници. Той остана на мястото си, охранявайки външните граници на периметъра, докато пехотинците от 27-а и 28-а дивизия подеха кървавата си вендата.

Заповедта да не се стреля беше забравена. Появиха се водачи на рикши и велосипедисти, които прибираха ранените с желанието да ги транспортират до болниците. Но армията вече не можеше да бъде спряна. Хората бяха пребивани, мушкани с щикове и разстрелвани. Танковете мачкаха наред. Убитите бяха твърде много, за да бъдат

преброени. Майките и бащите се появиха преди няколко часа, пробивайки охраната на вече опразнения площад. Предупредени да напуснат, повечето от тях се изтеглиха. Но неколцина, включително жената насреща му, бяха отказали.

— Трябва да напуснете района — каза ѝ меко Ни.

Тя огледа униформата му.

— Синът ми е горе-долу на вашата възраст, капитане. Беше тук още от самото начало. Когато разбрах какво става, аз веднага хукнах насам. Със сигурност ме разбирате. Моля, оставете ме да го потърся.

— Площадът е празен — рече Ни. — Той със сигурност не е тук.

— Но има трупове — възрази с треперещ глас тя.

И наистина имаше. Струпани на купчина като дърва за огрев, на не повече от стотина метра по-нататък. Една от задачите на неговата рота беше да не допуска никой близо до тях. Привечер щяха да ги изнесат и да ги заровят в общ гроб, където никой нямаше да може да ги преброи и идентифицира.

— Трябва да си вървите! — настоя той.

Жената го блъсна настрана и навлезе в охранявания периметър. Много приличаше на собствената му майка, която го беше учила да плува, да кара летни кънки и да управлява камион. Любяща душа, която мислеше единствено за отглеждането на четирите си деца. Преди да успее да реагира, друг офицер — капитан като него, вдигна пушката си и стреля. Куришумът се заби в гърба на жената. Тялото ѝ политна напред и падна по очи на паважа.

Обзет от внезапен гняв, Ни насочи пушката си към непознатия капитан.

— Ти я предупреди! — извика онзи. — Чух те! Но тя не се подчини на заповедта!

Капитанът гледеше насоченото към гърдите му дуло спокойно, без капчица страх.

— Ние не убиваме беззащитни жени — бавно и отчетливо рече Ни.

— Правим каквото трябва! — отсече униформеният насреща му.

Капитанът беше прав.

Народноосвободителната армия направи каквото трябва, включително изби невъоръжени жени и мъже. И до ден-днешен никой не знаеше колко са убитите на площад „Тянанмън“. Няколкостотин? Няколко хиляди? Или няколко десетки хиляди? Смъртта на онази жена беше единственото, в което беше сигурен Ни.

Една майка.

— Колко сме били глупави — промълви премиерът. — Какви безумия извършихме в името на Мао.

Ланджоу, Китай

Тан беше доволен от пълната изолация на нефтохимическата лаборатория. По негова заповед служителите, които и бездруго имаха ограничен достъп до нея, бяха изпратени по домовете си. За щастие в сградата работеха малко хора — едва десетина души, главно чиновници и сътрудници. Само един от двамата учени беше все още жив.

Лев Соколов.

Вчера руският имигрант беше доведен от града, след като бе получил съответната медицинска помощ. Плъховете бяха оставили следите си, както във физическо, така и в психическо отношение. Убийството му все още беше на дневен ред, но преди това Тан трябваше да изтръгне всичко от него. Дзин Джао не беше в състояние да предложи други подробности освен твърдението, че Соколов е открил неоспорими доказателства. Но какви бяха те?

Соколов стоеше с ръка на корема, сякаш за да запази бинтованите си гърди. Тан посочи масата от неръждаема стомана, върху която лежеше запечатан контейнер.

— Това е мостра от петрола, който вчера извадихме от сондаж в Западен Гансу. Заповядах да се сондира в район, в който предците ни са вадели петрол в епохата на Първия император. — Веднага отбеляза интереса, проблеснал в очите на Соколов. — Точно според инструкциите на Дзин Джао, които със сигурност са ти известни. Сега искам да ми кажеш какво си открил ти. Джао твърди, че имаш маркер.

— Така е — кимна Соколов. — Но бях доста далеч от окончателно потвърждение.

Отлично.

— Повече от двеста години светът интензивно изпомпва петрол от земните недра — продължи с монотонен глас Соколов. — Става въпрос за биотичното гориво, което се намира на сравнително малка дълбочина. То е леснодостъпно и ние вече почти сме го изчерпали.

— Откъде знаеш?

— От пробите, които съм изследвал. Те са взети от почти всички действащи сондажи на планетата и се пазят в специално европейско хранилище. Но нито една от тях не съдържа фосилно гориво.

— Не отговори на въпроса откъде знаеш, че това е истина.

— По своите външни характеристики абиотичният петрол не се различава от биотичния. Той изглежда като него, мирише като него и действа като него. Единствената разлика е, че се намира на много по-голяма дълбочина. Аз вече не съм сигурен, че това има някакво значение. А сега кажи къде е синът ми. Искам си го обратно.

— И ще си го получиш. Но само след като аз получа онова, което искам.

— Ти си лъжец.

— Дори да е така, аз съм единствената връзка със сина ти — сви рамене Тан. — В момента той е само едно от хилядите деца, които изчезват всяка година. Официално проблемът дори не съществува. Разбираш ли? Синът ти не съществува!

Добре забеляза отчаянието, което се изписа върху лицето на руснака.

— Биотичният петрол свърши — тихо продължи Соколов. — Някога той се намираще в изобилие. Формиран от гниенето на органична материя, плитко под земната повърхност, той бе лесен за добиване. Но когато започнахме да изпомпваме фосилно гориво, открихме, че земята възстановява част от запасите си и произвежда петрол дълбоко под своята кора. Естествено, не се случва навсякъде. Част от сондажите са биотични и няма как да се самовъзстановяват с абиотичното гориво, което лежи дълбоко под тях. И те пресъхват. Други обаче са пробити в пореста почва, изпълнена с пукнатини в скалните масиви, които позволяват просмукването на абиотичен петрол отдолу.

Въпросите се блъскаха в съзнанието на Тан. Първият петрол бил открит в Гансу преди 2200 години. После, преди около двеста години, находището пресъхнало. Той беше направил задълбочено геологическо проучване и знаеше, че пукнатините в земната кора стигат много надълбоко, представлявайки естествени тръби за петрола, който може да стигне до повърхността под високо налягане. Според теорията на Дзин Джао абиотичното гориво може би вече бе запълнило изчерпвания сондаж, просмуквайки се именно през тези пукнатини.

— Откъде сме сигурни, че находището в Гансу просто не е съдържало повече петрол, отколкото сме предполагали?

Соколов очевидно изпитваше болка. Дишаше трудно, вниманието му беше насочено по-скоро към пода, отколкото към Тан.

— Единственият ти шанс да видиш сина си е да ми сътрудничиш — предупреди го с хладен глас той.

— Няма да ти кажа нищо повече — поклати глава руснакът.

Тан измъкна телефона от джоба си и набра един номер.

— Момчето там ли е? — попита той, когато насреща вдигнаха.

— Мога да го взема.

— Направи го.

Очите му останаха заковани в лицето на Соколов.

— Тук е — обади се един глас в слушалката.

— Дай му телефона.

Подаде апарата на Соколов, но той не посегна да го вземе.

— Синът ти иска да говори с теб.

Болезнената гримаса изчезна от лицето на руснака. Ръката му бавно се повдигна към телефона. Тан поклати глава и натисна бутона на високоговорителя.

Разнесе се развълнуван детски глас, който питаше къде е баща му. Соколов очевидно го позна и отвори уста да извика, но Тан изключи звука с натискането на друг бутон и вдигна телефона до ухото си.

— Стой на линията — заповяда той на човека насреща. — Ако в рамките на една минута другарят Соколов не започне да говори, убий детето!

— Недей! — изкрещя извън себе си руснакът. — Защо го правиш?

— Опитвах с убеждение, опитах и с изтезания. Вярвах, че ще се разберем, но ти продължаваш да упорстваш. Затова ще убия сина ти, а после ще потърся другаде онова, което ми трябва.

— Няма другаде! Аз съм единственият, който знае процедурата!

— Все някъде си я описал.

— Тя е само тук — почука главата си Соколов.

— Нямам повече време да се занимавам с теб. Имам и друга работа. Решавай!

Над главите им бавно се въртеше вентилатор, който едва-едва раздвижваше застоялия въздух в лабораторията. Геохимикът бавно кимна, лицето му се изкриви в болезнена гримаса.

— Задръж момчето там — каза в слушалката Тан. — Може би ще ти се обадя след няколко минути.

Изключи телефона и зачака.

— Ако тази мостра на масата съдържа маркера, това доказва, че петролът идва от абиотичен източник — започна ученият.

— Какъв маркер?

— Диамантоиди.

Тан никога не беше чувал подобен термин.

— Частици, които са по-малки от вълните на видимата светлина. Миниатюрни късчета диаманти, които се образуват в петрола на голяма дълбочина в земната кора, където има изключително висока температура и налягане. Милиони от тях могат да се съберат на върха на карфица, но аз все пак успях да ги открия и да им дам име. Нарекох ги „адаманти“ — гръцкото наименование на диамантите.

Тан долови гордостта, с която бяха изречени тези думи, но не ѝ обърна внимание.

— Как ги откри? — попита той.

— При температура от четиристотин и петдесет градуса по Целзий химическите компоненти на петрола се изпаряват и остават само диамантоидите. На рентген се виждат съвсем ясно.

Интересна концепция, помисли си Тан.

— Те имат формата на пръчици, кръгчета и дори на винчета. В биотичния петрол липсват. Диамантоидите могат да се оформят само на голяма дълбочина в земната кора, при високо налягане. И са твърдо доказателство за наличието на абиотичен нефт.

— А откъде знаеш, че земята действително произвежда такъв нефт?

— От опитите, които проведох в тази лаборатория. Нагрях мрамор, железен оксид и вода до хиляда и петстотин градуса по Целзий при налягане от петдесет хиляди атмосфери, имитирайки условията на сто и шейсет километра под повърхността на Земята. В резултат получих метан и октан.

Тан бавно осъзнаваше значението на чутото. Метанът е основната съставка на природния газ, а октанът е хидрокарбонатната

молекула на петрола. След като могат да бъдат получени в лабораторни условия, значи могат да съществуват и в природата като компонент на нефта.

— И руснаците знаят всичко това, така ли? — подхвърли той.

— Като използвах тази теория, лично открих над осемдесет залежа в района на Каспийско море — кимна ученият. — Някои хора все още се съмняват, но отговорът е: да — руснаците са убедени, че става въпрос за абиотичен нефт.

— Но не разполагат с доказателства.

Соколов поклати глава.

— Аз емигрирах, преди да открива диамантоидите. То стана тук, с помощта на Джао.

— Значи те работят на базата на недоказана теория, така ли?

— Това е причината да не правят публични изявления.

И причината за големия им интерес, помисли си Тан. Със сигурност мечтаят да си върнат този човек обратно. А може би и да му затворят устата завинаги. Слава богу, че Виктор Томас го беше информирал навреме за намеренията им.

— И затова поддържат мита за скорошния край на петролните залежи? — попита на глас той.

— Гледат и се забавляват — кимна Соколов. — Светът плаща огромни суми за суровина, която практически е неизчерпаема.

— Но едновременно са и предпазливи, тъй като нямат доказателства за тази теория.

— Напълно разбираемо е. На тях им липсва онова, с което разполагате вие — проверени мостри от сондажите, които са били експлоатирани преди много години. Само китайците могат да разполагат с подобни проби... — Той замълча за миг, после с отвращение добави: — По простата причина че това е единственото място на планетата, където още преди две хиляди години хората са правели сондажи за петрол.

Тан усети прилив на гордост.

Соколов посочи към масата.

— Ако в тази проба има диамантоиди, значи нефтът е абиотичен. Но ще ви трябва още една проба от същото находище, за да се направи сравнение. За да се потвърди със сигурност правилността на теорията, в нея не трябва да има диамантоиди.

Тан се възхити от простотата на уравнението. В началото е биотичният нефт, изчерпан в течение на времето от интензивната експлоатация, след него идва абиотичното гориво. А Гансу вероятно щеше да се окаже единственото място на света, където можеше да бъде направено подобно сравнение. Всички оцелели във времето исторически факти сочеха, че първите петролни сондажи отпреди 2000 години са се намирали изключително близо до днешното находище в Гансу. Което означаваше, че пробите от онова време са били взети именно от тук. И само една проба от този нефт ще бъде достатъчно доказателство за цялата хипотеза.

— Ти спомена, че лампата е изчезнала — добави Соколов. — Заедно с петрола в нея. Откъде тогава ще вземеш нова проба?

— Не се безпокой, другарю. Ще направя така, че тя много скоро ще бъде в ръцете ти.

Пекин

Ни си даваше сметка, че завоалираният начин, по който се изразяваше премиерът, имаше за цел да го държи в напрежение. Винаги досега между тях имаше масивно писалище, а неговите рапорти за текущи разследвания бяха приемани с умерен интерес и почти без никакъв коментар. Но този разговор беше различен.

— Спомням си времето, когато прозорците на автобусите бяха облепени с цитати на Мао — продължи старецът. — Също като витрините на магазините. По радиото предаваха само революционна музика, мисли на Мао и официални новини. В кината се прожектираха единствено срещите на Мао с Червената гвардия. Дори операта и балетът отразяваха революционните настроения, а всеки от нас държеше в джоба си книжка с неговите цитати, защото не се знаеше кога ще ни потрябват.

Тихият глас на премиера беше пропит с тъга от мъчителните спомени.

— *Служи на народа.* Това беше посланието на Мао. Но в действителност всички ние служехме на него. А тази сграда е доказателство, че продължаваме да го правим.

Ни започна да проумява защо са тук.

— Нашата слабост е хегемонията — продължи неговият събеседник. — Плюс нежеланието да работим с чуждите сили дори когато не ни заплашва нищо. Хегемонията е естествен израз на нашия тоталитаризъм — както мирното съвместно съществуване е израз на демокрацията. Ние винаги сме вярвали, че сме географският и геополитически център на света. Векове наред, но най-вече след хиляда деветстотин четирийсет и девета година единствената цел на външната ни политика е да завладеем съседите си, а после и останалия свят.

— Което е абсолютно невъзможно — вметна Ни.

— Ние с теб го знаем, но дали и светът го знае? Спомням си посещението на Кисинджър през седемдесет и първа година. Секретна

мисия, имаща за цел да възобнови отношенията между Америка и Китай. Американските преводачи бяха затруднени от думата „хегемония“, която използвахме ние. Изпитвахме трудности да предадат точния ѝ смисъл, защото концепцията беше абсолютно непозната за тях. — Премиерът махна към криптата. — Тогава Мао обяви: *Китай се изправи на крака*. С това искаше да каже на света, че вече никой никога няма да ни контролира. Страхувам се обаче, че думите му не бяха чути.

— Нас винаги са ни пренебрегвали — кимна Ни. — Смятат ни за изостанали и немодернизирани. И за потисническа диктатура, което е още по-лошо.

— Грешката си е наша. Никога не направихме опит да променим това мнение, дори изпитвахме злорадство от негативното отношение на света.

— Защо сте толкова циничен? — учудено го погледна Ни.

— Просто казвам истината и ти го знаеш много добре. Демокрацията е враг на хегемонията. Разпределението на властта между свободно избрани представители на народа е непонятно за нас. Властта трябва да бъде съсредоточена в ръцете на владетеля, а не в ръцете на народа.

— Но това няма как да не се промени.

— Спомням си периода в началото на петдесетте, когато Мао беше в зенита на своята власт. Появиха се карти с нови граници на страната, далеч отвъд териториите, които действително управлявахме. На север и на юг, на изток и на запад. Те бяха предназначени за отговорните фактори, които трябваше да мислят за Велик Китай. И се получи. Ние нахлухме в Корея, окупирахме Тибет, бомбардирахме Кемой, нападнахме Индия и подпомогнахме Виетнам. С единствената цел да доминираме над тези територии. — Премиерът направи кратка пауза, после добави: — Днес контролираме само Тибет, опирайки се единствено на силата.

Ни си спомни думите на Пау Уън и попита:

— Нима твърдите, че не би трябвало да демонстрираме национална гордост? Нито тогава, нито днес?

— По всичко личи, че гордостта е всичко, което имаме. Ние сме най-старата култура на тази планета, но я виж на какво приличаме. Единственият резултат от неимоверните ни усилия е планина от нерешени проблеми. Страхувам се, че домакинството на Олимпиадата

оказа същия ефект, който имаха онези карти. То мотивира амбициозните членове на правителството да извършат куп глупости. — За пръв път от началото на разговора гласът на премиера потрепна от гняв, а очите му мрачно проблеснаха. — Продължаваме да изпитваме същите съмнения, които сме изпитвали преди десетки, а може би и стотици години. И сме готови да отмъстим за тях при първия удобен случай. Пълен абсурд, който ще доведе до нашето унищожение.

— Не всички мислят като вас — отбеляза Ни.

— Знам — кимна премиерът. — Само старците мислят така. Но ние все още сме много, а има и доста млади хора, които са готови да се възползват от страховете ни.

Ни прекрасно знаеше кого има предвид.

— Мао лежи тук, за да го превъзнесяме — добави събеседникът му. — Восъчно копие на един провален лидер. Илюзия. Но милиард и половина китайци продължават да го боготворят.

— Аз не съм сред тях — поклати глава Ни.

— И никога не ставай.

Ни замълча.

— Опасността идва от хора като Карл Тан. Те са привърженици на насилственото присъединяване на Тайван, а после и на целия регион около Южнокитайско море. Ще поискат Виетнам, Лаос, Тайланд, Камбоджа, Мианмар и дори Корея. За да възстановят едно загубено величие.

Едва сега Ни започна да си дава сметка за тежестта на предстоящата битка.

— И в хода на този процес ще бъдем унищожени — добави той. — Светът няма да остане безучастен към намеренията ни.

— Аз само поддържах нещата в сегашното състояние — каза премиерът. — Знаех, че нищо не мога да променя, преди да се появи наследникът ми. Той ще бъде в по-добра позиция да започне промените. Готов ли си да поемеш тази роля, министре?

Ако му бяха задали този въпрос преди три дни, Ни със сигурност щеше да отговори, че е готов. Сега вече не беше толкова сигурен и нещо в очите му издаде чувството на несигурност.

— Нормално е да се страхуваш — кимна възрастният мъж. — Страхът те прави скромен, а унижението — мъдър. Точно това липсва

на Карл Тан. То е неговата слабост.

Настъпи пауза. Един вътрешен глас предупреждаваше Ни да внимава с думите си. И точно тогава си спомни за една друга мисъл на Мао.

Кампанията на Стоте цветя. Имаше един период през 50-те години, когато партията призоваваше към открита критика по отношение на властта и поощряваше новите идеи. Започнаха да пристигат милиони писма. В университетите се появиха плакати, провеждаха се събрания, публикуваха се статии, призоваващи за демократични промени.

Оказа се политически капан, един остроумен начин да се идентифицират дисидентите. Над половин милион души бяха хвърлени в затвора, изтезавани или убити.

— Знаеш ли за евнусите? — внезапно попита премиерът.

Той кимна.

— Аз се подготвих за „Ба“ заедно с Пау Уън. Изкарахме двете задължителни години на медитация и смирение, подготвяйки се за посвещаването. Събличахме се голи и увивахме слабините си с бинтове, след което се къпехме в подлютена вода. Аз държах Пау, докато го кастрираха. Усетих треперенето на краката му и видях разкривеното му от болка лице. Той прие с достойнство ужасното осакатяване. — Гласът на възрастния човек се превърна в шепот: — Но когато дойде моят ред и ме попитаха дали ще съжалявам за това, което предстои, аз казах да.

Ни го гледаше с невярващ поглед.

— Страхувах се. Изправен пред онова, което предстоеше, изведнъж почувствах, че съдбата ми не е свързана с онзи нож.

— И този глас се оказа прав?

Лицето на възрастния мъж посърна, връхлетяно от умората.

— Може би — въздъхна той. — Но тогава разбрах, че хората, които посрещат ножа, без да издадат нито звук, притежават далеч по-голяма сила от мен. И от теб...

Тези думи останаха дълбоко запечатани в съзнанието му.

— Тогава официалната линия на партията гласеше, че Мао е седемдесет процента прав и трийсет процента на грешен път. Така е и днес. Но никой не посочи коя част от словото му е правилна и коя погрешна. — Премиерът се изсмя тихо. — Какви глупци сме, господи!

Ръката му посочи тялото на Мао.

— Той лежи върху черен камък, за да ни напомни думите на Сима Циен, написани в „Шиджи“: *Човешкият живот може да бъде по-тежък от планината Тай или по-лек от гъше перо*. Трябва да вземеш решение, министре. Кое от двете ще бъдеш?

* * *

Малоун изравни самолета на височина 1500 метра. Дори през ум не му беше минавало, че някой ден ще се рее на воля във виетнамското въздушно пространство. Под него се разгръщаше панорамата на планини с назъбени върхове и полегати склонове, сред които се гушеха зелени долини с терасирани оризови полета.

— Наближаваме границата — обади се Касиопея, приведена над картата на Иван.

— Властите в Юнан поддържат добри отношения със съседите си — подхвърли Пау Уън. — Те граничат не само с Виетнам, но и с Лаос и Мианмар. Поради отдалечеността на Пекин тяхната политика е съсредоточена на местно ниво.

— Дано да сте прав, защото не разполагаме с кой знае какво оръжие — рече Малоун.

— По време на Маовите чистки много хора потърсиха спасение в Юнан. Релефът на китайската територия северно от тук е почти същият, който виждаме долу.

Иван беше казал да следват железопътната линия Кунмин-Хекоу, построена от французите в началото на ХХ век, която свързваше Виетнам и Китай. Тя минаваше встрани от гъсто населените градове Геджиу и Кайюан.

— Често ли работите с руснаци? — попита Пау.

— Неособено.

— Какви се техните интереси тук?

— Ще ти кажем, но при едно условие — обърна се да го погледне Касиопея. — Ти ще ни обясниш защо пожела да се върнеш в родината си, а ние ще ти разкрием защо руснаците са тук.

— Аз се връщам, за да предотвратя една революция.

— Или по-скоро за да я започнеш — подхвърли с недоверие тя.

- Винаги ли си толкова агресивна?
- А ти винаги ли си толкова двуличен?
- Вероятно никога не си чувала за *гуанси*.
- Осветли ме.

— През цялата си трудна история китайците са разчитали на близки и приятели. На хора, които биха могли да им помогнат. Това се нарича *дзоу-хо-мен*, или „през задната врата“. Разбира се, онзи, който получава услуга, се чувства задължен да я върне. В това се крие балансът на *гуанси*.

— А в нашия случай ти пречи да ни вкараш в устата на вълка — добави Касиопея.

— Аз не съм ви враг. Това е привилегия на Карл Тан.

— Виждам границата — обади се Малоун.

Касиопея отново насочи вниманието си към предното стъкло на кабината.

Железопътната линия се извиваше на север, пресичайки шосето, което според Иван свързваше Виетнам и Китай. То се насочваше на запад, докато линията продължаваше на север. Пред моста на Червената река се виждаха множество автомобили, спрели за гранична проверка.

Малоун се спусна на 300 метра.

— Хайде, с бога напред — промърмори той.

Ни нахлу в офиса на Централната комисия за дисциплинарна инспекция, който умишлено беше извън стените *Джунанхай* — затворения комплекс от дворци, павилиони и езерца с тревни площи на партията и правителството. Срещата с премиера го беше разтревожила дълбоко. Нищо не се връзваше, всичко изглеждаше объркано. Душата му се разкъсваше от съмнения и непознати емоции, пробудени от думите на премиера.

С какво ще бъде белязан животът му? Със сила или със слабост?

От колата беше разпоредил целият личен състав да се събере в заседателната зала. Нуждаеше се от съюзници, а не от предатели. Беше крайно време да разбере на коя страна стои всеки един от подчинените му.

В залата го чакаха четиринайсет души. Девет мъже и пет жени. Той вдигна ръка и шепотът стихна. Незабавно освободи жените, изправи се пред мъжете и кратко заповяда:

— Свалете си панталоните!

Хората се вцепениха от смайване.

— Няма да повтарям! — извика той, измъкна пистолета си и го насочи към тях.

* * *

Касиопея гледаше планинската местност, която се простираше под тях, окъпана от ярките слънчеви лъчи. Летяха повече от час над китайска територия, без никакви проблеми. Беше доволна, че до нея седи Малоун. Продължаваше да му се доверява, въпреки че Виктор Томас два пъти беше спасил живота ѝ.

Вярваше му безрезервно. Беше тръгнал за Белгия в момента, в който тя бе потърсила помощта му. А това означаваше много.

Много малко мъже беше допускала близо до себе си. Сдържаността се оказа най-доброто поведение. Някъде беше чела, че

жените със силни бащи търсят силните мъже, а Малоун страшно много приличаше на баща ѝ — истински колос в бизнеса, натрупал огромно състояние с двете си ръце, широко известен в Европа и Африка. Също като Хенрик Торвалдсен, към когото беше изпитвала огромно възхищение. За което си даде сметка едва след като той си отиде. Смъртта сякаш се стремеше да ѝ отнеме всички, които обичаше. Последен пример за това беше инцидентът в музея, подробностите от който все още бяха живи в съзнанието ѝ. Животът ѝ беше все така объркан, въпреки че скоро щеше да навърши четирийсет. Нямахше нито съпруг, нито деца. Никой, с когото да споделя. Живееше сама в старинно френско имение, изцяло отдадена на идеята да помага на другите. И да пренебрегва собствените си потребности? Може би беше дошло времето да промени всичко. Винаги беше очаквала с нетърпение срещите си с Котън. И изпитваше съжаление, когато се разделяха. Дали не търсеше заместник на баща си — единственият мъж, когото никога не беше отблъсквала? Не. Това беше прекалено просто обяснение. Майка ѝ би казала, че мъжете са като нивите. Нуждаят се от старателна обработка и ежедневно внимание с единствената надежда, че някой ден ще станат продуктивни. Доста цинична дефиниция. Която в нейния случай беше напълно неприложима.

И ето я тук, на борда на самолета, който летеше над Южен Китай и я отнасяше към неизвестността. Струваше ли си? Разбира се. Но само ако откриеше сина на Лев Соколов.

Ами ако не го открие?

Дори не ѝ се мислеше за подобна възможност. Тя насочи мислите си към Малоун, за да се успокои. Може би най-сетне щеше да намери нещо и за себе си.

* * *

Ни беше доволен, че никой от подчинените му не се оказа предател. Запомнил добре думите на Пау Уън за постиженията на съвременната фармацевтика, позволяващи отлично прикриване на последиците от кастрацията, той прибегна до единствения изследователски метод, който гарантираше сигурен резултат. Освен

това заповяда на заместника си да направи незабавна физическа проверка на всички мъже в сградата. А докато проверката течеше, той се зае да преглежда информацията, която служителите му бяха събрали от вчера насам.

В секретните архиви не се споменаваха нито дума за организация с наименованието „Ба“. Те съдържаха информация от всякакъв вид — разпити на заподозрени, показания на свидетели, информация за катастрофи, новини в медиите — изобщо всичко, което не попадеше в областта на държавната тайна. Там се съхраняваха милиони документи, голяма част от които вече бяха дигитализирани и това позволяваше сравнително бърз достъп до тях. В исторически аспект неговите подчинени бяха открили потвърждение на голяма част от думите на Пау Уън. Организацията „Ба“ беше възникнала от древното легалистко движение, което беше изчезнало още през XVII век. Нямаше никакви доказателства, че тя продължава да съществува. Нищо в официалните документи не сочеше за някаква връзка между Пау Уън, премиера и Карл Тан.

Но според собствените му анализи такава връзка би трябвало да съществува.

Мислите му бяха прекъснати от тихо почукване на вратата.

— Проверихме всичко докрай — обяви заместникът му. — Няма евнуси, министре.

— Мислиш, че съм се побъркал, нали?

— Никога не бих си позволил да ви давам оценки.

Ни харесваше този човек. Безупречно честен, без нито едно петънце в биографията си, той заслужено се беше издигнал до негов пръв помощник.

— Не исках да говоря в присъствието на останалите — добави заместникът. — Но снощи открихме нещо.

Вниманието му моментално се изостри.

— Международен разговор по сателитния телефон на министър Тан. Още преди няколко седмици наредих да го подслушват. Той разполага с няколко телефона и всяка седмица сменя номерата им. Беше истинско предизвикателство да ги проследяваме. Не хванахме всичките му разговори, но разполагаме с достатъчно материали. — Връската му се появи малка флаш памет. — Това са записите.

Ни я вкара в отвора на компютъра и напрегна слух. Веднага разпозна гласовете на Тан и Пау, в които се долавяше напрежение. Личеше, че двамата са в конфликт. Предателят Тан обяви с категоричен тон: *Няма легален начин да се върнеш в Китай. Никой няма да ти издаде виза. Лично контролирам тези служби. Забрана ще бъде наложена и на неколцината членове на братството, които имаш на свое разположение.*

— Това ли е доказателството, което търсим? — попита помощникът му.

Ни поклати глава.

— Не е достатъчно.

Дълбоко в себе си беше доволен. Най-после се увери, че тази работа не е някаква измислица.

Малоун насочи поглед към зеленото око на високопланинското езеро, изпъстрено с черните точки на джонките и белите зайчета на вълните.

Езерото Диен.

Зелени планински склонове покриваха западния бряг. Източният беше равнинен, изпъстрен с кафявите кръпки на разорани ниви. Няколко километра по-нататък димяха комините на малко рибарско селце.

Той спусна машината на височина 150 метра. Касиопея разкопча колана и се наведе напред. Той беше видял на картата, че планините на запад се наричат Си Шан. По един от склоновете им се виждаха каменни стъпала, които водеха към поредица от храмове с високи пагоди.

— Формата на хълма наподобява наведена над езерото жена, чиито коси са потопени във водата — обади се Пау. — Наричат го Спящата красавица.

Много точно определение, помисли си Малоун.

— Храмовете са от времето на династиите Юан, Мин и Цин. През осемнайсети век един монах даоист изсякъл дълъг коридор в скалите, нагоре към върха. Според легендата секачът му се счупил малко преди да стигне до целта си, а той се отчаял и се хвърлил в езерото. Петдесет години по-късно последователи довършили неговото дело и нарекли прохода „Вратата на дракона“.

— Звучи като туристически справочник — подхвърли Касиопея.

— На практика легендата е много близо до истината.

Иван беше казал, че езерото се простира на четирийсет километра от север на юг и Малоун беше склонен да му повярва, защото водата стигаше чак до хоризонта.

— Да видим какво има долу, преди да кацнем — подхвърли той, намали скоростта и избута щурвала напред.

Полетът на север до провинция Юнан беше преминал спокойно, в небето не се виждаха други самолети. Свикнал с безпрепятственото

пътуване, той започна да се отпуска. Но в един момент крилете на „Туин Бий“ рязко се разтърсиха. Двигателите се задавиха, но после бързо възстановиха нормалната си работа.

Едрокалибрените куршуми пробиха корпуса и свирнаха във вътрешността на кабината. През дупките нахлу хладен въздух. Дясното крило увисна от нови попадения, елероните се откачиха и машината рязко се наклони наляво, отказвайки да се подчинява на управлението.

— Какво беше това? — попита Касиопея.

Вместо отговор над главите им с грохот се стрелна реактивен самолет, който изчезна в синьото небе. От моторите му излитаха пламъци.

— Оръдеен огън — отвърна Малоун.

Делтовидният корпус на изстребителя се стопи в далечината, но бялата диря изгорели газове зад него показа, че завива за нова атака.

— Изстребител на Народноосвободителната армия, който неслучайно е тук — уточни той. — Китайците са ни очаквали.

Малоун се опита да възстанови контрола над машината. Липсата на синхрон в работата на двата двигателя ставаше все по-отчетлива. Всеки пилот отчиташе разликите в звука, но тези тук крещяха един срещу друг като сопрано и баритон.

— С какво да помогна? — попита Касиопея.

— Каж ми къде се намира изстребителят.

— Отзад е и лети право към нас — спокойно съобщи Пау.

Летяха ниско над езерото. Той се издигна на 300 метра. „Туин Бий“ не можеше да съперничи на модерната авионика и насочваните с радари ракети. И все пак притежаваше едно оръжие.

— Колко далече?

— Трудно е да се каже. Няколко километра.

Малоун беше имал достатъчно контакти с пилоти изстребители от различни националности и отлично знаеше мисловната им нагласа. Та нали беше мечтал да бъде един от тях? Тук ставаше въпрос за лесна плячка. Ястреб срещу гълъб. Пилотът щеше да изчака до последния момент, преди да открие огън.

Малоун провери скоростта.

„Туин Бий“ летеше с малко под 110 километра в час.

В главата му изплуваха думите на инструктора: *Никой не търси колизия в небето. Височината е твой приятел.*

— След няколко секунди ще ни настигне — предупреди Касиопея.

Малоун се надяваше, че машината ще се справи с това, което беше намислил. Дясното крило бе извън строя, но лявото и опашката изглеждаха в ред. Най-важното беше, че двигателите работеха. Изчака още две секунди, после отвори дроселите докрай и рязко изтегли щурвала. Носът се вирна и амфибията с грохот започна да набира височина. Покрай кабината се стрелнаха трасиращи куршуми.

700 метра.

850.

1000.

Изстребителят се стрелна под тях, от турбините му излитаха гъсти струи черен дим. Изстребителите не са пригодени да летят на малка височина. Те действат най-добре в стратосферата, а не близо до земята, където двигателите и компютрите им се влияят от странични фактори.

Малоун се издигна на 1100 метра.

— Стомахът ми е в гърлото — оплака се Касиопея.

— Трябваше да предприема нещо, което онзи пилот не очакваше.

— Със сигурност го постигна.

От едно опасно пътуване с хеликоптер над Централна Азия с Виктор на пилотското място той знаеше, че малките самолети съвсем не са любимото ѝ транспортно средство.

Напрегна взор през челното стъкло. Изстребителят беше далеч, но бързо се приближаваше. Малоун си даваше сметка, че пилотът може по всяко време да ги свали с някоя ракета въздух-въздух. После в съзнанието му изплува още един от уроците на флотския инструктор: *Учи се от чуждите грешки.*

— Спускаме се — обяви той.

Намали скоростта и спусна задкрилките. Въздушните течения над езерото бяха доста силни и това влошаваше положението. Наведе лявото крило и започна плавен завой. После рязко смени посоката и изравни хоризонтално машината. Намираха се на 300 метра над водната повърхност.

— Виждаш ли изстребителя?

Касиопея въртеше главата си на всички страни.

— Не, но това нищо не означава. Може би вече ни е хванал на мушка.

Съзнавайки тази опасност, той се опитваше да задържи машината в хоризонтално положение. Не беше лесно, защото контролните уреди в дясната част изобщо не се подчиняваха на командите.

— По всяка вероятност сме в капан — обади се Пау Уън.

— Гениално прозрение! — иронично подхвърли Малоун и погледна многозначително към Касиопея. *Виктор*. Не можеше да бъде никой друг. Китай беше огромна държава, но те ги очакваха именно тук, над езерото Диен, където ги беше изпратил Иван.

Върховете на дърветата стремително се приближаваха и той изви към езерото. За късмет най-близката джонка се намираще на повече от километър. Порив на вятъра ги тласна надясно. Той вдигна носа и го задържа в това положение.

Никога не беше кацал върху вода. Съзнаваше, че трябва да държи сметка за дълбочината и разстоянието. Трябваше да намали скоростта до минимум и да остави корпуса да се плъзне по повърхността. Подскачането по вълните беше последното нещо, което желаше. В същото време се тревожеше, че могат да зависнат във въздуха и да паднат като камък. За късмет, съдейки по върховете на дърветата, страничен вятър почти липсваше. Той реши да действа по най-лесния начин и изключи двигателите. Направи го в момента, в който последните дървета изчезнаха под корпуса и пред тях се ширна водата.

— Радвам се, че тук е достатъчно широко — обади се Касиопея.

Той също. Имаше достатъчно разстояние за плъзгане по повърхността. Вирна носа на хидроплана, за го приводини най-напред с опашката. В последния момент Малоун си помисли, че плавниците под крилата трябва да останат над повърхността, защото в противен случай лесно можеха да се превърнат в котви. Машината подскочи един-два пъти, после започна да се плъзга. Щурвалът се изви до крайно положение, самолетът се завъртя и спря на около двеста метра от брега. Малоун отвори вратата. Касиопея направи същото от другата страна.

Хидропланът подскачаше по вълните. Корпусът му беше надупчен от куршуми. Малоун огледа небето. Изстребителят не се виждаше. Далеч на юг блесна светкавица. Миг по-късно в утринното небе се появи бяла следа от изгорели газове.

Той моментално разбра какво се случва. Беше изстреляна ракета въздух-земя, чийто радар ги беше прехванал.

— Скачайте във водата! — изкрещя той. — Веднага! Гмуркайте се надълбоко!

Изчака част от секундата, за да се увери, че Касиопея и Пау са изпълнили заповедта му и потъват в зеленикавата вода. После и той скочи и загреба енергично към дъното, без да обръща внимание на студа, който прониза тялото му. В съзнанието му се мерна друга тревожна мисъл. Замърсяването. Имаше голяма вероятност това езеро да е пълно с отрови.

Експлозията дойде няколко секунди по-късно. Прякото попадение на ракетата напълно унищожи „Туин Бий“. Малоун изви тяло и зарита енергично. Главата му изскочи на повърхността, очите му потърсиха амфибията, която се беше превърнала в пламтящи отломки. Секунда по-късно край него се появиха главите на Пау и Касиопея.

— Добре ли сте? — подвикна той.

И двамата кимнаха.

— Трябва да се доберем до брега.

Той направи кръг около горящите останки и се насочи към тях. Извърна глава на юг, точно навреме, за да засече малката точица, която бързо нарастваше. Изстребителят се завръщаше.

— Легнете по очи и се отпуснете! — напрегнато извика той. — Преструвайте се на умрели и не мърдайте, докато изстребителят не се разкара!

След тези думи сам се излегна във водата с разперени ръце, надявайки се номерът да мине. Продължаваше да се пита защо пилотът на изстребителя просто не ги беше свалил. Това би било детска игра, особено в началото, когато никой не подозираше за съществуването им. Може би идеята му е била да ги унищожи над езерото и отломките да потънат без следа. Разперените ръце позволяваха на тялото му да се задържи на повърхността. Надяваше се,

че пилотът няма да се подсигури с няколко откоса на бордовите картечници.

Ланджоу

Доволен от решаването на проблема с Лев Соколов, Тан напусна лабораторията. Инструкциите му към охраната бяха пределно ясни: всеки опит за бягство да бъде жестоко наказан. Вече знаеше откъде да започне, със или без Соколов. Руснакът му беше нужен не само като експерт, но и за по-убедителното потвърждение на откритието, чието значение беше огромно.

Китай се нуждаеше от 300 милиона тона суров петрол годишно. Цялата икономика на страната зависеше от петрола. Шейсет процента от него се внасяше от Африка, Латинска Америка и Русия с цел да се избегне нестабилната политическа ситуация в Близкия изток и обвързването с американските сфери на влияние. За какво САЩ бяха окупирали Ирак, ако не за укрепване на монопола си върху доставките на петрол от Близкия изток? Експертите му бяха на мнение, че това е единствената причина, и той беше съгласен с тях. Същите експерти непрекъснато предупреждаваха, че Америка винаги може да използва блискоизточния петрол като оръжие. Дори най-лекото нарушаване на доставките би довело Китай до икономически колапс, срещу който правителството нямаше как да реагира. Самият той беше уморен от безкрайните и все по-трудни преговори с изнудваческите правителства на държавите, богати на петрол. Само преди няколко седмици Китай бе отпуснал поредните няколко милиарда юана заем на една африканска страна, която никога нямаше да ги върне. С единствената цел да остане номер едно в експортната ѝ листа. Външната политика на сегашния режим, която представляваше зашеметяваща смесица от отстъпки, противоречия, компромиси и отбрана, отдавна беше подчинена на сделките с балистични ракети, ядрено гориво и важни технологии с едничката цел да осигури постоянен приток на петрол.

Това унижаваше Китай и издаваше слабост. Но ако хилядите сондажи, пръснати из цялата територия на страната, се превърнеха в неизчерпаем източник на енергия, нещата щяха да претърпят коренна промяна. Когато танкерите с вносен петрол престанеха да задръстват

китайските пристанища, положението щеше да претърпи коренна промяна. Резултатът ражда успеха, а успехът подхранва гордостта. Гордостта на свой ред би циментирала всеки политически режим.

Според теорията за фосилния петрол Китай разполагаше едва с 2,1% от световните запаси. САЩ имаха 2,7%, а Русия — 7%. Зашеметяващите 65% се падаха на Близкия изток. *Безсилни сме срещу арабската доминация*, беше предупредил наскоро един от неговите заместник-министри. Но той не беше съгласен. Всичко зависи от онова, което знаеш.

Телефонът му иззвъня. Той спря наскоро пътя си към чакащата кола и го вдигна към ухото си.

— Обектът е в езерото — докладва Виктор Томас.

Идеята беше да атакуват самолета на Пау Уън с минимално привличане на вниманието. Радиообменът, който се следеше от безброй държавни агенции (включително властите в провинция Юнан), щеше да потвърди появата на неидентифициран самолет във въздушното пространство на Китай, който е бил прехванат от военен изстребител. По протокол нарушителят трябваше да бъде свален.

— Оцелели? — попита той.

— Трима. Намират се във водата. Изстребителят предприема последен заход. Ще използва бордовите си оръдия, за да им попречи да стигнат до брега.

— Знаеш какво трябва да направиш.

* * *

Водата плискаше в ушите на проснатия Малоун и му пречеше да чува. Надяваше се, че трите неподвижни тела ще задоволят любопитството на пилота. Позволи си леко помръдване на главата и успя да зърне изстребителя, който все още беше далеч на юг, но стремително се приближаваше. После се появи друг шум. От изток. Стабилно боботене, придружено от свистенето на витла.

Малоун се обърна по гръб и избърса водата от очите си.

Хеликоптерът току-що беше изскочил над короните на крайбрежните дървета. По-голям и по-громав от щурмовите машини, той беше по-скоро военнотранспортно съоръжение, въоръжено с

няколко картечници. Движеше се на юг. Касиопея и Пау усетиха промяната в обстановката и се раздвижиха във водата.

— Малоун — проехтя мъжки глас, усилен от мощен рупор. — В момента осъществявам контакт с пилота на изстребителя, на когото ще заповядам да се оттегли.

Виктор. Малоун движеше крайниците си, за да се задържи над водата, и наблюдаваше приближаването на изстребителя.

— Отказва да се подчини! — обяви миг по-късно Виктор.

Изтекоха още няколко секунди, после под корпуса на хеликоптера блеснаха ярки пламъци. Двете ракети въздух-въздух се стрелнаха в небето и се насочиха към изстребителя. Десетина секунди по-късно бойната машина избухна в огнено кълбо, а отломките ѝ се посипаха във водата, близо до отсрещния бряг.

— Трябва да се измъкнем от водата! — извика Малоун и енергично заплува към брега. Другите двама го последваха.

— Имате ли нужда от помощ? — попита Виктор.

Хеликоптерът висеше във въздуха точно над тях, от утробата му се проточиха две стоманени въжета с колани накрая.

— Малко глупаво, а? — задъхано подхвърли Касиопея, докато двамата с Пау се закачаха за коланите.

— Не и за мен.

Малоун изчака да ги измъкнат от водата и да ги понесат към брега на около двеста метра по-нататък. Замърсяването на водата наистина го тревожеше, но не толкова много, колкото чувството, че е задължен на Виктор Томас.

* * *

Ни оглеждаше лампата с дракона. Преди да се срещне с премиера в мавзолея на Мао, той беше заповядал да я донесат от летището и да я оставят в кабинета му.

Карл Тан беше положил много усилия, за да се сдобие с нея. Защо? Какво означават издълбаните по стените ѝ надписи? Трябваше да я предаде на експертите за подробно изследване.

Телефонът на писалището извънтя и той гневно вдигна глава. Беше заповядал да не го безпокоят.

Вдигна ръка и натисна мигащия бутон с ненужна сила.

— Търсят ви от кабинета на премиера.

Гневът му се изпари.

— Свържете ме.

Секунда по-късно в слушалката прозвуча познатият дрезгав шепот:

— Преди десетина минути един от нашите щурмови изстребители е свалил неидентифициран самолет амфибия над водите на езерото Диен. След това изстребителят на свой ред е бил свален от хеликоптер на Военновъздушните сили, пилотиран от чужденец, който е бил упълномощен от министър Тан.

Ни смаяно мълчеше.

— Хеликоптерът е оказал помощ на трима души, които са се спасили във водите на езерото — добави премиерът. — Единият от тях е Пау Уън.

Ни блъсна стола си и скочи на крака.

— По всичко личи, че Пау се е върнал у дома, министре. Години наред се опитваше да си издейства разрешение от мен. Онова, което е споделил с теб, отговаря на истината. Ние с него сме разговаряли много пъти, откакто заемам този пост. Включително и за теб. Бяха съвсем невинни разговори. Двама старци си бърбят за пропуснатите възможности. Пау отдавна искаше да се върне, но аз бях на мнение, че е по-добре да си стои в чужбина. За съжаление се оказа, че е открил начин да го направи и без моето съгласие.

Студени тръпки пробягаха по гърба на Ни.

— Какво изобщо става? — попита с разтреперан глас той.

— Отличен въпрос, на който ти ще трябва да откриеш отговора. Аз наистина не знам нищо. Но много искам да разбера защо изгубихме един опитен пилот плюс самолет изстребител за пет милиона юана.

Той също.

— Отдавна съм разбрал, че онзи, който прекалява с отбраната, неизбежно потъва вдън земя — продължи премиерът. — А онзи, който разчита на нападението, се ползва от благословията на небето. Пау Уън никога не действа от защитни позиции, винаги напада.

Ни беше безкрайно уморен от часовата разлика и липсата на сън. Съвсем не му беше до тези мъдрости.

— Какво трябва да направя?

— Аз знам какво търси Карл Тан — обяви премиерът. — Знам и причината за завръщането на Пау Уън.

— Тогава защо не се обърнете към военните или силите за вътрешна сигурност? Те лесно ще се справят със ситуацията.

— Не, министре. Китай не може да си позволи открита гражданска война за политическата власт. Хаосът ще бъде пълен. Чужденците ще се възползват от вътрешните ни проблеми. Нещата трябва да се решат между теб и Тан. Аз няма да се намесвам по никакъв начин, но и на теб няма да позволя да търсиш чужда помощ.

— По всичко личи, че Тан е намесил армията.

— Взел съм мерки това да не се повтаря.

— И тъй, какво да правя?

— За начало изслушай една история. Искам да ти разкажа какво се случи през хиляда деветстотин седемдесет и седма година, непосредствено след смъртта на Мао.

* * *

Касиопея се освободи от ремъците и скочи на земята. Беше мокра, но за щастие утринният въздух беше топъл. Пау Уън скочи до нея. Гъвкавостта му беше впечатляваща.

— Добре ли си? — попита тя.

— О, да, добре съм — кимна той и приглади с длан мократа си риза.

Бяха се озовали в края на просторна нива, която се простираше на повече от километър на изток. Хеликоптерът се приземи на няколкостотин метра от тях, вдигайки облаци прах. Тя тръгна обратно към брега, за да посрещне Малоун, който току-що излизаше от водата.

— Милиони бактерии и паразити са намерили убежище в организма ми — промърмори той. От дрехите му струеше вода.

— Състоянието ти не е чак толкова лошо — усмихна се тя.

— Лесно ти е на теб. А аз очаквам през следващите няколко дни да ми поникне трета ръка или шест пръста на краката.

— На практика тази част от езерото е сравнително чиста — обади се Пау Уън, неусетно изправил се до Касиопея. — Докато северния му край е съвсем друга работа.

— Къде ти е приятелчето? — подхвърли ѝ с неприязън Малоун.

Тя не хареса въпроса, но можеше да разбере състоянието му. Виктор знаеше накъде пътуват, Иван — също. Следователно един от двамата ги беше предал. Което беше лишено от всякакъв смисъл. Руснаците издирваха Соколов. Защо им бе да прекратяват мисията, преди да е започнала?

Зад гърба ѝ се разнесоха стъпки по твърдите буци пръст. Тя се обърна. Облечен в зелен пилотски гащеризон, Виктор крачеше към тях.

Малоун се стрелна покрай нея и заби юмрук в лицето му.

Готов за бой, Малоун ловко отскочи встрани и нанесе нов удар в корема на Виктор, който светкавично се изправи и се хвърли срещу него. Малоун нямаше как да не отбележи, че коремът на Виктор беше твърд като стомана.

— Пак ни предаде, а? — процеди Малоун.

Виктор внезапно свали юмруци.

— Как може да си толкова глупав? — поклати глава той. — Карл Тан не дава пет пари за теб, но иска да убие него. — Той посочи Пау. — Аз се намесих просто за да ти спася задника, което за съжаление ще ми коства моя...

— Нима очакваш да ти повярваме? — присви очи Малоун.

— Тан те иска мъртъв — не му обърна внимание Виктор, обръщайки се към китаеца. — А аз те спасих, защото исках да отърва кожата на тези двамата.

Пау кимна и се обърна към Малоун.

— Трябва да тръгнем на север. Дългата ръка на Тан стига навсякъде и със сигурност ще ни открие, ако се забавим тук.

— Мога да ви закарам където пожелаете — обади се Виктор.

— А защо трябва да ти се доверим? — изгледа го Касиопея.

— Току-що свалих един военен пилот. Нима това не е достатъчно, за да покажа на чия страна съм?

Малоун долови промяната в гласа му. По-мек, по-спокоен и по-убедителен. Специално заради нея. Но въпреки това беше длъжен да изясни нещата.

— А защо Карл Тан ще ни остави да се реем над територията на Китай, при това на борда на хеликоптер от собствената му армия? — попита той. — Нима имаме свободата да вършим каквото пожелаем?

— Ако побързаме, няма да му оставим време да реагира. Задачата ми беше да се уверя, че изстребителят е обстрелвал езерото и не е дал възможност на никого да се добере до брега. Аз промених заповедта. Имах достатъчно време да разбера, че за разлика от теб или мен китайците не са импровизатори. Няма официална заповед за

настоящата операция, което означава, че в момента някой военен командир в околността се опитва да реши какво да прави.

Малоун приглади мократа си коса и прецени възможностите им. Те не бяха много. Огледа повърхността на езерото. Направи му впечатление, че нито една от джонките не направи опит да се приближи нито до останките във водата, нито до брега. Обърна се с намерението да зададе следващия си въпрос, но в същия миг получи силен удар в челюстта. Зашеметен, той се стовари на земята. Ярката слънчева светлина се превърна в мрак.

— Не смей да ми посягаш никога повече! — изсъска приведенният над него Виктор.

Малоун бавно дойде на себе си. След кратко колебание реши да не отвърща на удара. Очите му изпитателно пробягаха по лицето на Виктор. Този човек току-що им беше спасил живота и очевидно харесваше Касиопея. Два факта, които го тревожеха.

— Приключихте ли вие двамата? — попита остро Касиопея.

— Аз да — отвърна Малоун, изправи се и впи очи в лицето на Виктор.

— Не съм ви враг — заяви Виктор.

Малоун разтърка брадичката си и кимна.

— Нямаме друг избор, освен да ти повярваме — неохотно призна той. — А сега ни закарай на север.

— Къде по-точно?

— В Сиан — обади се Пау Уън. — При гробницата на Цин Шъхуан.

* * *

Ни напрегна слух, за да долови тихия глас на премиера в слушалката.

— Времената преди и след смъртта на Мао бяха изключително хаотични. Политиката се люшкаше между маоизма и нещо съвсем различно от него. Никой нямаше представа какви ще бъдат новите насоки. Мао се опита да балансира противоположните гледища, но вече беше твърде стар и болен, за да ги държи под контрол.

Макар и млад по онова време, Ни си спомняше годините в началото на 70-те, когато Бандата на четиримата изяви претенциите си към властта. Тя беше съставена от радикални маоисти начело със съпругата на Мао, които избраха тактиката на класовата борба, антиинтелектуализма, егалитаризма и ксенофобията. Противниците им проповядваха икономически растеж, стабилност, образование и прагматизъм.

— През двете последни години от живота на Мао конфликтът между двете враждуващи групировки ескалираше — продължи все така тихо премиерът. — Вътрешни борби, чистки, дори убийства. В крайна сметка властта попадна в ръцете на Дън Сяопин, но след дълга и изтощителна борба, оставила дълбоки белези в обществото. Ние с Пау Уън бяхме участници във всички битки.

— На чия страна?

— Това няма значение. Но дори днес помним грешките, които допуснахме тогава. Затова не искам борбата за власт между теб и Тан да се превърне в публичен спектакъл. Няма да позволя да повторите нашите грешки.

Премиерът говореше като истински конфуцианец.

— В много отношения Дън Сяопин беше по-лош от Мао — продължи възрастният човек. — Той приемаше всички реформи, стига те да не засягат партията, правителството и марксистките идеи. Неговата максима беше подобряването на жизнения стандарт на всяка цена, без да се мисли за последиците. И всички видяхме какво се случи — пълна разруха на страната.

Ни беше съгласен с това заключение. Следите на неограниченото и нерегулирано икономическо развитие личаха навсякъде. Нито едно кътче от страната не беше пощадено.

— Изглеждахме обречени — добави премиерът. — Преди появата на португалците бяхме една тотално изолирана страна, а само двеста години по-късно рухнахме от собствената си корупция. Пристанищата ни бяха контролирани от западни войници с техните бойни кораби, сякаш бяхме тяхна колония. Пораженческата атмосфера беше отлична среда за възхода на Мао, който говореше на хората точно онова, което искаха да чуят. Но комунизмът се оказа далеч по-лош от всичко, което имахме преди него. Мао ни постави в нова изолация. Дън се опита да ни измъкне от нея, но подходи твърде прибързано и

стигна много далеч. Все още не бяхме готови. Тогава удари часът на Пау Уън. Безпогрешно усетил благоприятната възможност, той постави членове на „Ба“ навсякъде — най-вече в правителството и в армията — с единствената задача да се издигат и да правят кариера. Никой не знаеше кой пръв ще стигне до върха. Едва напоследък стана ясно, че това ще бъде Карл Тан.

— А той има и други последователи, не само членове на „Ба“.

— Да, при това много. Аргументите му са убедителни, също като тези на Мао и Дън. Голяма част от членовете на Централния комитет и Общокитайското събрание на народните представители са готови да подкрепят неговия легализъм.

Съветниците на Ни го бяха предупредили за тази опасност.

— Историята е девица, която можеш да облечеш с каквото пожелаеш — каза премиерът. — Десет години след смъртта на Мао правителството беше коренно променено и реорганизирано. Назначени бяха хиляди нови хора, а предишните просто бяха изхвърлени. Пау Уън извлече поуки от хаоса. През последните трийсет години той насочваше членовете на „Ба“, включително Карл Тан, в една и съща посока. Правеше го внимателно и умно. Напусна страната само защото това му даваше по-големи възможности да действа спокойно.

Ни си спомни за записа на телефонния разговор, за който беше докладвал на премиера, помълча известно време и поклати глава.

— Ясно е, че пътищата на Пау и Тан са се разделили.

— Бъди внимателен, министре. На евнусите не може да се вярва.

Нервите му се опънаха до скъсване. Изчака събеседникът му да добави още нещо, но той мълчеше. Така изтекоха няколко безкрайно дълги секунди.

— Току-що ми докладваха, че хеликоптер с четирима души на борда е напуснал района на езерото Диен — най-после промълви премиерът. — Трима от тях, включително Пау Уън, са успели да изплуват на брега.

— Заповядайте да го прехванат.

— Какво ще спечелим от това?

Той знаеше отговора. Нищо.

— Слава богу, аз знам накъде се е насочил хеликоптерът — добави премиерът.

Ни наостри уши.

— Към Сиан. Трябва незабавно да тръгнеш натам. Но преди това искам да чуеш нещо, за което дори Пау Уън не подозира.

* * *

Тан чакаше на летището в покрайнините на Ланджоу. Терминалът представляваше правоъгълник от сив бетон с червени кадифени завеси на високите прозорци. Той не можеше да тръгне, преди да разбере какво точно се беше случило на езерото Диен. Ако всичко вървеше по план, тримата пътници би трябвало вече да са на борда на хеликоптера. Виктор Томас щеше да бъде лишен от възможността да докладва устно, но можеше да изпрати кратко, предварително договорено кодирано съобщение.

Беше се доверил на този чужденец, който до този момент се представяше отлично. Вчера бе изслушал разказа му за миналите приключения на Котън Малоун и Касиопея Вит и бе оценил високо идеята тези двамата да бъдат хитро използвани. Беше одобрил решението на Виктор да се лепне за тях и да се опита да разбере плановете на руснаците и американците.

Затова одобри и свалянето на изстребителя.

Сега вече със сигурност щеше да разкрие плановете на враговете си.

Съмненията му щяха да се стопят в момента, в който станеше премиер и поеме ръководството на партията и държавата с пълната подкрепа на Централния комитет и армията. Но дотогава щеше да бъде уязвим. Кое то означаваше, че рискът трябва да бъде сведен до минимум.

Телефонът му изписука с поредния есемес. Той го извади и погледна дисплея.

ВРЕМЕТО В ОКРЪГ ЛИНТУН Е ПОДХОДЯЩО.

Беше заповядал пълен контрол над цифровата информация, изпращана или получавана от бордовата електроника на хеликоптера.

Виктор предупреди, че ако не успее да изпрати съобщение по радиото, ще поиска сведения за метеорологическата обстановка за района, към който са се насочили.

Линтун се намираше в провинция Шанси, северно от Сиан.

Съвсем близо до гробницата на Цин Шъхуан и теракотената армия.

Отговори на своите сътрудници с точна и недвусмислена заповед:

РАЗЧИСТЕТЕ ПЪТЯ ИМ, БЕЗ ДА СЕ НАМЕСВАТЕ!

13:00 ч.

Малоун седеше отзад в компанията на Касиопея и Пау Уън, а Виктор беше сам в кокпита. Дрехите им вече започваха да изсъхват. Летяха на североизток към провинция Шанси и Сиан, намиращи се на хиляда километра във вътрешността на Китай. Малоун продължаваше да се съмнява в намеренията на Виктор, затова направи знак на Пау и Касиопея да свалят шлемофоните си.

— Искам да си поговорим, без той да ни чува.

Изрече тези думи тихо и се премести по-близо до тях.

— Напредваме, Котън — отвърна Касиопея и той веднага долови раздражението в гласа ѝ.

— Разбирам, че искаш да откриеш сина на Соколов, но дали всичко се случва без нечие предварително съгласие?

— Явно не, но летим в правилната посока — отвърна Пау. — А като пристигнем, ще се опитаме да променим нещата.

— Конфликтът с Виктор няма да ни улесни — добави Касиопея.

— Ти май изпитваш слабост към него, а?

— Изпитвам слабост към сина на Лев Соколов и искам да го откроя. А за да го направя, ще трябва да се сдобия с проба от древен петрол, която да предложи на Тан. Такъв петрол може да се намери само в Сиан.

— Наистина ли вярваш, че уговорката все още е валидна? — изгледа я Малоун. — В момента Соколов най-вероятно е загазил здравата.

Раздражението ѝ беше очевидно и той не искаше да я притиска, но нещата трябваше да се изяснят.

— Тан със сигурност е открил Соколов и той едва ли вече се нуждае от помощта ти.

— Тогава защо все още сме живи? — контрира тя.

— Заради него — отвърна Малоун и насочи показалец към Пау. — Виктор съвсем ясно даде да се разбере, че Тан се интересува именно от него.

Но имаше и още нещо, което Иван беше премълчал. Руснаците искаха да си приберат Соколов, а ако не успееха, най-вероятно щяха да го ликвидират.

Извърна се към Пау и попита:

— Накъде ще тръгнем, след като се приземим?

— Ще проникнем в гробницата на Цин Шъхуан, както аз го направих някога. Но за целта ще ни трябват фенерчета.

Малоун отвори сандъчето за оборудване до стената на кабината, разрови се в него и измъкна две фенерчета.

— При смъртта на Цин гробницата все още не е била готова — поясни възрастният китаец. — Довършил я синът му, Вторият император. След като положил там тленните останки на баща си, той примабил вътре архитектите и част от строителите и ги погребал живи.

— Откъде знаеш?

— Видях костите им със собствените си очи. Бяха там, когато проникнах в гробницата.

— Но ти спомена, че там има още един изход — напомни му Касиопея.

Пау обясни, че подпочвените води били сериозен проблем и строителите се принудили да изградят специална система за оттичането им. Били прокопани канали, достигащи дължина от 800 метра. Благодарение на тях водата била отведена встрани от мястото на разкопките. След приключването на строежа повечето от тях били запълнени с пръст и образували нещо като язовир. Няколко останали отворени.

— Попаднах на един от тях малко след като открих библиотеката на Цин. Той заобикаляше всички капани срещу грабители, поставени от строителите. Вероятно нарочно. Трябвало е да имат начин за безопасен достъп до подземните съоръжения, които се нуждаели от периодични проверки.

— А защо не са го използвали, след като са били затрупани вътре? — попита Касиопея.

— Като видите входа, ще разберете защо.

— А живакът? — подхвърли Малоун, спомнил си за вчерашния разговор в имението на Пау.

— Преди да вляза в гробницата, изчаках няколко дни, за да се проветри. А когато влязох, използвах противогаз.

— А какво ще заварим сега? — попита Касиопея. — Гробницата е била запечатана в продължение на повече от двайсет години.

— Взети са всички предохранителни мерки.

Това не ми звучи много успокоително, въздъхна Малоун и погледна към предната част на кабината, където седеше другият му проблем. В далечината пред тях се трупаха черни облаци, които бързо скриха слънцето.

— При онова езеро той ни спаси живота — подхвърли Касиопея. — Включително и твоя. Единствено чрез него можем да стигнем до Тан.

— А какво пречи на Тан вече да е проникнал в гробницата на Цин и да си е взел проба от древния петрол?

— Как ще проникне? — вдигна вежди Пау. — Гробницата никога не е била разкопавана.

— Няма как да сме сигурни. Не знаем дори дали действително летим към Сиан.

— Пътуваме в правилната посока — отвърна Пау.

— А ако някой ни чака там, където ще се приземим?

— Ако беше така, едва ли щяха да попречат на изтребителя да ни свали над езерото.

Логично, беше принуден да признае пред себе си Малоун.

— Какво има в гробницата? — попита Касиопея.

— Не е това, което очаквате.

— По-точно? — вдигна вежди Малоун.

— Ще видите сами, след като проникнем вътре.

14:30 ч.

Ни слезе от колата, която го беше докарала до окръг Линтун на изток от Сиан, където се намираше Музеят на теракотените воители и коне на Цин. Премиерът го беше предупредил, че хеликоптерът на Пау Уън ще се приземи в рамките на следващите трийсет минути. В допълнение бе споделил нещо, за което Ни не беше подозирал. Нещо, което беше известно само на един жив човек.

Гробницата на Цин Шъхуан, Първия император на Китай, бе открита.

Въпреки че теракотените воители бяха извадени от земята, реставрирани и изложени на показ, всички бяха убедени, че самата гробница — една зелена могила, издигаща се над околните ниви — никога не е била докосвана. И тя единодушно бе обявена за едно от най-важните археологически находища на планетата. Цин Шъхуан променил из основи своята империя чрез налагането на легализма и последвалото обединение на Китай. Той се превърнал в център на новата империя и останал такъв дори след смъртта си, вземайки със себе си не само армията от теракотени фигури, но и една завършена политическа система, която била отражение на непрекословната му власт върху живота и смъртта. Тези след него се опитали да омаловажат влиянието му, като пренаписали историята. Но проникването в гробницата и изучаването на нейното съдържание със сигурност би довело до значителни корекции в тези писания.

Комунистическата власт винаги се беше обявявала против това.

Официалната причина за забраната беше съвсем логична: страната все още не разполагаше с технология за пълната консервация на онова, което лежеше под могилата. От което следваше, че то трябваше да си остане недокоснато.

Допреди няколко часа Ни изобщо не се беше съмнявал в правилността на това обяснение. Освен това то нямаше нищо общо с борбата му срещу корупцията. Беше посещавал музея само веднъж, преди доста години, за да разследва серия от кражби в

реставраторските лаборатории. Оказа се, че местни работници бяха задигали парчета от теракотените воени, за да ги продават на черно. Днес отново се завръщаше на това място, но то беше коренно променено от присъствието на туристите, които се изсипваха тук на огромни тълпи. Въпреки че времето беше мрачно и обещавахе дъжд, днешният ден нямаше да бъде изключение. Паркингите бяха задръстени от автомобили, а специалната зона за автобуси се пръскаше по шевовете. Той знаеше, че в момента се строи метро от Сиан — трийсеткилометрова линия, която значително щеше да облекчи трафика. За съжаление обаче тя щеше да бъде завършена едва след няколко години.

Той пристигна тук, без да предупреди никого, със специален хеликоптер на Централния комитет. Карл Тан беше напуснал Ланджоу три часа по-рано, насочвайки се на изток към Сиан. Това означаваше, че врагът му вече е там. По време на полета изчете сведенията, предоставени от екипа му. Знаеше много малко за тези неща.

Най-вече за евнусите. Броят им в страната варираше според епохата, в която бяха живели — от 3000 до 100 000. Китайците приемаха природните явления като цикли, които достигат апогея си с *ян*, а после се стопяват и изчезват с *ин*. Мъжествеността, физическата сила и добродетелите неизменно се свързват с *ян*, докато жените, евнусите и злото се смятат за владение на *ин*. Той добре знаеше, че това противопоставяне има своите причини. Историята на Китай била писана от привилегировани и добре образовани мандарини, които по принцип ненавиждали евнусите. Те се борели за своите постове след години упорито учение и тежки изпити, докато евнусите се сдобивали с влияние без никаква специална квалификация. По тази причина бе напълно разбираемо, че в оцелелите през вековете писмени документи рядко могат да се прочетат добри думи за евнусите.

Лошото отношение към тях било всеобщо. При всяка среща с член на императорското семейство те били длъжни да се държат като роби. Още от най-ранна възраст разбирали, че никога няма да бъдат почитани като учени и държавници. Комплексът за малоценност, предизвикан от отношението към тях, предизвиквал още по-голямо презрение у околните. С течение на времето започнали да осъзнават, че единствено тайно натрупаното богатство щяло да им помогне да оцелеят, след като властниците престанели да се нуждаят от услугите

им. Но за да го натрупат, трябвало да са в непосредствена близост до силните на деня. Оттук се определяло и поведението им — да запазят благоразположението на господарите си и да поддържат властта им с всички възможни средства.

Разбира се, сред евнусите имало умни и способни хора, които били незаменими съветници. Няколко придобили голяма известност. Например Цай Лун, който през II век открил хартията, или пък Сима Циен, който се превърнал в баща на китайската история. Джън Хе станал най-великият китайски мореплавател, който още през XV век обиколил света със своята флотилия. Ренесансовият архитект Нгуен Ан проектирал Забранения град, а през XVII век работил един изключителен администратор на име Фън Бао, който на практика ръководил цялата държава при управлението на император Уанли. През същия период Чън Дзю създал вътрешния двор на двореца, който за разлика от външните градини оцелял след набезите на воюващите фракции. След смъртта му бил удостоен с титлата „Чист и лоялен“ за безупречна служба.

От всичко прочетено беше ясно, че императорите възприемали евнусите като далеч по-надеждни от държавните чиновници. Те никога не проповядвали възвишени идеали, никога не ламтели за богатство. Били доволни да бъдат проводници на волята на императора, докато държавните чиновници се опитвали да налагат политическата воля на закоравялата бюрокрация.

Класически сблъсък на идеологии. Спечелен от евнусите. А после изгубен. Сега те отново се завръщаха. Лидерът им вече беше тук, в Сиан.

* * *

Тан не отделяше поглед от мониторите. На площадката бяха монтирани стотици камери, които следяха трите изкопа с навеси над тях, изложбената зала, ресторантите, информационния център, киносалона и магазините за сувенири.

За миг премести поглед към стенния часовник. Скоро в района щеше да се появи поредният хеликоптер. В това нямаше нищо необичайно. Тук постоянно идваха държавни служители, известни

личности, а дори и някои от новобогаташите. Военните също превозваха по въздуха част от персонала. Предния ден Тан беше долетял до тук със същия хеликоптер, който в момента го очакваше на километър разстояние, извън периметъра.

На зеленикавата стена пред него бяха подредени дваайсет и четири монитора, които изпълваха с призрачна светлина полутъмната сграда, издигната на два километра от могилата. Тя беше част от административния комплекс, където бяха настанени учени, археолози и държавни чиновници. Вече го бяха информирали, че неотдавнашният пожар на Изкоп 3 се дължи на късо съединение в електрическата инсталация. Във въздуха се усещаше напрежение, тъй като никой не искаше да бъде обвинен в немарливост. Това с най-голяма сила важеше за началника на обекта, който с дразнеща настойчивост му поднасяше извиненията си, наричайки инцидента „катастрофална загуба за историята“. Решил да демонстрира великодушие, Тан обяви, че влиза в положението на персонала. Нареди да бъде направено разследване, а резултатите да му бъдат предадени лично.

Очите му се местеха по телевизионните монитори. На тях се виждаше огромната тълпа хора, която се люшкаташе напред-назад под проливния дъжд. Разбираше колко важни са приходите от туризма, но се дразнеше от навалищата. И това скоро щеше да се промени, след като поемеше властта. Кадрите се сменяха на няколко секунди, а в дъното на екраните течаха цифровите данни за времето и мястото на всеки един от тях. Очите му се местеха от монитор на монитор, опитвайки се да различат нещо необичайно сред невероятния хаос. От време на време улавяха униформените пазачи, всеки от които поддържаше радиовръзка с диспечера вдясно от него. Един кадър привлече вниманието му.

— Там! — посочи с пръст той. — Номер четирийсет и пет.

Екранът, свързан с камера номер 45, застина.

— Къде е това?

— Западно от могилата, близо до гробниците на майсторите.

На екрана се появи фигурата на мъж, облечен с тъмна риза с къс ръкав и тъмен панталон. Той стоеше на края на кална нива, зад която тъмнееше залесената основа на могилата. Беше подгизнал от дъжда, обърнат с лице към камерата. Висок, строен, с тъмна коса. Макар да не

можеше да разгледа лицето му, Тан беше сигурен, че мъжът е с кафяви очи и широк, леко сплескан нос.

В стаята се разнесе тревожен шепот.

— Министър Ни е тук! — подхвърли един от операторите.

На екрана Ни се обърна и тръгна през калта към няколко сгушени една до друга къщички от камък и дърво със сламени покриви.

— Какво има там? — попита Тан.

— Забранена зона, министре. По заповед на Пекин отпреди много време. Извън нашия обсег е.

— Никой ли не е влизал в нея?

— Не — поклати глава мъжът. — Наблюдаваме оградата на периметъра, но никога не сме прониквали вътре.

Тан знаеше какво означава заповед от Пекин. Тя се изпълняваше безпрекословно до следващата, която можеше да я отмени. Фигурата на Ни бързо се смаяваше, но Тан успя да забележи, че нещо стърчи от задния му джоб.

— Фокусирай се на онова, което носи! — бързо заповяда той.

Камерата се приближи. От джоба на Ни стърчеше електрическо фенерче.

Тан почука по рамото един униформен служител от охраната.

— Дай ми пистолета си.

Мъжът се подчини. Тан провери пълнителя, издърпа затвора и кратко заповяда:

— Заведете ме там!

* * *

Ни нарочно спря и се обърна с лице към камерата. Искаше Карл Тан да забележи присъствието му, в случай че наистина следи мониторите — както беше предвидил премиерът. Сега оставаше да разбере дали врагът му беше ухапал въдицата.

Малоун насочи поглед през мокрото стъкло към гробницата на Цин Шъхуан. Зелената могила стърчеше като цирей над плоската кафява равнина. Много беше чел за този район на неизследвани подземни пещери и галерии, който заемаше площ от трийсет квадратни километра. Миналата година дори беше посетил изложбата на теракотените воители в Лондон, без изобщо да подозира, че някой ден ще влезе в самата гробница.

Хеликоптерът се приближаваше от юг на височина триста метра, пробивайки си път сред поройния дъжд. На запад се виждаха високи планински върхове, на север проблясваше река Уей. На километър и половина от тях се очертаха високите сгради на музейния комплекс, около които се тълпяха хора с чадъри.

— Ще се приземим на север от тях — прозвуча гласът на Виктор. — Там трябва да има площадка за кацане.

Малоун предпочиташе да бъде въоръжен и внимателно протегна ръка към шкафчето, вградено в стената на кабината. Вътре имаше четири пистолета, старателно стегнати с метални скоби. Подозрението му нарасна. Откачи един от тях и го прегледа, спомняйки си за последното пътуване с хеликоптер под управлението на Виктор. Пистолетът беше зареден догоре. Двайсет патрона. Извади един от тях и го огледа. Не беше халосен.

Върна го на мястото му и подаде оръжието на Касиопея. Не предложи пистолет на Пау Уън, но той не го и поиска. Малоун пъкна още един пистолет в колана си. Касиопея направи същото. Витлата намалиха оборотите си и машината започна да се снижава.

* * *

Тан напусна сградата на охраната и тръгна към чакащата го кола. Миг по-късно забеляза военния хеликоптер, който се приближаваше от юг. Желанието му да хване Ни Юн моментално се изпари.

— Колата да бъде готова! — късо заповяда той и влезе обратно в сградата.

* * *

Ни спря пред оградата, която обикаляше занемарените къщички. Според премиера те били построени набързо през 80-те години, но през последните двайсет никой не беше влизал в тях. Това се потвърждаваше от буйната растителност наоколо и дупките в сламените покриви. Постройките се издигаха на стотина метра от основите на могилата — вероятно на мястото на отдавна несъществуваща крепостна стена. В очите му проблесна възхищение, примесено с леко учудване. Премиерът беше добавил, че Пау Уън със сигурност ще иска да проникне в гробницата на Цин Шъхуан.

— Как би могъл да го направи? — бе попитал Ни.

— Входелите са два — отвърна старецът. — Пау Уън знае за единия от тях, а аз — за другия.

* * *

Касиопея скочи на мократа земя, следвана от Котън и Пау. Витлата бавно престанаха да се въртят и Виктор надникна от кабината.

— Намери ли pistolетите, Малоун? — подвикна той.

— Да. Дори са заредени с истински патрони.

— Май си доста злопаметен, а?

Наоколо беше безлюдно. Никой не се приближаваше към приземената машина. Намираха се на около километър и половина от могилата и на два пъти по-малко разстояние от музейния комплекс. На стотина метра от тях тъмнееше силуетът на още един хеликоптер.

— Някой от твоите приятели? — подхвърли той.

— Нямам представа — сви рамене Виктор.

— Охраната ми се струва доста рехавя.

— А ние все пак сме чужденци — добави Касиопея.

— Но пристигнахте с хеликоптер на Народноосвободителната армия — изтъкна Виктор. — И това е най-важното.

Дъждът се лееше като из ведро. Влажните дрехи на Малоун отново подгизнаха. Поне въздухът беше топъл.

— Трябва да вървим, защото скоро ще затворят — подкани ги Пау и посочи към музея.

* * *

Изправен пред монитора, Тан със задоволство установи, че Виктор Томас беше изпълнил обещанието си да доведе Пау Уън, Котън Малоун и Касиопея Вит. Вниманието му беше раздвоено между площадката за кацане и поведението на Ни Юн на запад от могилата. Видимостта и в двете посоки беше отлична и той заповяда на операторите да не пропускат нищо от случващото се там.

Беше поел командването на музейната охрана с увереността, че никой няма да оспори правомощията му и дори няма да помисли да се свърже с Пекин. Беше подчинен пряко на премиера, но възрастният мъж едва ли щеше да се занимава с него. Напоследък той почти не се интересуваше от политика и Тан престана да обръща внимание на дейността му.

Ни Юн и Пау Уън. Те имаха значение. А в момента той ги държеше под око, и то едновременно.

Извърна се към екрана с Ни в момента, в който врагът му се покатери по оградата и скочи от другата страна. Какво ли бе привлякло вниманието му? Бяха го уверили, че в тези колиби няма нищо важно. Просто изоставени складове. Но това „нищо“ беше оградено и наблюдавано по заповед на правителството.

На другия монитор видя как Пау и тримата му спътници се насочват към Изкоп 3 под проливния дъжд. Там, където се намираше залата с императорската библиотека. В която бяха намерили онзи часовник. Интересно.

Малоун беше смаян от Изкоп 3 — най-малкия от трите разкопани обекта. Написана на английски табела информираше, че тук се е намирал подземният команден център на армията, където са открити фигури на високопоставени офицери, императорската гвардия и една каляска. Туристи изпълваха дървеното мостче, което се извиваше над разкопките на пет метра под тях. Слаби петромаксови фенери осветяваха сюрреалистичната гледка с остра, жълто-зелена светлина. Въздухът беше влажен, а дъждът продължаваше да барабани по извития покрив високо горе. Ноздрите му се изпълниха с тръпчивата миризма на мокра пръст. Беше изненадан от липсата на климатична инсталация, тъй като покриването на обекта явно беше замислено с цел да се ограничи достъпът на влага.

Пау ги поведе към ограденото с парапет мостче, следвайки поредната туристическа група.

— Този изкоп е уникален по своите размери и състав — подхвърли той.

Малоун бавно се огледа. Голяма част от теракотените фигури бяха без глави. На пода се виждаха парчета от други фигури като разсипани части от детски пъзел.

— Тук са били открити само шейсет и осем воини — рече Пау. — Но в съседните разкопки има хиляди. На това място са били разположени императорската гвардия, генерали и приближени на императора.

Малоун се зае да разглежда каляската в центъра на изкопа, близо до частично разкрита рампа.

— Бях още през седемдесет и девета, при първите разкопки — поясни Пау. — Но до средата на осемдесетте, когато напуснах страната, все още не бяха завършени. Така че съм виждал само снимки. Да забелязваш нещо?

Осем воини стояха на стража отляво на каляската и нито един отдясно. Всички останали фигури бяха разположени в двата ръкава на V-образния изкоп.

— Защо няма воини от дясната страна на каляската? — попита Малоун.

— Не е това — поклати глава Пау.

— Каляската е опряла в рампата — обади се Касиопея.

Беше права. Колелата не можеха да напуснат помещението, без да се сблъскат със стената на рампата. За да излезе от тук, каляската трябваше да завие наляво.

— Забелязах тази особеност на снимките — поясни Пау. — Със сигурност грешката е умишлена, тъй като архитектите и строителите са работили с изключително внимание.

— Значи дупката в стената отляво на каляската има някакво специално значение, така ли? — подхвърли Малоун.

— Тя представлява послание — кимна китаецът. — Архитектите са искали да ни посочат, че вляво има нещо важно. Само преди няколко дни там е било разкрито ново помещение.

— Всичко е с главата надолу — отбеляза Виктор.

Малоун също беше забелязал кабелите, лопатите, греблата и купчините пръст от двете страни на дупката. Виждаше се и някакъв обгорял железен сандък, който приличаше на електрическо табло.

— Прилича ми на пожар — каза той.

— Стават такива работи — кимна Пау.

Но Малоун не се остави да бъде заблуден.

— Ти веднага научи за новоразкритата зала, нали? — попита той.

— По-важното е, че и Карл Тан го научи — отвърна китаецът. — Защото веднага се е появил тук и е заповядал да опожарят находката. Става въпрос за императорската библиотека на Цин Шъхуан.

Малоун потисна желанието си да научи повече, защото нямаше време.

— След четирийсет и пет минути всичко ще бъде затворено.

— Трябва да влезем през тази дупка — кимна Пау.

Малоун още веднъж огледа обстановката. Към дъното на изкопа водеха две допълнителни рампи, сковани от сурови греди. Синджирите, които препречваха достъпа до тях, можеха лесно да бъдат прескочени. Той бе успял да засече четири охранителни камери, но със сигурност имаше и други. Тези, които се виждаха, предупреждаваха гостите, че са под наблюдение, а скритите предлагаха най-добрата картина. Край мостчето патрулираха шестима униформени пазачи, но само господ знае колко още се разхождаха наоколо в цивилно облекло. Тълпата туристи се държеше кротко и възпитано.

— Трябва ни нещо за отклоняване на вниманието — прошепна той.

— И аз си помислих същото — кимна Касиопея.

— Бъдете внимателни — предупреди Пау. — Охраната ще реагира на всичко необичайно.

— А какво ще стане, ако ни хванат? — обади се Виктор.

— Ще бъдем арестувани и тогава със сигурност ще разберем на чия страна си *ти*!

Малоун нямаше нищо против това да се случи на Виктор, но по принцип идеята да бъдат задържани в Китай никак не му харесваше. Особено предвид факта, че бяха проникнали нелегално в страната и поне двама от тях бяха въоръжени.

— Аз ще се погрижа да им отклоня вниманието — каза Виктор.

— Така и си помислих — отвърна с мрачна ирония Малоун.

— И бездруго имам чувството, че не съм желан във вашата компания.

Много си прав, приятелю, помисли си Малоун.

— Ще чакам отвън, докато свършите с онова, което сте намислили — добави Виктор. — Ще вдигна малко шум, но недостатъчно, за да бъда арестуван.

След тези думи той се обърна и изчезна в тълпата, която се трупаше в началото на мостчето.

— Трябва да избегнем рампите, защото бият на очи — каза Малоун. — По-добре да използваме стълбата. — Той леко кимна към металните стъпала, препречени от верига. — Спускаме се бързо и влизаме в дупката, преди камерите да се фокусират върху нас.

Пау и Касиопея мълчаливо кимнаха.

Двете електрически фенерчета бяха скрити в зелената торбичка с яркочервена звезда, която беше праметнал през рамо. Пистолетът остана скрит под мократа му риза.

В залата се разнесе пронизителен вик. Малоун се обърна и зърна Виктор, който размахваше ръце сред тълпата и викаше нещо на китайски. Изглеждаше ядосан на някакъв човек до него, който явно го беше обидил с нещо. В следващия момент Виктор го блъсна и продължи да го залива с ругатни. Вниманието на посетителите се насочи натам, на охраната също. Всичките шестима униформени се втурнаха към мястото на инцидента.

Малоун изчака камерите да се завъртят в същата посока и прошепна:

— Сега!

Касиопея прескочи веригата и бързо се спусна надолу. Пау Уън я последва. Малоун се забави, оглеждайки обстановката. Никой не им обръщаше внимание. Изчака Пау да стъпи на дъното и го последва по стълбата. Долу се събраха плътно един до друг и тръгнаха напред, притиснати до пръстената стена, заобикаляйки полуреставрираните теракотени фигури.

Касиопея изчезна в дупката. Преди да я последва, Пау грабна една лопата. Съобразил, че инструменти със сигурност ще им трябват, Малоун направи същото и потъна в мрака.

* * *

Тан наблюдаваше Виктор Томас на един от мониторите и Пау Уън и спътниците му — на друг. Вчера, още преди да заповяда опожаряването, той беше направил пълна инспекция на императорската библиотека. Не бе открил нищо интересно освен

многобройните ръкописи. По телефона беше информирал Пау, че всички са изгорели в пожара, но въпреки това старецът беше тръгнал насам веднага след завръщането си в страната.

Защо?

— Заповядайте евакуация на сградата! — сухо се разпореди той. — Поставете по един човек на всеки изход и още няколко на мостчето. Тази камера да остане фокусирана върху дупката. Ако някой се появи, веднага да бъде арестуван! При оказване на съпротива да бъде застрелян!

Пръстите му здраво стиснаха ръкохватката на пистолета.

— Отивам там — добави той. — Докато пристигна, сградата да бъде опразнена. Задръжте вътре само чужденеца, който започна скандала.

* * *

Малоун огледа тясното пространство. Хранилището представляваше квадрат три на три метра, подът и стените му бяха изградени от тухли, а таванът — от греди, част от които бяха рухнали.

— При първото влизане проникнахме отгоре — поясни Пау.

Трите високи каменни маси в средата на помещението бяха празни. Подът беше покрит с пепел, във въздуха се носеше тежката миризма на изгоряло.

Следите от пожара бяха очевидни.

— Тези маси бяха отрупани с ръкописи от бамбук и коприна, всички от времето на Цин Шъхуан — добави възрастният китаец. — Неговата императорска библиотека. Която вчера е била унищожена по заповед на Карл Тан.

— Защо го е направил? — попита Касиопея. — Каква заплаха за него може да бъде една библиотека?

— За него заплаха е всичко, което не може да контролира.

Малоун си даде сметка, че глъчката навън започва да стихва. Това го накара да се обърне и да надникне през дупката.

— Хората напускат — обяви той.

— Без съмнение по заповед на Тан — отвърна Пау. — Това означава, че не разполагаме с много време.

- За какво?
- За да изчезнем.

Ни нагази в мократа трева, насочвайки се към втората от трите ниски постройки. Дъждът продължаваше давали. Външните стени отдавна бяха покрити с гъста растителност, която стигаше чак до покрива. Повечето прозорци бяха здрави, покрити с плътен слой влажна мръсотия. В разкъсаните комарници се бяха заклецили мъртви бръмбари и нощни насекоми.

Той спря пред дървената врата. Бяха го информирали, че не е заключена, и той я побутна. Ръждивите панти изскърцаха, после неохотно отстъпиха. Промуши се в процепа и с усилие върна вратата на мястото ѝ. През зацапаните прозорци проникваше сивкава светлина. Помещението с размери около пет квадратни метра тънеше в здрач. Задната стена се беше срутила и през нея се виждаше буренясалият двор. На пръстения под тъмнееше ръждясал плуг, покрит със слой мазна почва. Край една от стените бяха струпани счупени глинени гърнета, дебели паяжини покриваха ъглите.

Ни се промъкна през отвора в стената и отново се изправи под дъжда. Онова, което търсеше, беше навън. В главата му отново прозвуча гласът от проведения неотдавна телефонен разговор.

— *Навремето изпратих шпиони да следят действията на Пау Уън край могилата — беше уточнил премиерът. — Той беше сигурен, че никой не го следи, но това важеше за Мао и Дън. Аз се бях погрижил да го наблюдавам отблизо.*

— *И какво открихте? — попита го Ни.*

— *За моя изненада Пау успя да намери входа на могилата. По предварителни сведения в нея би трябвало да има големи количества живак. Но въпреки това той проникна вътре и остана там в продължение на няколко часа. Измъкна се навън през една дупка, която се намираше съвсем близо до днешния Изкоп 3. Същата нощ се случиха много странни неща, въпреки че никой не спомена за тях.*

— *Ни пожела да научи повече.*

— *На обекта се появиха нови работници и машини, които работиха през цялата нощ. Те не бяха част от обичайния екип. Точно*

тук се прояви един от недостатъците на нашата форма на управление — никой не докладва за онова, което работниците бяха открили. Те бяха ръководени от Пау, който не се отчиташе пред никого.

— С изключение на вас.

— Аз поръчах една проверка, но това стана няколко седмици по-късно. Така и не успяхме да открием откъде е влязъл Пау. В района се извършваха интензивни разкопки, навсякъде имаше тунели и дълбоки шахти. Все пак успях да откроя нещо, макар и след години. По заповед на Пекин се завърнах при надгробната могила. Стана, след като Пау напусна Китай. Задачата ми беше да откроя начин за проникване в гробницата и аз я изпълних.

— Защо никой никъде не е споменавал за това?

— Защото имаше основание нещата да останат в тайна.

Ни напрегна взор към сенките, поглъщащи разнебитените постройки. През плътните корони на дърветата почти не проникваше светлина. Но водата си намираше път и тежките дъждовни капки барабаняха по земята. Основите на могилата тъмнееха на петдесетина метра по-нататък. Достъпът до нея беше препречен от високата ограда, която започваше на няколко метра зад сградите. После той забеляза кладенеца. Беше точно там, където бе посочил премиерът. Двуметровата стена около него беше плътно покрита със зеленина.

Ни тръгна да обикалястройките, за да стигне до там. Целта му беше да забави противника. В момента Тан го беше видял да влиза и толкова.

Приблужи се до кладенеца и надникна вътре. На по-малко от метър по-надолу лежеше ръждив железен капак с две ръкохватки, заварени отгоре. Изглежда, бе поставен, за да предотврати нечие падане. Но той знаеше, че не е така. Хвана ръкохватките и напрегна сили. Ръцете му се покриха с мокра и хлъзгава ръжда. Капакът бавно започна да се повдига.

* * *

— Къде отиваме? — учудено прошепна Малоун.

Пау се отпусна на колене и започна да разчиства праха и отломките по пода.

— Когато влязох тук за пръв път, помещението беше непокътнато. Но забелязах, че подът беше хлътнал на две места.

Малоун разбра.

— Наличието на трите каменни маси предполага твърда земя под тях...

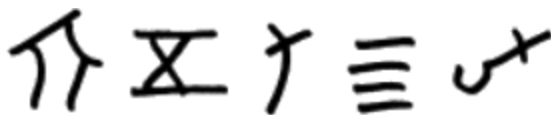
— Точно така. Вече ти обясних значението на обърнатата наляво каляска и рампа. Сега, след като открих какво има тук, ясно разбирам за какво става въпрос.

— Навън стана тихо — обади се Касиопея.

Малоун също беше отбелязал това.

— Наблюдавай какво става.

Тя кимна и зае позиция близо до изхода. Пау приключи с разчистването. Под ръцете му се появиха символи, издълбани в тухлите на пода.

— Какво е това? — попита Малоун.

— Този, който прилича на къщичка, е цифрата шест. Хиксът с чертички отгоре и отдолу е пет, а Т-образният символ е седем.

Малоун забеляза, че символът с четири успоредни линии се появява по-често от останалите. Явно беше четири. Същото беше положението и с лъжичката с черта през дръжката.

— Това какво е?

— Девет. Символите са подредени в определена последователност. Признавам, че успях да ги разшифровам благодарение на вдлъбнатините на пода.

Малоун проследи пръста му.

— Цифрите четири и девет имат особено значение за китайците. Девет се произнася *дзиу* и означава още „дълго“ и „завинаги“. Тази цифра винаги е била свързвана с дълголетие и късмета. Като тези на императорите. Четворката от своя страна се произнася *съ* и означава още „смърт“. Смятат я за фатално число.

Кратък преглед на четворките и деветките показа, че те са концентрирани на две места.

— Когато влязох за пръв път тук, забелязах, че тухлите с двете цифри са леко хлътнали. След известни усилия открих, че под тях започват два различни тунела.

— И избра деветките — подхвърли Малоун.

— Логично беше — кимна Пау.

Малоун вдигна лопатата, натика острата ѝ част между две от тухлите на пода, обозначени с деветки, после силно натисна с крак. Земята беше твърда, но все пак поддаде. Той натисна дръжката на лопатата и тухлата изскочи.

— Как се нещата навън? — подвикна към Касиопея той.

— Прекалено спокойни.

— Министър Тан скоро ще бъде тук — промълви Пау.

Малоун се втренчи в лицето на стареца, който помагаше при изваждането на тухлите. После му хрумна една идея. Старецът вдигна глава. По лицето му личеше, че и той е решил каква да бъде следващата им стъпка.

— Страшно е, защото започвам да мисля като теб — промълви Малоун.

— Не виждам нищо лошо в това — усмихна се Пау.

* * *

Тан пое по червения килим, разстлан по стъпалата към тухлената сграда с големи прозорци, която обхващаше Изкоп 3. Току-що го бяха информирали, че залата е опразнена, а всички изходи се охраняват. След него крачеха двама членове на „Ба“, на които беше наредил да бъдат наблизно.

— Никой да не излиза от тук! — извика той, докато минаваше покрай тримата охранители на главния вход.

Виктор Томас го чакаше няколко крачки по-навътре.

— Добре се справи — похвали го той.

— Както бях обещал.

Разкопките бяха пред очите му. Той пристъпи към мостчето, надникна през парапета и се обърна към братята:

— Заемете позиция от двете страни на онази дупка.

Изчака ги да се спуснат по стълбата и да се залепят за пръстената стена край входа на императорската библиотека на Цин Шъхуан с извадени оръжия.

После се обърна към Виктор, тикна в ръцете му своя пистолет и заповяда:

— Иди да довършиш работата!

Виктор кимна, слезе по стълбата и се насочи към цепнатината, охранявана от двамата въоръжени мъже.

— Пау Уън! — извика Тан. — Сградата е запечатана!

Никой не отговори.

— Арестуван си! — добави той.

Гласът му отекна под високия железен покрив и се смеси с равномерно потропване на дъждовните капки.

Никакъв отговор. Той направи знак на Виктор да влиза.

Двамата от братството предпазливо надникнаха в процепа и изчезнаха вътре, следвани от Виктор. Тан напрегна слух в очакване да чуе мекото пропукване на снабдените със заглушители пистолети, но това не се случи. После Виктор се изправи на входа и му махна с ръка:

— Трябва да слезете долу.

Тан не хареса напрегнатата нотка в гласа му. Спусна се по стълбата и влезе в камерата. В носа го лъхна очакваната миризма на изгоряло. От бамбуковите ленти и копринените ръкописи нямаше нито следа. Трите каменни маси бяха голи. Обстановката отпреди два дни се различаваше по две неща.

На пода се виждаха две купчини тухли, струпани около дупки с размер около един квадратен метър в противоположните краища на помещението. Той надникна в тях. Дълбочината им беше около два метра. В коя от тях бяха изчезнали неканените гости?

Малоун си даваше ясна сметка, че номерът с разкриването на двата тунела ще забави евентуалните преследвачи за съвсем кратко време, но всяка секунда беше от значение. Сега обаче беше изправен пред друг, по-неотложен проблем.

Никак не обичаше тесните подземни пространства, но по ирония на съдбата често попадеше именно в такива. Знаеше, че Касиопея не изпитва подобни неудобства, и затова я пусна напред. Лъчът на фенерчето ѝ пронизваше непрогледния мрак.

Вървяха мълчаливо, следвайки извивките на тунела. Входът беше останал на стотина метра зад гърбовете им. Покритият с тухли под плавно се издигаше нагоре, стените и таванът бяха изсечени в плътна скала.

— Отводнителен канал, по който някога са се оттичали подпочвените води от гробницата — шепнешком поясни Пау Уън. — Завоите са направени умишлено, за да забавят надигането на водата и достигането ѝ до подземната зала. Зад стените има допълнителна преграда, направена от бронз. Гениално съоръжение.

— Накъде води този тунел? — попита Малоун.

— Право към гробницата и тайния вход, използван от строителите.

Малоун си спомни, че, гледано от въздуха, разстоянието между музея и основите на могилата беше около седемосемстотин метра по права линия. Но тунелът беше изпълнен със завой.

Притеснението му нарасна. Касиопея спря и се обърна да го погледне. В очите ѝ имаше въпрос. Той кимна и ѝ махна да продължава. От двете им страни се редуваха ниши с плътно затворени врати. Осем на брой, досега. В камъка край тях бяха издълбани йероглифите на китайски цифри. Пау обясни, че тунелите са прокопани така, че да осигурят максимално оттичане на водата от гробницата с помощта на многобройни дренажи. На принципа на дренажите, заобикалящи всяка септична яма, помисли си Малоун.

— А имат ли някакво значение цифрите, издълбани около тези врати? — попита той.

— Изключително важно — отвърна Пау. — Отвориш ли погрешната, никога няма да излезеш на повърхността.

* * *

Тан нямаше настроение за никакви номера. Очите му не се отделяха от дупките в пода.

— Вие двамата няма да мърдате от тук! — сухо заповяда той. — Ако някой чужденец се покаже, застреляйте го!

Мъжете мълчаливо кимнаха.

Той погледна Виктор и му направи знак да го последва. Дойде времето за окончателната разправа с Ни Юн.

* * *

Ни бавно осъзна, че стои пред входа на гробницата на Цин Шъхуан, точно както беше предвидил премиерът. Преди двайсет и пет години тук бил изпратен специален екип от петима души начело със заместник-министъра на вътрешните работи, който по-късно станал министър-председател на страната. Пътят към гробницата бил открит с помощта на уникален за времето си подземен радар. Оценил значението на теракотените воители за новия образ на Китай пред света, Пекин стигнал до заключението, че гробницата на Цин Шъхуан ще има още по-голям ефект. Но след многобройните провали на Мао партията залагала само на сигурно.

И заповядала разкопките да бъдат пазени в тайна.

За късмет още в началото попаднали на тунел, който им позволил да проникнат в гробницата отгоре. Когато разкопките приключили, входът на тунела бил запечатан с железен капак, а околността била оградена и обявена за забранена зона.

Под светлината на фенерчето се очертаваше извитата входна арка, издигаща се на височина от десетина метра. Подът беше покрит с гладки каменни плочи, а таванът се крепеше на многобройни арки,

подобни на тази, която виждаше. Край стената се виждаше дебел кабел, прокаран от първия екип по разкопките.

Следвай го, гласяха инструкциите.

Ако обясненията на премиера отговаряха на истината, тук не беше стъпвал човешки крак от трийсет години. И още две хилядолетия преди това.

Ни пое напред и измина около стотина метра. Фенерчето му освети каменен портал, препречен от две врати на известно разстояние от него. Той бавно се приближи. Порталът беше висок близо три метра, изсечен от блестящ, прорязан от зеленикави жилчици камък. Всяко от крилата беше направено от монолитен къс мрамор, а повърхността беше обсипана със символи и бронзови скоби. Дясното крило беше леко откrehнато.

Ни колебливо насочи лъча наляво, после надясно. Високо в каменните стени се виждаха процепи, в които някога бе имало бойни арбалети, готови да изпратят стрелите си към всеки неканен гост. Премиерът бе казал, че част от историческите сведения за тайни капани са се оказали верни, но след 2200 години повечето от тях станали неизползваеми. Самите врати били подсилени отвън с помощта на дебели греди, вкарани в масивни бронзови скоби. Прогнилите им останки все още се виждаха.

Всяко китайско дете учи за Цин Шъхуан — великия император, поставил основите на най-дълго оцелялата политическа система в света. Владетел, обединител и строител — първият от дългата поредица от 210 мъже и една жена, управлявали от Трона на дракона. А това тук беше неговата гробница.

Ни преодоля разстоянието до двете врати и се плъзна в тъмния процеп между тях. Беше предупреден да гледа надясно. Лъчът на фенерчето освети кабела на пода, който също минаваше през откrehнатите врати и свършваше пред желязна кутия.

Той се наведе да я огледа. Състоянието ѝ все още беше добро. Хвана ръчката отстрани, пое си дъх и рязко я натисна надолу.

* * *

Касиопея свърна зад завоя и поведе групата към третия комплект прави ъгли, с които беше изпълнен тунелът. Беше наясно, че по-късно отново щяха да се върнат на правата, която щеше да ги отведе към основите на могилата. До тук бяха изминали около двеста метра, което означаваше, че доста са се приближили до другия край.

Тя не можеше да не изпита възхищение от уменията на древните строители. Собствените ѝ работници, които вече десет години се мъчеха с реставрацията на замъка, я бяха запознали подробно с трудностите, които срещаша. Беше им изключително трудно да строят по начините, използвани през XIV век, с инструменти на повече от 700 години. Строителите на този тунел не бяха имали техния шанс. Технологиата и инструментите, които бяха използвали, са били безкрайно далеч от напредналите във всяко отношение техни колеги през XIV век. Но въпреки това бяха успели да изпълнят задачата си. Успехът им беше смайващ и тя изпита увереност, че ще успее да довърши амбициозната задача.

— Наближаваме — обади се зад гърба ѝ Пау Уън.

Въздухът беше застоял, но изненадващо чист. Това сочеше, че вентилацията също е влизала в плановете на древните строители.

Касиопея знаеше, че Малоун не обича подземията. Тя пък не обичаше лупингите със самолет или хеликоптер. Положението им беше сериозно. По принуда разчитаха на човек, на когото не вярваха. Самата тя признаваше пред себе си, че много се вълнува от възможността да проникне в древната гробница. Никога не си беше представяла, че ще има подобен шанс. С пистолет на колана и Котън зад гърба си се чувстваше много по-добре, но въпреки това гледаше с подозрение на онова, което ги очакваше отвъд лъча на фенерчето.

Преминаха през още две врати с китайски символи. После тунелът започна да се извива надясно, както тя очакваше. Касиопея спря и се обърна. Малоун беше на два метра зад нея. Тя наведе фенерчето надолу. Той направи същото. После тя внезапно осъзна, че се бе случило нещо, и размаха фенерчето си.

— Котън!

Той се обърна. Пау Уън беше изчезнал.

— Защо ли не съм изненадан? — промърмори Малоун.

— Трябва да се е отбил в някой от страничните коридори.

Пистолетът се появи в ръката ѝ.

— Ти водиш — рече Малоун и също измъкна оръжието си.

Касиопея стигна до ъгъла и предпазливо надникна. Тунелът продължаваше още петдесетина метра и свършваше пред дебел къс скала, оформен в почти съвършен правоъгълник и леко изместен встрани като откряната врата. Пространството отвъд него беше изпълнено със светлина, която проникваше на няколко метра навътре в тъмния тунел.

— Това не го очаквах — прошепна в ухото ѝ Малоун.

Тан огледа вътрешността на разнебитената постройка, в която беше изчезнал Ни Юн. На монитора се беше видяло съвсем ясно как влиза през вратата, но сега се оказа, че го няма вътре.

— Излязъл е оттам — подхвърли Виктор и посочи към срутената задна стена.

Придружаваха ги още двама души, също членове на „Ба“, които подобно на колегите им в Изкоп 3 бяха дали клетва да му се подчиняват. Тан мислено се поздрави за предвидливостта си, особено предвид хода на събитията в момента. Дъждът отслабна, но не и влагата във въздуха. Очите му се спряха на изтърбушената стена с опадала мазилка, под която се виждаха преплетени бамбукови пръти. Направи няколко крачки напред по хлъзгавия под, засипан с потрошени съдове, след което се промъкна през дупката.

Останалите го последваха.

Навън цареше мрак. Пепелявото небе почти не се виждаше през гъстата плетеница на мократа растителност. Край дънерите на дърветата синееха първите теменужки за сезона. Външната ограда на периметъра беше на петдесет метра по-нататък и изглеждаше непокътната. Ни би могъл да я прескочи, но къде, по дяволите, можеше да отиде?

Тан забеляза контурите на някакъв кладенец и се насочи натам.

Присъствието му не беше необичайно, целият район беше осеян с тях. Всъщност прокопаването на първия кладенец през 1974 г. беше довело до разкритието на теракотената армия. Но този беше запушен с тежък железен капак. Къде бе изчезнал Ни?

Той огледа мокрия гъсто залесен склон на могилата. Появата на Ни не беше случайна. Тази ограда е била построена в началото на 90-те по заповед от Пекин. От тогава зоната бе забранена за външни лица. Но защо? Никой не знаеше. Според рапорта на Виктор Пау Уън беше уверил Малоун и Вит, че знае как да проникнат в гробницата. А покъсно се беше насочил право към наскоро разкритата императорска

библиотека, където бяха открили входа на двата подземни тунела, в единия от които бяха изчезнали чужденците.

— Министре — обади се Виктор.

Мислите му бързо се върнаха в настоящето. Виктор сочеше нещо във вътрешността на кладенеца.

— Вижте тези драскотини по стените. Още са пресни. Някой е повдигнал капака, а после го е върнал на мястото му.

Наистина беше така. Жълтеникавите лишеи по камъка бяха разкъсани. Той нареди на двамата мъже да вдигнат капака и под него се разкри дървена стълба.

Бяха стигнали до тук с една от колите на музейната охрана.

— Иди да провериш дали в колата няма някое фенерче — заповяда той на единия от двамата членове на братството.

Мъжът кимна и бързо се стопи в мрака.

— Накъде води този кладенец? — попита Виктор.

Тан вече имаше отговор на този въпрос.

— В гробницата. Там, където вече ни чака Ни.

* * *

Малоун внимателно пристъпи към откренатата врата, зад която идваше светлината. Касиопея се залепи за насрещната стена. Фенерчетата бяха потънали в джобовете им, заменени от пистолетите. Малоун забеляза бронзовите скоби на вратата откъм неговата страна. Вдясно от рамката също имаше такива. На стената беше опряна дебела греда. Предназначението ѝ беше ясно: ако бъде вкарана в скобите, никой не би могъл да отвори вратата от другата страна.

Какво им беше прочел Пау?

Наложниците на императора без мъжки рожби били принудени да го последват в смъртта. Същата била съдбата и на работниците, които останали погребани в гробницата.

Малоун протегна шия и предпазливо надникна към осветеното пространство зад вратата. Подземната зала се оказа огромна, с размерите на футболно игрище. Извитият таван се издигаше на 10–12 метра над главата му, крепен върху поредица от арки и масивни колони. На всеки седем-осем метра бяха поставени осветителни тела

на триножници. На жълтеникавата им светлина проблясваха кристали, перли и скъпоценни камъни, разпръснати като звезди по каменния свод. Подът представляваше триизмерна топографска карта, изпъстрена с каменни реки, езера, океани и планини. В низините се виждаха изящно изработени макети на градове, сред които се издигаха храмове и дворци.

— Пресвети боже! — възкликна Касиопея.

Той споделяше смайването ѝ. Творението на Сима Циен изглеждаше сравнително точно.

Горе са разположени съзвездията, долу е Земята.

Забеляза леките изпарения над течността, която представляваше водните площи. Живак.

Те запълнили с живак стотиците реки, изобразени на картата, включително Жълтата река и Яндзъ, а също така и морето. Специални машини пресъздавали движението на водата.

Неволно потръпна, но после си спомни какво беше казал Пау за *предпазните мерки*. Дано мръсникът не беше излъгал поне за това.

Никой не се виждаше наоколо. Но тогава кой беше включил осветлението? Може би Пау Уън?

Той рискува да надникне още веднъж и установи, че се намират в късата страна на огромния правоъгълник. Главният вход се намираще точно насреща. И четирите стени бяха облицовани с полиран камък, върху който бяха гравирани животински глави и някакви странни символи. Сред тях той различи тигър, изправен на задните си крака кон, крастава и обикновена жаба, риба и бивол. Цветовете бяха пищни. Полирани в жълто арки и колони, виолетови стени, пурпурночерен таван.

В центъра се издигаше масивен подиум с широка основа, плавно изтъняваща нагоре. Материалът, от който беше изработен, приличаше на нефрит, а две специално поставени лампи осветяваха сложните гравюри по повърхността му. Отгоре нямаше нищо. Беше гол, като всичко наоколо. Край стените се издигаха каменни пиедестали, разположени на седем-осем метра един от друг, на три метра от пода. Той бързо се досети какво е имало някога върху тях.

Изобретиха се факли, напоени с петрол, за да горят продължително време.

Но лампи не се виждаха никъде.

В гробницата на Цин има стотици петролни лампи. Самият аз запалих една от тях.

Поредната лъжа на Пау Уън.

Беше чел достатъчно за гробниците на китайските императори, за да съобрази, че те са символизирани техния свят. Не паметници, а по-скоро аналогия на живота, чрез която императорът упражнявал вечната си власт. Което означаваше, че тази зала би трябвало да е пълна с предмети. Погледна Касиопея, която кимна в знак на съгласие. Бе разбрала какъв ще е следващият им ход.

Той се отдели от стената и бавно излезе на светло. Подът беше оформен като югозападните покрайнини на империята от времето на Цин Шъхуан. Планинските вериги бяха изработени от нефрит. Плоското пространство на север изобразяваше пустинята, простираща се на изток, към сърцето на империята. По-нататък се виждаха други равнини, плата и гористи планини, сред които блестяха села и градове, дворци и храмове. Те бяха изработени от скъпоценни камъни и бронз, свързани помежду си с гъста мрежа от пътища.

Малоун обърна внимание на каменния панел, който блокираше входа. В затворено положение със сигурност щеше да се слее със стената. Вратата можеше да се види и отвори единствено отвън. В камъка бяха издълбани свити на кълбо дракони, човешки лица и дългоопашати птици.

Той махна с пистолета и двамата предпазливо се насочиха към средата на помещението, като внимаваха къде стъпват. Котън все още се безпокоеше за живачните изпарения. Наведе се над една от реките. Извитото й корито беше широко около трийсет сантиметра, дълбоко десетина и беше запълнено с живак. Но отгоре имаше още нещо. Прозрачно и мазно. Той докосна блестящата повърхност с дулото на пистолета. Появиха се леки вълни. Огледа внимателно дулото и предпазливо го помириша. Миришеше на петрол.

Всичко му стана ясно.

— Минерално масло — прошепна той. — Пау е покрил живака с него, за да предотврати изпаренията.

Преди време самият той беше прибегнал до същата операция в наводненото мазе на къщата си. Петролът върху водата забавяше изпарението и изолираше газовете, които идваха от канализацията. Безпокойството му относно чистотата на въздуха се стопи, но

продължаваше да се пита къде изчезна Пау Уън и дали наоколо не ги дебнеха други опасности.

Насочиха се към централния подиум, стъпил на висока платформа. Предположението му се оказа вярно — той беше изработен от огромен къс нефрит, покрит с множество изображения на хора, растения и животни. Дело на майстори, които отлично бяха използвали характерните за камъка светлосенки. Малоун не можа да се стърпи и докосна полупрозрачната му повърхност.

— Невероятно! — прошепна Касиопея. — Никога не съм виждала подобно нещо!

Той знаеше, че китайците смятат нефрита за божи дар и ключ към безсмъртието. За тях той е символ на вечността и носител на чудотворна сила, която гони злото и носи късмет. Затова императорите са били погребвани в нефритени одежди, съшити със златни нишки и обсипани с перли.

— Тук е лежал императорът — прошепна Касиопея.

Нямаше друго обяснение за една наситена със символизъм култура. Но пиедесталът беше празен. Горната му част бе осеяна с гравирани образи в рамка от китайски символи.

— Прилича на картата в дома на Пау Уън — подхвърли Касиопея.

И той си помисли същото. Внимателно огледа гравюрите и установи, че са копие на онова, което лежеше на пода — империята на Цин Шъхуан. Какво беше казал Пау за картата в дома си? *Това е репродукция на нещо, което видях преди време на друго място. С известни промени.*

Малоун измъкна айфона от джоба си и направи няколко снимки на картата и помещението около нея.

— Лежал е нависоко, заобиколен от царството си — прошепна той.

— Но къде е самият император? — попита Касиопея.

* * *

Ни се стресна от светлината, която се включи, след като натисна лоста. Премиерът го беше предупредил, че в гробницата е прокаран

електрически ток, който захранва предварително монтираните осветителни тела на триножници. Целта била да се установи дали тя може да бъде използвана за пропагандни цели, подобно на теракотената армия. Но комплексът се оказал празен. Изчезнали били не само ценните артефакти, но и самият император. Което обясняваше защо държавата бе прекратила по-нататъшните археологически разкопки. Твърде много смуцаващи въпроси, на които нямаше отговор. После бе изкопан кладенец върху импровизирания вход, районът бе отцепен с висока ограда и достъпът до обекта бе забранен.

Премиерът се беше запитал дали крушките все още работят. Оказа се, че повечето от тях са в ред и хвърлят обилна светлина към украсените с арки преддверия и намиращата се зад тях погребална зала. Бяха го уверили, че няма опасност от изпарения, тъй като още по време на първите разкопки Пау Уън беше заповядал живакът да бъде покрит с минерално масло.

Ни се запита дали Карл Тан ще успее да проникне в гробницата. Той със сигурност беше открил кладенеца главно поради множеството доказателства за скорошното отместване на капака. А приближаващите се стъпки в тунела бяха доказателство, че предположението му е вярно.

После той долови и нещо друго. Движение в погребалната зала. По стените затанцуваха сенки. Странно.

Ни напрегна взор по посока на преливащите едно в друго преддверия и успя да зърне някакви тъмни фигури. Беше готов да посрещне Карл Тан с пистолет в ръка. Но сега изведнъж осъзна, че е попаднал в капан. Между познатото и неизвестното.

Тан беше чел много за императорските гробници и дори беше посетил няколко по-известни разкопки. Но днес за пръв път се беше озовал в нещо неразграбено. Беше ясно обаче, че преди него тук са влизали и други хора. Доказваше го дебелият кабел на пода на тунела, който чезнеше някъде напред в мрака. Пау Уън? Това ли беше причината да пристигне директно в Сиан? Но той беше слязъл под земята в Изкоп 3, който се намираще на голямо разстояние от това място. Не, не. Тук беше влязъл Ни Юн, а това означаваше, че врагът му знае нещо, което на самия него не му е известно.

Виктор и двамата членове на „Ба“ поеха напред в тунела, широк като булевард и тъмен като нощта. Впечатляващи бяха прецизното строителство, цветовете и детайлите. Стените бяха покрити с релефни сцени от дворцовия живот — забавления на благородниците, кралски процесии, мечки, елени и митични чудовища. Подът беше осеян с каменни кандила, оформени като планини. На петдесет метра по-нататък се виждаше добре осветен двоен портал от полиран мрамор, чиито крила също бяха изпъстрени с релефни изображения. От двете му страни лежаха каменни лъвове, а от стените пред тях стърчаха рогати фигури на хора-птици, които прогонваха злите духове. В камъка над портала бяха издълбани три символа.

阿房宮

Той знаеше тяхното значение: „Редом със столицата“. Това оправдаваше присъствието им тук. Тан си спомни написаното от Сима Циен в „Шиджи“ за Първия император: *Цин Шъхуан стигнал до заключението, че населението на неговата империя е нараснало неимоверно, докато палатите на дедите му си оставали малки. Затова се заел да строи огромен дворец южно от река Уей до столицата. С дължина близо седемстотин метра и широчина от сто,*

неговите галерии можели да поберат десет хиляди души. Нарекъл го *Афан*, което означава „Редом със столицата“.

Направи му впечатление, че крилата на портала нямат панти, а двата им края опират в каменни полусфери, закрепени в пода и тавана на тунела. Някога тези полусфери вероятно са били смазвани с нефт, помисли си той.

Промъкнаха се през процепа, който не надвишаваше един метър. Озоваха се в добре осветена зала, която плавно преминаваше в друга, а после в трета и четвърта. Широки арки и солидни колони подпиреха тавана. Това беше *югон* — мястото за усамотение. Странно, но всички зали бяха празни.

В главата му отново изплуваха думите на Сима Циен: *Там имало прекрасни инструменти, редки предмети и скъпоценни камъни, докарани отдалеч.*

Нишите би трябвало да бъдат пълни с копринени платове, дрехи, керамика, корони, колани, украшения, бронзови и медни погребални атрибути, лакирани дървени фигурки. Изобщо всичко, което би служило на императора в задгробния живот. Но тук нямаше нищо.

Той обърна внимание на орнаментираните поставки, окачени на равни разстояния по стените. Върху тях би трябвало да има лампи — като онази, която притежаваше Пау Уън, който бе уверил Малоун и Вит, че в подземие то има още много такива. Целта им беше да осветяват пътя на императора и да подхранват душите на мъртвите. Но лампи нямаше. Което означаваше, че няма и петрол. Нищо.

Само една урна от синьо-бял камък в центъра на следващото помещение, с височина и ширина около метър. Тан я познаваше от снимките, които беше разглеждал. Тя представляваше нещо като вечно кандило, с плаващ фитил на повърхността на петрола, с който беше напълнена. Той надникна вътре с надеждата да открие поне няколко капки от скъпоценната течност, но урната беше суха.

Виктор се насочи към следващото помещение, следван по петите от двамата мъже от братството. Тан бавно тръгна след тях. Съзнанието му бе изпълнено с противоречиви мисли. Беше ясно, че гробницата на Цин Шъхуан е била изследвана — доказателство за това беше прокараното електричество. Въпросното изследване не беше станало през последните десет години, защото неговото министерство щеше да

бъде в течение. Но по някакъв начин Ни Юн беше успял да се сдобие с тази информация преди него.

— Ни Юн! — високо извика той. — Дойде време да си уредим сметките!

* * *

Малоун се вцепени. Силният глас прониза тишината като пушечен изстрел и ехото му отекна в стените. Касиопея реагира първа, приклепна и се притисна към основата на нефритения пиедестал. Той я последва и напрегна слух. Гласът беше дошъл някъде отвъд арката на главния вход.

На мандарин ли им говореше някой? Ако беше така, нямаше как да го разберат.

— Това не беше Пау Уън — прошепна Касиопея.

Малоун беше на същото мнение.

— Нямаме кой знае какъв избор — мрачно поклати глава той.

Намираха се в центъра на просторната зала, нефритеният пиедестал беше единственото им укрытие. Той предпазливо надникна и успя да зърне някакви сенки в съседната зала, на трийсетина метра от тях. Шансовете им да се върнат при земната пукнатина, през която бяха проникнали, бяха почти нулеви.

Видя тревогата в очите й. Бяха попаднали в капан.

* * *

Тан се приближи до входа на гробницата и отново извика:

— Излез, Ни! Няма къде да се скриеш!

Очите му бавно обхванаха огромния подземен дворец. По тавана мигаха хиляди светлинки, а подът беше покрит с някаква сюрреалистична триизмерна карта, сред която проблясваха реки, езера и морета от течен живак. Едва сега му стана ясно защо правителството беше отхвърлило всички молби за разкриване на гробницата. Мястото беше голо, с изключение на голямата нефритена маса в средата с

гравирани изящни фигури. По всяка вероятност тя е била смъртното ложе на императора.

Двамата от братството се изправиха зад гърба му.

— В съседство има още няколко помещения, свързани с тази зала — докладва единият от тях.

Тан също беше обърнал внимание на тъмните отвори в стената.

— А също и още един изход — каза той и посочи процепа в мраморната стена, намираща се на седемдесет-осемдесет метра разстояние в противоположния край на залата. — Къде е Виктор?

— Проверява съседните помещения.

— А пък ние ще видим дали Ни Юн не се е измъкнал оттам — обяви той и посочи далечния изход.

* * *

Ни потърси убежище в едно от съседните помещения. Тук нямаше осветление. Видя как Карл Тан и тримата му спътници замръзнаха от удивление пред онова, което вече беше смаяло и него. Въпреки че в момента не можеха да го видят, той си даваше сметка, че няма къде да се скрие. Зле осветеното помещение беше голо, с изключение на купчина каменни плочи в един от ъглите. Чу призива на Тан и си даде сметка, че може да се измъкне единствено с помощта на оръжието.

Нещата трябва да се решат между теб и Тан.

Така беше казал премиерът. Но дали имаше предвид ситуацията, в която беше попаднал в момента?

Аз няма да намесвам по никакъв начин, но и на теб няма да позволя да търсиш чужда помощ.

За съжаление Тан не беше сам. Дали щеше да успее да премахне и останалите трима? Изпита чувството, че ситуацията в дома на Пау Уън се повтаря, но този път нямаше да се появи спасител.

Надяваше се гробницата да задържи вниманието на Тан достатъчно дълго, за да успее да се измъкне по пътя, по който беше дошъл. Но едва направил една крачка в обратна посока, в отвора на вратата се появи фигурата на мъж. Нисък, широкоплещест, с бялата кожа на европейец и автоматичен пистолет, насочен в челото му.

Чужденецът стоеше изправен, фигурата му ясно се очертаваше на светлината от основната зала, а очите му бяха приковани в лицето на Ни, който държеше пистолета край тялото си, насочен в пода.

Така и не успя да го вдигне. Изпревариха го двете приглушени пропуквания на заглушителя.

* * *

Тан се насочи към центъра на залата и внимателно огледа топографията на пода. Току-що беше прекосил тясната дига, заобикаляща овалното пространство на Китайско море. По времето на Цин Шъхуан то трябва да е било източната граница на империята. Размерите на това „море“ бяха приблизително двайсет на двайсет метра, живачната му повърхност мътно проблясваше. Първоначалните му притеснения за евентуалните токсични изпарения се стопиха в мига, в който забеляза тънкия слой минерално масло, покриващ течния метал.

Някой се беше погрижил. Това не беше древно откритие.

Тан знаеше, че на Запад минералното масло е било открито през XIX век като вторичен продукт при дестилацията на петрола в бензин. Далеч след Цин Шъхуан. Направиха му впечатление и крушките на петромаксовите лампи, които значително се различаваха от съвременните. Бяха по-стари — по-големи и по-топли. Произведени най-малко преди двайсетина години. Кога ли ги бяха включвали за последен път?

Детайлите на топографската карта бяха наистина смайващи. Планините в югозападната част на страната плавно се снижаваха към плодородните долини. Горите представляваха групички от изящно издялани дръвчета от нефрит. Между храмовете, градовете и селата се виеха още реки от живак. Пиедесталът в центъра вероятно маркираше мястото на императорската столица от времето на Цин Шъхуан, тъй като се издигаше съвсем близо до днешния Сиан.

Тишината се наруши от две резки пропуквания. Изстрели. Някъде отзад.

Там, където беше изчезнал Виктор.

Тан спря на място. Двамата му спътници направиха същото. Екна трети изстрел. Тан се обърна и хукна обратно.

* * *

Малоун видя как първият заместник министър-председател Карл Тан изскочи от гробницата, следван от още двама мъже. Позна го от снимките, които им беше предоставила Стефани. Виктор положително знаеше, че шефът му е някъде наблизо. Това обясняваше присъствието на втория хеликоптер и щедрото му предложение да потърси алтернатива.

— Бяхме на косъм — прошепна Касиопея.

Ако тримата мъже бяха открили масата, със сигурност щяха да попаднат на Малоун и Касиопея. Нямахше къде да се скрият. Малоун вече беше взел решение да ликвидира придружителите на Карл Тан, а после да се справи и с него.

— Кой стреля? — попита Касиопея.

— Не знам, но съм му благодарен.

Ни чу двата изстрела съвсем ясно. Куршумите бръмнаха над главата му и рикошираха в стената. Той инстинктивно се наведе и прикри главата си с ръце. Мъжът на вратата умишлено беше пропуснал целта си, отмествайки дулото в последния момент.

Той нямаше намерение да проявява подобно милосърдие. Ръката му с пистолета светкавично се вдигна, пръстът му натисна спусъка. Но мъжът беше изчезнал. Рикоширалият в камъка куршум злобно избръмча във въздуха, принуждавайки го да се просне по очи.

Миг по-късно той скочи и хукна към изхода. Надзърна през рамката и моментално се дръпна назад, за да избегне поредния куршум. Не можеше да разбере защо непознатият стреляше по него, след като умишлено не искаше да го улучи? И какво правеше с Тан един чужденец?

В главата му изплуваха думите на премиера: *Изтребителят не е катастрофирал, а е бил свален от хеликоптер, пилотиран от чужденец. По заповед на министър Тан.*

Може би това бе същият чужденец?

* * *

Тан напусна централната зала и нахлу в първото преддверие. Фигурата на Виктор се появи в рамката на един от страничните изходи. В ръката си държеше пистолет.

— Открих министър Ни — обяви той.

Тан направи знак на двамата си спътници, които бързо заеха позицията отстрани и измъкнаха пистолетите си.

— Има ли друг изход? — попита Тан.

— Не — поклати глава Виктор. — Само оттук.

* * *

Малоун наблюдаваше сцената с нарастващ интерес.

— Какво се случва според теб? — прошепна Касиопея.

Тя не беше запозната с последната информация от Стефани и се нуждаеше от кратки разяснения.

— Онзи в средата, който издава заповеди, се нарича Карл Тан.

В същия миг той зърна още една фигура, която се появи в преддверието. Виктор. Би трябвало да се досети.

— Мислиш ли, че са тук заради Пау Уън? — попита тя.

— Възможно е. Но той явно е предвидил сърдечното посрещане.

— Значи в гробницата има и още някой. И присъствието му не е никак приятно на Карл Тан.

— Което автоматично го превръща в наш съюзник.

— Значи трябва да му помогнем.

* * *

Касиопея вдигна пистолета и зае позиция. Малоун се плъзна към другия край на пиедестала. За късмет нефритената маса беше разположена диагонално и им предлагаше допълнително укритие.

Малоун направи крачка встрани и подвикна:

— Хей, вие!

Тан, Виктор и двамата мъже рязко се завъртяха. Малоун изстреля един куршум над главите им просто за да привлече вниманието. И успя. Групичката бързо се пръсна, търсейки укритие. Двамата мъже в черно отвърнаха на огъня и изчезнаха. Малоун и Касиопея останаха зад пиедестала.

— Надявам се, че онзи, който и да е той, ще оцени помощта ни — прошепна тя.

* * *

Ни чу как някой извика, а после и трите изстрела. Без да се колебае нито секунда, той се прехвърли в някакво малко, слабо осветено помещение в съседство. Залепи гръб за стената и

предпазливо надникна. Тан и двамата му помощници се бяха скрили на няколко крачки от входа на гробницата.

Чужденецът не се виждаше. Единият от хората на Тан се завъртя и стреля към гробницата. Колегата му направи същото. Нещо беше привлякло вниманието им. Ни реши да се възползва от ситуацията, прицели се и стреля.

* * *

Тан се стресна от изстрела, който прозвуча зад гърба му. Единият от спътниците му изкрещя, свлече се на земята и се загърчи от болка.

Тан се обърна и видя Ни Юн, който изскочи от мрака и се втурна към следващото преддверие. Тан вдигна пистолета и стреля, но Ни вече беше изчезнал.

Къде е Виктор? Раненият безпомощно стенеше на пода. Само едно нещо беше в състояние да му помогне. Тан го простреля в главата.

* * *

— Мамка му! — извика Малоун. — Видя ли това?

— Застреляха един от своите — кимна Касиопея.

— Което означава, че и с нас няма да се церемонят.

* * *

Ни реши да не губи време и хукна към изхода в мига, в който натисна спусъка. Това му позволи да се прехвърли в следващото помещение преди реакцията на Тан. Придържаше се близо до каменната стена, далеч от опасната средна част. Целта му беше да стигне до коридора, който водеше обратно към шахтата. Там тъмнината щеше да бъде негов съюзник.

Той внимателно се прехвърли в последното преддверие. Притисна се до стената и се обърна. Успя да зърне Тан и другия мъж в черно. Появиха се в помещението, което току-що беше напуснал. Единият от тях стреля.

Той се наведе и отвърна на огъня, а после се стрелна към тъмния процеп между двете крила на главния портал. Успееше ли да стигне до там, щеше да има надеждно укритие срещу куршумите. В следващия миг се закова на място. Пътят му беше препречен от тъмна фигура. Чужденецът, който беше стрелял по него и умишлено не го беше уцелил.

— Не ме познаваш, но аз не съм твой враг — каза мъжът, насочил пистолета си в гърдите му.

После направи крачка напред и излезе на светло. Европейец, без никакво съмнение. Чертите му се запечатаха дълбоко в съзнанието на Ни.

Мъжът хвана пистолета си за дулото и му го подаде.

— Удари ме по главата с това, а после изчезвай — рече той.

Ни не чака втора покана. Пое оръжието и стовари ръкохватката в слепоочието на непознатия. После захвърли пистолета и се стопи в мрака.

* * *

Тан се промъкна през вратата и видя проснатия на пода Виктор. Пистолетът му се търкаляше на няколко метра от него. Очите му се възряха в мрака, но не откриха нищо. Ни беше изчезнал. Виктор се надигна, като разтъркваше слепоочието си.

— Реших да го издебна, но мръсникът се оказа много бърз — промърмори той. — Тресна ме по главата и избяга.

Тан нямаше време за обяснения. Лишен от възможността за преследване, той вдигна пистолета си и изстреля четири куршума по посока на тъмния коридор.

Те звучно рикошираха в каменните стени.

— Той избяга — тихо рече Виктор.

Тан свали пистолета.

— Да се връщаме! — извика той. — Малоун, Вит и Пау Уън все още са там.

* * *

Доловил отдалечаващи се стъпки, Малоун прецени, че тримата китайци и Виктор са се оттеглили. Нямаше представа какво ги очаква оттатък главния вход на погребалната зала. Беше време за действие.

Връщането към тайния вход, през който стигнаха до тук, беше твърде рисковано. Той направи знак на Касиопея. Двамата напуснаха укритието на нефритения пиедестал и за броени секунди преодоляха трийсетте метра, които ги деляха от главния вход. За късмет топографията в тази част на пода се състоеше предимно от равнини и море, защитени от ниска дига, която им позволи да тичат почти през цялото време. Мъртвецът лежеше по гръб, от раните му течеше кръв.

Малоун рискува да надникне в съседното помещение и успя да зърне появата на Виктор и Тан, които се насочваха право към тях, следвани от мъжа в черно. Касиопея също ги видя. Решението да се оттеглят беше взето мълчаливо, но единодушно. Преди това обаче той изстреля един куршум по посока на групата, която бързо се пръсна в търсене на укритие.

Касиопея първа се насочи обратно към нефритения пиедестал. В момента, в който стигнаха до него, над главите им свирнаха два куршума. Явно преследвачите им нямаха намерение да се откажат.

— Май няма къде да отидем — прошепна Касиопея.

— И на мен ми хрумна подобна мисъл.

Ни се изправи. Когато Карл Тан започна да стреля напосоки в мрака, той се беше проснал по очи зад едно от масивните кандила, изправени до стената. Вдигна глава едва когато стрелбата спря, и успя да види как тримата нападатели изчезват зад вратата на гробницата. Мъжът, когото беше изпратил в несвяст, със сигурност работеше за Тан, но по всяка вероятност изпълняваше и други задачи. Но кой беше извикал, а после бе стрелял откъм гробницата? Трябваше ли да му окаже помощ? Това при всички случаи означаваше отново да се изложи на опасност.

Може би щяха да го убият за нищо. Трябваше да се махне оттук.

* * *

Малоун забеляза сенките, които се раздвижиха в преддверието, и чу четири изстрела. Това може би означаваше, че единият им проблем беше решен или най-малкото беше престанал да бъде тяхна грижа. И все пак...

— Наш ред е — обади се той, забелязал главите, които надничаха от рамката на вратата и оглеждаха гробницата.

— Дали ще можем да ги отстраним? — попита Касиопея от другата страна на пиедестала.

— Не знаят дали все още сме тук, защото добре виждат дупката в стената зад нас. И със сигурност допускат, че сме се скрили в нея.

За нещастие спасителната дупка се намираше на трийсетина метра от тях, а пространството беше голо, с изключение на няколко подпорни колони, които не предлагаха кой знае какво укритие.

Малоун напрегна ум, за да прецени шансовете им. Те никак не бяха много.

Очите му се плъзнаха по триножника с осветителните тела, а после се изместиха към реката от живак, която течеше на няколко метра от тях. Това очевидно беше копие на Жълтата река, която

обикаляше древната империя от изток на запад. В съзнанието му изплува част от текста, който Пау Уън им беше прочел вчера: *С помощта на живака са били пресъздадени стотиците реки, прорязващи територията на Китай, включително Жълтата, Яндзъ и океана. Специални машини са поддържали движението на водата.* Дали резервоарите все още са пълни? Но в главата му вече се оформяше план, който не би трябвало да зависи от тях.

— Пригответи се! — прошепна на Касиопея той.

— Какво си намислил?

— Да създам един малък проблем.

* * *

Тан забеляза сенките около централната платформа. Двама души, скрити зад разположената диагонално нефритена маса. Очите му бързо обиколиха залата. Други места за укритие липсваха. Къде тогава е изчезнал третият?

— Убийте ги и двамата! — сухо заповяда той, обърна се към Виктор и добави: — Искам ги наистина мъртви!

Очевидно осъзнал, че нещата не се развиват добре, Виктор кимна.

— Ще се справим.

* * *

Малоун забеляза тъмните дула, които надникнаха от двете страни на арката. В следващия миг и двете изригнаха. Куршумите отскочиха от нефрита. Беше време за действие. Той седна на пода и ритна триножника с десния крак. Леката метална конструкция се преобърна и крушките се пръснаха сред рояк от искри. Минералното масло мигновено се подпали. Беше чувал, че гълтачите на огън и майсторите на специални ефекти предпочитат именно него, защото е леснозапалимо и поддържа ниска температура на горене. В същото време продължителността на това горене не е особено голяма, но напълно достатъчна за циркови номера. Гробницата се изпълни с ярки

пламъци, температурата рязко се повиши. Горяха реките и езерата, гореше океанът. Топъл вятър раздвижи въздуха в залата.

Без да губи повече време, Малоун скочи и последва Касиопея, която вече тичаше към процепата в стената на трийсетина метра от тях. За щастие в тази посока имаше малко реки и езера, тъй като западната част на империята беше предимно пустинна. Огънят изгоря бързо, светлината започна да намалява. Ниско над пода увисна тъмен отровен облак. Той добре знаеше какво съдържа той.

Живак.

— Поеми дълбоко дъх и го задръж!

* * *

Тан видя падането на триножника и подпалването на минералното масло. Инстинктивно вдигна ръка да предпази очите си от ослепителната светлина. Мъжът от братството и Виктор сториха същото.

Пред очите му затанцуваха черни точки. Когато зрението му се проясни, успя да види двете фигури, които тичаха към пукнатината в далечния край на залата.

— Не можем да останем тук! — разтревожено подвикна Виктор, моментално преценил какво съдържа сиво-черният дим, който се надигаше от пода.

Токсичните облаци бяха само на няколко метра от тях и Тан побърза да се изтегли обратно към арката.

Разнесе се нов изстрел и електрическите крушки в гробницата започнаха да гърмят една след друга. Зад гърба му се разнесе силен трясък, лумна рояк от искри. Беше гръмнала разпределителната кутия, охранвана от външния кабел.

— Предизвикват късо съединение! — изкрещя Виктор.

В следващия миг настъпи непрогледен мрак.

* * *

Касиопея продължаваше да тича. Пукането и съскането зад гърба ѝ бяха доказателство, че протеклият през живака електрически ток най-после беше проникнал в инсталацията. Последното нещо, което видя преди осветлението да изгасне, беше стената на десетина метра пред себе си. Тя спря и чу как Малоун прави същото.

— Продължаваме — прошепна от мрака той.

— Трябва да стигнем до стената — изпусна въздуха от гърдите си тя. — Изходът се намира на двайсетина метра вдясно.

— Със сигурност имаме около минута чист въздух в тази част на гробницата, но въпреки това трябва да побързаме.

Тъмнината беше пълна. Тя не виждаше дори ръцете си. Направи няколко предпазливи крачки напред с протегнати ръце. Дулото на пистолета докосна стената. Фенерчето беше в джоба ѝ, но включването му означаваше да предложи отлична мишена на врага.

— Давай напред, бързо! — прошепна до нея Малоун.

В далечния край на гробницата блесна светлина. Лъчите на фенерчетата пронизаха тъмния облак на изпаренията, който вече се издигаше на почти два метра. После стигнаха до стената и я заопипваха наляво и надясно в търсене на целта.

Търсеха тях.

* * *

— Трябва да са там! — извика Тан.

Включените фенерчета шареха по далечната стена. Лъчите им вече не бяха толкова ярки, но все пак стигаха до там.

— Открийте пукнатината! — заповяда той. — Няма къде другаде да се скрият!

Лъчите продължаваха да танцуват по стената. Един от тях напипа тъмната черта в камъка и остана там. Миг по-късно в снопа се появи тъмна фигура, която тичаше към нея.

— Ето ги! — изкрещя Тан. — Огън!

* * *

— Лягай долу! — извика Малоун, предусетил какво ще последва.

Лъчът хвана Касиопея миг преди тя да направи последната крачка към спасението. Той инстинктивно почувства, че не бива да допуска изстрел от страна на врага, прицели се в центъра на трите светлини и натисна спусъка.

* * *

Тан чу как куршумът потъва в тялото на мъжа от братството. Той отхвъркна назад, лъчът на фенерчето му затанцува във въздуха. Миг по-късно се строполи с глух тътен на тухления под.

Тан се дръпна зад арката. Виктор направи същото от другата страна. Облакът на живачните изпарения бързо се приближаваше към тях. Трябваше да изчезват от тук. Но не и преди да свършат още нещо.

* * *

Касиопея видя как единият лъч пада на пода, а другите два изчезват. Скочи, напипа пукнатината и се плъзна в нея. Край. Вече беше на сигурно място. Между нея и куршумите се издигаше масивна скала. Малоун все още беше в опасност.

— Вътре ли си? — долетя гласът му от мрака.

— Да. Сега е твой ред.

Фенерчетата се появиха отново и бързо напипаха пукнатината. Но лъчите им бяха много по-слаби и с труд пробиваха сгъстяващата се мъгла на изпаренията. След трийсет секунди щяха да са тук. Лъчите се спуснаха по-ниско и спряха. Бяха попаднали на фигурата на Малоун.

* * *

— Ето го! — извика Тан. — Застреляйте го!

Пистолетите им изтрещяха едновременно.

* * *

В мига, в който Малоун установи, че тъмният облак е на по-малко от три метра, от другата страна на гробницата изстрелите изстрели. Той затаи дъх и се вцепени. Лъчите бяха заковани на сантиметри над главата му. Дори пълзенето щеше да бъде фатално. Времето му изтичаше. Трябваше да направи нещо. Сега!

Касиопея надникна през процепа, прицели се и изпразни пълнителя си по посока на светлините.

— Хайде, размърдай си задника! — изкрещя тя.

Малоун си даваше сметка, че няма да е толкова лесно. Лъчите изчезнаха в мига, в който Касиопея откри огън. От една страна, това беше добре, но, от друга, той изгуби всякаква представа за разстоянието, което го делеше от пукнатината. Беше сигурен, че до нея остават по-малко от три метра, но се налагаше да опипва камъка, за да стигне до мястото, откъдето бяха долетели изстрелите на Касиопея. Няколко остри изщраквания показаха, че пълнителят ѝ е празен. В следващия миг той напипа пукнатината, хлътна в нея и изпусна въздишка на облекчение.

— Трябва час по-скоро да изчезваме оттук!

* * *

Тан разбра, че Котън Малоун и Касиопея Вит бяха успели да стигнат до изхода в далечния край на гробницата. Изпаренията правеха преследването им невъзможно.

Той се отдръпна назад, следван от Виктор.

— Нищо не е загубено — успокоително подхвърли той. — Двама от моите хора ги чакат на изхода.

Ни излезе на повърхността и погледна часовника си. Наближаваше шест следобед. Напълни гърдите си с топлия влажен въздух. Дъждът беше спрял.

Той се наведе и върна железния капак на мястото му.

Трябваше да изчезне от тук, защото Тан със сигурност щеше да се появи всеки момент. Врагът му се беше подготвил добре, както и той самият.

Измъкна джиесема си и натисна бутона за бързо повикване. Връзката беше установена мигновено.

— След петнайсет минути да сте тук, на обекта — заповяда той.

Дванайсетте следователи бяха пристигнали с отделен хеликоптер, който би трябвало да е кацнал около половин час след неговия. Бяха получили заповед да чакат на няколко километра оттук.

— Тръгваме веднага.

— Ще ви чакам при охраната на административната сграда източно от музея.

Ни прекъсна връзката и тръгна.

* * *

Малоун крачеше пръв, следван от Касиопея. Вече бяха преминали през две от четирите разклонения на тунела. Той пренебрегваше затворените врати по пътя, тъй като искаше да излязат на повърхността точно там, откъдето се бяха спуснали. С нетърпение очакваше да зърне небето над главата си.

В пистолета му имаше още няколко патрона, но този на Касиопея беше празен. Все още разполагаха с фенерчетата си.

— Благодаря ти за това, което направи — подхвърли той.

— Беше най-малкото, което можех да направя.

— Сигурно си разбрала, че едно от фенерчетата насреща беше на Виктор.

— А ти — че никой от двама ни не беше улучен.

— Сериозно ли говориш? — спря се той. — Наистина ли мислиш, че ни помагаше?

— Не знам какво да мисля, Котън. Тази работа ми се струва една безкрайна серия от измами. Единственото, в което съм сигурна, е, че едно четиригодишно момченце е отвлечено, а аз нямам представа как да го открия.

Той видя отчаянието в очите ѝ и зачака поредното избухване. Вместо това тя пристъпи към него и го целуна. Нежно и продължително. Без въпроси.

— Ти не си Виктор — прошепна Касиопея.

— Мислиш, че ревнувам?

— Мисля, че си човек.

Малоун се почувства адски неудобно. Едно е да изпитваш емоции, а съвсем друго да ги показваш.

— Трябва да изчезваме от тук.

— Добре — кимна тя. — Да вървим.

Преодоляха последните два завоя и в дъното на тунела проблесна слаба светлина. Открехнатата врата на библиотеката. Спряха пред малката площадка, която се издигаше на височина около метър пред процепа.

— Аз ще мина първа — каза тя, повдигна се на ръце и започна да се промушва.

В следващия миг някой я издърпа нагоре.

Някакъв мъж скочи от площадката. Беше облечен с униформата на охранител, в ръцете си държеше пистолет, който насочи в гърдите на Малоун.

— Мисля, че тези хора искат да се качиш горе — прозвуча гласът на Касиопея. — Кротко и мирно.

* * *

Тан слезе от колата, с която двамата с Виктор се бяха придвижили от кладенеца до административната сграда. Успяха да се измъкнат от подземното царство на Цин Шъхуан без никакви проблеми и бързо напуснаха оградения периметър. Убитите от

братството останаха долу. Не можеха да приберат телата им просто защото цялото подземие беше вече запълнено от живачните изпарения.

Сега най-голямата му грижа беше Ни Юн. В гробницата Тан беше пропуснал златен шанс да се разправи с врага си веднъж и завинаги. Или Виктор го беше пропуснал.

Продължаваше да изпитва недоверие към чужденеца, но го таеше дълбоко в себе си. И на него щеше да му дойде редът.

— Чакай тук! — сухо заповяда той, обърна се и влезе в помещението на охраната, в което имаше климатик. Дрехите му бяха мръсни, косата разрошена, в гърлото му дращеше прах.

Хората в помещението скочиха на крака и застанаха мирно.

— Преди един час в Изкоп 3 се е намирал възрастен мъж. Някой да го е видял?

Началникът излая някаква заповед и един от подчинените му зачука по клавиатурата на компютъра. Вероятно търсеше видеозаписите за указаното време. На един от мониторите се появи Изкоп 3 с мълчаливите фигури на теракотените воители, каляската и конете. Камерата беше поставена някъде встрани, близо до покрива. В обектива се появи фигурата на възрастен мъж, който излезе от библиотеката. След него крачеха двамата мъже, които Тан беше оставил да го следят. Единият от тях посочи с пистолета си към близката стълба и тримата се изкачиха на мостчето. На друг монитор се появи запис от външната фасада на музея. На него ясно се виждаше как тримата напускат сградата.

Тан не беше виждал Пау Уън почти двайсет години, през които той беше извън страната. Почти не се беше променил — същото издължено лице, кръгли очи и високо чело. Рядката му коса беше посивяла. Докато прекосяваха празния площад, единият от пазачите продължаваше да го държи на мушка.

— Къде отиват? — попита той.

Началникът кимна на подчинения си и той включи следващата камера.

— Проследихме ги в продължение на няколко минути и заснехме това — промълви той.

Пау и спътниците му вече бяха на оживения паркинг. Туристите се тълпяха около автобусите, които се готвеха да потеглят. Тройката се

насочи към лимузина в светъл цвят. Пистолетите бяха изчезнали. Братята прегърнаха сърдечно Пау, после всички се качиха в колата.

Тан запази безизразното изражение на лицето си.

Никой не каза нищо.

— От същото помещение в Изкоп 3 би трябвало да се появят още двама души, мъж и жена — обади се Тан.

Началникът кимна и щракна с пръсти. След кратко почукване по клавиатурата на един от мониторите се появи друго изображение.

— След като вашите хора си тръгнаха, аз изпратих в района двама от моите служители — поясни началникът на охраната.

Слава богу, че има хора, които все още мислят, въздъхна с облекчение Тан.

— Правилно сте постъпили — каза на глас той.

Човекът прие похвалата с лек поклон и направи знак да пуснат записите. Тан видя как един от охранителите на музея излиза от библиотеката. След него се появиха мъж и жена, следвани от друг охранител с пистолет в ръце. Разбира се, ако двамата братя бяха останали на поста си, Котън Малоун и Касиопея Вит щяха вече да са мъртви и проблемът щеше да бъде решен.

— Къде се намират в момента? — попита Тан.

— В ареста.

— Заведете ме при тях.

Вратата отскочи на пантите си в момента, в който се обърна. В помещението нахлуха десетина въоръжени мъже начело с Ни Юн.

— От името на Централната комисия за дисциплинарна инспекция към Централния комитет на Китайската комунистическа партия аз поемам контрола тук! — отчетливо обяви той.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Вдигнала крака върху масата, Касиопея наблюдаваше Малоун. Той се беше изтегнал в един от люлеещите се столове с кръстосани крака и затворени очи. Стаята без прозорци, в която ги бяха довели под дулото на оръжието, ѝ напомняше за килията в Белгия.

— Пак се забъркахме в голяма каша — обади се той.

— Но едва ли някой някога ще научи, че именно ти подпали едно от най-големите археологически открития в историята на земята — отбеляза тя.

— Никой не харесва прекалените умници — отвори очи той.

— Мислиш, че това помещение се подслушва, а? — усмихна се тя.

— Надявам се. Хей, подслушвачи, гладен съм! Донесете нещо за ядене! — Той отново затвори очи.

Това е единственият мъж на света, който ме кара да се чувствам неудобно и едновременно ми е адски приятен, помисли си тя. На него не е нужно да се доказвам, нито пък той се състезава с мен. Той е такъв, какъвто е. И това ми харесва.

— Фокусът с лампите беше добро хрумване — подхвърли на глас тя.

— Сетих се за „Тиволи“ — сви рамене той. — Там имаше един гълтач на огън, когото познавах. Един ден ми разказа, че използва минерално масло за своите трикове. Разбира се, никога не беше го палил върху живак...

— За известно време гробницата ще остане запечатана.

— Какво значение има? Никой няма да разбере. Или Пау я е ограбил, или някой друг го е направил преди него. И в двата случая китайците няма да я отворят за посетители. А ние с теб, понеже сме късметлии, се озовахме между два политически гиганта, които водят война на живот и смърт.

Касиопея го познаваше прекалено добре и веднага усети, че е намислил нещо.

— Казвай какво има — рече тя.

— Кой казва, че има нещо? — попита той и отвори очи, в които проблеснаха весели искрици.

— Аз.

— Защо ме целуна?

Маневра за избягване на отговора.

— Защото исках.

— Това не е отговор.

— Отговор е и още как.

Всъщност и тя не знаеше защо го целуна. Просто ѝ се прииска и толкова. Все някой трябваше да направи първата крачка, по дяволите. Но сега не беше време за разходка през минното поле на емоциите.

— Каж ми какво предлага фотографската ти памет в момента — настоя тя.

— Бих предпочел да е обикновена, а не фотографска — въздъхна Малоун. — Но шантавият ми мозък предпочита да помни куп безполезни детайли. — Стисна клепачи и с мъка добави: — Точно това е проблемът. Трябва ми време, за да отсея всички глупости, които ми пълнят главата.

* * *

Ни се изправи пред Карл Тан. Двамата бяха горе-долу еднакви на ръст и приблизително на една и съща възраст — Тан бе може би с година-две по-стар. Той си даваше сметка, че се намират на обществено място, пред много любопитни очи и уши, а поведението им щеше да бъде обект на многобройни коментари.

— Ти не си ми началник! — обяви Тан.

— Изпълнявам пряка заповед на премиера. Ако не вярваш, можеш да се обадиш в канцеларията му. Тази акция се провежда с негово изрично разрешение, а доколкото ми е известно *той* ти е началник, министре!

Дрехите на Тан бяха не по-малко мръсни от неговите. И двамата бяха мокри, мръсни и ядосани.

— Нима съм обект на разследване? — попита Тан.

Ни нямаше намерение да влиза в този капан.

— Нямам право да разкривам подробности пред никого, включително и пред вицепремиера — обяви той.

Изглежда, че Тан беше сам. Всички наоколо носеха униформи на музейни работници. Отвън Ни беше потърсил чужденеца, който му спаси живота, но не го видя никъде. Искаше му се да разпита този човек.

— Трябва да си поговорим насаме — каза Тан.

Ни направи бърза преценка на плюсовете и минусите в това предложение и стигна до заключението, че първите са повече. Очите му се спряха на началника на охраната, който кимна към една врата в дъното, непосредствено до мониторите.

Двамата с Тан се оттеглиха в малката стаичка без прозорци и затвориха вратата.

— Би трябвало да си мъртъв! — изсъска с пламнали от омраза очи Тан.

— На два пъти се опита да ме убиеш, но се провали, нали? — хладно отвърна Ни. — Не можеш да спечелиш тази битка.

— Аз вече я спечелих.

Убедителността на това изявление никак не му хареса.

— Можех да те арестувам.

— За какво? — изгледа го Тан. — Нямах никакви доказателства. Желая ти успех, ако разчиташ на Пау Уън. Той е абсолютно ненадежден.

— А какво ще открием, ако ти свалим панталоните?

— Ще разберете, че притежавам кураж.

— Май се гордееш с това, което си?

— Гордея се с това, което ще извърша.

Ни знаеше, че се намира в много деликатна ситуация. Наистина не разполагаше с доказателства, че Тан е извършил нещо нередно, а разкритието, че е евнух, нямаше да му донесе нищо. Обвинения без твърди доказателства означаваха да изгуби доверието, на което се радваше. Неговият отдел градеше репутацията си единствено върху правилните решения. Добре знаеше, че мнозина в правителството го чакаха да се провали и с това да се сложи край на автономната му дейност.

— В провинция Юнан загина един пилот — каза той. — Свален по твоя заповед от чужденец, управлявал един от нашите хеликоптери.

— Аз разреших използването на хеликоптера, за да попреча на Пау Уън да се върне нелегално в страната — спокойно отвърна Тан. — Но никога не съм издавал заповед за свалянето на пилота. Имаш ли доказателства за противното?

— Ще ги получа, когато открия чужденеца.

Вероятно ставаше дума за същия човек, когото беше зърнал в гробницата и който му беше спасил живота. Явно Тан не подозираше, че той съвсем не му беше съюзник. Но дали наистина бе така? Ни реши да не казва нищо за случката в подземие. Ако онзи чужденец действително играеше двойна игра, може би отново щеше да има нужда от помощта му. Но ако се окажеше, че всичко е било постановка, мълчанието щеше да бъде още по-уместно.

— Твоята дума срещу моята — обяви Тан. — Наградата за победителя е Китай.

— Добре знам какви са залозите — сухо отвърна Ни.

В очите на Тан проблесна омраза.

— А пък аз знам, че няма да си жив, за да видиш как ще спечеля!

След тези думи врагът му отвори вратата и се върна в залата. Мина покрай хората там и излезе навън.

Ни бавно го последва, спря и огледа лицата на униформените служители.

— Искам да видя всичко, което е видял министър Тан! — обяви хладно той. — Искам да чуя всичко, което му е било казано!

* * *

В съзнанието на Малоун изплува нефритеният пиедестал в гробницата. Както и триизмерната карта на империята на Цин Шъхуан в рамка от китайски символи, която беше изобразена и на копринения гоблен в имението на Пау Уън.

Това е репродукция на нещо, което видях преди време. Древна карта на Китай. С известни промени.

Много му се искаше да използва своя айфон, но той беше конфискуван от охраната заедно с pistolетите им. Без него не беше абсолютно сигурен, но знаеше, че е на прав път.

Вратата се отвори. В стаята се появи мъж на около шейсет, с хлътнали бузи, тъмна коса и църкнали уши. В очите му се четеше мрачна решителност.

— Аз съм министър Ни Юн — представи се той.

Тан напусна сградата на охраната и се насочи към колата, с която двамата с Виктор бяха стигнали до тук. Беше му наредил да чака отвън, а той вероятно бе проявил достатъчно съобразителност, за да се скрие при появата на Ни и хората му. Двама от тях и в момента стояха на пост пред входа.

Решил да не показва, че търси Виктор, той седна зад волана, запали двигателя и потегли.

Стресна го някакво движение на задната седалка. В огледалото за обратно виждане се появи лицето на Виктор.

— Питам се кога ли ще излезете обратно.

— Министър Ни те търси — съобщи му Тан.

— Сигурен съм, че е така.

Вече беше решил съдбата на Виктор. Ако Ни успееше да го залови, той със сигурност щеше да проговори. Китайските методи за разпит са повече от ефективни и за разлика от тези на Запад спокойно включват изтезанията. Но проблемът с Пау Уън оставаше. Къде изчезна този старец? Телефонът му иззвъня. Беше го включил веднага след като излезе от сградата на охраната. Отби колата на банкетата и включи високоговорителя.

— Върнах се — обяви гласът на Пау Уън.

— Уверяваше ме, че в гробницата има лампи с петрол, но не открихме такива — каза с обвинителен тон Тан.

— Някога имаше много, пълни догоре — отвърна Пау. — Но аз ги прибрах още при първото си влизане там преди двайсет години заедно с всички предмети на изкуството.

— Къде се намираш?

— Трябва ли да отговарям на подобен въпрос? — разсмя се Пау.

— Ти си в Китай, а това означава, че ще те намеря.

— Няма как да не си видял на мониторите, че двамата мъже в библиотеката тръгнаха с мен. Това би трябвало да ти покаже, че не се радваш на пълната подкрепа на братството.

— Разполагам с достатъчно хора, за да те ликвидирам.

— Но на кои от тях можеш да се довериш? Няма начин да разбереш кой още те предава.

— Добре знаеш, че трябва да се сдобия с проба от маслото.

— Но за да я получиш, ще се наложи да преговаряш с мен.

— Ти ми я обеща. Тя е абсолютно задължителна за осъществяването на нашия план.

— Той вече не е наш. Ти пое нещата в свои ръце и сега планът е твой. Сам ми обясни това при последния ни разговор.

Тан беше наясно какво трябва да каже.

— Как можем да разрешим това противоречие?

— *Бао хе диан* — отвърна Пау.

Тан съобрази, че Виктор отлично разбира мандарин и знае превода на този израз.

Залата за съхранение на хармонията.

— Там ще говорим — добави Пау.

— За да можеш да се отървеш от мен?

— Ако исках да те убия, вече щеше да си мъртъв.

За да докаже теорията си за абиотичното гориво и да освободи Китай от оковите на вноса, Соколов трябваше да разполага с проба от петрол, който доказано е добит от региона на Гансу преди 2200 години. Проба, която можеше да осигури единствено Пау Уън. Но все пак...

— Как ще разбере, че твоята проба е автентична?

— Преместих всичко, което открих в гробницата на Цин Шъхуан. За това бяха нужни огромни усилия. Би било немислимо да променям нещо, което съм спасил с цената на толкова мъки.

— А защо аз не знам нищо за това?

— Защото не беше нужно да ти казвам.

— Тръгвам веднага! — обяви Тан.

— В такъв случай пак ще поговорим. Там.

Връзката прекъсна и той прибра телефона.

— Да разбирам ли, че отиваме заедно? — попита Виктор.

Разговорът по телефона беше обезпокоителен по много причини. Една от тях подсказваше на Тан, че все още ще има нужда от чужденеца. Поне за известно време.

— Точно така — кимна Тан.

* * *

Ни изучаваше лицата на двамата чужденци. Според паспортите им имената им бяха Котън Малоун и Касиопея Вит, а подчинените му бяха установили, че това наистина е така. Шпионите не носят истинските си документи. Двамата носеха стандартни пистолети, които бяха на въоръжение в Китайската народноосвободителна армия и най-вероятно бяха взети от хеликоптера, който ги беше превозил от езерото Диен. Бързата справка в интернет разкри, че Касиопея Вит е богата жена, която живее в Южна Франция. Единствена дъщеря на находчив предприемач, тя беше наследила цялото му огромно състояние. Името ѝ се появяваше в многобройни публикации по цял свят, главно поради дейността ѝ за спасяване и реставриране на редки археологически находки.

Котън Малоун беше нещо различно. Юрист, бивш офицер във флота и бивш агент на американското Министерство на правосъдието, в момента той беше собственик на антикварна книжарница в Копенхаген, Дания.

Прикритие? Може би. Но изглеждаше прекалено очевидно.

— Интересува ме пилотът, който ви докара от провинция Юнан — каза на английски той.

— Отговорът е много лесен — отвърна с лека усмивка Малоун. — Казва се Виктор Томас и е голям досадник. Ако успеете да го арестувате, ще свършите добра работа.

— Точно това мисля да направя. Той уби един от нашите пилоти.

— Който се готвеше да убие нас — обади се Касиопея.

— Той беше офицер от Китайската Народноосвободителна армия и изпълняваше заповеди! — намръщено я изгледа Ни. — Не е имал никаква представа кои сте.

— Виктор е някъде наблизко — смени темата Малоун. — Той работи за Карл Тан.

Враждебността в гласа му не убягна на Ни.

— Май не харесвате този човек — подхвърли той.

— Не бих казал, че е в списъка ми за коледни картички.

— А защо сте тук вие двамата? — попита Ни.

— Възползвахме се от най-новата оферта на Народноосвободителната армия, която предлага туристическа обиколка с хеликоптер, атакуван от бомбардировач, а после и кратко надзъртане в древните гробници.

Ни неволно се усмихна. Тези двамата не представляваха заплаха. Поне не за него.

— Вие бяхте в гробницата и стреляхте по Тан и хората му, нали?

— Съдейки по мокрите ви дрехи и естеството на мръсотията по тях, май и вие сте били там — огледа го Малоун. — Помните ли как някой извика „хей, вие“?

— Дадохте ми време да избягам — кимна Ни.

— Такава беше идеята ни — добави Вит. — Въпреки че не знаехме на кого помагаме.

Ни се замисли за миг, после реши да рискува.

— Този Виктор също ми помогна — обяви той.

— Така ли? — изненада се Малоун. — Значи сте имали късмет. Може би името ви е в неговия списък за коледни картички.

— Това лошо ли е?

— Зависи от коя страна на оградата е в момента.

— Къде е Пау Уън?

— Няма го — въздъхна Вит. — Изчезна в някакъв страничен тунел, докато се придвижвахме към гробницата. Нямаме никаква представа къде е.

— Но вие, разбира се, отдавна знаете това — добави Малоун. — Избягал е, нали?

Добър нюх, призна пред себе си Ни. Но и нещо нормално за бивш агент.

— Потегли с кола преди около два часа — каза на глас той.

— По всичко личи, че проблемите ви са много — въздъхна Малоун.

— И вашите не са малко.

Вратата се отвори.

— Може ли за момент, министре? — попита на мандарин един от хората му.

Ни се запита дали двамата чужденци го разбраха.

Никой от тях не реагира.

— Извинете ме за минута — каза на глас той.

* * *

Малоун беше наясно какво се случва.

— Нямахте нужда да предаваш Виктор! — намръщено го изгледа Касиопея в момента, в който вратата се затвори.

— Той вече беше предаден.

— Нали чу какво каза Ни? Той е спасил живота му.

— Което означава, че руснаците искат Ни да победи Тан в битката за властта в тази корумпирана държава. В това няма нищо странно. — Все още не споменавахте нищо за другите цели на Виктор — да убие Тан, а после да отвлече, а може би и да ликвидира Соколов.

— Приключи ли с инвентаризацията на шантавото си съзнание? — подхвърли Касиопея.

Той игнорира въпроса и се изправи.

— Какво си намислил?

— Да послушам едно предчувствие.

Той пристъпи към вратата и я отвори. Двамата пазачи навън реагираха едновременно, посягайки към оръжието си. Ни Юн разговаряше с мъжа, който ги беше прекъснал. Когато видя Малоун на прага, той издаде някаква неразбираема заповед и мъжете свалиха pistolетите си.

— Какво има? — попита на английски Ни.

— Мисля, че ще мога да ви помогна.

Тан се настани в хеликоптера, който бързо се вдигна в нощното небе. Виктор седна насреща му. Залата за съхранение на хармонията. Отдавна не беше ходил там.

— Братя, това е последният ни разговор лице в лице — каза Пау Уън.

Тан беше сред петдесетте избрани. Гърдите му жадно поемаха чистия планински въздух, който нахлуваше през отворените прозорци. Не изпитваше студ, въпреки че беше облечен само с тънка роба без ръкави като всички останали.

— Свършихме добра работа — добави Пау Уън.

Издължената зала завършваше с преграда от изяцна дърворезба, зад която имаше стотици малки лавици, запълнени с древни документи. Всеки ръкопис беше дълъг близо метър и съдържаше по няколко самостоятелни листа от коприна или лен, загънати в плат и плътно притиснати между две резбовани дъски. По време на обучението си той лично беше поправил няколко от тях. Стените бяха осеяни със сребърни лампи, но осветлението от тях беше излишно, защото през високо разположените прозорци нахлуваха щедрите лъчи на следобедното слънце. Отвън прозвуча протяжното стенание на куха раковина, с която един от братята отбеляза точния час — три следобед.

— Вие сте нашите избраници, които имат най-голям шанс да се издигнат до високи позиции на власт и влияние. Един от вас може би ще стане министър-председател и ще помогне за постигането на целите ни. Аз се погрижих всички да имате равен старт. Подготвени сте добре и можете да започнете. Тоу лианхуан джу.

„Подменете гредите и колоните с гнили трупи.“

Тан отлично разбираше смисъла на тази пословица.

Подмяна или унищожение на ключовите структури на противника чрез саботаж, блокиране на властта му, превземане

отвърне.

— Когато колелата са блокирани, каляската не може да се движи — каза Пау Уън. — Когато се отстранят носещите темели, къщата рухва.

Тан изпитваше гордост от участието си в това, което предстоеше да се случи.

— Аз скоро ще напусна страната — добави Пау. — Това е задължително условие за успеха на нашия план. Но ще продължавам да контролирам и ръководя вашите действия. Тук ще ме замества брат Тан.

Правилно ли беше чул? Защо не някой друг от по-възрастните? Той още нямаше трийсет и беше сравнително нов в „Ба“. Но въпреки това ще поеме ръководството?

— Младостта ми е предимство — поясни Пау. — Изпълнението на нашия план ще отнеме време. Мнозина от вас притежават поголям опит, но времето не е на тяхна страна.

Очите му крадешком обиколиха залата. Лицата на присъстващите не издаваха никакви емоции. „Ба“ не беше демократична организация. На практика легалистката концепция напълно отсъстваше от устава на братството. Решенията се вземаха единствено от Хегемона и не подлежаха на обсъждане.

— А защо трябва да напуснеш страната? — внезапно попита един от по-възрастните братя.

— За разсейване на противника — отвърна с каменно лице Пау.

— Кое то означава, че очакваш намеса от негова страна, така ли?

— Ти от край време изпитваш недоверие към нашата кауза — хладно констатира Пау.

— Това не е вярно. Изпитвам недоверие към теб.

Тан знаеше, че статутът на този човек се доближава до този на Пау Уън. Той имаше влияние в столицата и бе добре известен и уважаван в партийните среди. Но едновременно с това Тан разбираше тактиката на Пау. Примамваше тигъра да напусне планините.

По-добре е да подмамиш врага да излезе от леговището си и да се бие с теб, вместо да търсиш конфронтация на непозната и опасна територия.

— Ти ни подготвяш за една трудна битка, в която нямаш желание да участваш — продължи противникът му. Знаеш, че някои от нас могат да успеят, но повечето ще се провалят. Самият ти обаче не искаш да загубиш.

— Какво трябва да направя според теб?

— Най-малкото да останеш тук.

Умна стратегия, помисли си Тан. Когато предимството е на страната на противника, директната конфронтация с него е лудост. Далеч по-добре е да опиташ да го лишиш от ресурси и да ограничиш силата му. Да го принудиш да направи грешка. При друг човек тази стратегия може би щеше да има успех, но...

— Ако го сторя, ти няма как да урониш авторитета ми.

Дватама си размениха пламнали от омраза погледи.

— Аз съм наясно с онова, което си намислил — обяви Пау. — Знаем, че веднага след като си тръгна, ти ще узурпираш всичко, което съм планирал. Това е причината да не бъдеш избран за мой емисар. Това е причината и за настоящото събиране. Всички трябва да знаят за твоето предателство.

Противникът му не трепна. Стоеше с гордо вдигната глава, твърд като гранит.

— Ти ще ни съсипееш! — обяви той.

Ръцете на Пау бяха скръстени на гърдите, китките му бяха скрити в гънките на робата. Тан забеляза как поглежда наляво. Човекът, който стоеше най-близо до противника на Пау, направи две бързи крачки напред, хвана главата му с две ръце и рязко я завъртя надясно. В тишината се разнесе остро пропукване и тялото рухна на мраморните плочи.

Никой от останалите не помръдна. Пау Уън стоеше изправен, неподвижен като статуя.

— След като завършил великото си творение „Изкуството на войната“, Сун Дзъ бил поканен в двореца на владетеля на У. Той желал да поеме командването на императорската армия, но владетелят не вярвал в качествата му на воин и го подложил на изпитание. „Ако научиш дворцовите наложници да се бият, ще те назнача за главнокомандващ на моята армия“, обявил той. Сун Дзъ приел, дал офицерско звание на две от жените и ги запознал с командите, използвани при поход. Но когато барабаните известили

началото на похода, всички жени избухнали в смях. Сун Дзъ знаел, че когато заповедите не се възприемат ясно, вината за това е на генерала. Затова повторил обясненията си, но офицерите и жените отново ги посрещнали със смях. Сун Дзъ знаел, че когато заповедта е ясна, но не се изпълнява, вината за това е на офицерите. Затова заповядал двете удостоени с офицерско звание наложници да бъдат обезглавени, въпреки че били любимки на владетеля. След това всички останали жени изпълнявали безпрекословно неговите заповеди и се превърнали в отлични воители. Макар да бил гневен и отвратен, владетелят му поверил командването на армията.

Всички стояха, без да шукнат.

— Ясни ли са моите заповеди? — попита Пау.

Всички кимнаха.

Тан помнеше какво се беше случило след тази среща. С помощта на двама от братството той изнесе тялото навън и го понесе към святото място отгатък скалите. Там отсякоха крайниците, нарязаха трупа на парчета и го превърнаха в кървава каша с помощта на остри камъни. Посипаха го с мляко и ечемично брашно и го оставиха на лешоядите.

Много пъти беше ставал свидетел на този ритуал, наречен *дзхатор*. В буквален превод изразът означаваше „да дадеш милостиня на птиците“. По тези земи, които бяха твърди каменисти за копаене на гробове и нямаше достатъчно дървета за кремиране, това беше единственият сигурен начин да се освободиш от човешките останки.

— Когато се налага да примамваш птиците да изядат трупа, това е лошо предзнаменование — беше казал тогава Пау Уън. — Същото е и когато отлетят, без да го довършат докрай.

Но в онзи ден птиците отлетяха едва след като унищожиха всичко.

Много му се искаше да се разправи с Ни Юн с лекотата, с която Пау Уън беше ликвидирал своя противник. Смелостта на Ни го караше да тръгне от безпокойство. Нима премиерът действително го беше упълномощил да се разправи с него? Реши да провери и заповяда на пилота да се свърже с Пекин. Минута по-късно се обади главният му

помощник, от когото научи, че преди няколко часа премиерът е напуснал столицата.

— Накъде се насочи?

— Към провинция Синдзян. В Кашгар предстои празненство по случай годишнината от откриването на първия балнеоложки център в страната.

Събитие, което едва ли изискваше присъствието на премиера и председателя на партията, помисли си Тан, а после изрази загрижеността си и на глас.

— И аз си помислих същото — каза помощникът му. — Затова си позволих да направя известни проучвания. Оказа се, че губернаторът е сериозно загрижен от нарастващото напрежение в региона.

Западната част на територията на страната винаги беше създавала проблеми. С нея граничеха осем различни държави, а културата беше повече мюсюлманска и централноазиатска, отколкото източна. Навремето Мао беше насърчавал заселването в тези райони, опитвайки се да разреши почти 90-процентовото местно некитайско население. Управляващите след него, включително и сегашните, продължаваха същата политика. Но тя предизвика реакцията на местните, които я наричаха „културна агресия“.

— Това ли е всичко, което успя да разбереш? — попита на глас Тан.

— Започнаха да ме разпитват защо проявявам интерес. Принудих се да им кажа, че вие настоявате за среща.

Добра идея, кимна Тан.

— Току-що получих и друга информация, министре.

Промяната в тона на сътрудника никак не му хареса.

— Срещу лабораторията в Ланджоу е било извършено нападение. Работещите в нея са избити, а от Лев Соколов няма нито следа.

Ни се втренчи в лицето на Котън Малоун, което излъчваше самоувереността на човек, дръзнал да пресече нелегално държавната граница на Китай. Все още не му бяха доставили информацията за него и за Касиопея Вит. В замяна току-що беше получил рапорт за проведения преди няколко минути разговор по мобилен телефон между Карл Тан и Пау Уън.

Ти обеща да ми доставиш пробата, която е от решаващо значение за нашия план.

Планът вече не е наш, а твой, гласеше отговорът на Пау Уън. *Защото си поел контрол над операцията.*

— Как се добрахте до него? — беше попитал той.

— Следим всички телефонни номера, с които разполага министър Тан.

— Къде е той?

— Напусна района на борда на държавен хеликоптер. В Сиан го чака самолет, който ще го откара в Кашгар.

Ни си спомни дестинацията, която Пау беше споменал по време на телефонния разговор.

Бао хе диан.

— Каква помощ можете да ми предложите? — обърна се към Малоун той.

— Знам къде е отишъл Пау Уън.

Ни също знаеше, но все пак попита:

— Къде?

— В Залата за съхранение на хармонията.

* * *

Малоун се върна в стаята, следван от Ни Юн. Беше ясно, че отговорът му е бил правилен. Касиопея продължаваше да се изтяга на стола с крака върху масата, но той знаеше, че го е чула.

— Какво знаете за тази зала? — попита Ни.

— Да караме поред — отвърна Малоун и седна на мястото си. — Ние не представляваме проблем за вас.

— Изобщо не знам кои сте.

— Тук сме заради едно четиригодишно момченце — поясни Касиопея, след което му разказа за отвлеченото дете на Лев Соколов.

Той я изслуша с видима загриженост и поклати глава.

— Това е проблем за цялата страна. Всеки ден изчезват стотици деца.

— А какво правите вие по въпроса? — попита Малоун.

— Лично аз нищо — раздразнено отговори Ни. — Но съм съгласен, че нещо трябва да се направи.

— Ние не сме шпиони — обади се Касиопея.

— Може би. Но доведохте Пау Уън, който представлява сериозна заплаха за тази страна.

— Това го вярвам — кимна Малоун.

— Как ще ми помогнете?

— Искам да ми върнете айфона.

Ни се замисли за миг, после отвори вратата и каза нещо на китайски. След броени секунди телефонът беше на масата. Малоун го взе, докосна дисплея и намери снимките.

— Тази я направих в Белгия по време на визитата ни в жилището на Пау Уън — започна той. — Репродукция на географска карта върху коприна, с която той много се гордееше.

Пръстът му леко помръдна и на екрана се появи друга снимка.

— А тази е от вътрешността на гробницата, на пиедестала, върху който би трябвало да лежи тялото на Цин Шъхуан.

Ни се наведе да я разгледа, но не направи никакъв коментар, а просто увеличи кадъра и го сравни с предишния. После измъкна собствения си телефон и натисна бутона за бързо набиране. Изчака да получи връзка и издаде някаква кратка заповед на китайски. Послуша известно време, добави още няколко думи и прекъсна.

Малоун направи опит да прецени този човек, опирайки се на прочетеното по време на полета от Белгия. От опит знаеше, че китайците са трудно разгадаеми. Владееят до съвършенство стратегията да се прикриват и умеят да държат в напрежение както противниците, така и съюзниците си. Мъжът срещу него без съмнение заемаше важен

пост и оглавяваше една от най-могъщите институции на Китай. Една негова дума беше достатъчна да реши съдбата на всеки човек по всяко време. Според информацията на Стефани САЩ възприемаха Ни Юн като умерен политик в една държава на фанатици. Далеч по-предпочитан от Карл Тан за нов лидер на Китай. По всяка вероятност и руснаците бяха на същото мнение, тъй като бяха възложили на Виктор Томас да се грижи за Ни Юн. Но Стефани беше добавила, че Държавният департамент не го смята за достатъчно твърд, за да управлява Китай.

Още един Горбачов, беше казала тя.

Телефонът на Ни издаде мелодичен сигнал. Той натисна едно копче, взря се в дисплея и каза:

— Хората, издигнали се на високи постове, притежават ценна информация. Затова моята служба поддържа снимков архив.

— Което означава, че държите у себе си само най-необходимото — заключи Малоун.

Ни кимна.

— Снимката, която ми показахте, пробуди един спомен. В президентството има кабинет, който се използва само от министър-председателя. Сегашният му обитател го е украсил с предмети, които е взел със себе си в началото на мандата си преди девет години. Мебели от розово дърво, вази, ръкописи, дървени паравани. Аз самият съм бил там няколко пъти.

Ни сложи телефона си на масата редом до този на Малоун. Дисплеят му беше по-малък от този на айфона, но изображението върху него беше не по-малко отчетливо.

Копринена карта.

— Виси на една от стените.

Малоун и Касиопея се наведоха над масата.

— Еднакви са — обяви Касиопея.

Малоун моментално схвана за какво става въпрос.

— Аз бях възхитен от нея — добави Ни. — А премиерът ми каза точно онова, което сте чули от Пау Уън. Репродукция на древна карта, която много му харесала.

— Тан и Пау са евнуси — кимна Малоун. — Членове на „Ба“.

Неизказаното увисна във въздуха.

Премиерът?!

— Лично съм му задавал този въпрос — въздъхна Ни. — Той твърди, че е отказал да бъде опериран.

— Повярвахте ли му? — изгледа го Касиопея.

— Има и нещо друго — подхвърли Малоун. — Обърнете внимание на границите на картата в кабинета на премиера.

— Китайски числа — отвърна Ни и посочи към горния ляв край на изображението: — Три, четири, шест, осем, две, пет, едно, седем.

Пръстът на Малоун увисна над йероглифа, който се намираше в лявата вертикална част на рамката.

— Девет. Тук, на най-горния ред. През две цифри над тази деветка се намира четворката.

Очите му внимателно следяха реакцията на Ни.

— Това не са цифри, а йероглифи — отвърна китаецът.

През главите им премина една и съща мисъл.

От древна карта, която някога е виждал.

С известни промени.

— Пау е бил в тази гробница — обяви Малоун.

— Също и премиерът — кимна Ни.

— Затова ли е било прокарано осветлението?

Ни отново кимна. Малоун очерта две линии във въздуха над екраните. Едната надолу от четворката, а другата нагоре от деветката.

— Това е координатна система — каза той. — Като онези, които се използват във всички карти. Използват четворката и деветката — символи на късмета и на липсата на късмет. Пау ми ги показва в подземната библиотека. Бас държа, че точката на пресичане между тези линии има важно значение.

Той взе айфона и увеличи образа. Линиите действително се пресичаха. Какво беше казал Пау? *Усамотено място в планините на запад.* Маркирано с три йероглифа.

阿房宮

— Значението им е ясно — промърмори Ни. — „Редом със столицата“.

— Дисплеят на вашия телефон е твърде малък, за да ни ги покаже — кимна Малоун. — Но ако разгледаме снимката в детайли,

тези три символа със сигурност ще се окажат на същото място.

Ни проведе още един разговор. Отговорът на запитването му дойде бързо. Положителен. Телефонът му отново иззвъня. Той натисна един бутон и изчете съобщението. Малоун забеляза смайването, което се изписа на лицето му. Двамата с Касиопея мълчаливо изслушаха обясненията, които последваха. Хората на Ни току-що бяха прехванали още един разговор между Тан и Пау.

— Между тях очевидно възникват търкания. Пау Уън е подмамил Тан, а сега иска да направи същото и с мен. Преди няколко години създадохме интернет сайт, в който всеки можеше да докладва за корупция. Пау го познава много добре, чувал съм го лично от него. А сега е пуснал специално съобщение: *Съобщете на министър Ни, че го очаквам в Залата за съхранение на хармонията. Там всичко е затънало в корупция. Предайте на Касиопея Вит, че тук ще намери онова, което търси.*

— Какъв мръсник! — възкликна Касиопея. — През цялото време е знаел къде се намира детето!

— Разполага с невероятна информационна мрежа — поклати глава Малоун. — Вече знае, че сме оцелели и сме задържани от вас.

— Шпиони! — процеди Ни.

— Трябва да отидем там! — надигна се Касиопея.

— В момента Карл Тан пътува на запад — кротко напомни Ни.

— Но тя е права — възрази Малоун. — Наистина трябва да отидем.

— Не мога да го позволя — поклати глава Ни.

— Защо? — кипна Касиопея. — Готова съм да се обзаложа, че знаете всичко за „Ба“. Също и за Пау Уън. Не познавам лично Карл Тан, но от конфронтацията с него разбрах, че той е опасен тип. Няма как да узнаем докъде може да стигне. След като Русия и Америка работят заедно да го спрат, значи положението е сериозно. Знам, че имате проблем с Виктор Томас, и не одобрявам онова, което той направи с онзи пилот. Но в същото време спаси и вас, нали? Започва да става ясно, че премиерът също е замесен. Вие изобщо не ни познавате, министре. Но в момента нямате по-верни съюзници от нас. — Ръката ѝ посочи телефона на масата. — Развръзката ще се случи именно там, при това много скоро! — Погледна часовника си. — Наближава седем вечерта. Наистина трябва да тръгваме!

— Първо трябва да се случи нещо друго — отвърна Ни с видимо смекчени черти. — Преди малко ме информираха за него. Малоун въпросително го погледна.
— Открихме Лев Соколов. В момента пътува насам.

*Кашгар, автономна област Синдзян
Петък, 18 май, 1:00 ч.*

Тан слезе пръв от самолета. Полетът на запад, над пустинята Такламакан, беше преминал спокойно. Направи му впечатление, че часовниците на летището показват време с два часа по-рано — един неофициален бунт срещу официалния закон времето в цял Китай да бъде синхронизирано с пекинското. Сегашното правителство обаче демонстрираше снизходително поведение към подобни дребни нарушения. Той нямаше да бъде толкова либерален. Беше твърдо решен да сложи край на бунтовете и безредиците в западните части на страната. Сепаратизмът щеше да се наказва. Ако се наложеше, той беше готов да срине всички джамии и да езекутира всеки дисидент, за да покаже, че тази земя ще остане част от Китай.

Виктор слезе след него. По време на полета почти не бяха разговаряли, тъй като предпочитаха да дремнат и да отпочинат преди онова, което ги чакаше. Тан искаше да се свърже със своята канцелария, но контактът се оказа невъзможен. На стотина метра по-нататък ги чакаше военен хеликоптер. Полетът към планинските райони на юг нямаше да трае дълго, тъй като разстоянието до тях не надхвърляше триста километра.

* * *

Касиопея тръпнеше от радостно нетърпение да се срещне с Лев Соколов. Чакаха го на летището в Сиан. Приятелят ѝ изглеждаше изтощен, но в бодро настроение. Веднага след пристигането му се качиха на китайски турбовитлов самолет с логото на „Съчуан Еърлайнс“ и отлетяха на запад. Направиха междинно кацане за гориво малко преди да поемат над пустинята Такламакан. Четиримата се настаниха удобно в големия салон, побиращ шейсет пътници. Имаха

предостатъчно място да подремнат и дори да си похапнат от добре заредената бордна кухня.

По време на полета изслушаха историята на Соколов, който им разказа с подробности за пленничеството си при Тан, за изтезанията и затварянето му в лабораторията. Същата, която преди броени часове беше атакувана от хората на Ни, които го бяха освободили, след като убиха двамата пазачи на Тан. Единствената грижа на Соколов беше за невръстния му син. Настроението му видимо се подобри, когато Касиопея му съобщи, че знаят къде е скрито детето.

— Защо сте толкова важен за Карл Тан? — попита го Ни.

— Мразя китайците! — враждебно го изгледа Соколов.

— Той иска да помогне — обади се Касиопея. — Тан се опита да го убие, също като мен.

— Разбирам чувствата ви — кротко отвърна Ни. — Но имайте предвид, че не бях длъжен да ви взема на този самолет, нито пък да ви спасявам от вашите похитители. Надявам се, че това ясно говори за моите намерения.

Изречението на Соколов видимо се смекчи.

— Аз открих, че петролът е неизчерпаема суровина — тихо рече той.

* * *

Нахлупил шлемофона, Тан слушаше доклада на подчинените си за инцидента в лабораторията в Ланджоу и за събитията в Сиан след отпътуването му.

— Соколов е бил откаран на юг към Сиан — докладва дясната му ръка. — Министър Ни пътува на запад, придружават го двамата чужденци и Соколов.

— Знаем ли накъде се е насочил?

— Не. Не са представили план на полета.

— Локализирайте машината. Самолетите на „Съчуан Еърлайнс“ са оборудвани с транспондери. Искам да знам къде ще кацнат.

Помощникът му прие заповедта.

Дойде времето на превантивните мерки.

— Свържи ме с пакистанското Министерство на отбраната — заповяда в микрофона Тан. — Веднага!

Виктор слушаше разговора през своя шлемофон. Докато чакаше връзка, Тан поясни:

— Ни е решил да се възползва от услугите на Малоун и Вит. Да ги превърне в съюзници.

— Умно решение — кимна Виктор. — Но Малоун е проблем. Ни няма представа с кого си има работа.

Развоят на събитията не се харесваше на Тан. Вероятно щеше да се наложи да предприеме още по-рисковани действия. До този момент успяваше да действа в рамките на партийната тайнственост, където никой не задаваше въпроси. Но тук не беше Пекин. Почувства се беззащитен.

— Искате ли аз да се заема с Малоун и Вит? — попита на глас той.

— Не. Този път сам ще си свърша работата.

* * *

Ни добре чу какво каза Соколов и вдигна вежди.

— Обяснете по-подробно — каза той.

— Петролът е неизчерпаем, защото се възобновява дълбоко в недрата на Земята. По произход той е абиотичен. За разлика от него залежите от биотичен петрол са изчерпани отдавна, защото той се намира много по-плитко под земната повърхност.

— Затова ли Тан искаше да се сдобие с онази лампа? — попита Касиопея.

Руснакът кимна.

— Трябваше ми проба за сравнителен анализ, който да потвърди моята хипотеза. Петрол, изваден на точно определено място от Земята преди много години.

— И Тан го знае? — замислено подхвърли Ни.

— Затова отвлече детето ми — кимна Соколов, докосна ризата си в областта на корема и добави: — И ме подложи на мъчения.

— Имате ли начин да докажете, че петролът е неизчерпаем? — попита Малоун.

— Да. Това е делото на живота ми. Заради него убиха приятелят ми Дзин Джао.

Думите му обясняваха интереса на Тан към екзекуцията на Джао. Ни вече беше разказал на двамата си нови приятели за обвиненията и присъдата срещу Джао, изпълнена под личния надзор на Тан.

— Един добър човек, ликвидиран от собствените си сънародници — промълви Соколов.

— Но не и от мен — уточни Ни.

— Цялата ви държава е прогнила. Нищо хубаво не е останало в нея.

— Защо сте имигрирали тук, след като мислите по този начин? — попита Малоун.

— Защото обичам жена си.

Колко ли хора са се отчуждили от политиката на Китайската комунистическа партия по същия начин, запита се Ни. Милиони? Не. Стотици милиони. Без да се броят десетките милиони убити с единствената причина укрепване на властта. Събитията от последните няколко дни му бяха отворили очите и той никак не хареса онова, което видя.

— Отношението на Китай към света винаги е било пропито от високомерие — промълви той. — За съжаление това излага на показ и преувеличава нашите слабости. Тайван е типичен пример. Малък и незначителен остров, който ангажира вниманието ни в продължение на десетилетия. Нашите лидери обявяват на висок глас, че той трябва да бъде присъединен към Китай, което само увеличава международното напрежение...

— Но най-голямата ви слабост е петролът — прекъсна го Малоун. — Без внос на петрол икономиката ви ще блокира в рамките на петнайсет дни.

— Което не е тайна — кимна Ни. — След модернизацията на Дън Сяопин страната ни стана тотално зависима от вносен петрол. Това беше основната причина да се интегрираме с външния свят. Ние трябва да имаме енергия, за да произвеждаме стоки за износ и да изхранваме население от милиард и половина.

— Но не и ако извличате петрол от собствените си запаси — отбеляза Касиопея.

— Китайският петрол е абиотичен — каза Соколов. — Аз съм изследвал абсолютно всички залежи в страната. Те напълно отговарят на моята теория.

— Ако сме убедени, че няма да зависим от вноса на енергия, ние драматично ще променим своята вътрешна и външна политика — поклати глава Ни.

— И то не към добро — кимна Малоун.

— В момента ние се пазарим за петрол. Ако тази необходимост отпадне, Тан ще предприеме решителни стъпки за реализацията на вековните териториални претенции на страната.

— Като Тайван.

— Точно така — кимна Ни. — А това може да доведе до световна война, защото Америка едва ли ще остане безучастна.

— Синът ми наистина ли е там, закъдето пътуваме? — обади се Соколов.

— Надяваме се — отвърна Касиопея.

— Но тук е мястото да уточним, че разчитаме единствено на думата на Пау Уън, който е патологичен лъжец — добави Малоун. — Споменава за това в един наскоро получен имейл.

— Ще намерим момчето ви — убедено тръсна глава Ни. — Лично аз ще направя всичко възможно, за да го открия.

— И ще убиете Карл Тан? — изгледа го руснакът.

Този въпрос не излизаше от ума му, откакто беше напуснал гробницата на Цин Шъхуан. Тан със сигурност искаше да убие него. Именно с тази цел го беше подмамил под земята.

— Трябва да знаеш, че и руснаците са замесени — подхвърли Касиопея, обръщайки се към Соколов.

В уморените му очи проблесна тревога. Тя му обясни как бяха проникнали в страната с помощта на руснаците.

— Искат да ме приберат обратно, така ли? — попита той.

— Не е задължително — въздъхна Малоун. — Просто искат да сложат сигурен похлупак върху едно важно откритие.

Соколов веднага разбра подтекста. Касиопея Вит — също.

— Виктор има задачата да го убие, нали? — обърна се към Малоун тя.

— Вече казах. Ще бъдат доволни да си го приберат обратно, но похлупакът е по-сигурен.

Тан мълча почти през цялото време на полета в разреждения въздух над западните плати. По всяка вероятност следваха маршрута на магистралата „Каракорум“, която свързваше Кашгар с Пакистан през тесен планински проход на височина над 5000 метра. По него някога бяха пътували керваните с коприна въпреки честите нападения на бандити, които се бяха възползвали от непристъпните планини, за да грабят и убиват търговците. Днес това беше една забравена част от републиката, за която мнозина имаха претенции, но която никой не контролираше.

Той остави шлемофона на главата си не само за да ограничи шума, но и за да не разговаря с Виктор Томас. За късмет спътникът му беше свалил слушалките и дремеше на съседната седалка.

В продължение на години беше избягвал да се появява в Залата за съхранение на хармонията. Там бяха останали да живеят съвсем малко братя главно за да поддържат илюзията, че мястото все още е планински манастир и дом на свети хора, които искат да ги оставят на спокойствие.

Каза си, че трябва да бъде крайно предпазлив.

За всичко, което се случваше, си имаше причини.

— Министре — прозвуча в слушалките гласът на пилота.

— Какво има? — върна се в настоящето Тан.

— Търсят ви от офиса.

Нещо прещрака и в слушалките есна гласът на един от сътрудниците му.

— Министре, вече разполагаме с доказателства, че Ни Юн се е отправил към Йечън.

Известен още като Каргилик. Тан беше ходил там само веднъж, привлечен от красотата на голямата, строена през XV век джамия и кирпичените къщички в стария град, които беше видял по телевизията.

— Южно от града има малко летище, което е единственото място за кацане в района — продължи главният му помощник. —

Турбовитловият самолет на министър Ни със сигурност ще го използва.

— Слушай ме много внимателно, защото ще те държа лично отговорен в случай на провал — процеди Тан.

Мълчанието насреща беше доказателство, че заплахата е приета.

— Свържи се с полицейския началник на Йечън. Събуди го и му предай, че искам пътниците в този самолет да бъдат арестувани. Руснакът Лев Соколов и министър Ни да бъдат изолирани от останалите, докато не изпратя някого за тях. Изпрати му снимката на Соколов по факса или чрез имейл, за да улесниш разпознаването му. Предполагам, че няма да има проблем с разпознаването на министър Ни.

— Ще бъде изпълнено.

— И още нещо. Не искам Соколов и Ни да пострадат по никакъв начин. Дори косъм да падне от главите им, ще му потърся сметка.

— А останалите двама?

— За тях ми е все едно. Ако въпросният полицейски началник намери начин да изчезнат, дори може да получи награда.

* * *

Малоун щракна колана си. Самолетът започна да се тресе при снижаването.

— Ще избегнем Кашгар, защото ми докладваха, че Тан и премиерът са отлетели натам — каза Ни. — Тази машина може да кацне много близо до крайната ни цел. В Йечън, на около часа с кола от нея.

Разгърнал карта на района пред себе си, китаецът им разказа за старите териториални претенции на Афганистан, Пакистан и Индия за тази част от страната, където се събираха планинските масиви на Хималаите, Каракум, Хиндокуш и Памир, осеяни с непристъпни върхове, някои от които се издигаха на височина над шест хиляди метра. Тук за разлика от Тибет манастирите бяха рядкост.

— Практически има само един близо до местността, отбелязана на копринените карти — добави Ни. — Много стар, високо в

планината, обитаван от монаси отшелници. Спокойно и тихо място, където никога не се случва нищо.

— Защо би трябвало да се случва? — вдигна вежди Малоун. — Членовете на „Ба“ едва ли желаят да привличат вниманието.

— Може би ще се наложи да търсим помощ от местните, защото със сигурност ще ни бъде трудно да стигнем до там.

— Ще ни трябва оръжие — обади се Касиопея.

— Заповядах да ви върнат пистолетите заедно с достатъчно амуниции.

— Това е израз на доверие — подхвърли Малоун.

Ни усети скритото послание.

— Преди да напуснем Сиан, се свързах с един приятел в американското посолство — рече той. — От проверката му стана ясно, че вие сте човек, който заслужава доверие. След което добави, че след като сте тук, значи става въпрос за нещо важно.

— Да сте чували израза „дрън-дрън“?

— Не, мистър Малоун — усмихна се Ни. — Мисля, че вие и мис Вит сте по-скоро приятели, отколкото врагове.

През последния час двамата бяха водили задълбочен разговор за Китай и Ни беше отговорил открито на многобройните му въпроси.

— Доколкото съм осведомен, вие имате големи шансове да бъдете следващият премиер — подхвърли в един момент Малоун.

— Това ли иска Америка? — контрира Ни.

— Аз не работя за Америка.

— О, да — усмихна се Ни. — Забравих, че се занимавате с продажба на книги, както ме осведоми моят приятел в посолството. Аз също обичам книгите, но за съжаление не мога да кажа същото за Китай. Знаете ли, че в страната са забранени всички книги, които имат някакво отношение към събитията на площад „Тянанмън“? Забраната се разпростира и върху всички интернет сайтове, които споменават това име. Сякаш такива събития никога не е имало.

Малоун забеляза болката в очите му.

— Вие бяхте ли там?

— Да — кимна Ни. — Все още надушвам вонята от изпражненията на един милион човешки същества, струпани на едно място. Работниците по чистотата направиха всичко възможно за почистването на площада, но... Когато хората най-сетне се

разпръснаха, вонята остана. А смъртта я правеше още по-отвратителна...

Малоун беше чел за касапницата, беше гледал видеоматериали с настъпващите срещу демонстрантите танкове. Още помнеше кадрите с един младеж, облечен с бяла риза и тъмен панталон, който им препречваше пътя с пазарски торби в ръце. Танковете се опитваха да го заобиколят, но той изскачаше пред тях. Дали щяха да го сгазят? Дали войниците щяха да го застрелят? Смъртоносният дуел продължи няколко напрегнати минути, след което младежът беше изтласкан встрани.

Малоун сподели с Ни онова, което си спомняше.

— Бях там и видях онова, за което говорите — въздъхна китаецът. — Мнозина вече бяха намерили смъртта си, за други тя все още предстоеше. През цялото време си мислех за името на улицата, по която идваха танковете — „Чанан“, което в превод означава „Булевардът на вечния мир“. Каква ирония!

Малоун кимна в знак на съгласие.

— Трябваша им два дни, за да извозят трупите — добави почти шепнешком Ни. — Западът така и не разбра, че правителството беше забранило да се оказва медицинска помощ на ранените. Болниците отказваха да ги приемат. Ще разберем ли някога колко души са загинали поради тази жестокост?

— Явно всичко това ви се е отразило зле...

— То ме промени. Завинаги.

Малоун беше готов да повярва на думите му. Болката в очите на мъжа срещу него не можеше да бъде фалшива. Може би този китайски лидер наистина е различен?

— Кой държи момчето ми? — попита Соколов.

— Лоши хора — въздъхна Ни. — Евнуси. Доскоро бях убеден, че те отдавна не съществуват. Ако само преди четири дни някой ми беше казал обратното, щях да отвърна, че е невъзможно. Но сега вече знам, че не е така.

— Какво знаем за Залата за съхранение на хармонията? — попита Касиопея.

— Според моята информация, тя е закрыта за посещения — отвърна Ни. — Нещо обичайно, защото в Китай има хиляди такива места. Този район е спорен от много години. Ние го контролираме, но

Индия и Пакистан продължават да имат претенции към него. Ето защо и не влагаме много средства за защитата му, особено за регионите, южно от планините.

Двигателите намалиха оборотите си и самолетът започна да губи височина. Зад илюминаторите цареше непрогледен мрак.

— А какво ще кажете за премиера? — попита Малоун.

Ни седеше изправен и гледаше право пред себе си. Изглеждаше дълбоко замислен. Самолетът продължаваше да се снижава.

— Преди няколко часа е кацнал в Кашгар — промълви най-сетне той.

— Какво има? — подхвърли Малоун, доловил скептицизма в гласа му.

— Мразя да ме лъжат — въздъхна Ни. — Но премиерът и Пау Уън ме излъгаха. Страхувам се, че и двамата ме използват...

— В това няма нищо лошо, след като вече го знаете — успокоително рече Малоун.

— И все пак не ми харесва.

Малоун замълча за момент, след което се почувства длъжен да подхвърли:

— Вероятно разбирате, че Тан може би знае накъде пътуваме в момента. Няма причини да не го знае. — Той посочи Соколов. — Защото със сигурност го иска обратно.

При тези думи руснакът неволно потръпна.

— В район като този едва ли има много летища — добави Малоун. — А Тан със сигурност го е проверил.

— Какво имате предвид? — погледна го Ни.

— Мисля си, че можем да прибегнем до един малък трик.

Малоун насочи поглед към Йечън, който бавно изплува под тях. Градът беше разположен в южния край на пустинята Такламакан, в подножието на висока планина. Според Ни жителите му бяха около двайсет хиляди души. Преди векове от тук тръгвали керваните за Индия, но днес населението се занимаваше предимно с търговия на дребно. През 70-те години край него било построено малко летище за улеснение на комуникациите.

— Намира се на няколко километра извън града — отбеляза Малоун.

Градът под тях беше тъмен. Осветен беше единствено асфалтираният път, който пресичаше равния терен и свършваше пред малка кула, два големи хангара и писта, маркирана от сигнални лампи.

Какво ли ги чакаше долу? Отговор на този въпрос дадоха светлините на два автомобила, които се носеха с пълна скорост към летището. В този късен час?

— По всичко личи, че са ни устроили тържествено посрещане — промърмори той.

— Виждам — кимна Касиопея, надвесена над илюминатора до себе си. — Карат като луди.

— Министър Тан е предвидим — обади се Ни.

Соколов запази мълчание, но лицето му беше загрижено.

— Не се безпокой — подхвърли му Малоун. — Всички знаем какво трябва да направим.

* * *

Кацането премина гладко и самолетът зарулира към кулата. Асфалтовото покритие тънеше в мрак, но зоната около кулата и двата хангара беше ярко осветена от прожекторите, окачени на високи пилони. Самолетът плавно спря. Двигателите продължаваха да

работят. Касиопея отвори задната врата и скочи на земята. Ни я последва.

Изминаха около петдесетина метра, очаквайки двата автомобила всеки момент да заковат пред тях. Единият беше рейндж ровър, а другият — микробус в светъл цвят. И двата бяха обозначени като полицейски. Ни беше виждал хиляди подобни коли навсякъде из Китай, но никога досега не беше ставал мишена на някоя от тях.

Той си пое дълбоко въздух в опит да се успокои. Едва сега разбира как са се чувствали обектите на неговите разследвания. Нащрек, несигурни какво предстои да се случи, опитващи се да разберат какво знае другата страна. И бързо стигна до заключението, че е по-добре да бъдеш извън клетката, а не в нея.

Двете коли заковаха пред тях с остро скърцане на спирачките. От рейндж ровъра изскочи нисък и широкоплещест мъж с тибетски черти. Беше облечен в официална зелена униформа и усилено дърпаше от цигарата между устните си. Шофьорът остана на мястото си. От микробуса не слезе никой.

Малоун беше обяснил какво има предвид и Ни го беше приел, вероятно защото нямаха кой знае какъв избор.

— Министър Ни, аз съм Лян от окръжната полиция — представи се мъжът. — Имаме заповед да задържим вас и всички останали на борда на самолета.

— От кого е издадена тази заповед? — хладно попита Ни.

— От Пекин.

— В Пекин живеят двайсет милиона души. Можете ли да бъдете по-конкретен?

Лян не хареса забележката, но бързо възвърна самообладанието си.

— Заповедта дойде от кабинета на министър Тан — отвърна той. — Ясна и категорична.

Касиопея направи малка крачка встрани. И двамата бяха напрегнати. Неговият пистолет беше скрит под сакото, а нейният — под блузата ѝ.

— Знаете ли кой съм аз? — попита на мандарин Ни.

— Известно ми е какъв пост заемате — отвърна полицаят и захвърли угарката.

— И въпреки това възнамерявате да ме задържите?

— На борда има ли човек на име Соколов? — не отговори на въпроса мъжът. — От руски произход?

Забелязал, че Касиопея долови името, Ни подхвърли на английски:

— Той се интересува дали с нас пътува човек на име Соколов.

Тя сви рамене и поклати глава, а той се обърна към Лян и обяви:

— Не знаем нищо за такъв човек.

— Трябва да претърся самолета. Заповядайте на пилота да изключи двигателите.

— Както желаете.

Ни се обърна, вдигна глава към кабината и кръстоса ръце, изпращайки добре известния сигнал. Нищо не се случи.

— Искате ли да съобщя на другите двама пътници, че трябва да слязат? — обърна се към Лян той.

— Моля ви. Би било прекрасно.

Ни се обърна към Касиопея и кратко нареди:

— Доведете ги!

Малоун наблюдаваше развоя на събитията от около трийсет метра. Правилно беше предположил, че емисарите на Тан щяха да очакват четирима пътници и щяха да бъдат учудени, че виждат само двама.

Ни изчака приближаването на Касиопея до отворената врата на кабината. Тя спря и махна с ръка. На бетона скочиха двама души и тръгнаха след нея към мястото, където ги очакваше началникът на полицията. Лян бръкна в джоба си и извади навит на руло лист хартия. Точно от това се страхуваше Ни. Лян разгъна листа и Ни видя черно-бялата снимка.

На Лев Соколов.

— Никой от тези хора не е руснакът — обяви Лян. — Вторият би трябвало да е американец, но тези са китайци.

Малоун веднага усети, че нещата не се развиват добре.

След приземяването той и Соколов размениха местата си с пилотите, които нямаха никакво желание да се противопоставят на заповедта на Ни Юн.

Видя как Ни отново размахва ръце, сякаш за да накара пилотите да изключат двигателите. Но полицията не се остави да бъде заблудена.

— Какво ще правим сега? — попита с треперещ глас Соколов.

— Не онова, което очакват.

Касиопея чу как двигателите увеличават оборотите си и витлата засвистяха в нощния въздух. Машината зави наляво и започна да се приближава към тях. Полицаят извика нещо с възбуден глас. Нямахше нужда от преводач, за да отгатне думите му.

Ни бавно се обърна към самолета, който все по-бързо се приближаваше. Четирийсет метра. Двамата пилоти изпаднаха в паника и хукнаха към контролната кула. Очевидно наясно, че тези хора не му трябват, полицаят ги остави да се отдалечат.

Витлата свистяха в сухия нощен въздух. Касиопея се почувства по-добре, въпреки че все още носеше вчерашните дрехи, които беше намокрила във водите на езерото, а после беше посипала с праха на хилядолетната гробница. Самолетът се насочи право към тях. Трийсет метра. Поредната поява на Котън. С гръм и трясък както обикновено.

Ни беше шокиран от действията на Малоун. Той го беше предупредил, че ще им пази гърба дори и ако противникът не се хване на уловката, но не обясни как. В общи линии Ни знаеше малко за Котън Малоун, главно от служебните справки, които сочеха, че бил уважаван американски агент, способен и умен.

Двойните витла на моторите свистяха на двайсетина метра от тях.

— Кажете му да спре! — изкрещя Лян, като се опитваше да надвие грохота. — Къде е тръгнал?

— Вероятно насам — небрежно отвърна Ни.

Сигналните лампички на крилете мигаха в червено и зелено. Ни се запита докъде е решил да стигне Малоун, но беше твърдо решен да остане на мястото си и да види кой ще отстъпи пръв — самолетът или полицаят.

Малоун изчака подходящия момент и натисна руля. Корпусът се завъртя, а лявото крило с пропелерите изведнъж се превърна в оръжие. Полицаят реагира, като се просна по очи на асфалта, следван от Ни и Касиопея. Телата им изчезнаха под тумбестия корпус. Двамата пилоти отдавна бяха изчезнали, а шофьорът на рейндж ровъра се изтърколи навън миг преди крилото да профучи на сантиметри от колата. Настъпи паника, точно според замисъла на Малоун. С изключение на един малък проблем. В ръката на шофьора, който се претърколи на бетонната площадка, проблесна пистолет.

Касиопея усети миризмата на нагорещения асфалт. Грохотът в ушите ѝ беше оглушителен. Видя как Ни и полицаят се проснаха по очи. Същото направи и шофьорът на рейндж ровъра, който обаче измъкна пистолета си още преди да е паднал. Тя светкавично извади своето оръжие, прицели се и стреля. Куршумът попадна в отворената врата на колата, която онзи мъж използваше за прикритие.

За нещастие самата тя се намираше на абсолютно незащитено място.

Ни чу изстрела и извърна глава. Моментално си даде сметка, че двамата с Касиопея са абсолютно уязвими и няма как да се скрият от ответната стрелба, която щеше да прозвучи всеки момент. Освен ако... Той измъкна пистолета от кобура си и тикна дулото във врата на Лян, притискайки го към земята.

Самолетът направи пълен кръг. Витлата сочеха в обратна посока, а опашката се завъртя наляво.

— Кажу ми на твоя човек да свали оръжието! — изкрещя Ни и притисна още по-силно дулото във врата на полицаия.

Шофьорът насочи пистолета, но явно не знаеше какво да прави. Положението излизаше от контрол. Представителите на властта в това затънтено място едва ли имаха голям опит при подобни ситуации. Лян извика нещо.

— По-силно! — изръмжа Ни.

Последва нова команда.

Касиопея лежеше по корем на асфалта, насочила пистолет към рейндж ровъра. Той успя да улови погледа ѝ и поклати глава. Тя, изглежда, разбра, че прави усилия да излязат от ситуацията.

— Кажу ми да хвърли оръжието!

Лян се подчини. Шофьорът очевидно нямаше особено желание за престрелка, защото бързо се изправи с вдигнати ръце.

Малоун завърши маневрата и носът на самолета отново се насочи към двата автомобила. Със задоволство установи, че единият от полицаите лежи на земята, а Ни е притиснал пистолета си в тила му. Другият беше вдигнал ръце, а Касиопея се изправяше. Номерът май беше минал. Но в душата му трепна тревога. Микробусът. В него би трябвало да има поне шофьор, но реакция към разгръщащата се драма липсваше.

Задните врати на микробуса рязко се отвориха.

На асфалта изскочиха четирима въоръжени мъже, които приклегнаха и насочиха автоматите си. Двама към самолета, по един

към Ни и Касиопея.

— Това е проблем — промърмори Малоун.

Беше рискувал, с надеждата да объркат и надхитрят местните органи на реда, но очевидно ги беше подценил. Витлата все още се въртяха, но би било глупаво да продължи маневрата. Онези с автоматите несъмнено щяха да го засипят с куршуми.

Ни продължаваше да притиска дулото в тила на полицейския началник, но погледът му следеше подкреплението, което зае позиция за стрелба.

— Пусни ме да стана! — заповяда Лян, бързо усетил промяната в ситуацията.

Ни отказа да отмести оръжието.

— Не можеш да спечелиш! — добави полицаят.

Това беше вярно. Ни не знаеше докъде се простират заповедите на Тан, но добре помнеше какво се беше случило в гробницата и след това. Отмести пистолета си и бавно се изправи.

Двигателите на самолета утихнаха. Явно и Малоун беше осъзнал безнадеждността на ситуацията. Бяха загубили.

Тан скочи на тревата. Хеликоптерът беше кацнал на някаква ливада в околностите на град Батан. Отлично знаеше къде се намира — в долина, заобиколена от непристъпни върхове, вековни ледници, гори и буйни реки, чиито води се спускаха почти отвесно надолу. Като младеж често беше идвал тук, за да попълни запасите на братството от ориз, месо, зеле, картофи и подправки.

Зората не беше далеч, но на тази височина дневната светлина идваше бавно. Тан напълни гърдите си с кристалночистия въздух и усети как се завръща силата, която някога беше черпил от тази усамотена земя на контрастите. Непрогледни нощи, ослепително ярки дни. Опасно разреден въздух, горещо слънце, плътни сенки, пронизващи земята като черен лед.

Батан спеше на стотина метра по-нататък. Три хиляди жители, никакви промени. Бели къщички с червеникави покриви. Пазарен град, гъмжащ от поклонници, овце, якове и търговци. Един от многото, пръснати по зеления килим между сивите върхове като зарове по игрална маса. Тук властваше предимно културата на Запада. Един затворен свят, особено подходящ за седалище на тайно братство като „Ба“.

Тан тръгна напред по отъпканата трева. Виктор вървеше до него.

Хеликоптерът се издигна в бързо порозовяващия въздух. Грохотът на моторите му се стопи и над моравата се възцари дълбока тишина. Йечън се намираше на трийсет минути полет в северна посока.

Тан все още беше облечен с мръсните си дрехи. По време на полета се бе насиллил да хапне нещо от неприкосновените запаси на борда. Искаше да бъде готов за онова, което предстоеше. И което беше очаквал цели две десетилетия.

— Какво предстои да се случи? — попита Виктор.

— Това не е твоя работа.

— Така ли? — спря на място Виктор. — По ваша заповед убих един пилот от Китайската народноосвободителна армия. Доставих ви

Малоун, Вит и Ни Юн. Играех по вашите правила, точно според заповедите ви. Но всичко това изведнъж вече не е моя работа?

Тан също спря, но не се обърна. Погледът му се насочи към далечните планини на запад, отвъд Батан. Към онова, което го чакаше там.

— Не изчерпвай търпението ми! — мрачно процеди той.

Не беше нужно да се обръща, за да усети насоченото оръжие. Нали сам беше позволил на Виктор да задържи пистолета си?

— Май си намислил да ме застреляш, а? — спокойно подхвърли той.

— Това ще реши много проблеми, включително изключителната ти неблагодарност! — изсъска Виктор.

Тан продължаваше да стои с гръб към него.

— Руснаците ти заповядаха да ме убиеш, нали? — подхвърли той. — Сигурно ще бъдат доволни!

— Ти плащаш по-добре — поклати глава Виктор.

— Това го чувам непрекъснато — каза Тан, решил да прибегне до дипломатията, докато се решат всички проблеми. — Знаеш, че се нуждая от помощта ти. Но всичко, за което ще те помоля, е още малко търпение. През следващите няколко часа нещата ще се изяснят.

— Аз трябваше да бъда в Йечън — отбеляза Виктор, намеквайки за отказа му.

— Нямах работа там.

— А защо съм тук?

— Защото тук се намира онова, което търся.

След тези думи Тан тръгна напред.

* * *

Малоун и Касиопея седяха на мръсния тухлен под. Затвориха ги отделно от Ни и Соколов в малкия терминал на летището. За килия използваша някакъв склад със стени от дебела ламарина, осветен от слаба и прашна крушка.

— Не се получи — обади се Касиопея.

— Нямах време да измисля нещо по-добро — сви рамене Малоун.

Въздухът вонеше на гнило. Какво ли бяха държали тук?

— Съмнявам се, че Соколов е в опасност — добави той. — Поне засега. Тан си го върна обратно без особени усилия. Но при Ни нещата не стоят така. Мисля, че не го чака нищо добро.

Касиопея седеше, обвила ръце около свитите си колене. Изглеждаше уморена. Самият той също беше доста уморен, въпреки че и двамата бяха успели да подремнат по време на полета. Вече час седяха в килията. Отвън не се чуваше нищо.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

— Все ще измислим нещо.

— Винаги ли си такъв оптимист? — усмихна се тя.

— Това е най-добрата алтернатива.

— Ние с теб трябва да изясним някои неща.

— По-късно — кимна той. — Става ли?

— Добре. Нека бъде по-късно.

Ако изобщо има по-късно, беше неизказаната мисъл, която увисна във въздуха. После тишината беше нарушена от някакъв звук. Свистенето на витла.

* * *

Ни седеше в друга, по-добре осветена стая. Единственият прозорец се охраняваше отвън от един от мъжете с автоматите, пристигнали с микробуса. Друг със сигурност стоеше пред заключената врата. Чудеше се какво беше станало с Малоун и Вит. Беше ясно, че Тан бе заповядал да ги заловят живи. Лицето на Соколов беше мрачно, но не и изплашено.

— Защо никой друг не се е заинтересувал от твоето откритие? — попита го на мандарин Ни. — Малоун твърди, че руснаците отдавна са наясно със запасите от неизчерпаем петрол.

— Задачата им е далеч по-трудна — отвърна Соколов. — Колко са местата по света, където могат да се вземат проби от петрол на две хиляди години? — Замълча за момент и сведе очи към пода. — Само едно. Тук, в Китай. Никой друг не е бил в състояние да сондира толкова отдавна. Единствено китайците. Доказателството е тук и

никъде другаде. — Говореше тихо, сякаш съжаляваше за откритието си.

— Синът ти ще бъде добре.

— Откъде знаеш?

— Ти си прекалено ценен, а Тан знае, че детето е единствената му възможност да ти окаже натиск.

— Но само докато изтръгне онова, което иска.

— Ти всичко ли му разказа?

— Не. Само някои неща.

Ни си спомни за отвращението, демонстрирано от руснака по време на полета.

— Не всички сме като Тан — промълви той.

— Сигурно е така — отвърна Соколов и за пръв път вдигна глава. — Но всички сте китайци и това ми стига.

* * *

Тан пое по единствената улица на Батан, отбелязвайки окаяното състояние на сградите от двете ѝ страни, между които се виждаха тесни и мръсни улички. Всичко беше покрито с плътен слой прах. Виждаха се няколко каруци и един-два пикапа, зарязани почти в средата на улицата. На няколко крачки от него проскърцваха две колела, задвижващи камбанките си с всяко завъртане. От близката алея изскочи огромен мастиф, който се превъртя във въздуха и тупна по гръб, задържан от дебелината си верига. В следващия миг отново беше на крака, очевидно решен да се задуши или да скъса веригата, но да докопа непознатите. Тан се обърна с лице към лаещия звяр.

На няколко крачки от него висеше голям бронзов гонг, който скоро щеше да обяви настъпването на новия ден. Зад него се виждаше малък, полуразрушен хотел с откренати врати и лъснати от мръсотия стени. И той не беше претърпял почти никакви промени. Кучето продължаваше да лае.

— Иди да събудиш собственика — заповяда на Виктор той.

Беше наясно, че изкачването на планината без слънце в небето е безумна идея. Пътеките бяха тесни и стръмни, с постоянна опасност от

падащи камъни. С настъпването на деня мъглата бавно се вдигаше и разкриваше гледката към непристъпните върхове.

Още малко.

* * *

Страхът постепенно напусна душата на Ни. Тан беше получил чудесна възможност да го ликвидира в гробницата на Цин Шъхуан, за съществуването на която подозираха малцина, но това едва ли можеше да се случи тук, в присъствието на толкова много свидетели. Дори първият вицепремиер не би могъл да запази в тайна един толкова брутален акт. По всяка вероятност щяха да ги закарат на някое по-усамотено място, а грохотът на приближаващия се хеликоптер потвърждаваше това.

Соколов също реагира на звука.

— Отиваме при сина ти — каза Ни.

— Откъде знаеш?

— Тан се нуждае от нас живи. От мен само за малко, но ти ще му трябваш още дълго време. По тази причина ще те събере със сина ти, поне за фасада.

— Не се ли страхуваш?

— Страхувам се единствено от провал.

Соколов го погледна с разбиране.

— А какво ще стане с Малоун и Вит?

— За съжаление тяхното положение е далеч по-сериозно.

Малоун слушаше постепенно затихващото свистене на роторите. Хеликоптерът беше кацнал само за няколко минути, най-вероятно за да прибере Ни Юн и Соколов.

— Сега е наш ред — подхвърли Касиопея.

Продължаваха да седят на пода.

— Но няма да ни превозват никъде — добави тя.

— Може би ще ни превозят, но ще се приземим по малко по-друг начин — промърмори Малоун.

Бяха чужденци, нелегално проникнали в страната, и вероятно шпиони, които никой нямаше да потърси. Това беше част от длъжностната характеристика на предишната му работа. И тя го знаеше, нямаше нужда да ѝ го казва. Бяха длъжни да рискуват при първата възможност и щяха да го направят. Защото нямаше какво да губят, в буквалния смисъл на думата.

Тихо стържене оповести отключването на металната врата. Касиопея понечи да стане, но той сложи ръка на коляното ѝ и поклати глава. Тя остана на пода.

Вратата се отвори и на прага се появи полицейският началник, когото вече познаваха. В ръката си държеше пистолет, изражението му беше мрачно.

— Тежка нощ, а? — подхвърли Малоун.

Не знаеше дали влезлият разбра. Тук не беше Пекин или Източен Китай, където много хора знаеха английски. Тук бяха в средата на нищото. Мъжът им направи знак да станат и да излязат. В коридора чакаха още двама, въоръжени с автомати. Малоун ги огледа. И двамата бяха млади, уплашени и несигурни. Колко пъти бяха попадали в подобна ситуация? Не много, разбира се.

Началникът отново махна с ръка. Малоун забеляза, че металната врата се отваря навън и няма резе, а само дръжка и ключалка, която действаше от външната страна.

— Според мен тези хора не говорят английски — подхвърли на Касиопея той.

В очите на началника се появи нетърпение, но личеше, че не разбира какво си говорят. Малоун се усмихна и му подхвърли със същия тон:

— Вониш като свиня, приятел.

Началникът не реагира на обидата. Ръката му с пистолета отново ги подкани да побързат.

— Тоя със сигурност не знае нито дума — обърна се към Касиопея Малоун и направи лек поклон: — Първо дамите. Бъди готова да действаш незабавно.

Тя прекрачи прага. Началникът изостана една крачка назад, за да направи място на Малоун да излезе. Така можеше да реагира на всичко, което предприемеха, и то от безопасна дистанция. С изключение на едно.

Малоун вървеше след Касиопея. Тялото му се изви светкавично и десният му крак силно ритна вратата, която се затръшна пред носа на началника, заключвайки го в килията. Почти в същия миг той удари с лакът по-близкия войник и той отхвъркна назад. Касиопея подскочи и нанесе силен ритник в гърдите на другия. И двамата не успяха да реагират. Малоун се стрелна напред и заби юмрук в лицето на своя човек. Той се опита да се защити, но без да изпуска пушката. Лоша идея, но Малоун не му даде време за размисъл. След още три бързи крошета с дясната ръка войникът рухна. Котън грабна пушката и издърпа пистолета от кобура на кръста му. Обърна се и видя, че Касиопея има известни проблеми.

— Побързай! — подвикна ѝ той.

Касиопея избягна два удара на противника си, прескочи пушката му, която лежеше на пода, и се стрелна напред. Юмрукът ѝ обаче само докосна гръкляна. Бясна от пропускат, тя се завъртя със светкавичен отскок и кракът ѝ се стовари в гърдите на мъжа. Втори ритник го прикова в стената, а последвалият чифт саблени удари в гърлото го накара да се свлече на пода.

— Отне ти доста време — отбеляза Малоун.

— Вместо да гледаш, можеше да ми помогнеш — задъхано отвърна тя.

— Само ако се беше наложило.

Тя измъкна пистолета на войника от кобура и се наведе да вдигне автомата. Началникът не представляваше заплаха, тъй като бе

заклучен в килията. Отвътре долитаха тропане и приглушени викове на китайски.

— Имаше още двама с автомати — подхвърли Касиопея. — Плюс двамата шофьори.

Малоун кимна, също успял да пресметне личния състав на врага.

— Предлагам да се придвижваме много внимателно.

Той надникна през близкия прозорец и забеляза рейндж ровъра на петдесетина метра от тях. Микробусът беше изчезнал. Което го разтревожи.

— Да се надяваме, че ключовете са на таблото.

Пристъпиха към вратата и внимателно я открянаха.

Все още беше дълбока нощ и летището тънеше в тишина.

— Може би щяха да ни убият тук, а може би щяха да ни закарат на друго място със същата цел — каза той. — Но и в двата случая микробусът щеше да им потрябва.

Веднага усети, че и тя си беше помислила същото.

— Няма смисъл да се бавим повече тук.

Касиопея излезе първа с готов за стрелба автомат. Той я последва. Петдесетина метра ги деляха от рейндж ровъра. Очите му пронизаха мрака. Прожекторите на покрива осветяваха само част от пътя. Стигнаха до средата, когато тишината беше разкъсана от рев на автомобилен мотор. Микробусът изскочи иззад близкия хангар и с пълна скорост се понесе към тях. От страничното стъкло се показа ръка с пистолет.

Без да се колебае нито секунда, Касиопея включи на автоматична стрелба и засипа челното стъкло с куршуми. Ръката с пистолета изчезна, микробусът се люшна надясно, вдигна се на две колела и се заби в стената на хангара.

Затичаха с всички сили към рейндж ровъра. Малоун скочи зад кормилото и видя, че ключовете висят на таблото.

— Най-послед нещo да бъде както трябва — въздъхна с облекчение той.

Стъпи на газта и колата бързо напусна осветеното пространство на плаца.

— Има още нещo — подхвърли Касиопея. — Как ще стигнем до там? Едва ли можем да питаме за пътя.

— Няма проблем — отвърна Малоун и измъкна някакъв пакет от задния си джоб. — Задържах картата, която Ни използваше в самолета. Просто за всеки случай.

Батан

7:00 ч.

Изправен пред прозореца, Тан вдигна ръка, за да предпази очите си от слънчевите лъчи, надничачи иззад върховете на изток. В другата си ръка държеше чаша сладък черен чай, ароматизиран с кардамон. Струваше му се, че всеки момент ще прозвучи романтичният зов на раковина и ехото му ще се върне от скалите. Преди години в манастира се будеха от такъв рог, който един от братята надуваше на разсъмване.

Той погледна надолу към улицата. Батан бавно оживяваше. Редките минувачи постепенно се превръщаха в неспирен поток. Повечето бяха облечени с дълги до глезените вълнени наметала, препасани с червени колани, а на главите си носеха шапки, които ги предпазваха от вятъра, блъскащ в дървените стени. През тази част от годината времето беше непостоянно. Въпреки голямата надморска височина пролетният въздух беше изненадващо топъл, нагриван от ултравиолетовите лъчи на слънцето, които свободно проникваха през тънкия атмосферен слой.

Виктор закусваше на долния етаж. Преди два часа му бяха съобщили по сателитния телефон, че Ни и Соколов са арестувани и вече са отпътували от Йечън. Той беше изпратил хеликоптера да ги прибере и после да се върне за него най-късно до седем и половина. С нескрито удовлетворение бе приел и новината за арестуването на Малоун и Вит, които по това време най-вероятно вече бяха мъртви. Парченцата от пъзела най-сетне се подреждаха.

Той вдъхна с наслада топлия въздух, наситен с миризмата на запалени кандила. Зад прозореца прозвуча кристалният камбанен звън. Вратата се отвори.

— За мен е време да тръгвам — обърна се Тан към Виктор. — Хеликоптерът ще се върне всеки момент.

На леглото лежеше екипировката, която Виктор беше донесъл по-рано. Навито на руло въже, раница, фенерче, нож и дебело яке.

— Изкачването до залата ще продължи час и нещо — добави Тан. — Пътеката започва западно от града и се извива нагоре. Самата зала се намира зад хребета, веднага след един висящ мост. В скалите над него е издълбана статуя на Буда, така че лесно ще се ориентираш.

— Какво се случи в Йечън?

— Това не те засяга.

Виктор Томас продължаваше да се тревожи за съдбата на Касиопея Вит, което беше странно. За самия него жените не бяха нищо повече от причина за отклоняване на вниманието. Хората като Виктор също би трябвало да ги възприемат така, но той явно беше на друго мнение. Виктор събра екипировката и облече кожено яке.

— Тръгвай по пътеката и внимавай някой да не те проследи — нареди Тан. — Когато стигнеш горе, гледай да останеш незабелязан. Докладваха ми, че там има само няколко души. Ще проникнеш лесно, защото главният портал винаги е отворен.

— Добре, ще се постарая да те покрия — кимна Виктор. — Но в момента имаш по-важен проблем.

Тан не хареса тона, с който бяха изречени тези думи.

— Какъв проблем? — попита той.

— Малоун и Касиопея Вит току-що пристигнаха в града.

* * *

Касиопея се оглеждаше с нескрито възхищение. Типично за този район къщите бяха кирпичени, боядисани в бяло, с изрисувани над вратите слънца и луни, а на покривите им бяха струпани дърва за горене и блокчета изсушен торф. Местните жители бяха монголци, китайци, араби и тибетци, които за разлика от родните си страни се бяха научили да живеят заедно. Двамата стигнаха до тук след близо два часа пътуване по тесни виещи се каменисти пътища.

— Стомахът ми още се бунтува от гадната храна — обади се Малоун, след като слязоха от ровъра.

В колата бяха открили някакви запаси от първа необходимост — твърди като камък бисквити и мляко на прах, примесено с нещо, което приличаше на свинска мас и имаше вкус на подсладен картон. На

Касиопея също ѝ беше зле от отвратителната храна и непрекъснатото друсане.

— Ни спомена, че манастирът се намира западно от града — подхвърли тя. — Но ще се наложи да попитаме някого за пътя.

Местните скрито ги наблюдаваха. Високо над главите им грачеха гарвани. Тя усети, че диша учестено, за да се справи с разреждения въздух. Трябваше да престане, защото това нямаше да ѝ помогне.

— Струва ми се, че с питане едва ли ще стигнем далеч — възрази Малоун, докато заобикаляше рейндж ровъра.

— Тук едва ли има много чужденци като нас — съгласи се тя.

* * *

Тан бързо отстъпи назад от прозореца.

— Май ще излезеш прав за Малоун — каза той. — Този човек наистина заслужава уважение.

— Тя също.

— Защо непрекъснато ми повтаряш това? — извика той и се обърна да погледне Виктор.

Дразнеше се от факта, че чужденецът все още му бе нужен.

— Аз тръгвам — добави той. — А ти можеш да задържиш вниманието им, докато ме няма.

— А какво да правя, след като задържа вниманието им?

— Трябва да се увериш, че наистина тръгват към планината. Както знаеш, там ги чакат войници.

— Които чакат и мен, нали?

— Дори да е така, ти ще успееш да им се изплъзнеш. Защото предварително знаеш, че са там.

Дали ми вярва, запита се Тан. Този човек беше изключително затворен, в главата му винаги имаше нещо скрито. Както в момента. Беше се качил в стаята, след като беше установил присъствието на Малоун и Вит, но му бе съобщил новината едва когато сам бе решил да го направи. Слава богу, че до края на деня щеше да се освободи от него. Заедно с всички останали.

* * *

Малоун чу звука едновременно с Касиопея. Ритмичният тътен на ротори. Нисък, стабилен, хипнотичен. Като сърдечен ритъм.

— Хеликоптер — промърмори той.

— Който се приближава.

Котън вдигна глава и напрегна взор към бързо просветляващото небе. Хеликоптерът се приближаваше от север, на няколко километра от тях. Преодолял назъбените върхове, той започна да се снижава към една покрита с еделвайси поляна в края на града. Ярката червена звезда на зеления корпус издаваше собственика му.

Народноосвободителната армия.

— Идва за Тан — обади се един глас.

Малоун се обърна.

На три метра зад тях стоеше Виктор.

* * *

Тан напусна хотела през задната врата. Благодарение на няколкото банкноти, получени от Виктор, собственикът ги посрещна добре, без да задава въпроси. Пое по тясната уличка, която щеше да го изведе направо на поляната в покрайнините на града. От двете му страни имаше малки магазинчета — дърводелец, стругар, ключар и шивач. В дъното се виждаше поляната с красивите еделвайси.

Боботенето на хеликоптера приближаваше. Оцеляването на Малоун и Вит беше проблем. В началото той бе успял да се възползва от тяхната анонимност, но сега близостта им ставаше опасна. А и времето изтичаше.

Тан извади телефона и набра кабинета си, благодарен на спътниците, които не се влияеха от планинския терен. Старши помощникът вдигна веднага.

— Предай на нашите приятели в Исламабад, че ги моля да изпълнят онова, което поисках от тях. Съвсем скоро мишените ще се появят в района.

— Те само чакат да ги предупредим.

— Трябва да ги убедиш, че успехът е задължителен. Всичко друго отпада. Можеш да ги увериш, че няма да забравя услугата им.

— Мишените са две?

— Не, три. Искам да бъдат ликвидирани на всяка цена.

Малоун изгледа продължително Виктор. Навито на руло въже през едното рамо, раница през другото. Дебело яке с дръпнат догоре цип.

— Излишно е да питам накъде си тръгнал — каза той.

— Тан залови Ни и Соколов — направи крачка напред Касиопея.

— Той вече го знае — рече Малоун и отново спря очи върху лицето на Виктор. — Ти си доста зает човек. Отначало отвлече Касиопея, подложи я на изтезания, а после я пусна на свобода. Насочи ни към засадата на китайците, а после изчезна, оставяйки ни на произвола на съдбата. На два пъти се разминахме на косъм от смъртта. А сега се появяваш тук...

— Нали още сте живи? — изгледа го Виктор. — Не забравяй, че именно аз ви спасих кожата в онази гробница.

— Не. Ти спаси Ни. Било е част от задачата ти.

— Нямах никаква представа за моите задачи.

Малоун видя как хеликоптерът набира височина.

— Тан май си тръгна, а? — подхвърли той.

— Трябва да вървя — рече Виктор.

— Ние също — отвърна Касиопея.

— Руснаците искат да са сигурни, че Ни Юн ще бъде следващият премиер на тази страна — подхвърли Малоун. — Искат си и Соколов.

— Слез на земята, Малоун. Нима си въобразяваш, че единствено те искат това? Защо Стефани Нел се появи в Копенхаген? Аз работя за нея. Тя знаеше, че държа Касиопея, защото заповедта беше нейна. Искаше да привлече и теб. Аз съм обикновена пионка. Вие двамата — също.

Думите на Виктор шибнаха Котън като камшик. Стефани го беше изиграла. *Искам просто да се подсигурия, поварвай ми. Не мога да вярвам сто процента на Иван.*

Едва сега разбра какво беше имала предвид.

— Аз просто си върша работата — добави Виктор. — Ако ти нямах намерение да вършиш своята, поне не ми се пречкай!

— В тази игра ти рискува живота на Касиопея! — извика Малоун и сграбчи ръката му.

— Не аз, а Стефани — поправи го Виктор. — За късмет ти беше наблизно и успя да оправиш нещата.

Малоун рязко го блъсна. Въжето падна от рамото на Виктор. Другата му ръка се освободи от раницата. Но остана на място.

— Беше ти приятно да убиеш онзи пилот, нали? — изсъска Малоун. — Да го свалиш с една-единствена ракета! И това ли беше част от задачата ти?

Виктор не отговори.

— Ти си убиец! — изгледа го с отвращение Малоун. — Уби онзи пилот с единствената цел да забъркаш и нас! Да ни докажеш, че си на наша страна. А после, когато се спуснахме в гробницата, направи опит да ни убиеш! Едно от фенерчетата, които шареха сред изпаренията, беше твоето!

В очите на Виктор проблеснаха гневни искри.

— Хареса ли ти да изтезаваш Касиопея? Лично ли наливаше водата?

Виктор се стрелна напред и силно го блъсна. Телата им се стовариха върху предния капак на рейндж ровъра. Улицата светкавично опустя. Двамата се свлякоха на земята. Малоун се изтръгна от хватката на Виктор и скочи на крака. Но противникът му беше по-бърз и ритникът му го улучи в стомаха.

Въздухът напусна дробовете му.

В следващия миг Малоун се съвзе и нанесе светкавичен удар в гърдите на Виктор. Разределеният въздух го принуждаваше да диша на пресекулки, главата му се замая. Комбинирана с ритника на Виктор, липсата на кислород го замая повече, отколкото беше предполагал. Тръсна глава, за да се овладее, и отново премина в атака.

Виктор го посрещна с юмруци, но този път Малоун беше готов. Избегна един удар, после втори. Десният му юмрук се заби в корема на противника, следван от бърза комбинация. Виктор отстъпваше бавно. Силен ъперкът в челюстта го свали на колене. Малоун се надвеси над него, но той не направи опит да стане. Гърдите му горяха от липсата на кислород. По дяволите тази надморска височина! Обърна се и тръгна към Касиопея.

Така и не разбра какво стана, но ударът в гръбнака беше изключително силен. Сви се на две, коленете му се подгънаха. Вторият удар го изпрати по очи на земята. В следващия миг тялото му се завъртя. Виктор го държеше за реверите и се мъчеше да го изправи.

— Престанете! — изкрещя Касиопея.

Беше видяла как Виктор грабва лопатата, опряна до вратата на близкото магазинче и с всичка сила я стоварва в гърба на оттеглящия се Малоун. Вторият удар го повали на земята. В момента беше яхнал Малоун, готов да заблъска главата му в паважа.

— Пусни го! — заповяда тя и заби поглед в пламтящите от гняв очи на Виктор.

Той дишаше на пресекулки.

— Пусни го! — повтори по-тихо тя.

— Предупредих те, че следващият път ще бъде по-различно! — изсъска Виктор, разхлаби хватката си и се изправи.

Неколцината зяпачи бавно се разпръснаха. Край на боя. Полиция не се виждаше никъде. Тук може би изобщо няма полиция, помисли си тя. Виктор вдигна раницата си и протегна ръка за въжетото. Малоун продължаваше да лежи и опипваше гърба си.

— Тан заповяда да ви нападнат — подхвърли Виктор. — Пакистанските войници ще ви чакат на границата. Тя минава високо горе, малко под манастира.

— Вероятно си даваш сметка, че те ще нападнат и теб — подхвърли Касиопея.

— Разбира се — кимна той. — Затова реших да тръгна пръв. Предпочитам да не ме следвате, но вие няма да ме послушате, нали?

— Ще ти трябва помощ.

— Малоун е прав. Твърде често рискувах живота ти.

— Но и го спасяваше.

— Това вече няма да стане.

— Кое? Да рискуваш живота ми или да го спасяваш?

— Нито едното, нито другото. Но тъй като знам, че няма да останете тук, нека ви кажа накъде да тръгнете. Пътеката започва западно от града и води към един висящ мост високо в планината. След него има скални скулптури, които сочат пътя към Залата. Изчакайте един час, за да мога да направя нещо. Може би ще успее да

отклоня вниманието на пакистанците. — Ръката му махна по посока на Малоун. — Той и бездруго няма да се оправи по-рано.

След тези думи Виктор се обърна, но тя сграбчи ръката му.

— Какво си намислил?

— Какво те интересува?

— Нима не трябва да ме интересува?

Той кимна към Малоун.

— Защо не ми каза, че работиш за Стефани още в Белгия? — попита тя.

— Това не е в мой стил.

— А изтезанията в твой стил ли са?

— Не си мисли, че ми е доставило удоволствие. Просто нямаше друг начин.

Тя забеляза болката, която се изписа в очите му, и тихо попита:

— Имаш ли чувство за лоялност към някого?

— Само към себе си.

Но тя не се остави да бъде заблудена.

— У теб има много повече, отколкото показваш.

— Аз съм като него — отвърна Виктор и отново посочи Малоун.

Най-сетне ѝ просветна.

— Ти искаше този сблъсък, нали?

— Трябваше да ви забавя по някакъв начин. Кажете ми, че съжалявам за тъпия номер, но друг начин нямаше.

— Ще убиеш ли Карл Тан? — попита Касиопея.

— Много хора ще бъдат доволни, ако го направя. Съвсем наскоро имах възможност да го застрелям.

— А защо не го направи?

— Още е рано. Искам да разбера какво има горе в онези планини. Ни вече е там и аз трябва да го измъкна.

— А какво ще правиш със Соколов?

Виктор не отговори.

— Ще го убиеш ли?

Мълчание.

— Кажете ми! — настоя тя.

— Просто трябва да ми се довериш.

— Но аз ти вярвам!

— Тогава всичко е наред.

След тези думи Виктор се обърна и се отдалечи.

Ни хареса затвора си. Спалнята беше величествена. Таванът се крепеше на мраморни колони с гравирани дракони. Фреските по стените изобразяваха пътуване на императора. Насреща се виждаше как той напуска двореца, а свитата му се точи по стръмна пътека нагоре в планината, заемаща другите две стени. На четвъртата бяха изрисувани няколко постройки, кацнали на почти отвесен склон, боядисани в червено, сиво и кафяво.

Изображенията отговаряха съвсем точно на онова, което Ни беше видял от хеликоптера — гола долина, над която бяха надвиснали страховити ледници.

Двамата със Соколов бяха докарани тук директно от Йечън. Отношението към тях беше добро. На площадката за кацане в покрайнините на града ги посрещнаха двама младежи с вълнени роби и стегнати на кок тъмни коси. Червени пояси ги пристягаха в кръста.

В ъгъла гореше голяма маслена лампа от ръчно изчукана мед. Във въздуха се разнасяше приятната миризма на ароматични пръчици. През отворените прозорци нахлуваше хладен въздух, който смекчаваше хипнотичното въздействие на пламъка. Отвън долиташе протяжният рев на якове. В един момент Ни си даде сметка, че не може да избяга през отворените прозорци, тъй като те гледаха към вътрешен двор, ограден от високи стени.

Соколов седеше на един от многобройните лакирани столове с изящна резба. Скъпи килими покриваха мраморния под. По всичко личеше, че „Ба“ обичат комфорта.

Вратата се отвори и на прага се изправи Пау Уън.

— Казаха ми, че сте напуснали Китай — изненадано го погледна Ни.

Пау беше облечен в златиста роба. Интересен избор, помисли си Ни. Този цвят символизираше короната. Зад него стояха двама помлади мъже, въоръжени с арбалети.

— Министър Тан пътува насам — съобщи Пау.

— За мен ли? — вдигна глава Соколов.

— Вашето революционно откритие е жизненоважно за плановете му — кимна Пау.

— Откъде знаете за моето откритие?

— От Карл Тан, който е член на „Ба“.

Руснакът си спомни телефонния разговор между Пау и Тан, когато двамата се бяха спречкали.

— Добре лъжете — поклати глава той.

Пау прие обидата абсолютно спокойно.

— Аз съм член на братството почти през целия си съзнателен живот — каза той. — На двайсет и осем годишна възраст се подложих на операция, а на четирийсет се издигнах до Хегемон. Не се съмнявайте, че обичам Китай. Културата му, историческото наследство. Направил съм много за неговото съхранение.

— Вие сте евнух, следователно и измамник като всички преди вас.

— Но мнозина от нас са извършили велики дела и с чест са изпълнявали дълга си. Историята показва, че те са много повече от другите.

— Въпросът е от кои сте вие? — попита Ни.

— Аз не съм чудовище — отвърна Пау. — Доброволно се върнах у дома.

Ни не се впечатли.

— А защо? — попита той.

— Да видя кой ще застане начело на Китай.

— Това вече изглежда решено.

— Цинизмът ви не е убедителен. Опитах се да ви предупредя за това още в Белгия.

— Къде е синът ми? — попита Соколов. — Нали казахте, че е тук?

Пау направи знак и двамата мъже зад гърба му се разделиха. Между тях се появи трети, който водеше за ръка малко момче, най-много на четири-пет години. То имаше косата и чертите на Соколов. Зърнало баща си, момчето се втурна напред. Соколов го прегърна и му каза нещо на руски. И двамата плачеха.

— Както виждате, момчето е добре — подхвърли Пау. — Беше тук през цялото време и за него се грижеха както трябва.

Соколов не го чу, зает да обсипва детето с целувки. Ни, който нямаше семейство, само можеше да предполага каква агония беше преживял този човек.

— Положих огромни усилия да примамя всички ви тук — обяви Пау.

Ни си даде сметка, че вероятно наистина е така.

— И защо бе всичко? — попита той.

— За съдбата на Китай, както се е случвало много пъти през вековете. Нашата култура е много специална и именно тя ни различава от останалите. Никой император не е управлявал единствено заради наследственото си право. Той е имал отговорността да дава морален пример както на правителството, така и на народа. В случай че е бил корумпиран или некомпетентен, следвали неизбежните бунтове. Всеки селянин, събрал достатъчно армия, имал правото да основе нова династия. Това се е случвало много пъти. Но ако при неговото управление народът живеел добре, той бил удостояван с „небесен мандат“. Наследниците му от мъжки пол имали право да го наследят, но и те можели да бъдат свалени, ако се оказали негодни да управляват. Небесният мандат е привилегия, но тя трябва да се спечели.

— Както го е спечелила комунистическата партия?

— Едва ли. Тя по-скоро го е създала. Но илюзията е прекалено груба. Комунистите са забравили както легалистичните си корени, така и конфуцианския морал. Народът отдавна ги е осъдил за неспособността им да управляват.

— А сега вие събирате армия, за да ги свалите, така ли?

— Не аз, министре.

През отворените прозорци долетя грохотът на приближаващ се хеликоптер.

— Това е Тан — вдигна глава Пау. — Най-сетне пристига.

* * *

Малоун се беше опрял на гумата на рейндж ровъра и разтриваше гърба си. Спомняше си съвсем ясно какво се беше случило миналата година в Централна Азия при първия му сблъсък с Виктор, а също така

и думите на Стефани: *Виктор, ако някога ти писне да работиш на свободна практика и търсиш работа, обади ми се.*

И той явно го беше направил.

Малоун беше сърдит на Стефани, че не му беше казала нищо, но беше доволен от факта, че Иван не подозираше за двойната игра на този тип. Заслужи си боя, мръсникът.

Улицата се беше върнала към нормалния живот.

— Боли — промърмори с гримаса той. — Колко време мина, откакто той си тръгна?

— Почти час — коленичи до него Касиопея.

Съзнанието му бавно се проясни. Ако не беше болката в гърба, всичко щеше да е наред.

— Той каза да изчакаме един час, преди да го последваме.

— Нещо друго да е казал? — мрачно я изгледа Малоун.

— Че съжالياва за евтиния трик.

Очите му потъмняха от гняв.

— И че трябва да му се доверим — добави тя.

— Така ли?

— Според мен се опитва да ни помогне.

— Не знам какво се опитва този тип, Касиопея. Но знам, че руснаците искат да приберат Соколов или да го убият, за да не служи нито на китайците, нито на американците.

— Ако Стефани действително го държи на каишка, тя няма да позволи Соколов да бъде убит.

— Не я подценявай. Тя иска да запази живота му, но едва ли ще се съгласи той да работи за китайците.

— Стефани несъмнено е знаела, че съм била подложена на изтезания — поклати глава Касиопея. — След като Виктор работи за нея...

— Не е знаела — възрази Малоун. — Каза, че Виктор те е хванал, след като е влязъл в контакт с мен, но за изтезанията я осведомих аз.

Видя раздражението в очите ѝ. Той също се чувстваше зле. Тя му разказа за пакистанците, повикани от Тан, които ги чакаха високо в планината.

— Ще се наложи да рискувам — каза той, надигна се и се огледа. — Трябва да открием пътеката.

— Това не е проблем.

— Нека отгатна. Виктор вече ти го е обяснил, нали?

Тан влезе във вътрешния двор. От специалните отвори между плочите стърчаха вечнозелени растения, засадени още по времето на династията Мин. Гигантският портал, сякаш изграден за великани, зееше отворен. Двете му крила бяха покрити с древни гравюри, свидетелстващи за сурови приключения. Каменните плочи под краката му бяха на няколко столетия, върху повечето от тях бяха издълбани стихове, от които се беше родило и името на стоманената конструкция в средата на вътрешния двор — *Хуан йонтин* — или Павилионът, заобиколен от песни. Над изкуствения поток се издигаха няколко дървени мостчета.

Всяка от многоетажните сгради, които заобикаляха затвореното пространство, завършваше с извита стряха. Под нея блестяха къси подпорни греди, боядисани в яркочервено и покрити с дебел слой лак. Тук от векове живееха братята, спазващи строгата йерархия, определена от възрастта и статута им. Лишено от електричество в продължение на години, това място беше по-подходящо за птиците, отколкото за хората. Но „Ба“ бяха успели да го превърнат в светилище.

Хеликоптерът отлетя.

Тишината се нарушаваше единствено от неговите стъпки, тихото бълбукане на водата и металния звън на камбаните.

Двама от братството го очакваха в подножието на стълбите, които водеха към терасата. Бяха облечени с вълнени роби, препасани с червени пояси. Косите им бяха късо подстригани отпред, но сплетени на плитка отзад. Маслиночерните им очи сякаш не мигаха. Той се насочи право към покритата веранда, която се крепеше на множество червени пилони, украсени със сребро и злато. Той изкачи три четвърти от стъпалата и спря в подножието на третата тераса. Братята отвориха крилата на масивната двойна врата, от двете страни на която стърчаха големи слонски бивни. Под рамката ѝ се появи Пау Уън.

Най-сетне се изправиха лице в лице. След толкова много години. Пау започна да слиза по стъпалата. Тан го изчака да се приближи и се поклони.

— Всичко мина според плана ти.
— А ти се справи много добре. Краят вече се вижда.
Душата му се изпълни с гордост. В ръцете му се появи ръчният часовник, който беше намерил в императорската библиотека.
— Реших, че ще си доволен да го получиш обратно.
Пау прие подаръка с лек поклон.
— Благодаря.
— Къде е Ни Юн?
— Тук. Чака те.
— В такъв случай да приключваме. Китай се нуждае от ново начало.

* * *

— Каква тишина! — възкликна Малоун.
Изкачването им до този момент беше преминало без инциденти.
От всички страни ги ограждаха назъбени и заснежени върхове. Беше чел някъде, че тук е родината на черните вълци, сините макове, дивите кози и снежните леопарди. Там, където се събират самодивите, пишеше другаде. Подобни места бяха вдъхновили Джеймс Хилтън за написването на „Шангри-Ла“.

От Виктор или пакистанците все още нямаше следа. Чуваха единствено скърцането на камъчетата под обувките си. В далечината се виждаха стръмни хълмове, обрасли с червеникави храсти. По склоновете им белееха стада добитък и номадски палатки с опънати от вятъра жълти флагове. В една от близките клисури Малоун зърна скелет на магаре, което очевидно се бе подхлъзнало на каменистата пътека. После с крайчеца на окото си той долови някакво движение горе, доста високо над тях. Продължи да крачи напред, сякаш нищо не се беше случило.

— Видя ли... — беззвучно се раздвижиха устните му.

— Да, видях ги — тихо отвърна Касиопея.

Четирима мъже. Пътеката пред тях чезнеше в гъста тополова горичка. Касиопея вървеше напред.

— Бъди готова за действие — прошепна той и плъзна ръка под якето си, където беше пистолетът.

В следващия миг пропука изстрел и куршумът свирна над главата му.

* * *

Тан влезе в стаята и се втрени в лицето на Ни Юн. Пау Уън благодарно беше извел Соколов и детето му още преди появата на последния гост. Надяваше се, че след връщането на сина му руснакът ще прояви желание за сътрудничество.

— Битката ни приключи — обяви Тан.

— А как ще обясниш смъртта ми?

— Трагична катастрофа с хеликоптер. Пътувал си за провинция Синдзян, за да разследваш поредния случай на корупция. Нали с това се занимаваш?

— Моите сътрудници знаят къде отивам и какви задачи изпълнявам.

— Ако вдигнат шум, твоите сътрудници ще бъдат принудени да млъкнат.

— А полицията в Йечън? А двамата пилоти, които ме докараха до Сиан? Те знаят много неща.

— Нима допускаш, че съм толкова глупав? — изгледа го Тан. — Знам, че подслушваш разговорите ми по сателитния телефон. Използвах го главно, за да изпращам послания. Хареса ли ти спора ми с Пау Уън?

— Нищо особено за двама изпечени лъжци като вас — сви рамене Ни.

— Получавах информация за всичките ти действия. Така разбрах, че си тръгнал за Белгия.

— Където направи опит да ме убиеш?

— Да, така беше. Надявах се да отстраня проблемите навреме. Но ти успя да се спасиш от хората ми.

— Благодарение на Пау Уън.

Правилно ли беше чул? Пау? Виктор така и не успя да разбере какво се беше случило в имението на Пау, тъй като по същото време беше в Антверпен и се занимаваше с Касиопея Вит. Не се завърна

никой от хората, които беше изпратил, а Пау не сподели нищо, както обикновено. Трябваше да поговори с господаря по този въпрос.

— Хегемонът не би се поколебал да пролее кръв — каза на глас той. — След като се е намесил, значи е имал основателни причини.

— Говориш като заклет легалист, министре. Поздравявам те за победата. Ще останеш в историята като човека, окончателно погубил Китай.

* * *

Малоун се просна по очи и потърси укритие сред тополите. Касиопея го последва и двамата запълзяха по чакъла към някаква скала, която беше достатъчно голяма, за да ги скрие. Стрелбата продължаваше.

— Нещата стават сериозни — прошепна Касиопея.

— Мислиш ли?

— Успях да ги зърна. Със сигурност не са китайци.

— Значи са пакистанци — кимна той. — Изглежда, знаят накъде сме тръгнали.

— И аз си помислих същото.

— Нали ти казах, че този човек ще ни донесе неприятности — не се сдържа той.

Тя не му обърна внимание.

— Трябва да се върнем обратно — добави той и посочи надолу.

— Тези войници са доста близо и ще ни създадат проблеми.

— Трябва да вярваме, че той ще се справи — обяви най-сетне тя.

— Идеята беше твоя — сви рамене Малоун. — Хайде, тръгвай.

Аз ще те прикривам.

Пръстите му стиснаха китайския автоматичен пистолет. Касиопея се приготви, изправи се и се понесе към близките дръвчета.

* * *

Ни не откъсваше поглед от Карл Тан. Много добре бе забелязал изненадата му, когато спомена, че Пау Уън е попречил на стрелците му.

Може би в техния предварително режисиран спор все пак имаше и частица истина?

— Водехме те като мечка на верига — каза Тан. — Знаехме, че подслушваш разговорите ни, и ти предлагаме онова, което ни беше полезно. Изпратихме те в Белгия, а после и в Сиан. Появата ти тук също е по наша покана.

— Това *ние* включва ли и премиера?

— Той е незначителна фигура. Един старец, който скоро ще умре.

Тази перспектива натъжи Ни. Беше започнал да харесва възрастния политик, който бе направил много, за да ограничи фанатизма на комунистите. При това, без да се замесва в никакви скандали.

— Нашият господар е Пау Уън — продължи Тан. — Всички братя, включително и аз, сме дали клетва да му се подчиняваме. Преценихме, че една фалшива война между него и мен ще приспи подозренията ти. Признавам, че нещата не се развиха точно според очакванията ни. Ти трябваше да умреш в Белгия.

— А Пау никога ли не ти спомена, че е убил четирима от твоите хора?

— След като го е направил, значи е имал причини — отвърна с каменно лице Тан.

— Но Касиопея Вит и Котън Малоун със сигурност не са влизали в плановете ви, нали?

— Господарят реши да ги използва за завръщането си в Китай — сви рамене Тан.

През отворените прозорци долетя далечен изстрел. Последваха и други.

— Тази стрелба е предназначена за твоите съюзници — подхвърли Тан.

— Вит и Малоун?

Въпросът беше зададен с нормален тон, в който не личеше безпокойство.

— В Йечън им се размина, но със сигурност ще загинат тук, в непристъпните планини. Също като теб.

Касиопея изчака Малоун, който я прикри с няколко добре насочени изстрела. Той скоро се появи и двамата хукнаха през горичката, използвайки прикритието на други дървета. След тях се разнесе поредният залп, куршумите свирнаха над главите им. Но горичката скоро свърши, а пътеката се извиваше нагоре, съвсем гола. Вдясно от нея зееше бездънна, потънала в сянка пропаст, която започваше от самия ръб и правеше придвижването изключително опасно. Ослепителният диск на слънцето надничаше иззад назъбен връх, чиито склонове все още тъмнееха. На трийсетина метра под краката им се пенеше буен поток, вдигащ високи пръски. Изкачиха поредната стръмнина и поеха между заоблените морени.

После тя зърна моста, за който беше споменал Виктор. Въжетата му бяха опънати между дебели греди, забити в камъните от двете страни на пропастта. Неголеми купчини камъни, наредени един върху друг и споени единствено от хилави храсти. Преминаването по моста беше възможно по дъски, вързани с въже една за друга на разстояние около трийсет метра. В далечината се чува откъслечни изстрели. Касиопея се обърна. Войниците не се виждаха.

Нови изстрели.

— Може би той отвлича вниманието им — подхвърли тя.

Малоун не реагира, но по лицето му личеше, че е настроен скептично. Пистолетът изчезна в един от джобовете му. Тя направи същото и стъпи на моста.

* * *

В далечината се разнесоха нови изстрели. Ни трепна и погледна към прозореца.

— Ще ти организираме държавно погребение — увери го Тан. — Нещо неவிждано досега. Ти все пак си уважаван човек.

— А какво ще правиш след това?

— Ще поема контрола над правителството. Премиерът скоро ще си отиде от този свят. Нормално е постепенно да предаде властта на първия си заместник. И тогава ще започне нашето завръщане към славата.

— Което ще бъде подкрепено от неизчерпаемите петролни запаси?

— Ясно, Соколов те е запознал с някои неща — усмихна се Тан. — Това е добре, защото трябва да знаеш какво пропускаш. Да, така е. Ще сложим точка на проституирането пред руснаци, араби и африканци, ще престанем да се страхуваме от действията на Америка и да правим компромиси, за да могат нашите заводи да работят.

— Значи издирването на онази лампа в Белгия е било част от грандиозния план, изработен от теб и Пау?

— Бъди сигурен, че лампата наистина беше важна. Тя се превърна в отлична примамка за теб. Ти трябваше да умреш там.

— Вместо мен умряха четирима други.

— Самият ти твърдиш, че Пау ги е ликвидирал — сви рамене Тан.

— Но ти заповяда убийството на онзи пилот.

Тан не отговори.

— Нямах представа за проблемите на Китай — продължи да го притиска Ни.

— Напротив, имам. Тази държава се нуждае от твърда ръка.

— Ти си луд! — поклати глава Ни.

Съдбата му, изглежда, беше решена. Продължаващата стрелба в планината сочеше, че Малоун и Вит също имаха сериозни проблеми.

* * *

Дъските под краката ѝ вибрираха от водата, която се пенеше долу. Малоун беше преминал пръв с довода, че ако мостът издържи него, със сигурност ще издържи и нея. Допълнителната тежест укроти до известна степен страничното клатене, което опъваше нервите ѝ. В момента висяха във въздуха, без никакво прикритие. Бавно и внимателно излизаха от сянката и се насочваха към ярката слънчева

светлина. Издълбаната в насрещните скали петметрова фигура на Буда доказваше, че са на прав път.

— Този мост е виждал и по-добри времена — подхвърли тя на Малоун, който се беше обърнал да проследи напредъка ѝ.

— Надявам се да издържи още малко — отвърна той.

Стиснала дебелия странични въжета като парапет, тя внимателно продължаваше напред. Преследвачите им не се виждаха. Но над грохота на падащата вода се появи нов звук. Плътен и басов, той бързо се приближаваше. По скалите на два километра от тях пробяга черна сянка, която изчезна за миг, а после се появи отново, вече възприела ясната форма на хеликоптер. Беше бойна, а не транспортна машина, въоръжена с картечници и ракети.

— Тоя не идва, за да ни помогне — обади се тя.

После нещата изведнъж ѝ се изясниха. Войниците нарочно ги бяха изтласкали насам. Пилотът откри стрелба.

* * *

Тан долови сърдития лай на картечниците и веднага разбра какво става. Пакистанците бяха включили в акцията един от бойните си хеликоптери „Кобра“. Той предварително ги беше уверил, че Китай със сигурност ще си затвори очите за поредното нарушение на въздушното му пространство. После бе настоял работата да бъде свършена както трябва и сам им бе посочил въжения мост като най-удобен обект на нападението. Сега му оставаше да се надява, че Виктор вече се е присъединил към американците и тримата са там, безпомощни мишени за картечниците на хеликоптера. Ако това все още не се беше случило, пакистанските войници щяха да се погрижат за него.

— Аз ще бъда следващият министър-председател на тази страна — обърна се към Ни той. — Китай отново ще се превърне във водеща световна сила. Ще си върнем Тайван, южните провинции, Монголия, а дори и Корея. Ще възстановим и разширим старите граници на страната.

— Именно заради подобни глупости стигнахме до дъното — спокойно отбеляза Ни.

— А ти си мъдрият лидер, който може да ни измъкне от там, така ли? — иронично го изгледа Тан. — Дори не усещаш, че те манипулират. Наивността ти е направо трагична.

— Нима вярваш, че светът ще гледа безучастно глупостите, които се готвиш да извършиш?

— Точно това е най-интересното. Да знаеш, че неизчерпаемите петролни запаси означават огромно предимство. Ако тази информация бъде запазена в тайна и се използва разумно, ние ще бъдем в състояние да предизвикаме краха на повечето от великите сили. Светът се бори за петрол, както децата се бият за бонбони. Отделните държави се бият една срещу друга както физически, така и икономически, за да задоволят потребностите си. За нас ще бъде достатъчно да насочваме тези битки в желаната посока. — Той леко поклати глава. — Армиите им няма да бъдат проблем за Китай. Вероятно разбираш, че едно конкретно познание може да бъде по-мощно от сто атомни бомби.

Обърна се и посочи към вратата.

— Господарят реши, че преди да напуснеш този свят, трябва да видиш нещо. На практика то представлява интерес и за двама ни, защото и аз не съм го виждал.

— Разбира се — кимна Ни. — Нека видим какво ни е приготвил Хегемонът.

* * *

Касиопея се просна по очи на дъските и вдигна глава към Малоун. Хеликоптерът с рев се носеше към тях, бордовите му картечници бълваха огън. Мостчето беше засипано от едрокалибрени куршуми, които разкъсваха въжетата и пробиваха дъските. В следващия миг, обзета от гняв, тя се изправи на колене, измъкна пистолета и откри огън срещу настъпващия враг. Но проклетата машина вероятно беше блиндирана или пък просто летеше прекалено бързо.

— Лягай долу, по дяволите! — изкрещя Малоун.

Следващият картечен откос просто преряза моста. Въжетата и дъските се превърнаха в отломки. Тя усети, че съоръжението всеки момент ще рухне. Малоун скочи на крака. Светкавично преценил, че

не може да стигне до нея, той благоразумно опита да се добере до противоположния край на моста, който отстоеше на три метра от него. Вкопчил ръце във въжетата, той усети как дъските пропадат под него. Хеликоптерът профуча над главите им, насочил се към далечния край на дефилето.

Касиопея се вкопчи във въжетата в мига, в който мостът се скъса. Тялото ѝ се люшна във въздуха, блъсна се в скалата и отскочи назад.

Но тя се държеше здраво и дори успя да погледне към насрещната страна. Увиснал на ръце, Малоун бавно се изтегляше нагоре.

Ушите ѝ пищяха от боботенето на хеликоптера и оглушителния грохот на реката.

Когато отново вдигна глава, Малоун вече беше стигнал до ръба на скалата. Стоеше изправен и гледаше към нея. Вкопчила се във въжетото, тя продължаваше да се люшка над бездната. Каменната стена беше отвесна и гладка, без пукнатини, на които би могла да се закрепи.

Хеликоптерът направи остър завой в дъното на падината, набра височина и отново се понесе към тях.

— Можеш ли да се покатериш? — изкрещя Малоун, надвиквайки грохота на водата.

Тя поклати глава.

— Направи го! — извика той.

Тя извърна глава да го погледне.

— Изчезвай оттук!

— Само с теб!

„Кобрата“ беше на около километър и бързо се приближаваше. Картечните ѝ щяха да се задействат всеки момент.

— Качвай се! — изкрещя той.

Тя успя да се вкопчи в скалата, но мъхът се изплъзна изпод пръстите ѝ.

Тялото ѝ се отлепи от камъка и полетя надолу, към пенещите се води на реката.

Ни последва Тан през комплекса от сгради. Различните крила бяха свързани с жълто-червени галерии. Високите тавани се крепяха от колони с недокосната от времето златиста украса. Просторните зали се отопляваха от печки, във въздуха се носеше ароматът на тамян. Най-накрая влязоха в постройка, която съдържаше едно-единствено просторно помещение на три етажа.

— Това е Залата за съхранение на хармонията — обяви Тан. — Най-святото място за „Ба“.

Сградата съществено се отличаваше от останалите. Вътрешността ѝ беше още по-изящна, с редуващи се жълти и червени галерии, с гора от колони, свързани с изящни арки. На приземното ниво имаше огромен арсенал от мечове, ножове, копия, лъкове и щитове, които покриваха всички стени. В ъглите бяха разположени повече от дузина печки, в които светеше жар.

Слънцето проникваше през прозорците на горните етажи. В дъното се виждаше издадена тераса, която се издигаше на височина от около трийсет метра и беше запълнена с контейнери, претъпкани с ръкописи. На останалите три стени бяха окачени множество сребърни лампи, предназначени да осветяват пространството между отделните нива, които в момента не бяха запалени. Светлината идваше от големи електрически фенери, провесени от тавана.

— По лавиците на онази тераса е струпано огромно познание, записано върху коприна и предназначено за Хегемона — каза Тан. — Всичко е в оригинал, няма нито преводи, нито преработени издания.

— По всичко личи, че „Ба“ има добри финансови възможности — подхвърли Ни.

— Макар и с дъвен произход, ние възкръснахме наскоро. Евнусите на последния император от началото на дваисети век са ни завещали всичко необходимо. Мао направи опит да ги привлече на своя страна, но мнозина прехвърлиха богатството си тук.

— Мао мразеше евнусите.

— Това е вярно. Но те го мразеха още повече.

— Жалко, че няма да доживея провала ти.

— Аз не планирам никакъв провал.

— Като повечето фанатици.

— Ти изгуби битката, министре — пристъпи към него Тан. — Това ще остане в историята. Също като Бандата на четиримата, която изгуби своята битка. Повечето от нейните членове изгубиха и живота си.

Част от стената в дъното на залата започна да се измества по плъзгачите, скрити зад лавиците. В отвора се появи фигурата на Пау Уън.

— Министри, моля, приближете се — покани ги той.

Забелязал, че Тан остана недоволен от прекъсването, Ни реши да завърти ножа в раната.

— Господарят те вика — иронично подхвърли той.

Тан се втренчи в него и сърдито процеди:

— Това е вечната грешка на китайците, забравили какво означават страх и респект. Но аз планирам отново да им напомня за тях.

— Май ще ти е трудно да накараш милиард и половина човешки същества да се страхуват — поклати глава Ни.

— Било е правено и преди, което означава, че отново може да стане.

— Цин Шъхуан? Славният Първи император? Той е управлявал едва дванайсет години, а империята е рухнала след смъртта му. — Замълча за миг, после добави: — Благодарение на коварството на един евнух.

— Аз няма да допусна тази грешка — невъзмутимо обяви Тан.

Прекосиха в мълчание просторната зала, дълга около петдесет метра и наполовина широка. Към тайната врата водеха няколко стъпала.

— Не знаех, че в тази стена има врата — промърмори Тан.

В думите му се долавяше раздражение.

— За това помещение знаят само Хегемонът и неколцина подбрани братя — поясни Пау. — Ти не си сред тях. Но аз реших, че вече е време да ви покажа най-ценното притежание на „Ба“.

* * *

Малоун гледаше водата, която бушуваше под него. Напразно чакаше главата ѝ да изскочи на повърхността. Насочи вниманието си към водата, която се пенеше в най-тясната част, вдигайки високи пръски. Искаше да скочи след нея, но съзнаваше, че това е невъзможно и би довело до сигурната му смърт.

След всичко, което преживяха заедно през последните три дни, тя беше изчезнала. Вниманието му беше привлечено от движение на отсрещната страна. Иззад назъбените скали се появи фигурата на Виктор. Гневът взе връх в душата на Малоун.

— Гаден нещастник! — изрева той. — Ти ни насади тук! Ти я уби!

Виктор не му обърна внимание, зает да изтегля скъсаното въже. Справи се за минута, а после го завърза за края на въжето, което беше праметнал през рамо.

— Върви! — вдигна глава той. — Качвай се горе, а аз ще се опитам да я спася!

Как ли пък не, помисли си Малоун и измъкна пистолета. Виктор хвърли въжето обратно във водата. Краят му потъна в пяната. Очите му не се отделяха от лицето на Малоун и сякаш питаха: *Ще ме застреляш ли, или ще ми позволиш да я потърся?*

Хеликоптерът се връщаше за поредната атака. В дефилето екна продължителен картечен залп. Едрокалибрениите куршуми зачаткаха по скалите на няколко метра от тях. Малоун се сниши и изчака нападателят да отmine.

— Отивай горе! — изкрещя извън себе си Виктор. — Ни и Соколов имат нужда от теб!

След тези думи той започна да се спуска по отвесната скала, здраво стиснал въжето. Малоун би дал всичко, за да има подобно въже. Гореше от желание да убие Виктор Томас, но мръсникът беше прав. Ни Юн и Соколов. Трябваше да ги открие.

* * *

Тан влезе в помещението без прозорци, разделено на четири отделни стаи. Пау Уън и Ни бяха прекрачили прага преди него. Отстрани се виждаха неподвижните фигури на двама мъже от братството с арбалети в ръце.

На меката светлина се очертаваха червеникави стени. Таванът беше тъмносин, обсипан със златни звезди. Централната зала беше почти запълнена от бронзов пиедестал, върху който беше положен погребален костюм от нефрит. Смаян от гледката, Тан замръзна на място. Едва сега разбра защо беше празна гробницата на Първия император.

— Аз спасих Цин Шъхуан — обади се Пау. — За съжаление нефритеният олтар се оказа прекалено голям, за да бъде пренесен. Явно са го правили на място. — Ръката му посочи ложето. — Но все пак успях да спася маската за главата и лицето, наметалото, ръкавите, ръкавиците, панталоните и покривалото за краката, всичко направено по мярка за знатния покойник. От изчисленията стана ясно, че Цин Шъхуан е бил висок около сто седемдесет и пет сантиметра и сравнително слаб. Много по-различен от гиганта, описан в историческите документи. — Пау се поколеба, сякаш искаше думите да проникнат дълбоко в душите на слушателите му. — Две хиляди и седем парченца нефрит, съшити със златни конци...

— Преброили сте ги? — изненадано го погледна Ни.

— Това е най-важната археологическа находка в цялата история на Китай. Тялото на Първия император, облечено в нефрит. То заслужава внимателно и задълбочено изследване. Изчислихме, че само за съшиването на парченцата е бил използван над един килограм златен конец. А за изработката на целия костюм са били необходими поне десет години.

— Опразнили сте цялата гробница, така ли? — пожела да узнае Тан.

— Да, до последната вещ. Всичко е събрано тук. Не е съвсем традиционен подземен дворец, но все пак върши работа.

Останалите три помещения бяха претъпкани с погребални вещи. Бронзови скулптури, медни съдове, лакирано дърво и бамбукови съдове. Освен тях имаше предмети от злато, сребро и нефрит. Музикални инструменти, глинени и порцеланови съдове. Саби, копия и стрели.

— Общият им брой възлиза на две хиляди сто и шейсет и пет предмета — уточни Пау. — Включително костите на строителите и наложниците. Аз заснех всичко в гробницата, а точното място на всеки един от тези предмети е надлежно документирано.

— Колко умно от ваша страна — промърмори Ни. — Сигурен съм, че бъдещите историци ще оценят по достойнство проявената от вас съобразителност.

— Става ли ви по-леко от иронията? — изгледа го Пау.

— А как да реагирам? Може би да бъда впечатлен? Вие сте лъжец и крадец, както вече имах случай да ви го кажа при първата ни среща. А освен това сте и убиец.

— Давате ли си сметка какво щеше да направи Мао с всичко това? — мрачно попита Пау и посочи нефритения костюм. — Или некадърниците, управлявали след него? Нищо нямаше да остане!

— Теракотените воители останаха — отбеляза Ни.

— Вярно. Но докога? Обектът се руши ежедневно, но никой не взема мерки. Комунистите нямат отношение към нашето минало.

— А вие имате, така ли?

— Моите методи може да ви се струват неконвенционални, министре. Но резултатите са налице.

Ни пристъпи към пиедестала. Тан запази дистанция, но в душата му се появи нетърпение. Искаше да разбере защо Пау беше убил четиримата му бойци в Белгия и защо беше спасил Ни. Защо го беше излъгал за петролните лампи в гробницата на Цин Шъхуан?

— Разтворихте ли костюма? — попита Ни.

— Стори ми се неуместно — поклати глава Пау. — Дори в смъртта Цин заслужава нашето уважение.

— Колко стотици хиляди са загинали в името на неговото управление?

— За онова време е било необходимо.

— И все още е — не издържа Тан.

— Не — поклати глава Ни. — Страхът и потисничеството вече не действат. На всички е ясно, че сме минали този етап. Демокрацията властва в две трети от страните по света. Нима не можем да възприемем поне част от нея?

— Не и докато аз съм начело на страната! — твърдо обяви Тан.

— И ти скоро ще откриеш, че насилието предлага само краткосрочни решения, също като нашите комунистически предци — поклати глава Ни. — За да оцелее, всяка власт се нуждае от подкрепата на народа. — Лицето му помръкна. — Някой от вас да се е отбивал в бюро „Жалби“ в Пекин?

— Никога! — отсече Тан.

— Жалко. Ако го беше направил, щеше да видиш дълга опашка от хора, пристигнали от всички краища на страната, за да подадат своите жалби. Почти всички са били жертва на режима. Местен чиновник пребил нечий син, нагъл предприемач отнел земята на друг с активната помощ на държавата. На трети му откраднали детето и така нататък.

Ни замълча, а Тан усети, че паузата е умишлена.

— Всички тези хора са убедени, че ако някой в столицата изслуша оплакванията им, справедливостта ще бъде възстановена. Но ти и аз отлично знаем, че това е невъзможно. Никой няма да си мръдне пръста за тях, въпреки че те познават основните принципи на демокрацията и искат да се обърнат директно към своето правителство. Според теб колко още може да продължи това пренебрежение към проблемите на хората?

Тан знаеше отговора.

— Вечно! — отсече той.

Касиопея потъна като камък и течението я повлече. Студената вода беше най-малкият ѝ проблем. Направи няколко енергични движения с краката и успя да изскочи на повърхността и да поеме глътка въздух. После течението отново я понесе. Най-неотложната ѝ грижа беше да прекрати движението си напред, което неминуемо щеше да доведе до удар в някоя скала, до счупване на крак или глава и дори до смъртта ѝ. Милиарди пенливи капчици караха ушите ѝ да бучат. Под нея нямаше дъно.

Тя успя да поеме още една глътка въздух и да хвърли поглед на онова, което я чакаше напред. Камъни. Големи заоблени камъни, които стърчаха над течението.

Налагаше се да рискува. Започна да движи крайниците си с всичка сила, за да се задържи на повърхността и да се придвижи към брега. Но водата я подмяташе като сламка, подчинявайки се единствено на гравитацията. Кафява пяна блисна в лицето ѝ. Продължаваше да се носи по течението с протегнати ръце. Дланите ѝ се блъснаха в нещо твърдо. Тялото ѝ не отскочи. Ноктите ѝ се забиха здраво.

Главата ѝ изскочи на повърхността. Водата яростно блъскаше раменете ѝ, но стремителното движение напред престана.

Тя си пое въздух на пресекулки, отърси пелената от очите си и най-сетне осъзна, че замръзва.

* * *

Малоун следваше извивките на пътеката. Лекият ветрец носеше сковаващия дъх на близките ледници. Тялото му неволно потръпна. Не толкова от студ, колкото от огромното напрежение. Пръстите му бяха свити в юмруци, в очите му имаше влага. Още колко приятели трябваше да загуби?

Сиви зайци пресякоха пътеката напред и бързо се шмугнаха в пукнатините между скалите. Отзад все още долиташе грохотът на водата. Хеликоптерът беше изчезнал. Виктор вероятно се беше спуснал на дъното на дефилето, опитвайки се да направи нещо. Проклет мръсник!

Не беше изпитвал толкова силен гняв от миналата година насам, когато отвлякоха Гари. Бе убил похитителя му без никакво колебание, без капчица чувство за вина. Същото би сторил и с Виктор. Но сега беше най-важно да се концентрира. Соколов разчиташе на помощта му. А Ни Юн трябваше задължително да я получи. Стефани очевидно ги смяташе за важни участници в играта. Иначе не би включила в нея нито него, нито Касиопея. Да не говорим за Виктор. Още в Копенхаген му направи впечатление, че тя не бе проявила особена загриженост за опасното положение, в което беше изпаднала Касиопея. А и откъде знаеше толкова много за биотичния и абиотичния петрол?

Сега вече той разбираше. Стефани беше привлякла Виктор, за да се грижи за младата жена. Но дали той го беше направил? Стефани също трябваше да поеме отговорност за последиците.

Пред очите му се появи каменен олтар, осветен от две лампи. Той пое предпазливо натам. Пътеката извиваше надясно. Монолитна скала не позволяваше да се види какво има зад завоя. По стените ѝ подскачаха слънчеви зайчета. Цял живот се беше стремил да бяга от емоциите. Отказваше да признае съществуването им, криеше ги под дебелия пласт отговорности. Но на практика беше тотално зависим от тях — факт, който разбра прекалено късно.

Касиопея Вит му липсваше. Обичаше я. Да, да, точно така. Но никога не бе промълвил дори дума за това. Защо, по дяволите?

В далечината се понесе мелодичен звън на гонг. Плътните тонове заглъхнаха. Обгърна го дълбока тишина.

* * *

Ни беше твърдо решен да не показва слабост. Беше готов да устои на фанатиците до самия край.

— Съветската система правеше всичко възможно, за да превърне народа в слуга — каза той. — В Белгия дори вие признахте, че това е

грешка, Пау.

— Болшевиките наистина допуснаха много грешки — кимна по-възрастният мъж. — Но ние трябва да ги избегнем.

— Аз няма да позволя Китай да се отклони от пътя си — обяви твърдо Тан. — Западът не спира да пропагандира своите ценности и идеология, убеден, че ще успее да ни дестабилизира чрез някакъв вид маркетинг кампания, или така наречената *демокрация*.

— Ти нямаш никаква представа за опасностите, пред които сме изправени — изглежда го презрително Ни. — Днешен Китай няма нищо общо с империята на Цин Шъхуан.

— Но ние си оставаме китайци — възрази Тан. — Свалянето на нашето правителство, независимо дали отвън или отвътре, ще бъде далеч по-трудно в сравнение със случилото се в Съветския съюз.

Ни продължаваше да наблюдава събеседниците си. Коварни и опасни хора, които с нищо не се различаваха от деспотите, управлявали страната преди тях. Китай действително изглеждаше обречен да повтаря грешките си.

Той се отдръпна от пиедестала и огледа останалите три помещения. Те не бяха толкова големи като онези в подземията на Сиан, но достатъчно просторни, въпреки че бяха задръстени от погребални предмети.

— Няколко от бронзовите съдове са пълни с течност — приближи се към него Пау. — Аз си позволих да счупя печата на един от тях и вдъхнах богатия аромат на амброзия. Направихме химически анализ на течността. Оказа се, че тя съдържа спирт, захар и мазнини и на практика представлява маслен ром, произведен преди повече от две хиляди години.

При други обстоятелства Ни без съмнение щеше да бъде впечатлен, но в момента мислите му бяха заети с друго — как да избегне катастрофата с хеликоптер, която му бяха подготвили.

— А какво представляват онези бронзови лампи? — попита Тан и посочи една от стените. — Струва ми се, че всички са еднакви.

Ни вече ги беше забелязал. Част от тях бяха подредени на поставки покрай стените, други стояха на лавиците и по пода. Тяло на тигър с глава на дракон и криле на феникс. Бяха стотици. Идентични с онази, която беше взел от музея.

— Те са същите като онази лампа в Антверпен — отвърна Пау.
— Всяка от тях е пълна с петрол, извлечен от сондажите в Гансу преди повече от две хиляди години. Задържах една от тях и я пренесох в Белгия.

— Искам да взема проби от този петрол — обяви Тан.

— Страхувам се, че гробницата на императора вече е осквернена — обади се Ни.

Малоун и Вит му бяха разказали какво се беше случило след бягството. За пожара и гъстите облаци дим. Реши да го сподели с Пау.

— Да се надяваме, че щетите са минимални — въздъхна възрастният мъж. — Минералното масло, с което залях живака, не би трябвало да причини големи поражения. Но самият живак е друга работа. Изпаренията от него ще се разсеят след доста време.

— Това няма значение — рече Тан.

— За разлика от вас този човек не го е грижа за миналото — подхвърли Ни, обръщайки се към Пау.

— Грешка, която ще бъде поправена. Тепърва ще поговорим по този въпрос.

— Трябва да поговорим по много други въпроси — предизвикателно каза Тан. — За неща, които пропусна да споменеш.

— Например защо убих хората, които ти изпрати в дома ми? — спокойно се обърна да го погледне Пау.

— И за това също.

— Ще ти кажа. Но имай предвид, че никой не може да ми иска обяснения.

Тан видимо не остана доволен от последната реплика.

— Шоуто май продължава, а? — изгледа ги Ни. — Имам предвид фалшивите противоречия между вас двамата.

— Не, министре — поклати глава Пау. — Тези противоречия са истински.

* * *

Силите бързо напускаха Касиопея. Леденото течение безмилостно сковаваше костите и мускулите ѝ. Смъртта отново беше близо, за трети път през последните два дни. Едва ли щеше да оцелее

надолу по течението. Още повече че някъде със сигурност щеше да стигне и до водопад. В лицето ѝ блисна облак кафява пяна и тя неволно затвори очи.

В следващия миг нещо я сграбчи за дясната ръка и я откъсна от скалата. Тя отвори очи и видя надвесения над нея Виктор, който с мъка пазеше равновесие на съседния камък, но я държеше здраво. Тя протегна лявата си ръка. Тялото ѝ се завъртя и започна да се измъква от водата.

Той ѝ беше спасил живота. За пореден път.

— Не очаквах да го направиш пак — изхълца тя, докато жадно си поемаше въздух.

— Нямаше как. В противен случай Малоун щеше да ме застреля.

Тялото ѝ се сгърчи от ледена тръпка, която не подлежеше на контрол. Виктор коленичи на ръба на скалата, съблече якето си и плътно я зави с него. Тя покорно се отпусна в прегръдките му. Нямаше сили да се съпротивлява. Зъбите ѝ затракаха. Трябваше да направи нещо, за да успокои нервите си. Виктор продължаваше да я притиска към себе си.

— Опитах се да задържа войниците, докато вие с Малоун прекосите моста, но не подозирах за хеликоптера — промълви той. — Появи се изневиделица, а хората в него очевидно знаеха, че трябва да минете по този мост. Тан се е погрижил за всичко.

— Къде е Котън? — прошепна тя, надявайки се, че беше успял да се спаси от картечния огън.

— Казах му да продължава нагоре. Разбира се, след като се отказа да стреля по мен. Онези в хеликоптера също искаха да ми видят сметката, но огънят им нямаше как да стигне до дъното на дефилето. И те си тръгнаха.

В очите му имаше загриженост и гняв.

— Как ме намери? — попита тя.

— Използвах времето, през което ти висеше от моста. Честно казано, очаквах да видя счупени кости.

— Ставаме двама — каза тя.

Тя започваше да се възстановява. Тръпките намаляха. Огледа околността. Моментално оцени огромния риск, на който се беше изложил Виктор, прескачайки от камък на камък сред бурните води на реката. Едно подхлъзване и край — щеше да бъде отнесен.

— Благодаря ти, Виктор.

— Не можеш да допусна да се удавиш.

Тя се освободи от прегръдката му и се изправи, но задържа якето. От дрехите ѝ се стичаше вода, пръстите ѝ бяха посинели. Лъчите на утринното слънце все още не проникваха в тясното дефиле, оградено с отвесни скали. Но тя знаеше, че топлината е някъде там, горе.

— Трябва да стигнем до онази зала.

— Пътеката за нея се намира ей там, отсреща — отвърна той и посочи противоположния бряг. — Малоун трябва вече да е стигнал до манастира.

— Когато всичко това приключи, вие с него трябва да се помирите.

— Съмнявам се.

— Той може да бъде разумен.

— Не и когато става въпрос за теб.

— А ти? — погледна го тя.

Виктор оглеждаше стърчащите от реката камъни, избирайки най-безопасния път до другия бряг.

— Догоре има поне двацет минути изкачване — каза той. — Трябва да побързаме.

— Зададох ти въпрос! — сграбчи ръката му тя.

— Долу в града Малоун имаше право — въздъхна той. — Убих онзи пилот единствено за да спечеля доверието ви. — Направи кратка пауза и горчиво добави: — Прав е да ме нарича *случайна придобивка*. Другото наименование на *никой*. Питаш ме как бих постъпил. На кого му пука, по дяволите?

— На Стефани. Тя те е изпратила да прибереш Соколов.

— А пък Иван ме изпрати да ликвидирам Тан. Но вместо това ето ме тук, за да спася живота ти. За пореден път...

Касиопея не знаеше какво да каже и бавно разхлаби хватката си. Виктор се обърна и скочи на близкия камък.

Малоун приближаваше манастира с изострено внимание. След последния завой на пътеката се появиха високи, боядисани в червено стени, оформени като затворен правоъгълник, в който се виждаше един-единствен вход.

Спря пред него и огледа златистия плочник. Над масивния портал, боядисан с червен лак, беше окачена табела с няколко символа:

阿房宮

Символите му бяха познати от копринената карта в резиденцията на Пау Уън, а също така и от картата на китайския премиер. *Афан*. Така се наричаше дворецът на Цин Шъхуан. А също и Залата за съхранение на хармонията.

Двете крила на портала бяха открехнати и сякаш го подканяха да влезе. След кратко колебание той пое по покритата с каменни плочи пътека, способна да побере редица от шестима мъже. Други три портала със сложни инкрустации водеха към вътрешния двор, ограден от многоетажни сгради с просторни веранди. Подрязаните дървета, старателно оформените храсти и лехите с цветя, сред които бълбукаше изкуствено поточе, създаваха илюзията за тишина и спокойствие.

Но той си даваше сметка, че на това място съвсем не цари покой.

Пред очите му се появи многоръка фигура на божество с няколко лица. На третия етаж на сградата в дъното се виждаше отворена врата, зад която струеше светлина. От двете ѝ страни стърчаха огромни слонски бивни. Все още не се виждаха хора.

Малоун държеше пистолета ниско до тялото си, с пръст на спусъка. Опитваше се да успокои пулса си и чувството за леко замайване, причинено от разрежения въздух. После долови някакви звуци. Смях. На дете, което говори на руски.

Очите му обиколиха двора и бързо откриха източника. Вдясно от него, на първия етаж, зад един отворен прозорец. Соколов и синът му?

Скоро щеше да разбере това.

* * *

Касиопея се катереше по пътеката. Наближаваше крайната цел на пътуването им. Щяха да бъдат заедно с Малоун, ако не ги бяха атакували на възжения мост. Дървета с оголени като гигантски нокти корени предлага опора встрани от пътеката. Физическите усилия я стоплиха. Виктор крачеше напред, но от време на време се обръщаше да я погледне, продължавайки да играе ролята на охрана. Сред реката я беше прегърнал. Достатъчно силно, за да почувства емоциите му. Тя знаеше какво изпитва, но и той като нея и Малоун предпочиташе да задържа всичко в себе си. Явно беше разстроен от убийството на китайския пилот. Нещо необичайно за него. Мъжете като Виктор рядко анализираха действията си, а още по-рядко съжаляваха за тях. Работата си е работа, моралът да върви по дяволите. До този момент възгледите на Виктор бяха именно такива. Тя вярваше на думите му за Соколов. Стефани действително би желала да запази живота на руснака. Но Иван беше друга работа. Той също не би убил Соколов, но нямаше да се поколебае да го направи, ако това беше единственият начин да му затвори устата.

Дрехите ѝ натежаха от водата. Беше изпуснала пистолета си по време на падането, а Виктор беше въоръжен само с нож. Приближаваха се към неизвестното практически обезоръжени.

Подминаха последния завой и се плъзнаха покрай каменен олтар, зад който се виждаха скални рисунки. После пред очите им изплува пурпурната грамада на манастира, кацнал на върха на стръмна скала.

До ушите им долетя мелодичният звън на гонг.

* * *

Ни незабележимо се приближи до витрина, зад която бяха изложени бронзови мечове. Плоските им части мътно проблясваха на слабата светлина, върховете им бяха остри. Трябваше да направи нещо. Дори и да бъде погрешно.

Пау се извърна към Тан и Ни моментално се възползва от ситуацията. Издърпа един от мечовете, сграбчи стареца и опря острието в гърлото му. Засега с плоската част.

— Това лесно ще ти пререже гърлото — прошепна в ухото му той.

Тан реагира, като извика пазачите, които чакаха пред вратата. Те се втурнаха в залата и насочиха арбалетите си.

— Кажи им да оставят оръжието и да излязат! — изсъска Ни в ухото на Пау. — Нищо не ми коства да ти източа кръвта!

Пау остана неподвижен.

— Кажи им! — повиши тон Ни и завъртя меча на деветдесет градуса.

— Направете каквото ви казва — изграчи Пау.

Братята оставиха арбалетите си на пода и напуснаха залата.

* * *

Малоун се насочи към една от страничните сгради и изкачи стълбите до първия етаж. Пред очите му се разкри широк коридор, който на няколко метра по-нататък се пресичаше с друг, значително по-тесен. Промъкна се до ъгъла и предпазливо надникна. Млад мъж с вълнена роба стоеше на пост пред една затворена врата. Той светкавично изчисли, че стаята зад нея гледа към вътрешния двор и отвореният прозорец, който беше забелязал по-рано, най-вероятно беше част от нея. Разстоянието между него и на пръв поглед невъоръжения пазач беше около седем-осем метра. Реши да действа, тикна пистолета в задния си джоб и напълни дробовете си с въздух.

Едно. Две. Котън изскочи иззад ъгъла и се втурна напред. Събитията се развиха така, както предполагаше. Изненадан от появата му, пазачът забави реакцията си за част от секундата, но това беше достатъчно. Юмрукът на Малоун се стовари върху челюстта му, тилът му се блъсна в каменната стена. Без да издаде нито звук, човекът се строполи на пода. Малоун се наведе и го претърси за всеки случай. Наистина нямаше оръжие. Странно. Може би тези хора се смятаха напълно защитени от високите стени на манастира. Отново извади пистолета си, огледа се за пореден път и предпазливо отвори вратата.

* * *

Тан беше озадачен, защото не разбираше какво е намислил Ни.

— Няма къде да се скриеш — подхвърли той.

— Но мога да убия господаря ти.

— Аз не се страхувам от смъртта — промълви Пау.

— Аз също. Вече не. По-добре да умра, отколкото да живея в държава, управлявана от вас двамата.

Тан вътрешно се поздрави за проявената предпазливост. Сега трябваше само да подмами Ни обратно в голямата зала. Там лесно щеше да приключи с него.

* * *

Малоун забеляза облекчението, изписано върху лицето на Соколов. Забеляза и момченцето, което се гушеше в скута му.

— Вече се чудех какво ти се е случило — промълви Соколов.

Малоун прекоси празната спалня и хвърли бърз поглед през прозореца. Вътрешният двор беше все така пуст.

— Колко души живеят тук? — обърна се той.

— Не са много — отвърна Соколов. — Аз видях само двама-трима. Но Тан също е тук.

— Къде е Ни?

— Разделиха ни преди половин час.

Момчето го гледаше с широко отворени очи.

— Добре ли е? — попита Малоун.

— Изглежда наред.

— Искам да дойдеш с мен, но детето не бива да вдига шум.

Соколов прошепна няколко думи на руски и момченцето кимна. Малоун му направи знак и излезе пръв. Огледа се във всички посоки и поведе Соколов обратно по стълбите към приземния етаж. За да стигнат до отворения портал, трябваше да прекосят доста голямо открито пространство.

Малоун вдигна глава към горните етажи, но не забеляза нищо подозрително. Направи знак на руснака и двамата тръгнаха напред.

Прекосиха някаква тясна галерия и се озоваха пред едно от извитите мостчета над изкуствения поток. След няколко бързи скока стигнаха до прикритието на галерията от другата страна на двора.

Дотук добре.

* * *

Ни си даваше сметка, че колкото по-бързо се измъкне от тясното пространство, толкова по-малък ще бъде рискът. Нямахше представа колко братя чакат отвън. Със сигурност бяха повече, отколкото би могъл да неутрализира. Това обаче не го разколеба. Трябваше да действа.

— Махни се от пътя ми! — извика на Тан той.

— Внимавай, министре — обади се тихо Пау. — По всичко личи, че той иска да излезеш от тук.

— Млъквай!

Но старецът имаше право. В очите на Тан проблесна именно подобно желание. Обаче не можеше да остане тук. Просто не можеше. Какво беше казал премиерът? *Животът може да бъде по-тежък от планината Тай и по-лек от гъше перо. Какъв ще бъде твоят?*

— Мърдай! — заповяда на Пау той.

Двамата бавно се насочиха към погребалната зала. Ни подозрително оглеждаше галериите, търсейки скрита заплаха. Едновременно внимателно наблюдаваше тримата мъже, които бяха само на няколко крачки от тях. Тук имаше твърде много места за криене. А той беше уязвим от всички страни. От смъртта го делеше само един немоощен старец.

— Няма къде да отидеш — кротко рече Тан.

— Заповядай да се покажат всички, които се крият в тези галерии! — извика Ни.

Притисна острието до гърлото на Пау и лицето на стареца се разкриви. Много добре. Беше крайно време и той да изпита страх.

— Ти им заповядай! — отвърна Тан.

— Покажете се! — извика с дрезгав глас Ни. — От това зависи животът на господаря ви!

* * *

Малоун чу някакъв вик. Чу го и Соколов, който здраво притискаше лицето на момченцето към рамото си.

— Това май беше Ни — прошепна Соколов. — Каза на някой да се покаже или господарят им ще умре — преведе руснакът.

Малоун се замисли. На няколко метра от тях се виждаше отворена врата. Той хвана ръката на Соколов и го поведе натам. Озоваха се в дълъг коридор с врати от двете страни. Той се промъкна към една от тях и бавно натисна бравата. Стаичката нямаше прозорци и беше малка, най-много седем квадратни метра, запълнена с големи глинени съдове, най-вероятно прибрани от двора.

— Чакайте тук — прошепна на Соколов той.

Руснакът кимна. По очите му личеше какво иска да каже: *прави, не можем да го оставим*.

— Скрийте се зад тези неща и пазете тишина. Скоро ще се върна и всичко ще бъде наред.

Той затвори вратата, излезе от сградата и се насочи към отворения портал в противоположния край на двора, откъдето долитаха гласове.

* * *

Тан се наслаждаваше на ситуацията.

Ни Юн беше в капан. В манастира живееха само деветима братя. Двама от тях бяха тук, трети охраняваше Лев Соколов. Останалите бяха разпръснати из комплекса и чакаха заповедите му.

* * *

Малоун влезе. Зад отворения портал имаше просторно преддверие, от което се влизаше във внушителна заседателна зала. Таванът ѝ беше покрит с блестящи жълти плочки. Шест големи медни съда излъчваха мека светлина, която се отразяваше от ярко изписаните

стени. Оръжия и ризници бяха изложени във високи стъклени витрини. В дъното се виждаха фигурите на петима мъже.

Пау, Тан, Ни и още двама. Ни беше опрял острието на меч в гърлото на Пау. Стояха между високи, изпълнени с ръкописи лавици. Бяха хиляди, издигащи се на височина от петнайсетина метра. Малоун остана в сянката. Беше сигурен, че никой не забеляза присъствието му. Залата беше заобиколена от многобройни стаи и павилиони. През високо разположените между масивните колони прозорци струеше разсеяна светлина. Отвън отново прозвуча мелодичният звън на гонг.

Скрит зад витрина с брони и оръжия, Малоун огледа горните галерии. Стори му се, че долови някакво движение, но не беше сигурен.

Трябваше да помогне на Ни. Жаравата в един от медните съдове тлееше на няколко крачки по-нататък, пред входа на галерията, в която беше намерил укритие. Приблужи се предпазливо до него и се скри зад медния съд, който излъчваше силна топлина. Огледа се на всички страни, но не забеляза нищо.

— Министър Ни, аз съм Котън Малоун! — извика той. — Покривам те с оръжието си!

В първия момент Ни не повярва на късмета си.

— Приятно е да чуя гласа ти! — извика в отговор той.

Малоун се показа. В ръката си държеше пистолет.

— Сега вече мога да ти прережа гърлото и да сложа край на лъжите ти! — прошепна Ни в ухото на Пау.

— Нима събра кураж да отнемеш човешки живот?

— Твоят не е проблем.

— Избирай умно, министре. Залогът е голям.

Острието остана притиснато в гърлото на стареца.

Едно съвсем леко движение щеше да бъде достатъчно. Очите на Ни не се отделяха от лицето на Карл Тан. Искаше му се той да бъде на мястото на Пау.

Решението щеше да бъде лесно.

После забеляза нещо в очите на Тан.

— Той иска да го направиш — прошепна Пау.

Касиопея и Виктор влязоха във вътрешния двор на манастира. Дълбоката тишина се нарушаваше единствено от гласовете, които долитаха през отворения портал в дъното. Внимателно тръгнаха натам, като използваха прикритието на колонадата. Когато стигнаха, Виктор се притисна към стената и предпазливо надникна.

— Малоун е вътре — прошепна той.

Плъзнаха се през портала и спряха във вътрешността на просторно преддверие, от което се влизаше в зала с високи тавани. Малоун стоеше полуобърнат към Тан и двама членове на братството. Пау Уън беше на крачка встрани, а Ни Юн беше опрял острието на меч в гърлото му. Те се скриха зад една от масивните колони.

Тан говореше нещо на Малоун, но вниманието на Касиопея беше привлечено от някакво движение над главите им. Скрит под арките на първия етаж, някакъв мъж беше насочил арбалета си надолу. Малоун нямаше как да го види от мястото, на което беше застанал.

— Той не подозира — прошепна Виктор.

— Нека го предупредим!

Виктор поклати глава.

— Не бива да се лишаваме от елемента изненада — каза той. — Не виждам други хора горе, значи спокойно можеш да елиминираш стрелеца.

Тя нямаше какво да възрази.

Ръката му посочи наляво.

— Натам. Трябва да покрием гърба си.

— Какво си намислил?

Виктор не отговори, но в очите му проблесна нещо, което не й хареса.

— Не прави глупости! — изсъска тя.

— Една повече няма да промени нещата. Когато ме види, Тан неизбежно ще раздвои вниманието си. Трябва да се възползваме.

Касиопея горчиво съжали за пистолета, който беше изпуснала в потока.

— Дай ми ножа си! — прошепна тя.
Той се подчини.
— И бездруго няма да ми трябва.
— Котън вероятно ме мисли за мъртва.
— Точно на това разчитам — кимна Виктор.

* * *

Малоун напълни дробовете си с въздуха, който миришеше на горящи въглища. Продължаваше да стои на петнайсетина метра от групичката. Горните галерии бяха проблем. Затова беше избрал позиция в десния край на залата, откъдето виждаше всички галерии в лявата част на залата. А ако някой беше заел позиция точно над него, трябваше да се покаже, за да го вземе на мушка. Освен това се надяваше, че Ни внимава и щеше да го забележи навреме.

— Успях да се справя с делегацията, която изпрати да ме посрещне — обърна се към Тан той, като в същото време направи опит да обхване пространството над главите им.

— А какво стана с мис Вит?

— Мъртва е, по твоя заповед. — Не направи опит да скрие горчивината в гласа си. Едновременно с това усети, че Тан иска да чуе нещо друго и побърза да добави: — Но твоят човек Виктор вероятно е оцелял.

Тан запази мълчание.

— Къде е Соколов? — попита Малоун, опитвайки се да печели време.

— Тук е заедно със сина си — отвърна Ни.

— Това означава ли, че ще получи проба от петрола, с чиято помощ ще докаже неизчерпаемостта на залежите?

— Виждам, че си разбрал за какво става въпрос — обади се Пау.

— Нали сам ми показа онази карта в дома си? — изгледа го Малоун.

— Може би не си забелязал, че го направих нарочно.

— Ти ли подпали гробницата на Цин Шъхуан? — извика Тан.

— Аз. Това беше единственият начин да не ни убиеш.

— И позволи на министър Ни да се измъкне!

— Това не е...

* * *

Касиопея се промъкна към мраморното стълбище, което водеше към галерията на първия етаж и се заизкачва, приклепнала под нивото на парапета. Стигна горе и предпазливо надникна зад ъгъла. Мъж, облечен с вълнена роба и арбалет в ръце действително стоеше над групичката долу. Беше с гръб към нея. Тя безшумно съблече якето на Виктор. Отдолу долетя гласът на Малоун. После този на Тан.

И позволи на министър Ни да се измъкне.

Това не е...

— Малоун!

Беше гласът на Виктор. Тя стисна ножа и тръгна напред.

* * *

Тан се стресна от появата на Виктор, който сякаш се беше върнал от отвъдното. Колко време е бил тук? Този човек би трябвало отдавна да е мъртъв заедно с Малоун и Вит.

Дали с него имаше и други?

* * *

Ни видя мъжа, който му беше спасил живота в гробницата на Цин Шъхуан. Приятел ли беше, или враг? В момента, в който реши, че е враг и се готвеше да вдигне тревога, мъжът извика името на Малоун.

Малоун рязко се завъртя. Виктор вече се носеше към него. Блъсна го с рамо и го повали на пода.

Малоун изпусна пистолета, но успя да стисне гърлото на нападателя. Дясната му ръка го засипа с тежки удари.

— Къде е тя? — яростно изкрещя той.

Виктор се освободи от хватката, в очите му проблеснаха опасни искри.

— На километри надолу по течението — отвърна на въпроса той.
— Няма я.

Малоун се стрелна напред и му нанесе силен удар. Вместо болка, от съприкосновението на юмука му с твърдата кост той изпита дълбоко удовлетворение. Виктор отскочи назад.

Разполагаха с предостатъчно пространство за маневри между арките, витрините с оръжия и медните триножници. Хрумна му, че някой от мечовете ще свърши добра работа, но Виктор моментално отгатна намеренията му и хвърли поглед към копията и щитовете до себе си. В следващия миг грабна едно копие и го насочи напред, задържайки противника си на безопасно разстояние. Малоун дишаше тежко, виеше му се свят. Вътрешностите му горяха. Човекът насреща му беше източник на непрекъснати неприятности. А сега и Касиопея беше мъртва заради него.

— Бива ли те с копието? — дрезгаво попита той.

Виктор му подхвърли оръжието, пресегна се към витрината и измъкна друго.

* * *

Касиопея чуваше ясно шума на битката. Трябваше веднага да смени позицията си, за да може да се намеси. Това означаваше да ликвидира мъжа с арбалета, чието внимание беше насочено изцяло към суматохата долу. Плъзна се покрай едно стенно огледало и двойка шкафове, в които бяха изложени съкровища от бронз, нефрит и порцелан. Слънчевата светлина струеше през притворените капаци на прозорците. Ръката ѝ стискаше ножа, но в главата ѝ се появи друго решение. Вдясно от нея имаше малка ниша, в която бяха подредени десетина фигурки. Човешки тела с животински глави и скръстени пред гърдите ръце, високи около трийсет сантиметра. Тя прибра ножа и грабна една от тях.

Кучешко лице, с тежка кръгла основа. Отлично. Тя се насочи направо към жертвата. Нанесе силен удар в основата на тила на мъжа и той се просна на мраморния под. Тя светкавично измъкна арбалета от

ръцете му. Ударът беше тежък и положително щеше да му донесе главоболие, но в сравнение със смъртта беше далеч по-добър вариант. Тя надникна над парапета.

Виктор и Котън стояха един срещу друг в средата на залата. В ръцете си стискаха копия. Ни продължаваше да притиска острието на меч си в гърлото на Пау. Никой не беше забелязал малкия инцидент на горния етаж. Тя огледа арките. Нямаше никой. Коридорът беше безлюден. Беше сама, въоръжена и готова за действие.

* * *

Тан беше заповядал на един от братята да заеме позиция на първия етаж с готов за стрелба арбалет. Той би трябвало да се намира някъде вляво от него, над главния портал. Други двама дебнеха отдясно, скрити от погледа на Ни в сенките на приземния етаж.

Той леко изви глава и забележа тъмните им фигури. Двубоят в средата на залата продължаваше. Той едва забележимо поклати глава. Още не.

Но скоро.

* * *

Малоун не отделяше поглед от лицето на Виктор. Зениците на врага му се бяха превърнали в тъмни точки, лицето му беше разкривено в грозна гримаса.

— Знаеш ли колко пъти можех да те оставя да умреш? — извика Виктор.

Малоун не го чу. В съзнанието му бушуваха неприятни спомени. Представи си Касиопея на дъската за водните мъчения, после я видя как изчезва в буйните води на реката. Видя и врага си, изправен на скалите, да го гледа обвинително. Стрелна се напред. Виктор отби нападението и на свой ред замахна. Малоун отскочи.

По челото на противника му се появиха ситни капчици пот. Малоун също усети топлината на жаравата, която тлееше на десетина метра от него. Хрумна му, че може да я използва, и бавно започна да

отстъпва нагам, примамвайки Виктор след себе си. Всеки от мангалите беше поставен на триножник от ковано желязо, висок около метър и двайсет. Достатъчно нестабилни, за да му послужат. Виктор се приближаваше.

* * *

Ни продължаваше да притиска острието към гърлото на Пау. Възрастният мъж не оказваше съпротива, но Ни държеше под око двамата мъже от „Ба“, въпреки че вече не бяха въоръжени.

— И двамата можете да се поучите от смелостта им — подхвърли Пау.

— За пръв път чувам, че ми липсва смелост! — извика Тан, очевидно засегнат от намека.

— Аз ли ти заповядах да убиеш Дзин Джао?

Ни трепна от изненада.

— Той беше великолепен геохимик, добър съпруг и дядо — продължи Пау. — Напълно безопасен. Но въпреки това ти заповядах да го арестуват и да го пребият до смърт. А после му организира съдебен фарс и лично присъства на разстрела му в болничното легло. Нима за това се изисква смелост?

Тан смаяно мълчеше.

— Смелост ли беше да пуснеш плъховете върху корема на Соколов и да го гледаш как се мъчи? — продължи старецът. — Колко смелост ти трябваше да унищожих библиотеката на Цин Шъхуан?

— Направих всичко, за да служа вярно — каза Тан.

— Аз ли ти заповядах да изгориш до основи онзи музей в Антверпен? В пожара загина един от нашите братя.

Тан не отговори.

— А ти, министър Ни? — леко извърна глава Пау. — Колко смелост е нужна, за да прережеш гърлото на един старец?

— Не много — спокойно отвърна Ни. — Би трябвало да го направя лесно.

— Много евтино се продаваш — въздъхна Пау. — В дома ми се изправи срещу онези жестоки убийци. В момента става същото. Имам предвид онези двама мъже, които са готови да се бият до смърт. И

двамата се появиха тук, без да знаят какво ги чака. Това се нарича смелост.

* * *

Касиопея виждаше, че Котън подмамва Виктор към близкия мангал. Запита се дали не е време да се намеси, но разполагаше само с една стрела. Мъжът с робата, който лежеше по очи на крачка от нея, не носеше други. В крайна сметка реши, че моментът не е подходящ да разкрие присъствието си. Разполагаше само с един изстрел и трябваше да го използва максимално добре.

* * *

Малоун усети, че е близо до огъня. Докато отбиваше поредната атака на Виктор, до ушите му достигна тихото пропукване на жаравата.

Трябваше му още малко време. Копието му описа широк кръг във въздуха. Това принуди Виктор да стисне своето с две ръце, за да блокира удара. В момента, в който се приготви да контраатакува, Малоун ритна железния триножник и медният съд се преобърна.

Нажежените въглени се разсипаха на пода със силно съскане. Вдигна се гъст облак дим. Изненадан, Виктор направи крачка назад.

Малоун ловко набучи един въглен на върха на копието си и рязко замахна. Нажеженият до бяло къс свирна по посока на врага му. Вторият огнен снаряд беше насочен към мястото, където стояха останалите.

* * *

Ни видя как Малоун запрати въглена към тях. Димящото парче свирна над главата на Тан и изчезна в рафтовете зад гърба му.

Копринените ръкописи моментално пламнаха и започнаха да се разпадат пред очите му.

Малоун захвърли копието и се обърна към Виктор.

— Време е да приключваме! — мрачно изръмжа той.

Виктор пусна копието си без никакво колебание.

— Отдавна чакам този момент — отвърна той.

Нахвърлиха се един срещу друг с дива ярост. Един от ударите на Виктор улучи Малоун в слепоочието и стаята изчезна сред рояк от ослепителни искри. Кракът му се стрелна напред и Виктор падна от силния ритник. Последва добре премерено дясно кроше в челюстта му. Виктор реагира със силен ритник в глезена му, който го принуди да се завърти.

Малоун понесе още два удара, но успя да скъси разстоянието до противника си. Преди да бъде улучен от третото кроше, дланта му се стовари в гърлото на Виктор, а десният му юмрук потъна в гръдния му кош със страшна сила. Разределеният въздух буквално режеше дробовете му. Направи крачка към врага си, който вече се надигаше. Ръката му притискаше корема, лицето му беше разкривено от болка.

— Ще те убия, Малоун! — изсъска Виктор.

* * *

Касиопея чу заплахата съвсем ясно. Тялото на Виктор потръпваше от напрежение. Беше се появил в тази зала готов за бой. Котън също изглеждаше решен на всичко. Тя се сгуши в сянката на близката колона. Вниманието ѝ беше привлечено от острия вик, който долетя отдолу.

* * *

Малоун чу крясъка на Виктор в мига, в който твърдото рамо се заби в гърдите му. Инерцията ги повали на пода. Телата им се плъзнаха

по гладкия мрамор. Нещо пропука в рамото му.

Прониза го остра болка, а зад тила си усети силно парене. В ноздрите го удари тежката миризма на горяща коса. Неговата. Виктор беше върху него, пръстите му се стегнаха около гърлото му.

* * *

Тан беше шокиран от словесната атака на Пау Уън. Никога досега господарят не му беше говорил по този начин — разбира се, ако се изключат предварително режисираните им диалози пред Ни Юн.

Запита се дали и този не беше един от тях — поредна импровизация от страна на Пау. Реши да провери.

— Нямах представа, че ме мислиш за страхливец — включи се в играта той.

— Ти нямаш представа за много неща.

— Например за императорската библиотека, която ти откри преди десетилетия? Или фактът, че ограби гробницата на Цин Шъхуан и я пренесе тук?

— Всичко това беше направено далеч преди ти да се издигнеш до влиятелен пост. А аз бях Хегемонът.

— А защо избяга от разкопките в Сиан и остави живи Малоун и Вит? Те трябваше да умрат там.

Действително беше любопитен да чуе отговора на този въпрос.

— С всичките последствия от подобен акт? — изгледа го Пау. — Дори ти, в качеството си на първи вице-премиер, не би могъл да дадеш свястно обяснение.

— Но защо правим всичко това, след като ме смяташ за толкова некомпетентен?

— Кажи му, министри — промърмори Пау, обръщайки се към Ни Юн. — Защо *ние* правим всичко това?

Ни не се остави да бъде заблуден от размяната на острите реплики, но все пак реши да отговори с въпрос, отправен към Тан:

— Колко хора си готов да убиеш, за да се добереш до властта?

— Колкото трябва — спокойно отвърна Тан.

— В такъв случай отговорът на въпроса ти е очевиден — прошепна Ни в ухото на Пау. — Правиш всичко това, за да умрат

много хора.

* * *

Острата болка в тила даде нови сили на Малоун. Дясната му ръка се стрелна нагоре и се уви около врата на Виктор, тялото му светкавично се претърколи. Виктор се стовари върху тлеещите въглени, които се натрошиха под якето му. Отново се претърколиха, вкопчени един в друг. Този път далеч от въглените. Но Малоун имаше сериозен проблем. Лявото му рамо изтръпна от непоносима болка, хватката му губеше силата си.

* * *

Касиопея видя как Котън се хваща за рамото в мига, в който юмрукът на Виктор го улучи в челюстта и го отхвърли назад. Самият Виктор се възползва от предимството си и протегна ръка към пистолета, който беше изпуснал в началото на схватката.

Тя трябваше да направи нещо. Измъкна ножа от джоба си и го хвърли през парапета, прицелвайки се в преобърнатия мангал близо до Котън.

* * *

Малоун чу как нещо издрънча сред пламтящите въглени. Очите му се спряха на ножа в мига, в който Виктор се добра до пистолета си. Рамото му вероятно беше извадено, защото и най-малкото движение изпращаше агонизираща болка в мозъка му. Все пак успя да хване ножа и го стисна между пръстите си, готов да го хвърли.

Очите на Виктор бяха студени като лед. И двамата се обливаха в лепкава пот. Виктор вдигна пистолета.

* * *

— Сега! — изкрещя на мандарин Тан.

Двамата мъже изскочиха от скривалището си и насочиха арбалетите в гърдите на Ни.

— Край на шоуто! — обяви Тан, улови задоволството, което проблесна в очите на Пау, и добави: — Планирах всичко предварително.

— Май нямаш особено високо мнение за господаря си — подхвърли Ни.

— Напротив. Мнението ми за него е изключително високо. Затова те предупреждавам, че мръднеш ли, ще бъдеш убит.

— Вярваш ли му? — попита Ни, обръщайки се към Пау. — Не е ли по-вероятно да убие и двама ни?

— Свали меча — кротко рече Пау.

Ни осъзна, че шансовете му са нулеви. Можеше да убие Пау Уън и да загине на място, или да свали оръжието и да потърси някаква последна възможност. Защото Тан заслужаваше да умре, а не Пау Уън. Отмести острието от гърлото на стареца и захвърли меча на пода.

* * *

Касиопея се прицели. Нямаше представа какво се случва долу, но виждаше, че Котън е ранен, Виктор е бесен, а Ни се намира в смъртна опасност. Само тя беше в състояние да промени нещата.

— Недей! — изкрещя тя.

Като чу гласа на Касиопея, Малоун рязко вдигна глава. Очите му веднага откриха арбалета, насочен към Виктор, който се показваше иззад една от носещите колони на първия етаж.

— Хвърли пистолета! — извика тя. — Веднага!

Малоун се втренчи в лицето на Виктор, който стискаше пистолета с две ръце и се прицелваше в гърдите му.

— Ако ме гръмнеш, тя ще те убие — тихо каза той.

Съмняваше се, че ще успее да хвърли ножа, преди врагът му да натисне спусъка.

— Това е моят нож — промърмори Виктор. — Аз ѝ го дадох.

— А тя го даде на мен.

Всичко беше ясно. Клепачите на Виктор се спуснаха за миг, после отново се вдигнаха. Очите му се проясниха и в тях се появи ново послание. Насоченият пистолет нямаше значение. И Малоун изведнъж разбра. *Всъщност ние искаме отстраняването на Тан*, беше казала Стефани.

— Погрижи се за нея, Малоун — прошепна Виктор.

В следващия миг тялото му рязко се завъртя и пистолетът се насочи в гърдите на Карл Тан.

* * *

Тан започна да губи търпение. Двубоят на Виктор с Малоун се проточваше прекалено дълго. Той издърпа арбалета от ръцете на мъжа до себе си и изкрещя:

— Ако не го застреляш, аз ще застрелям теб!

Виктор се раздвижи. Страхът от чужденеца отново трепна в душата на Тан. Дулото на пистолета сочеше право в гърдите му. Натисна спусъка на арбалета. Секунда по-късно стрелата се заби в тялото на Виктор Томас.

Усетил опасността, другият мъж от братството също вдигна оръжието си. Втората стрела се заби дълбоко в гърдите на Виктор. Той се задави, от устата му бликна кръв. Пистолетът се изплъзна между пръстите му, ръката му се вдигна към гърлото. Коленете му бавно се подгънаха. Миг по-късно тялото му се свлече на плочите.

* * *

Касиопея се намръщи, когато видя как стрелите пронизаха тялото на Виктор. Броени секунди по-късно той се олюля, опита да запази равновесие, а после рухна на пода.

Тя напусна прикритието на колоната, прицели се в Карл Тан и пусна тетивата.

* * *

Ни осъзна, че Касиопея Вит се намира в първата галерия и по всяка вероятност е въоръжена. Двамата братя бяха изстреляли стрелите си срещу чужденеца, който падна. Малоун държеше нож, но беше прекалено далеч. Тя беше единственият му шанс. Вит се появи иззад колоната и насочи арбалета си в гърдите на Тан. Но той светкавично отскочи встрани. Стрелата звънна в каменния под.

Малоун видя, че стрелата на Касиопея пропусна целта си. Ножът в ръката му не вършеше работа. После видя пистолета, който се търкаляше близо до тялото на Виктор. Трябваше да се добере до него.

* * *

Тан скочи и се втурна към меча, захвърлен от Ни Юн. Вдигна го над главата си и заповяда на мъжете от „Ба“ да хванат Ни. Сега щеше да покаже на Пау какво означава смелост. Стисна здраво оръжието и тръгна към Ни.

Ни направи опит да се освободи, но мъжете го държаха здраво. Пау Уън спокойно се отдалечи и спря пред лавиците в дъното. Той измести поглед. Малоун търсеше нещо. Тан беше само на три метра от Ни. Мечът в протегнатата му ръка всеки миг щеше да го пронизе.

* * *

Малоун напипа оръжието. Болката в рамото му беше разкъсваща. Вероятно изобщо нямаше да успее да хвърли ножа. Вдигна пистолета с дясната си ръка, пръстът му се уви около спусъка. Неволно се запита дали в залата не се крият и други мъже с арбалети, готови да го пронизат, както бяха направили с Виктор.

Това вече нямаше значение. Той нямаше избор. Прицели се и натисна спусъка.

Тан чу гърмежа и усети как нещо го жилва отдясно. Чувството беше странно. Отначало не изпита абсолютно нищо. Но в следващия

миг усети неопикуема болка — сякаш вътрешностите му бяха пронизани от мощна енергия. Спря на място и се олюля. Погледна към входа на залата и видя пистолета на Котън Малоун, насочен право в него. Вторият куршум прониза гърдите му. Екна трети изстрел. Пред очите му се спусна черна пелена.

Касиопея беше шокирана от смъртта на Виктор, но прие смъртта на Тан спокойно, дори със задоволство. Последният куршум на Котън пръсна главата му, а тялото му отхвъркна назад и се просна на земята.

— Никой да не мърда! — обяви Малоун с все още готово за стрелба оръжие. — Министър Ни, вземете онзи меч!

Ни се подчини.

— Нещата приключиха — обади се спокойно Пау Уън.

Стиснал меча в ръка, Ни се втренчи в лицето му.

— Какво означава това? — попита той.

— Помниш ли разговора ни в Белгия? — попита възрастният мъж. — Ти помисли, че съм те излъгал, но не беше така. Всичко, което ти казах, беше истина. Китай трябва да бъде променен. Въпросът е в каква посока. Завръщане към легализма? Авторитарен режим? Или нещо по-меко, например конфуцианство или демокрация? Признавам, че преди двайсет години предпочитанията ми бяха на страната на легализма, но днес вече не съм толкова сигурен. Животът ме е научил, че корените на възхода и упадъка на една държава са едни и същи.

— Това са мисли на Конфуций — отбеляза Ни.

— Точно така. Той е бил много мъдър човек.

— Но думите му звучат странно в устата на един легалист.

— Никога не съм бил такъв — поклати глава Пау.

Малоун слушаше разговора, но продължаваше да стиска пистолета, а очите му се въртяха във всички посоки.

— Още преди десетилетия преместих всички текстове на Конфуций от подземната библиотека на Цин Шъхуан — продължи Пау. — Те трябваше да оцелеят. Унищожаването им би било престъпление. Днес те са на твое разположение и можеш да ги използваш както пожелаеш. Струва ми се, че моралът в тях е именно онова, от което се нуждае Китай за изкореняване на корупцията и нарастващото неравенство в нашето общество. — Замълча за миг, после добави: — „Ба“ не беше участник в борбата за власт между теб и Карл Тан,

министре. Ние нито взехме страна в нея, нито се опитахме да ѝ повлияем.

— Тан беше от твоите хора! — мрачно възрази Ни.

— Наистина беше — кимна Пау. — Но това не означава, че исках той да победи. Битката трябваше да се състои и да се води честно. В крайна сметка ти я спечели. — След кратко колебание възрастният мъж добави: — От днес нататък „Ба“ ще подкрепя всичките ти начинания.

— Защо трябва да ти вярвам? — присви очи Ни.

Малоун също искаше да чуе отговора на този въпрос.

— Всичко се промени, след като Тан откри неизчерпаемите петролни залежи. Но значението на това откритие го промени твърде много. Беше обзет от бесни амбиции, а аз усетих, че той няма да се различава по нищо от предшествениците си.

— Но въпреки това ти постави живота ми под заплаха. И му позволи да залови всички останали, които се намират в тази зала.

— За да ви събера на едно място, министре. Беше задължително.

— Ти си убиец! — мрачно го изгледа Ни.

— В Белгия действително загинаха четирима души. Но нима не беше при самозащита?

— А онзи, когото ти застреля в главата след жестоки изтезания?

— Къде е Соколов? — извика от горния етаж Касиопея.

— На сигурно място — отвърна Пау.

Малоун предпочете да не споменава точното местонахождение на руснака. Все още не приемаше, че Пау е на тяхна страна. Като продължаваше да държи пистолета готов за стрелба, той рязко попита:

— Как ще бъде обяснена смъртта на Тан?

— Автомобилна катастрофа. Тук, високо в планината. Искал е да си почине на чист въздух и да подреди мислите си.

— А дупките от куршум?

— За съжаление колата се е подпалила и тялото му е било изпепелено.

Ни мълчеше и слушаше с меч в ръка. Пау не обръщаше внимание на насочения пистолет в ръката на Малоун.

— Ти решаваеш, министре — обърна се към Ни Малоун. — Какво ще правим?

— Аз му вярвам — обяви Ни.

— Защо? — обади се отгоре Касиопея.

— Свалете оръжията! — заповяда Ни.

Съмненията на Малоун останаха, но той си даваше сметка, че няма друг избор. Намираха се високо в планината, заобиколени от неизвестен брой мъже, а разполагаха само с един меч и няколко патрона в пълнителя на пистолета. В крайна сметка реши да се довери на преценката на Ни и отпусна ръце. Вдигна глава към галерията и попита:

— Ти добре ли си?

Касиопея кимна.

— А ти?

— Рамото ми пострада.

— И двамата рискувахте живота си, като дойдохте тук — обади се Ни.

— А Виктор изгуби своя — добави тя.

— В Белгия ти ме попита защо съм загрижен — промълви Пау Уън, обръщайки се към Ни. — Тогава ти отговорих, че обяснението ще изисква време. И че съдбата на Китай е единственото, което ме интересува. Това беше истината.

Ни запази мълчание.

— „Ба“ е организация, създадена да подкрепи изграждането на силна политическа система, която гарантира колективната сигурност. При предишните режими тази цел се е преследвала с насилие и терор. Но тяхната ефективност намалява с годините, а ти добре знаеше, че днес те вече са неприложими. „Ба“ иска да съхрани Китай, а не себе си. Ние подкрепяме само онова, което е от полза за целия народ. Битката между теб и Тан беше неизбежна. Никой не можеше да я предотврати. Но ние получихме възможност да присъстваме на нейния край.

— Защо просто не ми го каза? — гневно попита Ни. — Защо не ми помогна направо?

— Направих го — спокойно отвърна Пау. — От мен ти научи неща, за които не подозираше. Когато пристигна в Белгия, ти знаеше толкова малко, че аз реших да те тласна към правилния избор. Трябваше да се изправиш пред предизвикателството, но за целта трябваше да знаеш колко голямо е то. Бъди честен, министре. Наистина не подозираше за нищо от онова, което ти разказах.

Мълчанието на Ни беше достатъчно красноречиво.

— Не ме обвинявай, че избрах да ти покажа проблема, вместо да ти го *обясня*. Появата на Малоун и Вит много ми помогна. Ако не ти бях отворил очите, Тан щеше да те победи. И двамата знаем, че е така.

— Ти ме излъга и хладнокръвно уби човек!

— Аз ти спасих живота.

— Всички братя ли подкрепят онова, което казахте? — обади се Касиопея.

— Те са дали клетва за вярност и ще работят за интересите на Китай — кимна Пау. — Министър Ни се оказа по-силен, а „Ба“ уважава силата.

— Какво трябва да направя? — попита Ни.

— Да поемеш властта. Тан вече го няма. Да се издигнеш до първи вицепремиер и постепенно да ти бъдат прехвърлени отговорностите. Премиерът те уважава и цени. Знам го от самия него. „Ба“ ще те подкрепя във всички начинания. Ние знаем, че управлението постепенно ще се развие и обедини около новия си лидер, както го е правило много пъти досега. И сме подготвени за промяната.

— Управлението задължително ще се промени! — твърдо заяви Ни. — Ще приемем нова конституция!

— А ние ще помогнем за нейното приемане — добави Пау.

— Ами неизчерпаемите запаси от петрол? — обади се Малоун.

Пау направи знак на един от братята, който изчезна през близката врата.

— Те са неочакван страничен продукт, родил се в тази борба. За чест на Тан той го оцени по достойнство и знаеше как да го използва.

Монахът се върна. В ръцете си държеше предмет, който Малоун веднага позна. Лампата с дракона. Същата като онази в Белгия.

Пау я пое и я подаде на Ни.

— Твоя е — обяви той. — В нея се съдържа петрол от района на Гансу, изваден преди две хиляди и двеста години и съхранен в гробницата на Първия император. Надявам се, че той ще докаже теорията на Соколов.

Ни пое лампата.

— Министре, вероятно си наясно, че можех да предам тази лампа в ръцете на Тан — добави Пау. — Или на всеки друг от хората

му. Но аз я запазих за теб.

— Ти я използваш, за да ме подмамиш в Белгия — мрачно отвърна Ни. — За да ме убиеш.

— Идеята беше на Тан, а не моя — въздъхна Пау. — Затова ти спасих живота там и позволих на мис Вит да вземе лампата. Тя свърши услуга и на двамата ни, като ни осигури допълнително време.

Малоун не беше напълно съгласен по въпроса с услугата, но логиката беше ясна. Пау наистина би могъл да предаде на Тан онова, което му е трябвало.

— Светът ще научи за това откритие — обяви Ни.

— И Китай ще спечели — кимна Пау. — Ще възвърне част от отдавна изгубеното си величие. Отново ще бъдем в състояние да поведем света, както някога.

След тези думи Пау протегна ръка. Малоун видя как Ни се замисли за миг, но после стисна дланта на стареца.

После извърна поглед към Виктор, който лежеше на пода сред локва кръв. Безжизнените му очи гледаха в тавана, от гърдите му стърчаха стрели. Пристъпи към него, наведе се и внимателно затвори клепачите му. Преценката му за този човек се беше оказала погрешна.

Вдигна глава и потърси Касиопея.

По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Малоун отпиваше от чашата с черен чай и чакаше болката в рамото му да стане малко по-поносима. То беше наместено и пристегнато с импровизирана превръзка. Но въпреки това трябваше да го види лекар. Веднага след като се спуснат в равнината.

От смъртта на Виктор бяха изминали три часа. Трийсет минути от тях той беше прекарал в импровизираната гробница на Първия император Цин Шъхуан, където оглежда с възхищение погребалните одежди и прекрасните предмети.

Ни Юн седеше на терасата с него. Следобедното слънце багреше близката планина в червено, черно и жълто. Въздухът беше все така мек, лек ветрец развяваше многоцветните знамена, окачени на високи пилони. Вниманието му беше привлечено от мраморния слънчев часовник, стъпил на четири крака върху кръгла каменна основа.

— Всеки храм в Китай разполага със слънчев часовник — обади се Ни. — Той ни напомня, че добродетелта трябва винаги да блести като слънцето по пладне. Един добър съвет, който остана забравен в продължение на много години.

— Вярваш ли на онова, което каза Пау Уън?

— Не вярвам на нито една негова дума.

— Надявах се, че няма да бъдеш толкова наивен.

— От времето на военното ми обучение съм запомнил една поучителна история — леко се усмихна Ни. — Великият воин Чао обградил с четирийсет хиляди войници един град, който се защитавал от малобройна армия начело с неговия най-голям съперник на име Джан. След четирийсетдневна обсада жителите на града започнали да продават децата си срещу храна. Но Джан отказвал да се предаде и дори обезглавил някои от офицерите си, които предлагали капитулация. Но в един момент стрелите на малобройната му армия привършили и Джан заповядал на цивилните да изработят хиляда фигури от слама и да ги облекат в черно. Когато заповедта му била изпълнена, той изчакал нощта и спуснал фигурите от крепостната стена с помощта на въжета. Бойците на Чао ги обсипали с хиляди

стрели, защото ги взели за бягащи врагове. После Джан заповядал да ги изтеглят обратно с въжетата и изведнъж на негово разположение имало предостатъчно муниции.

— Умно — усмихна се Малоун.

— Историята не свършва до тук — продължи Ни. — По-късно същата нощ Джан избрал петстотин от най-смелите си бойци и ги спуснал с въжетата. Армията на Чао не им обърнала внимание, вземайки ги за още сламени чучела. Бойците на Джан нападнали лагера на спящия враг и започнала неவிжданa сеч. Армията на Чао била тотално разбита.

Поуката беше ясна.

— Джан успял да превърне пасивната си позиция в активна — продължи Ни. — Спомних си тази поучителна история, докато разговарях с Пау Уън. Ние бяхме останали без муниции и аз бях принуден да спусна няколко чучела пред него, за да се въоръжа отново. Той изгаряше от желание да бъде на печелившата страна и аз се възползвах.

Малоун не можеше да възрази на подобна стратегия.

— Но в даден момент със сигурност ще „заклуча вратата, за да пипна крадеца“ — добави Ни.

Малоун се усмихна, защото знаеше какво има предвид събеседникът му.

— Обкръжи врага и покрий всички пътища за оттегляне.

— Ние също имаме подобна максима — кимна Ни. — Но за нейната реализация трябва да помним пет неща. Първо, за да затвориш вратата, трябва да разполагаш с огромно предимство в жива сила. Второ, трябва да има врата за затваряне. Трето, не бива да чакаш пасивно появата на крадеца. Той трябва да бъде подмамен. Четвърто, вратата трябва да бъде затворена в подходящия момент, за да си сигурен, че крадецът е вътре. И, пето, всички други изходи трябва да бъдат блокирани.

Малоун бавно осъзна какво беше направил Ни.

— Значи си го приспал — подхвърли той.

— Точно както той се опита да ме приспи в Белгия.

— Тая история за отказа му да връчи петролната проба на Тан, нали? Всичко е било опипване, търсене на изход от ситуацията. А за теб изобщо не го е било грижа.

— Той е лъжец и измамник — кимна Ни. — А аз просто отвърнах със собствените му оръжия. Нима имах друг избор? Ние сме на негова територия, това място е изключително опасно. Той ми предложи помощта си и аз я приех. Но мога да те уверя, че когато му дойде времето, ще затворя всички врати.

— А какво ще кажеш за онези приказки, свързани с „отказ от насилие“?

— Китай се руши от хора като Пау Уън. Те разяждат обществото ни като рак. Крайно време е да получат онова, което раздават с лека ръка. Легализмът не е нищо повече от опортюнизъм, който използва насилие и терор, за да спечели уважение. Аз ще им предложа единственото нещо, от което разбират и чрез което управляват. Това ще бъде справедливо.

Малоун беше съгласен.

— Ако се наложи, ще смъкна гащите на всеки държавен служител и висш офицер, но ще прочистя Китай от евнусите.

Усетил нова самоувереност в гласа на Ни, Малоун подхвърли:

— Отдавна обмисляш това, нали?

— Нагледал съм се на начина, по който глупави, дребнав и егоистични хора разрушават страната ни. Всички те са корумпирани. На това трябва да се сложи край. Ще използвам „Ба“, докато са ми нужни, а когато му дойде времето, ще се отърва от тях.

Малоун се надяваше, че този човек ще изпълни заканите си, но не можеше да не го попита за онова, което най-вероятно вълнуваше и Вашингтон.

— Демокрацията влиза ли в твоите планове?

— Тук тази дума внушава негативни чувства. Твърде дълго е била използвана, за да поражда омраза. Но народът ще има своята дума в новото управление. Ние ще потърсим отговорност от всички, включително и от онези, които са на върха. — На лицето му се появи усмивка. — Всъщност демокрацията дължи страшно много на Конфуций...

— Изглежда, си напълно готов.

Ни кимна.

— Преди малко разговарях с премиера. Той ще ме издигне за свой заместник. Доволен е от отстраняването на Тан и е готов да ме

подкрепи, когато дойде време да се освободим от „Ба“. Пау надценява ролята си в съвременен Китай. Неговото време е отминало.

— Далеч съм от тези неща и не бих могъл да играя подобни игри — поклати глава Малоун.

— Тук е Китай, Малоун — усмихна се Ни. — Нещата се уреждат по нашия начин. За съжаление измамата е неразделна част от управлението. Много бих искал това да се промени, но ще ми трябва време.

— Знаеше ли, че Виктор Томас работеше едновременно за руснаците и американците?

— Не съм изненадан. Но след смъртта на агента им тези чужди сили няма да научат нищо. — Ни замълча за момент, а после добави: — Разбира се, извън онова, което ще докладвате вие двамата с мис Вит.

Направи му впечатление, че Виктор беше наречен *агент*.

Но той наистина беше такъв, по дяволите!

— А какво ще стане със Соколов?

В момента Касиопея беше при руснака и детето му, за да се убеди, че са добре.

— Той ще се върне в лабораторията си в Ланджоу заедно с петролната проба. Вече заяви, че иска да ми сътрудничи. За това безспорно допринесе и заплахата от руснаците, която продължава да виси над него. Той си дава сметка, че те искат да го върнат обратно, а ако не успеят — да го убият. Затова ще го взема с мен обратно в Кашгар заедно с детето. Съпругата му ги очаква. Аз вече се погрижих да я докарат с първия самолет. Ще направя всичко възможно да ги закрилям и да спечеля неговото доверие.

— Дръж го под око — подхвърли Малоун.

— Разбира се — кимна Ни. — Опасността за него ще отmine едва когато светът научи за откритието му.

— Наистина ли възнамеряваш да го направиш?

— Няма друг начин — кимна Ни. — Откритието трябва да носи полза за всички.

— И да промени мнението за Китай.

— Да се надяваме.

Едно напълно задоволително решение за Вашингтон, помисли си Малоун. Ами Иван? За него едва ли ще е така.

— Какво ще стане с Пау Уън и четирите убийства, които извърши? — попита на глас той.

— Те няма да бъдат забравени.

Отговорът го задоволи.

— А ти защо ни се довери в Сиан?

— Нещо ми подсказа, че мога да разчитам на теб и на мис Вит — сви рамене Ни.

Малоун си спомни за стария си приятел Хенрик Торвалдсен. Дано и той да си беше помислил същото, преди да умре.

— След малко отлитам за Кашгар, където ще се срещна с премиера — добави Ни. — От там заедно ще се приберем в Пекин. Ще наредя да изпратят специален хеликоптер за теб и мис Вит.

След тези думи Ни се изправи и протегна ръка.

— Благодаря ти за всичко. Ти ми спаси живота.

Малоун пое ръката му, но не прие благодарностите.

— Просто изпълни онова, което си решил — промълви той, после любопитството му надделя и вдигна глава. — Щеше ли да прережеш гърлото на Пау, ако не бях се появил?

Ни не отговори веднага. Помълча и въздъхна.

— Не съм сигурен. Слава богу, че не се стигна дотам.

Той се усмихна.

— Пази се, Малоун.

— Ти също.

Ни изчезна през една отворена врата, която водеше към вътрешността на сградата. Беше ясно защо Малоун и Касиопея не заминават с него. Беше време и те да изчезнат. Като всички агенти.

* * *

Малоун беше чел някои неща за небесното погребение. Трупът се раздробява на малки парченца, които се смесват с брашно, чай и мляко и се оставят на хищниците. Така покойникът се завръща към огъня, водата, пръстта и вятъра, от които се е родил. Най-високата чест.

Изправен до Касиопея, той наблюдаваше древната церемония. Два часа по-рано тялото на Виктор беше пренесено в малка долчинка

извън стените на манастира. Там бяха извършени необходимите процедури.

— Членовете на нашето братство владеят до съвършенство този ритуал — увери ги Пау Уън. — До него прибъгваме от десетилетия.

— Наистина ли възнамеряваш да помогнеш на Ни Юн? — попита Малоун.

— Легализъм, конфуцианство, комунизъм, демокрация, император или свободно избран президент? — вдигна глава Пау. — Липсата на водеща концепция или философия е най-големият проблем на нашата нация през последните шейсет години. Ние непрекъснато се люшваме някъде по средата в търсене на подходящото средство за контрол. Китайците се страхуват от хаоса и мразят несигурността. За да я избегнем, често възприемаме погрешната система. — Замълча за момент, после добави: — В случая Тан и Ни предлагаха ясен избор и той вече беше направен. „Ба“ ще бъде съюзник на Ни.

— Там, където съм израснал, има една поговорка — подхвърли Малоун. — „Апетитът не идва през задника.“ Може би китайците трябва да извлекат поука от нея.

Пау се усмихна.

— Може би тази мъдрост е изречена от някой велик американски философ? — подхвърли той.

— Да — кимна Малоун. — При това от мнозина едновременно. Наричаме ги селяндури.

— Какво ще попречи на някой друг да заеме мястото на Тан? — попита Касиопея. — Той сигурно има последователи, готови да продължат делото му.

— В това няма никакво съмнение — кимна Пау. — Но тук нещата са различни от Америка и Европа. Неговите последователи нямат достъп до медиите и партийната върхушка. Тези привилегии трябва да бъдат спечелени с дългогодишна лоялност. Тук политиката е лично дело, за което са необходими поне два-сетина години. — Пау поклати глава. — Не. Министър Ни е единственият претендент за върховната власт.

Което самият Ни прекрасно знае, помисли си Малоун. Обзе го разочарование, че няма да е тук, за да види как Пау Уън ще бъде излекуван със собственото си лекарство.

— Звучите твърде уверено — подхвърли Касиопея.

— Съдбата се намеси в полза на Китай.

— Не вярваш в това, нали? — изгледа го Малоун. — За каква съдба говориш, след като лично ти реши бъдещето на страната?

— Как иначе могат да бъдат обяснени действията на всички нас? — усмихна се Пау. — Не е ли странно, че се озовахме на точното място в подходящото време, за да осигурим този резултат? И ако това не е съдба!

Оценката на Ни за този човек изглеждаше точна. Той наистина се надценяваше. Не е нужно да си гений, за да оцениш последиците от подобна грешка. Е, не беше проблем на Малоун. Неговата мисия приключи.

Половин дузина братя наобиколиха останките на Виктор, припявайки монотонен псалм. Във въздуха се извиваше ароматен дим. Лешоядите размахваха криле над главите им.

— Хайде да си вървим — подхвърли Касиопея.

Тръгнаха си, преди птиците да се заловят за работа, скачайки по заоблените, покрити с мъх камъни. Никой от тях не се обърна.

— Сбърках по отношение на Виктор — тихо промълви той.

— Не беше трудно. Този човек беше напълно непроницаем.

— Не и накрая.

— Той рискува с Тан, разчитайки на точен изстрел от моя страна — въздъхна тя.

Малоун беше на същото мнение.

— Чух думите му, когато се обърна — добави тя.

Погрижи се за нея.

Той спря на място. Тя също.

— Ние с теб сме участвали в много игри.

— Твърде много — кимна тя.

— Какво ще правим сега?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Странно, че водим този разговор след гибелта на Виктор.

— Той направи своя избор.

— Не съм сигурна — поклати глава тя. — Струва ми се, че аз го направих вместо него, като хвърлих ножа. Той е играл много роли пред различна публика. Питам се дали последните му думи бяха нещо повече от поредната роля?

Малоун знаеше отговора. Той беше видял нещо, на което тя не беше станала свидетел. В последните мигове на живота си Виктор Томас най-после беше разкрил истината.

Погрижи се за нея.

Да, разбира се.

Касиопея го гледаше втренчено и очевидно събираше сили да му разкрие нещо важно. В душата му трепна съчувствие. И неговите мисли бяха объркани. Само преди часове беше убеден, че тя е мъртва, и не можеше да си представи живота без нея.

— Край на игрите — обяви тя.

Той кимна и взе ръцете ѝ в своите.

— Котън...

Той докосна с пръст устните ѝ и прошепна:

— Аз също.

После се наведе и я целуна.

БЛАГОДАРНОСТИ

Още веднъж благодаря на Джина Сентрело, Либи Макгайър, Синди Мъри, Ким Хоуви, Кати О'Калагън, Бек Стван, Каръл Лоуенстийн, както и Рейчъл Кайнд от „Рандъм Хаус“ и за всички от отдел „Реклама и продажби“. Още веднъж, благодаря.

Благодаря на Марк Тавани за постоянството му на редактор.

За девети пореден път благодаря на Пам Ейхърн.

Благодаря и на Саймън Липскар за мъдростта и насоките.

Специално трябва да спомена Чарли Смит, който извърши безценно проучване в Китай; Грант Блекуд, автор на великолепни трилъри, който ме спаси от падане в река Денвър; Елс Уаутърс, която, въпреки че бе уведомена в последния момент, извърши важно проучване на място в Антверпен; Естър Ливайн, която отвори вратите на Музея на теракотената армия; Боб и Джейн Стайн, които ме вдъхновиха по време на един обяд и ме свързаха с „Джулия“ Сяохуей Джу; Джеймс Ролинс, който за пореден път ми помогна да успея; Мишел и Джо Файндър, които ми дадоха някои мъдри съвети; Мерил Мос и чудесния ѝ екип; Мелис Шапиро, която ми помага повече, отколкото може да си представи; и Естър Гарвър и Джесика Джонс, на които се крепи „Стив Бери Ентърпрайзиз“.

Също така искам да благодаря на всички мои читатели по света. Ценя вашата лоялна подкрепа, прозорливи коментари, заразителен ентузиазъм и, да, дори вашите критики. Именно заради вас пиша всеки ден.

А също и на Елизабет — критик, вдъхновител, редактор, съпруга и муза. Това са всички.

И накрая, книгата е посветена на Фран Даунинг, Франк Грийн, Ленор Харт, Дейвид Пойър, Нанси Приджън, Клайд Роджърс и Дейва Удуърт. Всички те ми показаха как да стана писател. Дали обаче съм успял, все още е въпрос на дебат. Едно обаче е ясно. Без тяхното влияние нито една моя книга нямаше да види бял свят.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Тази книга отведе двама ни с Елизабет до Копенхаген и Антверпен, но за съжаление не и до Китай. Подобно пътешествие би ни отнело далеч повече време от онова, с което разполагахме. Писането на една книга годишно изисква много стегната програма. Ето защо посещението на Китай си остана начело в списъка на нашите най-желани дестинации заедно с едно пътешествие до Антарктида след написването на „Наследството на Карл Велики“.

Същевременно аз направих всичко възможно героите ми да обиколят страната. Чунцин, провинция Гансу, Сиан, Кашгар, Йечън, Пекин, Ланджоу, провинция Юнан и високите плата в западната част на страната са описани точно. Статистиката за Китай в Глава 2 също е вярна, както и останалата информация за тази страна. Тя наистина заслужава суперлативите, които използвах. Град Батан и Залата за съхранение на хармонията са художествена измислица. Езерото Диен (Глава 47) съществува в действителност, макар че е много по-замърсено в действителност, отколкото съм го описал (Глава 48).

Сега е моментът да теглим чертата между фактите и измислицата.

Дисциплинарната комисия към Централния комитет на Китайската комунистическа партия действително съществува и функционира, както е описано в Глава 4.

Действителни са и научните открития, иновации и изобретения на древните китайци, за които става въпрос в Глави 4 и 7. Преди много години Китай наистина е бил технологичен лидер на света. Това негово предимство се стопява някъде през XIV век, когато настъпва тотална идеологическа и културна амнезия. Тя се дължи на много фактори, водещо място сред които заемат отсъствието на работеща азбука, влиянието на конфуцианството и даоизма, усърдието, с което всяка династия унищожаваше всичко, което е останало от предишната. Истинска е историята в Глава 7, в която йезуитските мисионери показват на китайците стенен часовник, а те дори не подозират, че

дедите им са го открили цели 1000 години по-рано. През ХХ век британският учен Джоузеф Нийдам пише фундаменталния си труд, в който прави опит да документира изгубеното през вековете научно-техническо предимство на Китай. Днес неговите проучвания и публикации продължават с помощта на специално създаденият научноизследователски институт „Нийдам“.

Паркът „Тиволи“ в Копенхаген е едно наистина прекрасно място. Всичко, което е описано в Глава 3, съществува в действителност, включително и китайската пагода. В кафене „Норден“ (Глава 13) в края на копенхагенския площад „Хобро“ все още се предлага великолепната доматиена супа.

За съжаление кражбите на деца продължават да са много разпространени в Китай (Глави 8 и 9). Всяка година там изчезват 70 000 деца, повечето момченца, които се продават на семейства без наследник от мъжки пол. Включването на тази драматична случка в романа е моят начин да привлека вниманието към този тежък проблем. Ако имате желание да научите повече за него, гледайте великолепния документален филм „Откраднатите деца на Китай“.

Дебатът между конфуцианството и легализма се води в продължение на 3000 години (Глава 10). Всички управляващи династии в историята на Китай, включително комунистите, се придържат към една от двете водещи философии. Исторически е доказано, че нито един от оригиналните текстове на Кун Фудзъ не е оцелял до наши дни. Останали са само различни техни интерпретации. Провалът на Мао (Глава 50), възходът и падението на множество корумпирани императорски династии (Глава 12), „Кампанията на стоте цветя“ (Глава 45) и злощастната „Културна революция“ са описани правдиво. Същото се отнася за жестоките и често срещани политически противопоставяния и разрушителните граждански войни. Битката между Бандата на четиримата и Дън Сяопин се провежда в края на 70-те години на миналия век (Глава 12). В нея губят живота си трима от прословутите четирима. В тази книга аз просто добавям още една война между двама измислени претенденти за властта.

Братството „Ба“ е процъфтявало в продължение на векове. Всичко, свързано с хегемонията, „Ба“ и легализма е предадено достоверно (Глава 24). Хегемонията (Глава 45) е уникална китайска концепция, която дълго време е определяла националното съзнание на

този народ, при това по начин, който е трудноразбираем за европейците. А в Глава 24 Карл Тан осъзнава, че и тоталитаризмът е китайско откритие.

Антверпен е прекрасен европейски град с подчертано древно излъчване (Глава 18). Аз отдавна мечтаех да го включа в някой от своите романи. Но музеят „Дрис ван Егмонд“ (Глави 25, 27–31) е плод на моето въображение. Предварително знаех, че тази сграда трябва да бъде унищожена, и затова реших тя да бъде въображаема. Интересното тук е, че аз я изградих по модела на действително съществуващ музей в Антверпен, който изгоря, докато завършвах тази книга.

За отношенията между Лев Соколов и Касиопея Вит се намеква в Глава 36. Ако искате да научите цялата история на запознанството между двамата и защо Касиопея му е задължена, можете да си свалите от интернет електронното издание на „Балканско бягство“.

Евнусите (Глава 7) са важна част от историята на Китай. Никъде другаде по света тези хора не са имали толкова голямо политическо влияние. Сред тях решително е имало достойни хора (Глава 51), но също така и негодници. Историята им в този роман е пресъздадена правдиво, включително актът на тяхното кастриране (Глави 7 и 33). Асоциацията им с „Ба“ е плод на моето въображение, но те със сигурност са играли някаква роля в историята на страната.

В книгата описвам два вида изтезания: първото с нагорещен лютив пипер (Глава 23), а второто с плъхове (Глава 39). И двете са китайско изобретение. „Записките на историка“, или „Шиджи“, предлагат най-голямо изобилие от факти, свързани с древната история на Китай. Включените пасажии в тази книга са предадени точно.

Цензурирането на интернет потребителите в Китай е всекидневно явление (Глава 43). В момента в страната се изгражда интранет, предназначен само за вътрешно ползване.

„Цитатите на Председателя Мао“, или „Малката червена книжка“ (Глава 43), е книгата с най-голям тираж в световната история, отпечатана в 7 000 000 000 екземпляра. Преди години всеки китаец е разполагал с такава, но днес вече не е така.

Небесното погребение, описано в Глава 63 и 83, е част от траурните ритуали в Тибет и западните плато на Китай. Лампата дракон (Глава 4) е истинска, въпреки че е открита в гробницата на друг китайски император, а не в тази на Цин Шъхуан.

Заливът Халонг в северната част на Виетнам (Глава 41) е толкова красив, че аз не устоях на изкушението да го включа в историята. Мавзолеят на Мао (Глави 42 и 43) също силно ме впечатли. Всички догадки и предположения за неуспешното балсамиране на Председателя и замяната на тялото му с восъчно копие са предадени точно. Макар и случили се в наше време, събитията на площад „Тянанмън“ през юни 1989 г. продължават да са забулени в тайнственост (Глава 43). И до ден-днешен никой не знае колко души са загинали там. След оттеглянето на танковете много родители се насочили към площада, за да търсят децата си (Глава 43). Но, както се споменава в Глава 66, всички сайтове и книги, които споменават за тези събития, били цензурирани.

Музеят на теракотената армия близо до Сиан (Глава 6) играе основна роля като фон на цялата история. Когато пътуващата изложба с тези фигури дойде в Атланта, Джорджия, ходих да я разгледам два пъти. Бях толкова впечатлен, че си купих копие на един глинен боец, което и до днес се намира във всекидневната ми. Докато пишех тази книга, непрекъснато се опитвах да включа и музея в Сиан в нейната фабула, насочвайки вниманието на читателя към огромния Изкоп 1 и интригуващия Изкоп 3 (Глава 53). Разбира се, императорската библиотека (Глава 10) е моя измислица. Но идеята за обърнатата наляво каляска и липсата на воини в лявата част на Изкоп 3 (Глава 54) не е моя. Заимствах я от „Пазители на гробници, или тайните кодове на теракотените воини“ на Морис Котерел.

Надгробната могила на Цин Шъхуан, която се издига близо до подземната армия, е пресъздадена съвсем точно (Глава 38). Описанието на интериора ѝ, цитирано в Глава 38, е единственото съществуващо писмено свидетелство. Моето описание (Глава 55–57) е измислица, макар че се опитах да не се отдалечавам много от „Шиджи“ и от описанията за други известни императорски гробници. Китайското правителство и днес не разрешава да се провеждат разкопки на гробницата на Цин Шъхуан. Описанието на Цин Шъхуан в Глава 38 се основава на най-известния негов образ, който обаче датира не по-рано от няколко века след смъртта му. Всъщност никой не е имал представа как той действително е изглеждал.

Колкото и невероятно да изглежда, китайците наистина са правили проучвания за петрол преди 2500 години, както е описано в

Глава 21, и така са станали единствената нация, способна да постигне подобен подвиг по онова време. Китайците открили не само суров петрол, но и природен газ и се научили да използват и двата вида гориво във всекидневния си бит. Сегашната зависимост на Китай от петрол (Глава 17) е факт, както и политиката на страната да подобри отношенията си с другите държави, за да си осигури по-големи количества петрол. Липсата на запаси е стратегическа слабост на Китай, както и фактът, че една обикновена морска блокада на два протока, далеч от страната, може да постави китайците на колене (Глава 17).

Дебатът за биотичен или абиотичен петрол съществува и до днес. От разлагащи се организми ли произлиза петролът, или се произвежда по естествен начин в земните недра? Единият източник е ограничен, а другият — неограничен. По настояване на Сталин руснаците лансират абиотичната теория през 1950-те години и продължават да откриват петрол, използвайки тази концепция на места, където никога не биха могли да съществуват фосилни горива (Глава 15 и 17). Както посочва Стефани Нел в Глава 15, кладенците в Мексиканския залив се изчерпват с изумително бавни темпове, което обърква американските експерти. Диамантоидите, или адамантаните (Глава 44), за пръв път са били изолирани от чешки петрол през 1933 г., а после и от американски проби в края на 1950-те години. Напоследък тези изумителни съединения показват обещаващо приложение в нанотехнологиите. Използвах ги като доказателство за абиотичния петрол, тъй като диамантоидите могат да се образуват само при крайно висока температура и налягане, каквито има дълбоко в земните недра, далеч от находищата на фосилни горива.

Ами отдавнашният мит за неограничения петрол?

„Фосилно гориво“ не е нищо друго освен една теория, създадена през 1757 г. от руския учен Михаил Ломоносов. В публикации за Имперската академия на науките Ломоносов пише: „Скалният нефт води произхода си от мънички животински тела, заровени в седиментите, които под влиянието на увеличената температура и налягане през невъобразимо дълъг период от време се превръщат в скален нефт“.

Много учени оспорват това твърдение, но с течение на времето ние просто започнахме да смятаме, че нефтът произхожда единствено

от органични съединения.

През 1956 г. високопоставен петролен експерт от СССР каза, че „преобладаващите геоложки доказателства налагат заключението, че суровият петрол и природният газ нямат никаква вътрешна връзка с биологичната материя, възникваща близо до повърхността на земята. Те са първични материали, изригнали от големи дълбочини“.

Малцина обаче са се вслушали в тези думи.

Реймънд Лиърси в книгата си „Повече от барел“, публикувана през 2005 г., пише: „Нищо не трае вечно: нито славата, богатството, красотата, любовта, властта, младостта или самият живот. Управлява недостигът. И съответно недостигът, или за да сме по-точни, осъзнаването на недостига — означава възможност за манипулаторите“. Най-добрият пример за това е ОПЕК, който продължава да извлича огромни печалби от недостига, който сам е създал.

Лиърси обаче не оставя място за съмнение.

Той, както и много други, включително руснаци, е абсолютно убеден.

Нефтът не е недостатъчен. Ние само се страхуваме, че той е ограничен.

Издание:

Автор: Стив Бери

Заглавие: Гробницата на императора

Преводач: Веселин Лаптев

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2010

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ АД, Велико Търново

Редактор: Матуша Бенатова

Художествен редактор: Людмил Томов

Коректор: Симона Христова

ISBN: 978-954-769-254-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8229>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.